

NEW YORK'UN GÖZDE BEKÂRI
SADECE BENİ DEĞİL...
AYNI ZAMANDA KALBİMİ DE
TSTİYORDU.

DOĞU IŞIKLARI

BRITTAINY CHERRY

Cadılar Bayramı gecesinde bir adamla tanışmıştım.

O bir süper kahraman kostümü giymişti, ben ise kırmızılara bürünmüştüm. O gece onun gerçek dünyadan kaçıışı olmuştu, o da kırık kalbime geçici bir teselli sağlamıştı.

İki yıl sonra hayatım karmakarışık bir haldeyken mükemmel bir fırsatla karşılaştım. Dünyanın en büyük dergilerinden birinde kıdemli editör olacaktım. Tabii ki patronumun tek bir şartı vardı... New York'un en gözde bekârı Connor Roe'yla özel bir röportaj yapmam gerekiyordu.

Dünya onu New York'un en zengin adamlarından biri olarak tanıyordu. Fakat benim için geçmişte tanıdığım bir süper kahramandı.

Görevim onunla sadece özel bir röportaj yapmaktı. Kalbimde özel bir yer elde etmeye çalışacağı asla aklıma gelmezdi...

DOĞU IŞIKLARI

BRITAINY
CHERRY

Düzenleme
Ny.özlem

DOĞU IŞIKLARI

BRITAINY
CHERRY

Çeviren: Başak Çatıkkaş

Ninova

Yalnızlara ithafen:

*Kendi içinizde o kadar güçlü bir sevgi bulun ki,
yalnızken bile asla öyle hissetmeyin.*

“En korkunç yoksulluk, yalnızlık ve
sevilmediğini hissetmektir.”

-Rahibe Teresa

Giriş

CONNOR

SEKİZ YIL ÖNCE

On yedi yaşındayken

Her büyük hikâye bir varmış bir yokmuşla başlardı. Büyük bir hikâye olmasına gerek bile yoktu. Vasat olanlar da aynı şekilde başlardı. En azından benimkisi böyle başlamıştı...

Bir varmış bir yokmuş, genç bir çocuk en çok değer verdiği kişiyi kaybetmekten ölesiye korkarmış.

Bir zamanlar, insanın ne kadar uğraşırsa uğraşsın asla hazırlık yapamayacağı iki şey olduğunu söyleyen bir öğretmenim vardı. Bu iki şey sevgi ve ölümdü.

Hiç romantik bir sevgi yaşamamıştım ama bir çocukla ebeveyni arasındaki sevgiyi biliyordum. Ölüm korkusunu da bu sevgi sayesinde tatmıştım. Son birkaç yıldır birdenbire ortaya çıkan bir keder havuzunda yüzüyor gibiydim. Buna hiç hazırlıklı değildim. Uzun zamandır arama motorum hiçbir çocuğun düşünmek zorunda kalmaması gereken düşüncelerle doluydu.

Var olan tek ebeveyniniz vefat ederse ne olur?

Bir insanın 3. evre kanserden kurtulma olasılığı nedir?

Deneyisel tedavi masraflarını karşılamak için ne kadar para kazanmanız gerekir?

Neden tüm insanlara aynı kanser tedavisi uygulanmıyor?

Faturalar için anneme maddi destek olmak amacıyla başvurduğum işlerin sayısından bahsetmiyordum bile. Geçimimizi sağlayabilmek için birkaç şirket dahi kurmuştum. Annem bu kadar çok çalışmamdaki nefret ediyordu. Ben de kanser olmasından nefret ediyordum. Buna karşılıklı nefret anlaşması diydorduk.

Zor bir dönemden geçmeme rağmen dünyanın geri kalanına karşı güçlü görünmeye, her zamanki cazibemi korumaya çalışıyordum. Küçük kasabamdaki herkes içten bir kahkaha atmak istediklerinde, iyi bir arkadaşla ihtiyaç duyduklarında ya da harika bir çalışan gerektiğinde bana gelebileceklerini bilirdi. Hem eğlenceli hem de çalışkan olduğum için kendimle gurur duyuyordum. Kahretsin, böyle olmaya ihtiyacım vardı çünkü şapşallık yapmazsam veya işkolik olmazsam fazla düşünüyordum. Fazla düşündüğümde de boğuluyordum.

Acımı kimseye göstermiyordum. Ne kadar acı çektiğimi bilirlerse benim için endişeleneceklerini biliyordum. Kimse- nin, özellikle de annemin benim için endişelenmesine ihtiya- cım yoktu. Zaten yeterince derdi vardı ve ihtiyacı olan son şey, onun için endişelenmeme endişelenmesiydi. Yine de bu onu benim için endişelenmekten alıkoymuyordu. Konu çocukları olduğunda anneler böyle yapardı sanırım. *Endişelenirlerdi.*

İlişkimiz birbirimizi gözettiğimiz sonsuz bir döngü gibiydi. Annem benim suç ortağımı; birbirimizin endişelerine endişe- lenirdik ve bu tekrar tekrar böyle devam ederdi.

Doktorun bekleme salonunda otururken, “Benimle içeri gi- rebilirsin,” dedi annem. “İki seferde de her adımda yanımda ol- dun, bu yüzden sonuç ne olursa olsun benimle birlikte doktorun ofisine gelmeni istiyorum.”

Sertçe yutkunup başımla onayladım. İçeri girmek istemiyor- dum ama onu asla yalnız bırakmazdım.

Bekleme salonunun naftalin ve nane şekeri gibi kokmasın- dan nefret ediyordum. Yıllar önce anneme ilk kanser teşhisi ko-

yulduğunda onunla birlikte doktorun ofisine gelir, ceplerimi bu şekerlerle doldururdum. Artık sadece kokuları bile kusma isteği uyandırıyordu.

Kemoterapinin işe yarayıp yaramadığını, kanserin vücuduna yayılıp yayılmadığını görmek için yapılan son testlerin sonuçlarını almak üzere Dr. Bern'ü görmeyi bekliyorduk. Söylemeye gerek yoktu ama stres seviyem tavan yapmıştı.

“Bayan Roe? Artık gelebilirsiniz,” dedi bir hemşire gülümseyerek. Annem yıllar önce aşağılık babamdan boşanmış olmasına rağmen onun soyadını kullanmaya devam ediyordu. Ona soyadını değiştirmesini söylemiştim ama bu soyadının ona en büyük hediye verdiğini söylemişti: *Beni*. Ayrıca soyadlarımızın aynı olmasının bizi bağlamasını seviyordu.

Annem böyle yumuşak kalpli biriydi.

Ofise girdiğimizde her şeyin bana bu kadar tanıdık gelmesinden nefret ettim. Hiç kimse bir doktorun muayenehanesine aşına olmak zorunda kalmamalıydı. On, on bir ve on iki yaşlarımdayken o bekleme odasında oturmaktan nefret ederdim. Sonra aynı şeyi on beş, on altı ve on yedi yaşlarımda tekrar yapmak zorunda kalmaktan da nefret etmiştim.

On üç ve on dört yaşlarımı “harika yıllar” olarak adlandırırdım, bunlar kendimi gerçekten çok mutlu hissettiğim ve geceleri hüznün beni neredeyse hiç ziyaret etmediği yıllardı. Kendi geleceğim ve annemin geleceği için tek istediğim şey, daha fazla harika yıl geçirebilmektir.

Bizi bu ofise getiren anıların yüzeye çıkmasıyla artan endişeden nefret ediyordum. Berbat sandalyelerden sert ışıklandırmaya kadar bu binayla ilgili her detaydan nefret ediyordum. Halının üzerinde muhtemelen doksanlı yıllardan kalma lekeler vardı ve Dr. Bern'ün iki yüz yaşından büyük olma ihtimali yüksekti. Yine de adam yüz yaşından bir gün bile fazla göstermiyordu. Bu konuda hakkını yiyemezdim.

Annem hastaneden hiç şikâyet etmedi. O aslında hiçbir şeyden şikâyet etmezdi. Sigorta şirketleri ilgilenmese bile onunla ilgilenen bir doktoru olduğu için minnettardı. Zengin insanlar için bu deneyimin nasıl olduğunu çok merak ediyordum. Hastanedeki bekleme odalarında kapuçino makineleri mi vardı? İçinde soğuk içecekler olan mini buzdolapları mı vardı? Onlara da tedaviye başlanmadan önce sigorta kartları soruluyor muydu?

Devlet yardımı aldıklarını öğrendiklerinde resepsiyon görevlisi onları da baştan aşağı süzüyor muydu?

Yoksullarınkiyle kıyaslandığında kanser, zenginlerin bedenini daha hızlı mı terk ediyordu?

Zengin bir aileden gelseydik annemin hayatı daha mı farklı olurdu?

Oturduk.

Midem bulanıyordu.

“Olumlu şeyler düşün,” dedi annem, sanki aklımın şüphe ve öfke dolu o yere kaydığını biliyormuş gibi dizimi sıktı. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. Aklımın başka yerde olduğunu nasıl anladığını bilmiyordum ama her zaman anlıyordu. Sanırım anne yeteneğiydi.

“Ben iyiyim. Sen iyi misin?” diye sordum.

“İyiyim.”

Annemle ilgili bir şey vardı; iyi olmasa bile yalan söyleyip iyiyim derdi çünkü beni endişelendirmek istemezdi. Bunu hiç anlamamıştım. Kadın ikinci kez kansere yakalanmıştı ve hâlâ kendisinden çok benim iyiliğim için endişeleniyordu.

Sanırım anneler biraz böyleydi, kurtarılmaya muhtaç olsalar bile süper kadın olmaya devam ederlerdi.

Muayenehanede Dr. Bern’ün bize katılmasını beklerken saatin yüksek sesli *tik tak*’larından rahatsız oldum. Artık tırnaklarımın hepsini kökünden yemiştım ama umurumda değildi. Annemin tahlil sonuçlarını öğrenene kadar hiçbir şeye odaklanamazdım.

DOĞU IŞIKLARI

“Doğum günü karnavalın için heyecanlı mısın?” diye sordu annem beni kolumdan dürterek. On sekizinci yaş günü şenliğimin çok büyük ve absürtlük derecesinde abartı olacağından bahsediyordu ama doğrusu hayır, heyecanlı değildim. Sonuçlar gelip de onun iyileşeceğini öğrenene kadar heyecanlanmayacaktım.

Buna rağmen yalan söyledim ve gülümsedim çünkü buna ihtiyacı olduğunu biliyordum. “Evet, çok heyecanlıyım. İnanılmaz olacak. Kasabadaki herkes geliyor. Sanırım uğraması için Jax’i bile ikna ettim.”

Jax benim patronumdu ve ben de onun baş belasıydım, ayrıca kankasıydım. Kasabadaki çoğu insan bu huysuz adamı anlamıyordu ama ben anlıyordum. Hayat ona kötü bir el dağıtmıştı ama özünde iyi biriydi.

Jax kanka olduğumuzu biliyor sayılmazdı, gerçekleri biraz geç kabul eden biriydi fakat zamanla bu fikre alışacaktı. Harika bir pizza gibiydim, herkes beni severdi.

“Elbette gelecek. Seni seviyor,” dedi annem. Benim yanımdayken sinirli ifadesini takınmasına rağmen, Jax’in benden ne kadar hoşlandığını görebiliyordu.

Belki de ikimiz birden çılgın bir inkârın içindeydik.

Dr. Bern odaya girince düşüncelerini hareketlerine bakarak anlamak için elimden geleni yaptım. Kötü haber mi verecekti, yoksa iyi haber mi? Endişeli miydi, yoksa değil miydi? Bu öğleden sonra şeytanım mı, yoksa meleğim mi olacaktı?

İfadesini okuyamıyordum.

Midem bulanıyordu ve tek istediğim elinde tuttuğu kâğıtlarda ne yazdığını bilmekti.

“Merhaba. Gecikme için özür dilerim.” Dr. Bern kaşlarını iyice çatmıştı ve her zamanki somurtuşu yüz hatlarını sertleştiriyordu. Omuzları her zamanki gibi kamburdu ve bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum.

Haberler kötüydü.

Kanser geçmemişti.

Durumu aynı mıydı? Yoksa vücudunun farklı yerlerine mi yayılmıştı? Annem ölüyor muydu? Daha ne kadar yaşayacaktı? Birlikte kaç günümüz daha olacaktı? Üniversiteden mezun olduğumu, başarıya ulaştığımı görebilecek miydi?

Anneme baktım, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Gözlerimi birkaç kez kırptırdım, neden şimdiden ağladığını, neden dağıldığını merak ediyordum. Dr. Bern'e baktım ve bir süre dalıp gittiğimi fark ettim. Annemle, benim için en değerli insanla, en iyi arkadaşım ile ne kadar zamanım kaldığını düşünüyordum.

Evet, on yedi yaşında bir çocuktum ve en iyi arkadaşım annemdi. Bahse girerdim ki, anneleri acı verici kansere iki kez yenik düşseydi en büyük pisliklerin çoğu bile aynı şeyi hisse-derdi.

Acı.

Göğsüm.

Koca bir tır beni eziyor ve ciğerlerime giden hava akışını engelliyor gibiydi. Nefes alamıyordum. Annem ağlıyordu.

Nefes alamıyordum ve annem ağlıyordu.

Ben de ağlamak istiyordum.

Sertçe yutkunup güçlü olan taraf olmaya çalışırken gözlerimi yakan yaşları hissettim. Güçlü olan ben olmalıydım çünkü evin erkeği olmanın anlamı buydu, kalbinizin acıyla dolduğunu hissettiğinizde bile sağlam durmak demektir.

“Duydun mu, Connor?” diye sordu annem, titreyen ellerini dua edercesine kavuşturmuştu.

Gözlerine bakmak için başımı kaldırdım ve bir an için bir umut ışığı gördüğümü sandım. Gözyaşları akmaya devam ederken dudakları yukarı kıvrılmıştı. Bakışlarım Dr. Bern'e kaydı ve bakışlarımız kilitlendiği anda sandalyeme geri yaslandım.

Gözleri anneminkiyle aynı umutla parıldıyordu ve gülümsüyordu. Dr. Bern'ün dudaklarının yukarı kıvrılabileceğini bile bilmiyordum. Geçmişte ondan yalnızca karamsarlık ve kasvet görmüştüm ama şu anda gülümsüyordu.

“Özür dilerim, tekrar edebilir misiniz?” diye mırıldandım. Doktorun söylediklerini açık ve net duymadan önce umutlanmak istemiyordum.

Dr. Bern gözlüğünü çıkarıp masasında öne doğru eğildi ve var olduğunu bile bilmediğim o gülümsemesiyle, “Hepsini temizledik, Connor. Annen gerileme evresinde.”

Sandalyeme yığılırken büyük bir rahatlama dalgası göğsüme çarptı. Her zerremi tarifsiz bir mutluluk kapladı.

Kanseri yenmişti, annem iyiydi ve hayatımın en kötü yıllarından sonra nihayet yeniden nefes alabiliyordum.

“Anne?”

“Evet, Connor?”

“Seni lanet olası Disney World’e götürüyorum.”

“Düzgün konuş, Connor.”

“Özür dilerim, anne.”

AALIYAH GÜNÜMÜZ

“Pekâlâ. Bu depresif, emo kız havalâlarına artık bir son veriyorsun, Aaliyah. Şu haline bir bak. Tepeden tırnağa berbat görünüyorsun. O kadar boktan besleniyorsun ki, ayak bileklerin bile yağlanmış,” dedi Sofia tiksintiyle başını iki yana sallayarak. İyi hissetmek için ev arkadaşının sana ne kadar boktan göründüğünü söylemesi gibisi yoktu.

Yanıt olarak homurdandım.

Gözlerini devirdi. “Gördün mü? Seni aldatan bir adam için haftalarca ağlarsan böyle olur işte. Resmen bir yalancının yasını tutuyorsun. Bu utanç verici. Şimdi kaldır kışını. Cadılar Bayramı’ndayız. Sarhoş olacağız.”

Bu konuşma üzerine koltuktan kalkıp Kırmızı Başlıklı Kız kostümümü giydim. Sofia ve ben aslında arkadaş bile değildik. Birkaç aydır birlikte yaşıyorduk ve birbirimize tamamen zıt karakterlerimiz vardı. O bir parti kızıydı, ben ise evde çizgi roman okumayı tercih ederdim. Aslında son birkaç haftadır, sayfaları ıslatan gözyaşlarım yüzünden eskisi kadar net okuyamıyordum.

Sofia bana acıyordu. Bunu, “Kahretsin. Şu zavallı haline gerçekten acıyorum,” demesinden anlamıştım. İşte böyle açık sözlüydü.

O akşam beni bir kızlar gecesi için dışarı çıkardı ve on dakika içinde bir adam bulup tuvalette onunla öpüşmeye başladı.

Ondan başka türlüünü beklememeliydim. Benim için neredeyse bir yabancı olsa bile yine de en yakın arkadaşımdı.

Konu acıklı bir hayat olduğunda da sen, Aaliyah.

Fazla kalabalık bir odada kendimi tuhaf bir şekilde yalnız hissedip, rahatsız bir şekilde ayakta durduktan sonra biraz temiz hava almak için *Oscar Bar*'ın dışına çıktım. Aşağı yukarı son yirmi dakikadır telefonlarıma cevap vermeyen Sofia'ya ulaşmaya çalıştım. Sofia'nın meşhur kaybolma numarası... Muhtemelen onu birkaç gün boyunca görmeyecektim ama canı istediğinde elinde bir paket sigara, anlatacak bir yığın çılgın hikâye ve piyango bileti almak için yirmi dolar istemek üzere yeniden dairemizde belirecekti.

Ekim rüzgârını tenimde hissederken Thor'un Kaptan Amerika'nın keskin hatlı çenesine tam isabet eden bir yumruk indirmesine tanık oldum. Bu bir tür iç savaş değilse başka neydi hiç bilmiyordum.

Bütün olayın gözlerimin önünde yaşanmasını izledim. Tek başıma hava almak için dışarı çıktığımda kendimi hep garip hissederdim çünkü oyalanacağım hiçbir şeyim olmazdı. New York sokaklarında yalnızken asla telefonuma bakamazdım çünkü rasgele bir psikopatın gelip beni öldürebileceği fikrinden hoşlanmıyordum.

En azından benim aklım hep oraya giderdi. *Geceleri telefonuma bakarsam öldürülürüm.* Hikâyenin sonuydu. Hayal gücümün aşırı yaratıcı olduğunu biliyordum ama elimde değildi. Sanırım suçu çok fazla *Criminal Minds** izlememe atabilirdim.

Ne zaman dışarı çıksam sigara içen biri olmayı dilerdim. Keyif alacağımdan değildi, ayrıca kalbimin ve ciğerlerimin bunu kaldırabileceğinden de şüpheliydim ama dışarıdayken ellerimle

* 2005 yılında CBS kanalında yayınlanmaya başlamış, polisiye türünde bir dizidir. (ç.n.)

bir şeyler yapmayı tercih ederdim. Sigara içenler, dışarıda tek başlarına olduklarında her zaman rahat görünürlerdi çünkü bir şeylerle meşgul olurlardı. Benim ise tek yapabildiğim insanları izlemektir. Vay canına... Thor'un Kaptan'ın yüzüne yumruk attığına tanık olmak gerçekten mücevher değerindeydi.

Wonder Woman da oradaydı, gerçi bu kadının hiçbir şeyi *harika** değildi. Kaptan benden sonra bardan çıkmıştı ve New York sokaklarında telefon görüşmesi yapmaktan korkmuyor gibiydi. Muhtemelen bir erkeğin tacize ve saldırıya uğrama olasılığı bir kadına kıyasla daha az olduğu içindi. *Haline minnettar ol, Kaptan.*

Telefonunu çıkarmıştı ama Thor'un bağırarak Wonder Woman'a küfrettiğini duyunca dikkati dağılmıştı. Küfretmek derken, ağzına gelen her kötü kelimeyi sıralamasından bahsediyordum. *Fahişe. Kaltak. Orospu. Sürtük.*

Thor tehditkâr bir tavırla başında dikilmiş küfürler savururken, Wonder Woman sırtını binaya yaslamıştı. Zaten minyon bir kadındı ama Thor kişisel alanını işgal ettiği sırada daha da küçük görünüyordu. Kendisine yöneltilen iğrenç sözleri yiyip yutarken kamburunu çıkarmıştı ve dizleri titriyordu.

Bazı erkeklerden ve kadınlara davranma şekillerinden nefret ediyordum.

Kaptan yavaşça telefonunu kulağından uzaklaştırdı ve benim de garip bir şekilde dahil olduğum durumun daha fazla farkına varmaya başladı. Daha hiçbir şey olmadan içime kötü bir his doğdu.

Thor, Wonder Woman'ı tuğla duvara itti.

"Hey!" diye bağırdım. Wonder Woman hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlayınca tetiğe geçerek doğruldum. Kadın onu geri itti ama tek kelime etmeye fırsat bulamadan Thor yumruğunu kadının yüzüne indirdi. Midem bulanmaya başladı. Ona vurmamıştı. Ona tokat atmamıştı. Hayır, elini yumruk yapıp doğrudan yüzüne indirmişti.

* Harika kelimesinin ingilizce anlamı *wonder* olduğu için kelime oyunu yapılmıştır. (ç.n.)

Bundan önce kimseye yumruk atıldığını görmemişken bu gece iki kişinin dayak yemesine şahit olmuştum. Filmlerdeki gibi bir şey değildi ve beni düşündüğümünden çok daha fazla etkilemişti. Kadın yüzünü tutup ağlarken ben de çenemde bir sızı hissettim.

Ona doğru ilerlediğim sırada tekrar konuşmak için dudaklarımı araladım ama ben onların hikâyesine dahil olamadan Kaptan Amerika olay yerine varmıştı.

“Ondan uzak dur!” diye bağırarak ikiliye doğru yürüdü. Güneyli aksam vardı. Bunun beni neden şaşırttığını bilmiyordum ama şaşırmıştım.

“Sen kendi işine baksan nasıl olur?” dedi Thor dili dolanarak. Belli ki sarhoştur ve kavga arıyordu.

“Bir kadına elini sürersen bu benim işim olur,” diye karşılık verdi Kaptan. Geri adım atmıyordu, Thor’un karşısına dikilmişti.

Konuş, Kaptan! İçten içe ona tezahürat ediyordum.

“O benim malım. Ona ne istersem yapabilirim,” dedi Thor.

Senin *malın* mı? Kahrolasınca ezik. Yani kim böyle konuşurdu ki? Bu süper kahraman nasıl boktan bir gezegenden geliyordu da bunun normal olduğunu düşünüyordu? Asgard’ın kahramanından çok Loki gibi davranıyordu.

Kendisiyle konuşan cahil adamı duymazdan gelen Kaptan, “Sen iyi misin?” diye sordu Wonder Woman’a.

“Ona yaklaşma,” diye tısladı Thor. Ardından bileğini sıkıca kavrayarak kadını arkasına savurdu. Kadın takılıp düştü ve sertçe beton kaldırıma çarptı. Elleri düşüşünü yumuşatmak için öne fırladığında avuçları yere sürtündü, muhtemelen derisi yarılmıştı. Bunun düşüncesi bile mide bulantısıyla ürpermeme yetti.

Erkek arkadaşı iyi olduğundan emin olmak için ona bakmadı bile ama Kaptan bakmıştı. Onu ayağa kaldırmak için hamle yapmıştı ki, Thor’un yumruğu yüzüne inince durdu.

Midem yine düğümlendi. İkinci bir kişinin yumruklanması izlemek ilkinden daha kolay sayılmazdı. Önümde olup bitenleri izlerken göğsüm sanki alev alev yanıyordu. Beni en çok şaşırtan, bir sürü insanın bu gerginliği fark etmeden geçip gitmesiydi.

Kaptan tökezledikten sonra doğruldu. Kızın ayağa kalkmasına yardım etmeye gitti ama kız onun elini tutmak yerine çok tuhaf bir tepki verdi.

Ayağa kalkıp kırbacını ona savurarak, “Benden ve erkek arkadaşımından uzak dur, pislik!” diye tısladı. Sanki adam onu pislik tacizci sevgilisinden kurtarmaya çalışmıyormuş gibi ona defalarca kez vurdu.

Ne kadar ironikti.

Kırbaç sesi o kadar şiddetli ve yoğundu ki, kendimi olaya dahil olmaya zorlayıp kadının elinden kırbacı kaptığım gibi yolun kenarına fırlattım.

“Sana yardım etmeye çalışıyordu!” diye bağırdım yaşanan her şeyden iğrenerek.

Kadın kan çanağına dönmüş gözleriyle bana baktı ve onları öyle abartılı bir şekilde devirdi ki, görme yetisinin kaybolmasına şaşırdım.

“Kapa çeneni, olur mu? Hadi, Ronnie. Gidelim,” dedi Wonder Woman ve Thor’un elini tuttu. Adam bir kolunu kadına dolayıp sanki delicesine toksik bir ilişki içinde değillermiş gibi onu şakağından öptü. Uzaklaşırken hafiften sektiklerine yemin edebilirdim.

Cadılar Bayramı çok tuhaftı.

Keşke Mario da orada olsaydı ve tüm bunları benimle birlikte izleseydi. Onun bu durum karşısında ne yapacağını merak ettim. *Bahse girerim ki yardım etmek için devreye girerdi. Bahse girerim ki kendine has bir süper kahraman olurdu. Bahse girerim ki...*

Bekle, hayır. Siktir et onu.

Neden tam o anda eski erkek arkadaşım Mario'yu düşünüyordum? Sarhoş muydum? Hayır, sadece üzgündüm. Üzgün ve sarhoş düşüncelerimin birbirinin yerini tutması ne tuhaftı.

“Kahretsin,” diye inledi Kaptan başının yan tarafını ovuşturarak. Amerika'nın sevgilisi gerçekten dayak yemişti. Barın girişine doğru yürümeye başladı ve ben de karakterime tamamen aykırı bir şey yaparak bir dakikadan kısa bir süre içinde ikinci kez başkasının işine karıştım.

“Hey, bunu düşürdün,” diye seslendim telefonunu ve kalkanını düşürdüğü yere eğilerek. Eşyalarını alıp çenesini ovalamaya devam ederken ona doğru yürüdüm. Kaptan Amerika'da olacağını hayal edebileceğiniz türden, tanrısal derecede mükemmel ve güzel bir çenesi vardı.

Bana döndüğünde nefesim boğazımda düğümlendi. Çok güzeldi. Erkeklerin muhtemelen güzel olarak tanımlanmak istemediklerini biliyordum ama onu ancak bu şekilde tarif edebilirdim. Hayatımda gördüğüm en mavi gözlere sahipti, sanki okyanus ruhunun tam içine yerleşmeye karar vermiş gibiydi. Dolgun dudaklarının şekli bir yayı andırıyordu ve sakalları bakımlıydı. Ne yazık ki, sol gözü yediği yumruk yüzünden şişmeye başlamıştı ama bu onun yakışıklılığından hiçbir şey eksiltmiyordu. Süper kahraman olmasaydı bir *Calvin Klein* reklamında oynayabileceğinden neredeyse emindim.

“Hissettiğim gibi görüldüğümünden eminim.” Hafifçe güldükten sonra başını iki yana sallayarak eşyalarını benden aldı.

“Pardon, ne dedin?”

“Bana bakış şekline bakılırsa kırım tekmelenmiş gibi görüyorum. Bu... şey, doğru. Olanları gördün mü?”

“Her saniyesini.” Kollarımı kavuşturup serin havayı görmez-

den gelmeye çalıştım. Daha fazla üşümeden içeri girmem gerekiyordu. “Bilgin olsun, Thor bir pislikti ve senin yaptığın asilceydi.”

Kollarını iki yana açıp sıırttı. “Kostümün bir parçası.” Gözünün etrafına hafifçe dokununca gülümsemesi bir anlığına kayboldu. “Yine de durumun daha farklı sona ereceğini düşünmüştüm.”

“Dur tahmin edeyim. Kadın onu tacizci bir adamdan kurtardığın için sana minnettar mı olacaktı?”

“Evet, öyle bir şey.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Buralardan değilsin, değil mi?”

Güldü. “Aksanımdan mı anladın?”

“Hayır, o durumda yardım etmeye çalışmış olman ele verdi. New Yorkluların çoğu başlarını öne eğip kendi işlerine bakarlar.”

“Kendi işime bakma konusunda hiçbir zaman iyi olamadım. Ayrıca annem böyle boktan bir şey görüp yoluma devam ettiğimi bilse beni öldürürdü.”

Nedenini bilmiyordum ama annem deyişi hoşuma gitmişti. Tam bir güneyle erkeğiydi.

“Eh, işler çizgi romanlardaki gibi sonuçlanmadığı için üzgünüm.”

“Sorun değil.” Gülümsedi. “Belki bir dahaki sefere öyle olur.” Gülümsemesi her nasılsa gözlerinin eskisinden daha çok parlamasına sebep olmuştu. Başparmağıyla burnuna dokunup başını benden tarafa salladı. “Teşekkürler, Kırmızı.”

“Kırmızı mı?”

Beni işaret etti. Kendime baktım ve geç algıladığım için gözlerimi devirdim. Doğru ya... Kırmızı Başlıklı Kız'ın Kırmızı'sıydı.

“Ah, tabii. Senin sayende, Kaptan iyilik meleği.” *İyilik meleği mi? Bundan daha ezik olabilir misin, Aaliyah?*

Gülümsemeye devam ederken beni baştan aşağı süzdü. An-

cak bakışları rahatsız etmiyordu, yalnızca beni genel olarak inceliyormuş gibiydi. Bu hızlıca olup bitti ve en ufak bir saygısızlık hissetmedim çünkü aynısını ben de ona yapmıştım.

Ardından mavi gözleri benim kahverengi gözlerime kilitlendi. “Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?” diye sordu morarmış gözüyle. Dayak yemesini izleyen bir kadına içki teklif edecek kadar özgüvenli olması ilham vericiydi. Durum tam tersi olsaydı, metroda yaralarımı sarıyor ve hayatımın geri kalanında insanlarla iletişim kurmaktan kaçıyor olurdum. Belki benim kötü karakter olma hikâyem de New York’ta bir barın önünde, Wonder Woman ve Thor tarafından dövülmemle başladı.

Fakat Kaptan hâlâ en baştaki gibi kendinden emin görünüyordu.

İçki teklifi konusunda bir anlığına tereddüt ettim. Bir yandan karşı cinsle etkileşim kurmak yapmak istediğim şeyler arasında en alt sıradaydı. Diğer yandan ikinci seçeneğim, eve gidip şarap içmek ve arkada *Taylor Swift* çalarken Mario’yla eski fotoğraflarımıza ağlayarak bakıp eski mesajlarımızı okumaktı.

“Ah, Kaptan.” Ona doğru yürüyüp hafifçe sırtına vurdum. “Bırak da ben sana bir içki ısmarlayayım. Buna benden daha çok ihtiyacın var.”

2

AALIYAH

Viski tercih etti ve bu da bana görüldüğünden daha büyük olduğunu düşündürdü. Benim yaşımdaki hangi erkek sek viski içerdi ki? Tanıdığım çoğu erkek ya bira içerdi ya da bulabildikleri en ucuz *shot*'ları atardı. Çılgının teki olduğum için ben *Long Island** kokteylini tercih ettim. İçkimin parasını ödemek için elimi çantama attım ama onun çoktan barmene kendi hesabına yazdığını fark ettim.

Ona sert bir bakış atıp, "Hey!" dedim itiraz ederek.

Omuz silkti. "Kusura bakma. Benim geldiğim yerde güzel bir kadının içkisini erkek öder."

Bana güzel dediğini fark etmemiş gibi davrandım. "Siz 1918'den geliyorsunuz, efendim. Zaman değişti."

"Demek Kaptan Amerika'yı iyi tanıyorsun."

"Ben bir çizgi roman meraklısıyım. Ayrıca bir *Chris Evans* dönemim oldu... açıkçası hâlâ o dönemdeyim."

"Seni suçlayamam. O adamın kıcını gördün mü hiç?"

"O dediğin Amerika'nın kıcı," diye şaka yaparak içkimi kal-

* Genellikle votka, tekila, rom, cin, portakal likörü ve kola karışımıyla oluşturulan ve renginin soğuk çaya benzemesinden ötürü "*iced tea*" olarak adlandırılan bir kokteyl türüdür. (ç.n.)

dırdım. “Bunun için teşekkürler ama bil diye söylüyorum, bana içki ısmarlamış olman sana bir şey borçlu olduğum anlamına gelmez. Ne zamanımı, ne ilgimi ne de bedenimi.”

Güldü ve başıyla onayladı. “Bunu açıkça belirttiğin için teşekkür ederim. Peki sen bana bir içki ısmarlarsan bu iki taraf için de geçerli olur mu?”

“Ah, hayır.” Başımı iki yana salladım. “O zaman bana vakit ayırman, dikkatini ve bedenini vermek gerekir.”

“Bu çok saçma.”

Omuz silktim. “Kuralları ben koymuyorum. Sadece onlara uyuyorum. Bu arada, kaç yaşındasın?”

“Yirmi beş. Sen kaç yaşındasın?”

“Yirmi iki. Sek viski içtiğin için büyük olduğunu anlamıştım.”

Güldü. “Senden sadece üç yaş büyüğüm.”

“Üç yıl içinde bir insanın hayatında çok şey değişebilir.”

“Haksız sayılmazsın. Üç yıl önce muhtemelen viski içmiyordum. Ancak bir noktada yaşlı beylerle iş anlaşmaları yapmaya başladım ve onlar da bana pahalı viskiler ikram edince uyum sağladım.”

“Viskiden gerçekten keyif alıyor musun, yoksa sadece keyif alman gereken bir şey mi?”

“Ah, neyin kişinin gerçekten kendi seçimi olduğu ve neyin çevresi tarafından onun için seçildiğine dair şu eski soru.” İşaret parmağını çenesine vurarak düşündü. “Sanırım hoşuma gittiği için hoşuma gidiyor.”

“Sanırım toplumun tanıştırdığı şeyleri zamanla sevmek de mümkün.”

Gözlerini kısıp sanki benimle ilgili bir sırrı çözmeye çalışıyormuş gibi yüzüme baktı. Gözlerini birkaç kez kırptırdıktan sonra dönüp içkisini aldı ve bakışlarını tekrar bana çevirdi. Bir an için tıklım tıklım dolu barın ortasında sadece ikimiz varmış-

şız gibi hissettim. Bir an için kendimi onun gözlerinde kaybetmişim ki, Minik Kuş bana çarptı ve gerçeğe döndüm.

“Bunları birlikte içebileceğimiz bir masa bulalım mı?” diye sorduğu sırada bütün dikkati benim üzerimdeydi. Kuş bana çarptığında bile gözlerini benden ayırmamıştı. Bana odaklanmaya devam etmesi benim de dikkatimi ona vermemi kolaylaştırıyordu.

Cadılar Bayramı gecesi bir barda boş masa bulmanın neredeyse imkânsız olduğunu bildiğimden, “Bu kalabalık yerde bir masa bulabilirsen seninle iki içki içerim,” diye şaka yaptım.

Tek kaşını kaldırıp neşeyle sırıttı. “Meydan okuma kabul edildi. Beni takip et.”

Söylediğini yaptım ve barın etrafında bir değil, iki değil, tam üç kez döndük. Her tur başarısız oldu. En sonunda barın stoklarının tutulduğu üst kata çıkan bir merdivenin yanında durduk. Kaptan ellerini çırpıttıktan sonra yürüyüp merdivene oturdu. Alttaki basamağa dokunarak ona katılmam için açık bir davette bulundu.

“Burası tam olarak bir masa sayılmaz,” dedim *Long Island*’ımı yudumlarken. “Bu da meydan okumada başarısız olduğun anlamına geliyor.”

“Bir masayı tam olarak masa yapan nedir?” dedi Kaptan. “Bir adamın ya da bir kadının zihninde yarattığı ve sonra herkese anlattığı uydurma bir kavram.”

Güldüm. “Bu şekilde bakarsan, her şey uydurma bir kavram olur.”

“‘Gerçekler yoktur, sadece yorumlar vardır.’ Bunu *Nietzsche* söylemiş.” Oturmam için eliyle işaret edince oturdum çünkü açıkçası bu adamı eğlenceli bulmuştum. Haftalardır hiç bu kadar eğlendiğimi hissetmemiştim. Sadece üzüntü ve yalnızlık vardı. Kısa bir süreliğine de olsa, farklı bir şeyler hissetmek iyi gelmişti.

“Filozofları sever misin?” diye sordum. *Friedrich Nietzsche*

*he'*den bahsettiğini anlamama şaşırmış gibiydi ama bunu yüksek sesle söylemedi.

“Üniversiteyi bırakmadan önce bir felsefe dersi almıştım. Hayatımı değiştirdi ve büyük düşünürleri takip ederek derin gerçekleri aramaya daldım. Bilirsin işte, *Platon, Nietzsche, Aristo, Sokrates*. İçlerinden birini okuyarak saatlerce inekleyebilirim.”

Bu inek adamda seksi bir şeyler vardı. Bu iki kavramın birbirini geçersiz kılması gerekirdi ama ne yazık ki, seksi inek karşımda durmaya devam ediyordu.

“Pekâlâ. *Aristoteles* üzerine konuşup inekliğini göster,” diyerek bardağımı ona doğru eğdim ve ardından içkimden bir yudum aldım. “Onun en sevdiğin sözlerinden birini söyle.”

Oturduğu yerde biraz daha dikleşti, meydan okumadan memnun olmuştu. ““Umut uyanıkken görülen bir rüyadır.””

Kelimelerin ağzından çıkış şekli hoşuma gitmişti. Sadece kelimeleri değil, kelimelerle ve onları söylediği kişiyle kurduğu bağ da hoşuma gidiyordu. Kaptan benimle sanki o anda var olan tek kişi benmişim gibi konuşuyordu ve bu tüylerimi diken diken etti.

Umut uyanıkken görülen bir rüyadır.

“Uyanıkken rüya görür müsün hiç?” diye sordum.

Gülümsedi ve içkisini yudumladı. “Umarım görüyordumdur.” Sakalını kaşıyıp burnunu hafifçe oynattı. “Filozoflardan alıntı yapınca kendini beğenmiş bir pislik gibi görünüyorum ama. O yüzden kötü şakalar konusunda da iyi olduğumu bildirmek için bunun uygun bir zaman olduğunu düşünüyorum.”

Güldüm. “Kanıtı ihtiyacım var.”

Bana doğru eğildi ve o gözlerine bakınca kalbim birkaç kez tekledi. “Ketçap neden kızarmış?”

“Bilmiyorum. Neden?”

“Hamburger onu sıkıştırmış.”

Duyduğuma inanamayarak başımı iki yana sallarken yüksek sesle güldüm. “Haklısın, bu kötü bir şaka.”

“Denizkızı kime benziyormuş?”

“Kime?”

“Denizanasına.”

Bir an durdum ama anladığım anda kahkahayı patlattım. “Kafan gerçekten böyle rasgele alıntılar ve kötü esprilerle dolu, değil mi?”

İşaretparmağıyla şakağına vurdu. “Bu kafanın içi çok korkutucu bir yer. Burada dehşet verici miktarda işe yaramaz gerçek var ama sanırım çok sayıda sağlam bilgi de var, bu yüzden aynı zamanda dengeli bir yer de diyebiliriz.”

“Bunu şimdiden görebiliyorum.”

“Kötü şakalar beni daha az gösterişçi bir pislik gibi gösterdi mi?”

“Evet, biraz şapşal görünmene neden oldular ama bu yıl şapşalların popüler olduğunu duydum.”

Rahatlayarak alnını sildi. “İyi çünkü aksi takdirde boku yerdim.”

Ona gülümsedim, o da çabasızca karşılık verdi. Birkaç dakika boyunca sadece birbirimize sırttık ama sessizlik rahatsız edici değildi. Sanki sessizliği onunla paylaşmak normalmiş gibi tatmin edici hissettiriyordu.

Sonra tekrar sohbete daldık ve bu da normal geldi.

Birçok şey hakkında konuştuk ama beni en çok şaşırtan, çok fazla gülüyor olmamdı. En son ne zaman bu kadar özgürce ve içten güldüğümü hatırlayamıyordum.

“Şey, burada oturmasanız olur mu?” dedi bir çalışan. Elinde kirli bardaklarla dolu bir tepsiyle önümüzde duruyordu.

Hemen boş bardaklarımızla ayağa kalkıp yolundan çekildik. Çalışan, insanların ne kadar sinir bozucu olduğuna dair sessizce bir şeyler mırıldandı ama onu suçlayamadım. Cadılar Bayramı karmaşasını idare etmek zor olmalıydı.

DOĞU IŞIKLARI

Kaptan bardağını havada salladı. “İçkilerimiz bitmiş.”

“Çok yazık. Seninle konuşurken iyi vakit geçiriyordum.”

“Keşke bir içki daha içmemizin bir yolu olsaydı,” dedi başını iki yana sallayarak.

Sırıttım. “Bir içki daha içeceksek parasını ben ödeyeceğim. Hayır cevabını kabul etmiyorum.”

“Seninle konuşmaya devam etmeme izin vermenin tek yolu içkiyi senin ısmarlamansa, cüzdanımı bir kenara koyuyorum ve her şeyi sana bırakıyorum.”

İyi çocuk.

İçtiğim kokteylin bedenimi iyi anlamda biraz rahatlattığını hissedebiliyordum ama bu sefer hakkımı sudan yana kullanacaktım. Her içkiden sonra su içmek gibi çok katı bir kuralım vardı. Asla sarhoş olmak için dışarı çıkmazdım. İyi vakit geçirme anlayışım hafif çakırkeyif olmaktı. Hâlâ kendimde olduğum ama daha keyifli hissettiğim bir hale bürünebiliyordum.

Bara gittiğimizde içecekleri sipariş ettim. Kaptan’ın ödeme yapamamaktan duyduğu hayal kırıklığını fark etsem de bu konuda şikâyet etmedi ya da benimle tartışmadı. Bir yanımdan benimle bu kadar çok konuşmak istediğini anlayamıyordu. Diğer yanımda onun da benimle konuşmayı çok kolay bulmuş olabileceğini düşünüyordu.

Belki o da aramızda gelişen bu zahmetsiz iletişimden hoşlanıyordu.

“Şimdi fark ettim de... son otuz dakikayı konuşarak geçirdik ve adını bile bilmiyorum, Kırmızı.”

Göğsümde bir gerginlik hissettim. Aynı şeyi ben de fark etmiştim ama bu benim için durumu eğlenceli kılmıştı. “Bana adını söyleme, ben de sana benimkini söylemeyeyim. Bence bunu yaparsak konuşmamızın büyüğü kaybolacak. Bu sohbetimizi gerçek kılacak ve dürüst olmak gerekirse, hayatımın bu noktasında gerçeklikle yüzleşmek istemiyorum.”

Bir kaşını kaldırdı ama adımı söylemem için ısrar etmedi. “Tamam, sana Kırmızı diyeceğim.”

“Sen de benim için Kaptan Amerika’sın. Kısaca söylemek gerekirse, Kaptan tabii. Ben...”

“Aman Tanrım!” diye bağırdı Kaptan. Bakışlarını benden ayırarak içkilerimizi aldı ve salonun sol tarafına doğru koşmaya başladı, şaşkın şaşkın arkasında kalmıştım. Onu takip edince iki Tinker Bell ve bir Peter Pan’ın kalktığı masaya oturduğunu gördüm. Kaptan’ın o yeri sahiplenme şekli gülümsememe sebep olmuştu. Göğsünü kabartıp yanındaki yeri işaret ederken yüzünde bariz bir gurur vardı.

Masaya gidip koltuklu bölmede yanına oturdum ve bir yanım daha çok yaklaşmak istese de aramızda biraz boşluk bıraktım.

“Birbirimizin adını öğrenmeyeceğimize göre gecenin sonunda numaranı alamayacağım gibi bir hisse kapıldım.”

Başımı iki yana salladım. “Muhtemelen öyle.”

“Tamam. Yani bu gece söyleyeceğimiz her şey muhtemelen birbirimize söyleyeceğimiz son şeyler olacak.”

“Evet.”

“O zaman...” Bana doğru eğildi ve gözleri merakla parlarırken başparmağını altdudağında gezdirdi. “Bu yıl başına gelen en mutlu şey neydi?”

Güldüm. “Bu büyük bir soru.”

“Büyük soruları şimdi sormam gerekiyor çünkü bir daha sorma fırsatım olmayacak. Bence hayatta fırsatını bulduğunda büyük sorular sormak önemlidir.”

Oturduğum yerde hafifçe kıpırdanırken endişeyle midem çalkalandı. Bu akşam için açık bir kitap olmamı istiyordu ve benim düşüncelerim çoğu zaman kilitli bir günlük gibiydi. Anahtarı sadece bendeydi ve asla kimseyle paylaşmazdım. Dü-rüst olmak gerekirse, kimse de bu düşünceleri okuyacak kadar ilgili görünmüyordu.

Ama yine de ona söyledim. Çakırkeyif olduğum için miydi, yoksa bende merak uyandırması mıydı bilmiyordum ama ona içimi açtım ve paylaştım.

“Hayallerimin içinde bir staj buldum. Çok düşük ücretli ve yeterince değer görmeyen bir staj. Fakat artık kapıdan içeri adımımı attığıma göre, belki dergide kıdemsiz editörlüğe kadar yükselebilirim diye düşündüm.”

“Kıdemsiz editör mü? Yani sen bir yazar mısın?”

“Yazar adayıyım. Gazetecilik diploması alacağım ve bir gün kıdemli editör pozisyonuna gelmeyi umuyorum.”

“Geleceksin.”

Bu iki kelimeyi o kadar şüpheyi yer bırakmayan bir netlikle söylemişti ki, neredeyse ona inanacaktım.

“Bilmiyorum. Çok rekabetçi bir sektör, özellikle de New York’ta.”

“Yazmayı seviyor musun?”

“Evet.”

“O zaman işin rekabetçi doğasının bir önemi yok. Eğer bir hayalin varsa, onun için savaş.”

“Diğer insanlar da aynı hayal için savaşıyor.”

Koltuğa yaslanıp kolunu arkasına attı. “Başkalarının da senin hayalini gerçekleştirmeye çalıştığını düşünüp durursan enerjini önemsiz şeylere harcamış olursun. Aklında yer edinen tek şey sen ve hayalin olmalı. Hayat kısa. Başkalarının ne yaptığına bakacak vaktimiz yok. Bu bizi kaderimizden saptırır.”

Gülümsedim. “Senin de bir hayalin olmalı.”

Bara şöyle bir baktıktan sonra başını iki yana salladı. “Hiç bu binanın çatısına çıktın mı?”

“Hayır, hiç çıkmadım.”

“En iyi manzaralardan biri burada. Haftada en az bir kez nefes almak ve zihnimi boşaltmak için buraya gelirim.” İçkisini de alarak ayağa kalkıp elini bana doğru uzattı.

Tek kaşımı kaldırdım. “Bu masayı kapmak için kalabalığı yarıp geçtin ve şimdi de burayı bırakıp çatıya çıkmak istediğini mi söylüyorsun?”

“Ruhun harekete geçmeni söylediği zaman bazen onu dinlemen gerekir,” diye cevap verdi.

“Hangi filozof demiş bunu?”

Altdudağının kenarını ısıırıp omuz silkti. “Ben söyledim.”

Etkileyiciydi.

Elini tekrar bana doğru uzattı. “Hadi ama. Bana güveniyor musun?”

“İnsanlar ‘Bana güveniyor musun’ diye sorduklarında onlara olan güvenim anında azalıyor.”

“Güzel, öyle olması gerekir. Ben tamamen bir yabancıyım. Güven kazanılan bir şeydir ve ben bunu kazanmadım. Yine de sana çatıyı göstermek istiyorum.”

Bunun aptalca olduğunu biliyordum ama onunla gitmek istiyordum.

Elini tutarken sutyenimdeki biber gazını bu gece çıkarmak zorunda kalmamak için dua ettim. Avuçlarımız buluştuğu anda içimi bir sıcaklık dalgası kapladı, onun elini tutmak sanki uzun zamandır yaptığım en doğal şeymiş gibi hissettiriyordu.

Beni kalabalığın arasından geçirirken ara sıra başımı eğip kenetlenmiş ellerimize bakıyordum. Bir ayrılık yaşadıktan sonra gülmek, sarılmak ve el ele tutuşmak gibi ilişkiye dair küçük ama önemli olan o anları özlüyordunuz.

El ele tutuşmanın ilişkideyken küçücük bir hareket gibi görünmesi ama ilişki bittiğinde bunu kelimelerle anlatılmayacak kadar özlemeniz çok komikti.

Barın arka tarafındaki kapıya geldik ve vücudum kırmızı alarmlar verirken elini bıraktım. Kapıyı açtı ve sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünen merdivene baktık.

“Önden buyur,” dedi merdivenlere doğru başıyla işaret ederek.

“Ah, hayır.” Başımı iki yana salladım. “Sana arkamı dönerek o merdivenden çıkmamın imkânı yok. Dürüst olmak gerekirse, arkamda bir seri katil varmış gibi hissederim.”

Gözlerini kısmıştı. “Bana güveniyor musun?”

“Hayır.”

“Güzel.” Gülümsedi. Tam bir aptaldım çünkü bir parçam bu gülümsemeye güveniyordu. Sanırım *Ted Bundy* de bu şekilde başarılı olmuştu.

Ne kadar çarpık bir düşünce, Aaliyah. Daha da çarpık olan şey, o lanet merdivenden çıkacağımı biliyor olmamdı.

“Ben önden gidip senin birkaç adım önünde olacağım, böylece kendini daha güvende hissedersin,” dedi. Gözleri endişeyle bana bakıyordu. “Yani böyle rahat olacaksan. Aksi takdirde geri dönüp bir masa daha bulmaya çalışabiliriz.”

Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin, ben bir asi değildim. Yasaları çiğnemezdin, otorite sahibi kişilere karşı koymazdım ve metroda her zaman yaşlılara yer verirdim. Ama nedense bu merdivenden çıkmak bana yasakmış gibi geliyordu.

“Oraya çıkma iznimiz var mı?” diye sordum, diğerlerinin biraz gizlenmiş gibi görünen merdivene göz ucuyla bile bakmadığını fark ederek.

“Benim var. Sen de benim misafirim olacaksın.”

“Neden oraya çıkma iznin var?”

“Bu binanın sahibiyle çalışıyorum.”

“Ne tür bir iş yapıyorsun?”

Sırtarak ellerini havaya kaldırdı. “Kırmızı, rahatsız olacaksan buraya çıkmak zorunda değiliz. Ya da Tommy’yi çağırıp içini rahatlatabilirim.”

“Tommy kim?”

“Barın sahibi.”

“Onunla mı çalışıyorsun?”

“Hayır. Tommy binanın sahibi değil ama benim çalıştığım yatırımcıyla çalışıyor o da.”

Gözlerimi kısıtım ve endişeli olduğumda hep yaptığım gibi başparmağımın ucunu hafifçe ısırmağa başladım. Bakışları parmağıma kaydıkdan sonra tekrar gözlerime çevrildi.

Boğazımı temizledim. “Buna Tommy’yi de dahil edersek ne kadar sinirlenirsin?”

Gülerek başını iki yana salladı. “Az önce binanın önünde dayak yedim ve sen bana bir içki ısmarlayıp hayatımın en aşağılayıcı anından sonra gülümsememi sağladın. Bu gece beni kızdıracak bir şey yapabileceğinden şüpheliyim, Kırmızı. Hadi gel.”

Beni barın arka tarafındaki ofise götürmek için elini uzatınca bir kez daha elini tuttum.

Elimi tekrar tutana kadar dokunuşunu özlediğimi bile bilmiyordum.

Ofise doğru ilerledik, masa başında bir adam oturuyordu ve tam ayağa kalkacakken bizi fark etti.

Kaptan’a bakıp konuşmaya başladı. “Selam...”

“Adımı söyleme!” diye bağırdı Kaptan panikle ellerini sallayarak.

Tommy şaşkın bir ifadeyle kaşını kaldırdı. “Peki... şey... ne oldu, dostum? Geri dönüp kalabalıkla ilgilenmem gerekiyor.”

“Evet, elbette. Sadece bir soru soracağım, çatıya çıkabilir miyim?”

Tommy kıkırdadı. “Ne zamandan beri izin istiyorsun?”

“Oraya bir arkadaşımı çıkarmak istiyorum,” dedi Kaptan bana doğru işaret ederek.

“Bu binanın tepesinde Kırmızı Başlıklı Kız’ı becerirsen yemin ederim seni öldürürüm.”

Yanaklarım pembeleşti ama Kaptan benden daha fena durumdaydı, yüzü resmen kıpkırmızı kesilmişti. “Dostum, olay bu değil. Ona manzarayı göstermek istiyorum.”

“Küçük sürtüğün teki gibi hayallere daldığın manzarayı di-

yorsun,” diye şaka yapan Tommy, Kaptan’ın renginin daha da kızarmasına neden oldu. İkisinin muhabbetini izledikçe endişem azalmaya başladı. “Hadi git de onu yukarı çıkar. Orası benden çok senin.” Bana baktı. “Orada içindeki inek ortaya çıkarsa şimdiden özür dilerim. Adam eziğin teki.”

Kaptan gülerek Tommy’nin sırtını sıvazladı. “Ben de seni seviyorum, Tom.” Kaptan bana döndü ve sanki bir sonraki hamlemi bekliyormuş gibi gözlerinde bir soruyla bana baktı.

Başımı yukarı aşağı sallayıp gülümsedim. “Hadi gidelim.”

Sarmal merdivenlerden yukarı çıkmak kalbim için tam bir egzersiz oldu. Zirveye ulaştığımızda, ki bu epey zaman aldı, bir maraton koşmuş gibi nefes alıyordum. Kaptan ise hiç yorulmamış gibi görünüyordu, bu da süper güçlerinden kaynaklanıyor olmalıydı.

“Spor salonunda tırmanma merdivenini daha çok kullanmalıyım,” dedim nefes nefese.

“O alet tam bir şeytan icadı,” dedi elini çatıya açılan kapı koluna koyarken. “Hazır mısın?”

“Evet.”

Kapıyı açtı ve dışarıya adım attığımızda nefesim kesildi.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım ve geceye baktım. O kadar yüksekteydik ki tepeye ulaşmak için kimbilir kaç basamak çıktığımıza gerçekten şaşırmıştım. Bulunduğumuz noktadan her şey ayaklarımızın altındaydı. Arka plandaki gece gökyüzüyle New York ıslıl ısıldı.

Nefes kesiciydi. Bu kadar yüksekte her şey harika görünüyordu.

“Vay canına,” diye fısıldadım.

“Kesinlikle,” dedi Kaptan elimi tutarak. Bunu her yaptığında dokunuşundan biraz daha hoşlanıyordum.

Çatının kenarına doğru ilerledik ve hayranlıktan fal taşı gibi açılan gözleriyle kalabalık şehri işaret etti.

“İşte bu, yapmak istediğim şey bu. Her ne kadar emlak dünyasında olsam da, en büyük hayalim bu değil. En büyük hayalim yaratmak. Yaratmak ve inşa etmek istiyorum. Şuradaki gibi binaları satın alıp onları dar gelirliler için lüks apartman dairelerine dönüştürmek istiyorum. Düşünsene, Kırmızı. Göz ardı edilen bu insanlar için lüks bir şey yaratmak çılgınca olmaz mı?”

“Bu harika bir fikir ama çok pahalıya mal olmaz mı?”

“Evet.” Ellerini birbirine vururken yüzünde gece boyunca hiç olmadığı kadar büyük bir gülümseme vardı. “İşte bu yüzden tonla para kazanmayı hedefliyorum. Tonla param olduktan sonra birazını kaybetmek umurumda değil. Hiçbir şeyi olmadan büyüyen insanlara yardım etmek istiyorum. Binaların üstüne seralar yapabiliriz, böylece oradaki topluluk yaz ve sonbahar mevsimleri boyunca kendi mahsullerini toplayabilir. Topluluk bahçeleri birçok hayatı değiştirebilir ve kurtarabilir. Bu harika olur. Tesislerde, ebeveynleri iki ya da üç işte çalışan çocukları beladan uzak tutmak için aktiviteler düzenlenebilir. Ayrıca çocuğunu yalnız büyüten ve birkaç dakika yalnız kalma ihtiyacı duyan ebeveynler için derin küvetler de olabilir.” Ellerini başının arkasına dayayıp gözlerini şehrin ışıklarına dikti. “Bunu çok istiyorum. Sadece insanlara yardım etmek istiyorum.”

Tutkusu gözlerinden okunuyordu. Bana söylediği her kelime doğrudan ruhunun derinliklerinden geliyordu. Bana açtığı hayallerini kendi hızlanan kalp atışlarımda hissedebiliyordum.

Bu da bana hayattaki hedeflerimi yeterince büyük belirlemediğimi düşündürdü.

“Bence bu çok güzel bir hayal,” dedim yanında dururken. Duyduğunu sanmıyordum ama yaydığı sıcaklık hoşuma gittiği için ona biraz daha yaklaştım.

“Gerçekleşecek,” dedi saf bir mutlulukla başını yukarı aşağı sallayarak. “Ve çok güzel olacak.”

“Bu hayalin ilham kaynağı ne?”

Bakışlarını bana çevirdikten sonra çakıllı zemine oturdu. Ben de hemen yanına oturdum. Kollarını, büktüğü dizlerinin etrafına sardı. “Yoksul bir ailede büyüdüm. Annem beni tek başına büyüttü ve neredeyse hiçbir şeyimiz yoktu. Kanser olduğunu öğrendiğinde durum daha da kötüleşti.”

“Aman Tanrım, çok üzgünüm.”

“Sorun değil,” diyerek dizimi diziyle hafifçe dürttü. “O iyi. Tanrı’ya şükür kanseri yıllardır gerileme döneminde. Ama evimizde ve hayatımızda çok fazla konfor olmadan, sürekli mücadele halinde büyümek bunu tutkuyla istememe sebep oldu. Genç yaştan itibaren çalışarak bir şeyler elde etmeyi, hem kendimin hem de annemin ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde nasıl hareket edeceğimi öğrendim. Ama çoğu kişiden şanslı olduğumun farkındayım. İnsanların birbirine yardım ettiği küçük bir kasabada yaşıyordum ve sanırım birçok insan benim için üzülüyordu, bu yüzden rasgele iş girişimlerime destek verdiler. Büyüdüğüm yerde insanlar birbirlerine destek olurlardı.”

“Yani New York’un tam tersi.”

Güldü. “Tam tersi.”

“Bence bu çok asilce. Ben de bu sokaklarda yokluk içinde büyüdüm, bu yüzden fiziksel ve zihinsel olarak dengede kalmak için mücadele etmenin ne kadar zor olabileceğini biliyorum. Bunu bir çocukla yapmayı hayal bile edemezdim.”

“Dürüst olmak gerekirse, annemin bunu nasıl başardığını çoğu zaman bilmiyorum. Sanırım o bir süper kahraman.”

“Aileden geliyor olmalı. Kaptan Amerika’nın annesinin nasıl biri olduğunu merak etmeden duramıyorum,” dedim kollarımı bacaklarıma dolayarak.

“Wonder Woman’a benzediğini söyleyebilirim ama az önce o kadından dayak yediğim için artık çok da hayranı değilim.”

Gülümsedim. “Annenle çok yakınsın.”

“Ezik gibi görünmek istemem ama o benim en iyi arkadaşım.”

Bunu duymak beni keyiflendirmişti. Tam bir ana kuzusuydu. “Peki ya baban?”

Başını iki yana sallarken daha kasvetli bir havaya büründü. “Sorumsuzun teki. Ben çocukken annemi aldattıktan sonra kaçtı.”

“Hiç onu bulmayı denedin mi?”

“Hayır. Gerçek bir erkek olsaydı beni bulmaya çalışırdı diye düşündüm. Hayatımın on sekiz yılını aynı yerde geçirdim. Nerede olduğumu biliyordu ama yine de gelmedi.” Parmaklarıyla oynamaya başladı, görünüşe göre gerildiğinde ya da rahatsız olduğunda yaptığı bir hareketti.

Onun bu yanı hoşuma gitmişti, bu kadar kısa bir süre içinde birçok farklı yönünü görmek. Onu mutlu, tutkulu ve kasvetliyen görmüştüm. Bu bir şekilde onu bu akşam büründüğü süper kahraman kişiliğinden daha insani kılıyordu.

“Peki ya sen? Senin ailenle ilişkin nasıl?”

Bu sorunun geleceğini biliyordum ama yine de tam olarak hazır değildim. Yirmi iki yıldır buralardaydım ama hâlâ insanlar bana ailem hakkında soru sorduğunda bocalıyordum. Bunun nedeni konudan duyduğum rahatsızlık değildi. Başıma gelenleri ve nasıl büyüdüğümü uzun zaman önce kabullenmiştim. Fakat başkalarına anlattığımda beni en çok rahatsız eden şey, bana acıyarak bakmalarıydı. Sanki bir ailem olmamasının sebebi onlarmış gibi suçlulukla doluyorlardı.

“Ben koruyucu aile sisteminde büyüdüm. Ailemi hiç tanımadım.”

“Ah.” Bir an duraksayıp ellerine baktı. Tekrar bana baktığında, yüzünde durumumu öğrenen insanların gözlerinde görmeye alıştığım o acıma duygusundan eser yoktu. Bunun yerine, “Bu seni nasıl etkiledi?” diye sordu.

Bu yorumu beni çok şaşırtmıştı. Koruyucu ailede büyüdü-

ğümü öğrenen kimse daha önce bana bunu sormamıştı. Çoğu insan klişe özürler diledikten sonra kocaman bir sevgiyi hak ettiğimi söylerdi. Hayatta kendi aile bağlarımızı kendimizin yarattığımızdan ve geçmişin geleceği belirlemediğinden bahsederlerdi. Hepsi iyi ve adil yanıtlardı. Beni biraz bile rahatsız etmezlerdi.

Kaptan'ın sözleri beni biraz farklı etkiledi. Ağır bir soruydu ama aynı zamanda çok dürüstçeydi de. Hoşuma gidip gitmediğinden emin değildim.

“Gerçeği mi söyleyeyim, yoksa tatlı bir yalanı mı tercih edersin?” diye sordum.

Şehrin ışıklarına baktıktan sonra tekrar bana döndü. “Gerçeği. Her zaman gerçeği.”

“Bende güven sorunları ve başkalarına bağımlı olma eğilimi yarattı. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama sanırım sevgiyle ilgili çoğu insandan daha fazla hayal kuruyorum. Romantik bir sevgiden bile bahsetmiyorum, ne tür olduğu hiç fark etmez. Arkadaşlarımın beni sevmesini, hocalarımın ve patronumun beni sevgiyle takdir etmesini istiyorum. İnsanların benden hoşlanmasını... beni sevmesini istiyorum. Çünkü kafamın bir yerinde, insanı değerli kılan şeyin onu sevenlerin sayısı olduğunu düşünüyorum.”

“Sen insanları memnun etmek için çabalayan birisin.”

“Aşırı derecede. Üniversite birinci sınıftayken ilk tarih sınavımdan kaldığım için bütün hafta sonu ağlamıştım. Ertesi pazartesi profesörün ofis saatleri sırasında ona yabanmersinli kek götürdüm çünkü bir keresinde en sevdiği kek olduğunu söylemişti. Dersten kaldığım için özür dilediğim zaman bana dediklerini asla unutamam. Bana baktı ve sınavda başarısız olmamın hiçbir şekilde başarısızlığımın bir göstergesi olmadığını söyledi. Hayattaki tek bir başarısızlığın beni tamamen başarısız kılmayacağı düşüncesini kabul etmekte hâlâ zorlanıyorum.”

“Kendine çok yükleniyorsun, Kırmızı.”

“Nereden biliyorsun? Benimle daha bir saat önce tanıştın.”

“Bence yeterince yakından bakarsan bir insanı tanıştığın ilk birkaç dakikada tanıyabilirsin.”

“Sen öyle mi yapıyorsun? İnsanları okuyor musun?”

“Evet. Bulduğum sektörde işime yarıyor. Emlak işinde müşterilerimin kim olduğunu hızlıca kavrayıp onlara hangi kişiliği sunmam gerektiğine karar vermem gerekiyor.”

“Herkes karşı farklı bir maske mi takıyorsun? Kulağa yorucu geliyor.”

Omuz silkti. “Pek sayılmaz. Herkes düzenli olarak farklı maskeler takar. Bazı insanlar sadece bunun farkında değil. Ayrıca ben maskeleri aynı kişinin farklı versiyonları olarak düşünmeyi seviyorum. İnsanlar karmaşık ve zorludur. Bir maskeden çok daha fazlasıyız.”

O konuştuğu, bu geceden sonra onun sözlerini duyamayacak olmaktan gitgide daha çok korkuyordum.

Başparmağını burun kemerinde gezdirdi. “Tatlı yalan neydi? Koruyucu ailede yetişmenin seni nasıl etkilediğini sormuştum ya?”

“Ah.” Biraz daha dik oturup yüzüme sahte, kocaman bir gülümseme yerleştirdim. “Yetiştirilme tarzımın şu anki hayatım üzerinde hiçbir etkisi olmadı. Kendi hayat hikâyelerimizi kendimizin yazdığına inanıyorum. Geçmiş bizi tanımlamaz.”

“Bunun bir yalan olduğunu gözlerinden anlayabiliyorum.”

Bakışlarımı gece manzarasına doğru çevirdim. “Bu muhtemelen çok yakından baktığın anlamına geliyor.”

“Elimde değil. Sana bakmak uzun zamandır yaptığım en iyi seçimmiş gibi geliyor.”

Midemde uçuşan kelebekleri gizlemeye çalışarak güldüm. “Bu cümleyi tüm kızlara söyler misin?”

“Hayır ama seni nasıl utandırdığını gördükten sonra kullanmaya başlayabilirim,” diye takıldı.

“Eh, daha çok çabalaman gerekecek. Utanmadım, sadece soğuktan dolayı yanaklarım üşüdü.”

Endişeyle tek kaşını kaldırdı. “İçeri girebiliriz. Biraz...”

“Şikâyet etmiyorum. Sadece kızardığım gerçeğini gizlemek için bir yalan bulmaya çalışıyorum.”

“Çok güzelsin.”

Bu ani iltifat karşısında gözlerimi devirip kahkaha attım. “Sus artık. Zaten kızarmama sebep oldun. Daha ileri gitmene gerek yok.”

“Hayır, ciddiylim. Çok güzelsin. Dış görünüşün de çok güzel ama bundan bahsetmiyorum. Ruhunu kastediyorum. Çok güzel.”

Bir utangaçlık dalgasına kapılarak yerimde kıpırdandım ve bacaklarımı *pretzel** gibi birbirinden geçirerek bağdaş kurdum. “Beni tanı mıyorsun bile.”

“Dediğim gibi, insanları okumakta iyiyim.”

“Bu konuda yetenekli olan tek sen değilsin. İnsanları gözlem yeteneğiyle gurur duyan içedönük bir yetişkin oldum. İnsanları okumayı küçük yaşta öğrendim.”

“Öyle mi?”

“Öyle. Bu, *Criminal Minds* izlerken edindiğim bilgilerle birleşince profesyonel bir insan çözümleyicisi oldum sayılır.”

“Pekâlâ, Kırmızı.” Yüzünü bana dönerek bağdaş kurdu. Merakla tek kaşını kaldırırken dizlerimiz birbirine değdi. “Beni oku.”

Ellerimi ovuşturdum. “Oyun başlasın. Tamam.” Gözlerimi üstünde gezdirerek onu değerlendirdim. Omuzları rahattı. Kostümünün altından görünen kaslarından da anlaşılacağı üzere fitti. Aynı zamanda boyutu...

* *Pretzel*, kıvrık şekillendirilmiş hamurdan yapılan ve fırında pişirilen bir ekmek çeşididir. (ç.n.)

Takım taklavatına bakma, Aaliyah. Kaptan Amerika'ya bakmayı kes.

Gözlerimi alt bölgesinden çekip tekrar yüzüne çevirdim. Yüzünde kendinden emin bir sırıtış vardı, gözleri neşe doluydu. Beni kesinlikle aletine bakarken yakalamıştı ve içimde oluşan utançla yer yarılrsa da içine girsem diye düşünmeden edemedim.

Ama yine de “onu okuma” meydan okumasını geri çeviremezdim.

“Çok fazla antrenman yapıyorsun. Formda kalmak için değil, bir tür kaçış yolu olarak. Günlük hayatın koşturmacayla geçiyor ama bunu umursamıyorsun. Meşgul olmayı seviyorsun çünkü bu seni fazla düşünmekten alıkoyuyor. Ama tek kaldığında yalnızlık çekiyorsun ve bu yüzden başka bir şeye odaklanmak için spor salonuna gidiyorsun. Bir işkoliksin ve annen muhtemelen sana mola vermen gerektiğini söylüyor. Azimli ve tutkulusun ancak bazen hayal ettiğin her şeyi başaramayacağından korkuyorsun. Bu arada başaracaksın. Bunu seni çözdüğüm için söylemiyorum. Sadece biliyorum.”

Gülümsedi.

Bu hoşuma gitti.

Devam ettim. “Sosyal becerilerin güçlü. Caziben ve karizman sayesinde insanlar senden hemen hoşlanıyor. Biriyle iletişim kurduğunda tamamen ona odaklanıyorsun. Yanıt vermek için değil de sana söyleneni gerçekten duymak için dinliyorsun. Hayatı öğretmenin bellemiştin ve verdiği ödevleri düzenli olarak yapıyorsun. Ayrıca anneni özölüyorsun. Bunu anladım çünkü o aklına geldiğinde yüzündeki gülümseme bir an buruklaşıyor. Bazen onunla ilgilenmek ve tekrar ona yakın olmak için eve geri taşınmayı düşünüyorsun. Sonra kendini yine aynı sınırların içine hapsederek dünyayı değiştiremeyeceğini fark ediyorsun.” Ellerimi çırpıttım. “Ah! Ayrıca Aslan burcusun.”

Birkaç saniye gözlerini kısıp baktıktan sonra bir parmağını bana doğrulttu. “Anlaşılan okunmaktan hoşlanmıyormuşum.”

“Merak etme, çoğu insan muhtemelen seni okuyamaz. Ben sadece yetenekliyim.”

“Aslan burcu olduğumu nasıl anladın?”

“Ah, en kolayı oydu; girişken kişiliğin ve samimi karakterinden. Ayrıca güzel saçların da bunu direkt ele veriyor.”

Parmaklarını kumral saçlarından geçirerek sırttı. “Sence ben güzel saçlı Kaptan mıyım?”

“Kendinizi fazla abartmayın, efendim.”

“Artık çok geç, egom çoktan tavan oldu. Şimdi ben seni okuyabilir miyim?”

“Bir kitap gibi.”

Ellerini ovuşturup keyifle başını salladı. “Pekâlâ. Bu gece dışarı çıkmayı tam olarak istemedin ama yalnız kalma fikrinin daha üzücü olduğunu düşündün. Yakın zamanda ağır bir şey yaşadın, belki de bir ayrılık. Dudağının köşesinin seğirmesi bana haklı olduğumu düşündürüyor. Terk edilme sorunlarıyla mücadele ediyorsun, bu yüzden hayatındakilere bu kadar sıkı tutunmaya çalışıyorsun. Yine de hayatında az sayıda insan var ve olanlar da çok uzakta. Birinin kalbine girmesini bırak, dünyana girmesine izin vermen için bile çok fazla güven duyman gerekiyor. Ama onları içeri aldığında da, asla gitmemeleri için dua ediyorsun.”

Ne kadar yerinde bir tespitte bulunduğunu fark edince bedenim rahatsızlıkla uğuldamaya başladı ancak belli etmemeye çalıştım çünkü devam etmesini istiyordum. Bana baktığında ne gördüğünü bilmenin neden önemli olduğunu henüz kavrayamamıştım ama bilmem gerekiyordu.

Devam etti. “Sevmeye karar verdiğinde, bunu sonsuza dek sürecek bir şey olarak görüyorsun. Onlardan kurtulmak için ne kadar uğraşırsan uğraş, geçmişinde seni terk eden insanlar bile

hâlâ kalbinde bir yer tutuyor. İnsanları hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorsun ama aynı zamanda kendi yeteneklerini de küçümsüyorsun. Hayalini kurduğun başarıyı hak etmediğini düşünüyorsun çünkü bir başkası senden daha layık olabilir. Hayvanları seviyorsun. Bunun gerçekten doğru olup olmadığını bilmiyorum ama senden kesinlikle böyle bir his alıyorum. İnsanların zorlandığını veya acı çektiğini görmekten nefret ediyorsun ve dünyayı daha iyi bir hale getirmek istiyorsun ancak bunu nasıl yapacağından tam olarak emin değilsin. Korku filmlerini seviyorsun ama izlerken bir battaniyenin altına saklanıyorsun.” Bu beni gülümsetti. “Kendine çok yükleniyorsun. En derin yarayı kendine saklıyorsun. Arkadaşlarının senin için endişelenmesinden korkuyorsun ve onlara yük olmak istemediğin için acılarını paylaşmıyorsun. Ah...” Ellerini dizlerime koyup bana doğru eğildi. “Ayrıca İkizler burcusun. Bildiğim tek burç bu olduğu için böyle diyorum. Astrolojiyle ilgili hiçbir şey bilmem.”

Güldüm. “Balık burcuyum.”

“Demek ki güzel gözlü olmalarıyla ünlüler.”

“İltifat etmeyi bırak.”

“O zaman sen de iltifatlarımı hak etmeyi bırak.” Elleri hâlâ dizlerimdeydi ve görünüşte nazik bir dokunuşla tutuşturduğu kıvılcımlar hakkında hiçbir fikri yoktu. “Nasıldım?”

“İyiydin ama bir konuda yanıldın.”

“Öyle mi?”

“Korku filmi izlerken hem yastığın hem de battaniyenin altına saklanırım, sadece battaniyenin değil.”

“Yeterince yaklaşmışım.” Bana doğru bakıp altdudağını minik minik ısıtırken şakacı bakışı biraz değişti. “Demek yakın zamanda bir ayrılık yaşandı.”

“Yaklaşık beş hafta önce benden ayrıldı.”

“Tam bir pislikmiş.”

“Evet ama onu seviyorum. Keşke geçmiş zaman kullanabilsem ama işte... Oda arkadaşım Sofia bir erkeği unutmanın en iyi yolunun başka bir erkekle birlikte olmaktan geçtiğini söylemişti ama şu anda bunu düşünemiyorum bile. Yapmak istediğim son şey başka biriyle yatmak.”

“Ayrıca seks kırık bir kalbi onarmaz ve... lanet olsun!” Oturduğu yerden fırlayıp ellerini çırpı. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ama bu ani değişimin nedenini anlamamıştım. “Buldum, Kırmızı! Sana yardım etmek için ne yapabileceğimizi biliyorum.”

Tek kaşımı kaldırarak ben de ayaklandım. “Kafam karıştı.”

“Biliyorum, kesinlikle deli olduğumu düşüneceksin -ki belki de öyleyimdir- ama mesele şu: Biriyle yatarak kırık bir kalbi iyileştiremezsin. Aşk böyle işlemez. Aşk fiziksel bir bağ değil, duygusal bir bağdır. Ayrıca, ayrılığın ardından insanlar kötü anıları değil, güzel olanları sürekli düşünürler. Böylece bir şekilde başarısız olduklarını düşünmeye başlarlar, oysa muhtemelen kötü yaşanmışlıklar ağır basıyordur. Senin elindeki iyi anlar da çok az ve seyrek olduğu için onlara sıkı sıkıya tutunmayı tercih ediyorsun, mesele bu. Ama öyle olsa, iyiler sizi bir arada tutmak için yeterli olurdu.”

Gerçekleri söylemesinden nefret etmiştim. Geçtiğimiz haftalar boyunca yaptığım tek şey, Mario’yla geçirdiğimiz güzel zamanları düşünmek olmuştu. Zihnim, geçmiş ilişkimde benim için dünyalara bedel olan anların döngüsüne takılıp kalmıştı.

Sadece bir avuç güzel anı vardı ama ben onları tekrar tekrar zihnimde oynatıyor, ifade ettiklerinden daha fazla anlam yüklüyordum. Mario ilişkide minimum çaba gösterme konusunda usta olmasına rağmen, onu bir tanrı gibi takdir etmiştim. Bana vasat bir sevgi duyması onun suçu değildi. Bunu kabul etmek benim hatamdı.

“Yani ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Kadere inanır mısın?”

Kıkırdadım. “Bana inandığını söyleme.”

“İlk başta açıkça görünmese de bence her şeyin bir nedeni vardır. Belki de kaderimizde olduğu için bu gece tanıştık, Kırmızı. Belki de yollarımızın kesişmesi ve eski sevgilini unutmaya yardımcı olabilmem için gözüme yumruk yiyip kementle kırbaçlanmam gerekiyordu.”

“Nasıl?”

“Bir aşkı unutmanın en iyi yolu, başka biriyle daha güçlü bir bağ kurmaktır. Bu yüzden sana Cadılar Bayramı aşk hikâyesi sunuyorum.” Sanki mantıklı konuşuyormuş gibi eğilerek selam verdi.

Kıpırdamadan durdum, kafam daha da karışmıştı. “Bir şey mi kaçırıyorum?”

“Belli ki... Çünkü bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyorsun. Tabii bu muhtemelen doğru.” Boğazını temizledi ve üstünü başını düzelterek daha dik durdu. “Senden bana âşık olmanı istiyorum.”

Güldüm. “Pardon, ne dedin?”

“Güneş doğmadan önce seni kendime âşık etmem için bana bir şans ver,” dedi ve telefonuna baktı. “Yaklaşık beş saatim olduğunu görüyorum. Saat gece yarısını geçti. Seni kendime âşık etmem için bana zaman ver. Saatler gün doğumunu gösterdiğinde de bu aşk hikâyesini güzel bir şekilde noktalarız. Trajik kalp kırıklıkları, zorlu çekişmeler ya da ilişki problemleri yok. Aldatma ya da skandal yok. Sadece âşık iki insan var ve hayat ya da bizim durumumuzda doğan güneş yüzünden ayrılacaklar.”

“Gerçekten iki insanın beş saat içinde âşık olabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum.” Omuz silkip elini bana doğru uzattı. “Denemek ister misin?”

DOĞU IŞIKLARI

Hayır demeliydim. Onun bu çılgın fikrine gülüp geçmeli ve geceyi tam orada, çatı katında sonlandırmalıyım ama eve gitmek istemiyordum. Yalnız kalmak istemiyordum. En önemlisi de, birkaç saat bile olsa Kaptan'la daha fazla zaman geçirmek istiyordum. Ona âşık olma ihtimalim olmasa bile, sadece böyle mutlu hissetmek için kalmak istiyordum.

Mutlu olmak.

Mutlu hissediyordum.

O gece mutluluğu bulana kadar bu hissi ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Ben de her deli kızın yapacağını yaptım. Elini tuttum ve önümüzdeki beş saat içinde âşık olma fikrini kabul ettim.

Parmaklarımı kavrayarak beni kendine doğru çekti. Tanıştığımızdan bu yana birbirimize en yakın durduğumuz andı ve gözlerimin içine bakışı daha da heyecanlanmama neden olmuştu. Topuklu ayakkabıyla 1.75 olmama rağmen tepemde durduğuna göre en az 1.85 olmalıydı. Bana bakışı kendimi önemli hissettirdi, sanki bu çılgın plan için her şeyini verecek gibiydi.

“Tak, tak,” dedi insanlığın görüp görebileceği en şapşal sırıtışıyla.

“Kim o?”

“Âşık olur musun?”

“Kime?”

“Bana.”

3

AALIYAH GÜNÜMÜZ

Gecenin geri kalanında bir süper kahramana âşık olmayı kabul ettiğim için keçileri kaçırıp kaçırmadığımı sorguladım. Kendimi içinde bulduğum bu durum hoş bir şekilde tuhaftı. Bu kadar kısa bir zaman diliminde birine âşık olma potansiyeli içimde bir heyecan yaratmıştı.

Neredeyse gerçekdışı geliyordu ve bu da konsepti çok daha ilgi çekici hale getiriyordu. Mario'ya onu sevdiğimi söylemem on aydan fazla sürmüştü. Sevgimi öyle bol keseden saçmazdım. Kaptan beni okurken bundan bahsetmişti, yani farkındaydı. Bu kadar kısa sürede beni kendisine âşık edebileceğine inanmasını ilginç bulmuştum.

İyi ki hiç uyumayan bir şehirde yaşıyorduk çünkü saat gece yarısını geçmiş olsa da atılabileceğimiz birçok macera vardı.

“Peki şöyle yapsak nasıl olur: Birbirimizi götüreceğimiz iki yer seçelim. Biri sevdiğimiz bir yer, diğeri de ötekinin seveceğini düşündüğümüz bir yer olsun. Oralarda geçirdiğimiz anları paylaşarak birbirimizi daha derinlemesine tanıyalım,” diye önerdi Kaptan.

“Kulağa hoş geliyor. İlk kim başlıyor?”

“Önce hanımlar.”

DOĞU IŞIKLARI

“Ah, evet. Şu güneyli misafirperverliği...”

“Kadınlara saygı gösterme konusunda duruşum nettir.” Ellerini birbirine sürttü. “O zaman önce ne yapıyoruz?”

Seveceğini düşündüğüm bir yer bulmak için biraz daha zamanım olsun istedim, bu yüzden kişisel favorilerimden biriyle başlamanın en iyisi olacağını düşündüm. Ayrıca, guruldayan midem ilk rotamızda bir şeyler yememiz gerektiğinin açık bir göstergesiydi.

“Aç mısın?” diye sordum.

“Her zaman yemek yiyebilirim.”

Sırıttım, onu şehirdeki favori mekânıma götürüp onunla birlikte en sevdiğim yemeği yiyeceğim için heyecanlıyım. “*Grant’s Wings*’i hiç duydun mu?”

“Hiç duymadım.”

“Pekâlâ, dostum, seni bir ziyafet bekliyor. Hadi metroya atlayıp gidelim.” Metro kartım olmasına rağmen Kaptan benim için kendi kartını okuttu. Normal bir günde metroya binmek sıradan bir şeydi ama Cadılar Bayramı gecesi tamamen farklı bir deneyimdi.

Yan yana bir çift koltuk bulacak kadar şanslıydık ve insanları izlemek hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. O kadar fazla farklı kostüm, o kadar çok yaratıcılık vardı ki başka tarafa bakmak neredeyse imkânsızdı. Genellikle kendi işime bakardım ama o gece herkesi incelemek istiyordum.

Kaptan bana doğru eğilerek, “Sanırım benim kazananım tek gecelik ilişki,” diye fısıldadı. Sol tarafıma baktığımda komodin şekilli bir kutu giymiş, kafasına da abajur geçirmiş bir adam gördüm. Kutuyu kaplayan kumaşın üzerinde “tek gecelik ilişki” yazıyordu ve üzerine prezervatifler atılmıştı.

Kahkahamı tutamadım. “Bilmiyorum, mısır gevreği katili bana oldukça çekici geldi.” Kırmızı lekelerle kaplı bir tişört giymiş adamın olduğu sağ tarafımı işaret ettim. Tişörtünün

üzerindeki minik mısır gevreği kutularına plastik bıçaklar saplanmıştı.

“Ah, tamam. İyi bir rakip. Ama sanırım ikimiz de kedi kulakları takmanın yaratıcı olmadığı konusunda hemfikiriz, değil mi?”

“Kesinlikle ama kız onları gururla taşıyor. Bunun için onu suçlayamam.” Durağa geldiğimizde bir dilim pizza gibi giyinmiş yaşlı bir kadın metroya bindi. Kaptan tereddüt etmeden kalkıp ona yer verdi ve önümüzdeki direğe tutundu.

Kadın yanıma oturunca karnımın gurultusunu duydu. Ellerimi bana kızgın karnıma götürdüm ve kadına gülümseyerek ses için özür diledim.

İşaretparmağını bana doğrulturken sert bakışları bedenimde delikler açıyordu. “Sakin beni yemeye kalkma, seni psikopat,” diye uyardı. İlk başta şaka yaptığını düşündüm ama abartılı bir tavırla bana sırtını dönüp sinirle ofladı. Sonra durmaksızın kendi kendine mırıldanmaya devam etti.

Tam o sırada başımı kaldırdım, Kaptan kahkahasını tutmaya çalışıyordu.

Dudaklarımı oynatarak sessizce, “*Kapa çenenin*,” dedim ama arkasını döndü ve kendini kontrol edemeyerek yüksek sesle gülmeye başladı. Yer verdiği kaba kadına bile sinirlenemedim. Kaptan’ın kahkahaları bana dünyadaki diğer her şeyi unutturmuştu.

Gülüşüne bayılmıştım, sanki biri onu durmaksızın gıdıklıyor gibiydi. Kahkahası onunla birlikte gülme isteği uyandırıyor.

Durağımıza geldiğimizde bana elini uzatıp yerimden kalkmama yardım etti. Sonra pizza kadına dönüp, “Sizi az kalsın yiyeceği için özür dilerim,” diyince koluna bir tane vurdum.

Pizza kadın, “Çünkü o bir psikopat,” diye cevap verdi. Ardından boş boş mırıldanmaya devam etti.

Bu sadece New York’ta olurdu.

DOĞU IŞIKLARI

Metrodan indikten sonra elimi bırakıp büyük bir endişeyle bana baktı. “Neden o kadını yiyecektin, Kırmızı? Kötü kurtla fazla zaman geçirdiğin için mi? İnsanları yemek daha çok onun tercihi gibi görünüyor. Ayrıca beni en sevdiğin restorana götürmedeki amacın şişmanlatmaksa, hiç yağım olmadığını bilmeni isterim. Tamamen kastan ibaretim.”

Gösterişle kaslarını sergileyince liseli bir kız gibi kızardım.

Elbette, şapşalca ve dramatik davranıyordu ama üst üste binen pazıları tamamen kastan ibaret olduğu konusundaki iddiasını destekliyordu.

Gözlerimi devirdim. “Bir *Marvel* karakterini yiyecek olsaydım, bu kesinlikle sen olmazdın.”

Gözlerini kıstı. “Bekle, ne? Beni seçmez miydin?” diye sordu, kırılmış gibiydi.

“Seni yemeyeceğim için üzgün müsün?”

Yüzünü buruşturup caddeye çıktığımızda başını yukarı aşağı salladı. “Şey, sayılır. Yani, neden ki? Önce kimi yerdin?”

“Gerçekten yamyamlık üzerine bir konuşma mı yapıyoruz?”

“Kesinlikle. Şimdi, hadi itiraf et, kimi yerdin?”

Omuz silktim. “Bilmiyorum. Muhtemelen Thanos.”

“*Thanos mu?*” diye bağırınca birkaç kişi dönüp bize baktı. Tabii ki hemen kafalarını başka tarafa çevirdiler çünkü New York’taydık.

“Bağırma. İnsanlar bakıyor!” diye fısıldadım onu yan tarafından dürterek.

“Bakacaklar tabii!” diye bağırmaya devam etti. “Az önce Thanos’u yiyeceğini söyledin!”

“Söyledim ve bunun arkasındayım. Tamam... gezegenin yarısını öldürmeye çalışan süper kötü bir karakter ama iri bir adam, bu da daha fazla et anlamına geliyor. Ayrıca ben koyu renkli et severim.”

“Eti koyu renk değil, Kırmızı. Lanet olası mor.”

“Sadece onu seçeceğimi söylüyorum. Yamyamlık tercihlerimi sana açıklamak zorunda değilim.”

Başını iki yana sallayarak uzun bir nefes verdi. “Dünyanın en nefret edilen kötü adamını en iyi süper kahramana tercih etmen midemi bulandırdı.”

Yüksek sesle güldüm. “Dünyanın en iyi kahramanı mı? Kendini övme.”

Keskin bir nefes alarak, “Ne?!” dedi yine yüksek sesle. “Benimle dalga mı geçiyorsun? Ben Kaptan Amerika’yım! İyilik yaparım!”

“Evet ama bu seni en iyi kahraman yapmaz. Ahlaki pusulan sık sık eylemlerine engel oluyor. Her zaman iyi olamazsın. Ama endişelenme, en azından en iyi süper kahramanlar arasında ilk ondasın.”

“Ne dediğini anlıyorum ama bu örselenmiş kalbimi iyileştirmiyor.”

“Seni yemeyeceğimi söyleyerek duygularını incittiysem özür dilerim.”

“Sorun değil. Seni affediyorum. Hayatta herkes iyi seçimler yapmaz fakat bu yürüyüşümüze devam etmeden önce bir şeyi bilmeni istiyorum.” Ellerini omuzlarıma koyup beni durdurdu, güzel mavi bakışlarını gözlerime dikti ve o akşam boyunca takındığı en ciddi ses tonuyla, “Seni afiyetle yedim,” dedi.

Sözleri hem kafamın içine hem de alt tarafıma bir sıcaklık basmasına neden oldu. “Bu cinsel bir gönderme mi?”

“Ne? Hayır. Sadece seni seve seve yiyebileceğimi söylüyorum.” Ukala bir sırıtışla tek kaşını kaldırdı. “Seni... bütün... gece boyunca... yedim.”

Onu kendimden uzaklaştırıp yürümeye devam ettim. “Sinir bozucusun.”

“Belki de çenemi kapamak için beni yemelisin.”

“Hayır, yemek yedirerek seni susturacağım,” dedim *Grant’s Wings*’in önünde durduğumuzda. “*Grant’s*’e hoş geldin. Burası, dostum, tüm hayallerin gerçekleştiği yer.” Sanki Disney World’e gelmişiz gibi küçük restoranı işaret ettim.

Kaptan’ın yüzünde şapşal bir ifade vardı ve ne zaman bu ifadeyi takınsa aklından saçma sapan bir şey geçtiğini çok çabuk öğrenmiştim.

İçimi çektim. “Ne oldu?”

“Hiç, yok bir şey. Sadece bana dostum dedin.”

“Tanrım. Bunu kafana takma.”

“Takmıyorum. Yani, takıyorum ama takmıyorum. Sadece, daha şimdiden mükemmel yabancılar olmayı bırakıp arkadaş olmaya başladığımızı söylüyorum.” Kolunu omuzlarıma dolayıp beni sıkıca kavradı. “Ve herkes bilir ki tüm büyük aşk hikâyeleri arkadaşlıkla başlar. *Harry ve Sally*’ye* sor.”

Üç farklı türde kanat sipariş etti ve kemiksiz istemesine çok içerledim. “Kemiksiz kanat” tavuk *nugget*’ın bir diğer adıydı. Ona bir kanadın kemiğinden nasıl başarıyla sıyrılacağını öğretirken beni izledi, sonra kanadı ağzıma götürerek tek hamlede yedim.

Ben kemiği sıyrırken Kaptan’ın gözleri hayranlıkla kocaman açılmıştı. “Bunun benim için cinsel bir deneyim olmaması gerektiğini biliyorum ama lanet olsun, bu oldukça cinsel bir deneyimdi.”

Sırıtarak omuz silktim ve bir kanat daha kapıp eti dilimle kemikten çıkardım. “Ne diyebilirim ki? Ağzımı iyi kullanırım.”

Gözleri merakla daha da irileşti. “Bu cinsel bir gönderme mi?” dedi restorana girmeden önce ona sorduğum soruyu tekrarlayarak.

* *When Harry Met Sally*, 1989 yapımı bir Amerikan romantik komedi dizisidir. Burada dizideki karakterlere gönderme yapılmıştır. (ç.n.)

“Ne? Hayır. Sadece iyi emerim diyorum.” Sözlerimin ardından tavuk kanadını emdim ve parmak uçlarımı teker teker yavaşça yaladım çünkü izlediğini biliyordum.

“Sen tam bir baş belasısın,” dedi başını hayretle iki yana sallayarak.

“Bütün gece beni yemekten bahseden adam söylüyor bunu.”

“Pes, Kırmızı. Pes.”

Süper kahraman kostümünü belinin altından çıkartmadan düzelttiğinde, bu küçük hareketimin onda bir şeyleri uyandırmış olabileceğini düşünmeden edemedim. Nedenini bilmiyordum ama bu fikir beni gülümsetmişti. Sadece lanet bir tavuk kanadı yiyerek bile onu tahrik edebildiğim fikri hoşuma gitmişti.

Kanatlarını yemeye devam etti, belli ki cinsel yorumları çok ileri götürmek istemiyordu. “Burayı ne zaman keşfettin?” diye sordu.

“Ah, Tanrım, yıllar oldu. Sanırım kaçıp buraya geldiğimde on beş yaşımdaydım.”

“Pardon, ne dedin? Kaçtın mı?”

“Evet. Bir süreliğine kötü bir eve yerleştirilmiştim. Başa çıkılması kolay bir çocuk değildim ama onlar da zalimdi. Beni aşağıladıkları bir gece oradan kaçtım. Grup evlerinden birine de geri dönmek istemedim. Nereye gittiğimi ve ne yaptığımı bilmiyordum, yine de birkaç eşyayı bir sırt çantasına doldurup oradan ayrıldım. Bir süre sokaklarda dolaştım. Bir geceyi bir binanın arkasındaki yangın merdiveninin altında uyuyarak geçirdim.

“Ertesi gün korku ve yalnızlıkla sarmalanmış halde bu sokakta bir aşağı bir yukarı volta atarken dükkânın önünde duran Grant’le karşılaştım. Bana aç olup olmadığımı sordu. Açlıktan ölüyordum, o da beni içeri aldı ve karnımı doyurdu. Ertesi hafta da aynısını yaptıktan sonra şuradaki kulübede uyumama izin verdi. Bana battaniye, yastık ve gerekli olan her şeyi verdi. Gelip yemek yediğim o ilk geceden sonra benimle hiç konuşmadı bile. Sanki aramızda kelimelere dökülmeyen bir bağ vardı.”

“Bu inanılmaz.”

Başımla onayladım. “İnanılmaz biriydi. Aslında bana ilk çizgi romanlarımı alan oydu. İkinci hafta benimle tekrar konuştu, bana en sevdiğim çikolata parçacıklı krepleri yaptıktan sonra yanıma oturdu. Krepi ağzıma tıktırırken, ‘Eve gitme vakti geldi’ dedi. Ona bir evim olmadığını söyledim. Bana grup evine geri dönmem gerektiğini söyledi. Bunu yaparsam bana bir iş verecek ve beni üniversiteye gönderecekti. Güldüm çünkü üniversiteye gidebileceğimi hiç düşünmemiştim. Notlarım iyi değildi ve hiçbir zaman azmetmeye değer bir şeyim varmış gibi hissetmemiştim. Ona kendime inanmadığımı söyledim.”

“O ne dedi?”

Hafifçe gülerek ellerimin arasındaki su bardağına baktım. Parmaklarım buğudan ıslanmıştı ve ben Grant’i düşünürken biraz olsun serinlememi sağlıyordu. “Kendime inanıp inanmamamın önemli olmadığını söyledi. Ben bunu kendi başıma yapmayı öğrenene kadar bana inanacağını söyledi.”

“Ve dediğini yaptı mı?”

“Evet. O adam sayesinde önümüzdeki bahar mezun oluyorum. Hayatımı ona borçluyum.”

Gülümsemesi bir süre sonra hafifçe soldu. “İnanılmaz biri olduğunu söylerken... geçmiş zaman kullandın.”

“Geçen yıl feci bir araba kazası geçirip hayatını kaybetti.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm. Hayal bile edemiyorum.”

“O benim neredeyse...” Grant’i düşünürken sesim biraz çatladı. “Ailemden biri gibiydi.”

“Hayır, o senin ailendi. Her zaman da ailen olacak.”

Gülümsedim. “Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Her hafta mezarına gider, ona çizgi roman okurum. Garip bir gelenek ama beni çizgi romanlara alıştıran oydu ve her zaman birlikte okurduk. Onunla bağımızı korumaya, beni duymasa bile onunla sohbet etmeye ihtiyacım var.”

“Muhtemelen duyuyordur.”

“Umarım öyledir. Tesadüfen tanıştığın insanların hayatını sonsuza dek değiştirmesi çok tuhaf.”

Öne doğru eğildi ve ellerini benimkilerin üzerine koydu. “Sen de benim hayatımı değiştireceksin, Kırmızı.” Sözlerini şaka yapar gibi söylememiştii. Hayır, o kadar içten söylemişti ki tuttuğum bardak soğuk olmasına rağmen dokunuşuyla içim titredi.

“Sana bunu düşündüren nedir?”

“Senin hiç içine doğmaz mı?”

“Çoğu zaman bu kanatları yedikten sonra. Fakat hemen sonra olduğu ortaya çıkar.”

Kahkahası içimi eritti. Bir yanım onun karşısında gazdan bahsetmeme inanamıyordu. Diğer yanımsa bunun tamamen doğal olduğunu düşünüyordu. Bu adamda ne vardı? Karşısında otururken kendim olmak neden bu kadar kolay geliyordu?

Hiç sormadan kemikli kanatlarımdan birine uzanınca eline bir şaplak attım.

“Ne yapıyorsun sen?” diye cıykladım dehşetle.

“Kemikli kanadın tadına bakmak istedim.”

“O zaman kendine kemikli kanat sipariş etseydin. Dürüst olmak gerekirse, kemiksiz kanat sipariş edince seni içimden yargıladım. Uzman tecrübelerime göre, onlar kanat değil. Sadece büyük tavuk *nugget*’lar.”

“Sen profesyonel bir kanat yiyici misin?”

“Evet ve sakın dalga geçme. Bu unvanı gururla taşıyorum.”

Ellerini yenilgiyle havaya kaldırdı. “Tamam, tamam. Özür dilerim. Bir kadını ve yemeğini asla rencide etmek istemem.”

Sandalyemde arkama yaslandım ve ne zaman geri adım atacağının bilmesine memnuniyetle gülümsedim. En azından öyle sanmıştım. Pes etmesinden dolayı tam rahatlamıştım ki öne doğru uzanıp sepetimdeki kanatlardan birini çaldı. Kanadı gururla havada salladıktan sonra geri alamayayım diye yaladı.

DOĞU IŞIKLARI

“Tam bir pisliksin,” dedim ölümcül bakışlarımı ona dikerek.

“Yakında seveceğin bir pislik.”

“Çok beklersin.”

“Buna cesaret etmem. Yoksa kanadım soğur.”

Gözlerimi devirerek iç çektim. “En azından bir şampiyon gibi ye. Benim tekniğimi kullan ve yemin ederim o kemiğin üzerinde et bırakırsan peşine düşerim.”

“Hiç baskı hissetmedim.” Güldükten sonra başını kaldırıp bana baktı. “Cesaret mi, cesaret mi?” diye sordu.

“Doğruluk mu cesaret mi demek istiyorsun herhalde?”

“Evet ama sana geri adım atıp doğruluğu seçme şansı vermek istemiyorum. Yani cesaret mi, cesaret mi?”

Sessizce güldüm. “Hmm... Sanırım cesareti seçeceğim.”

“Pekâlâ. Bu tavuk kanadını yerken benimle göz teması kurman için sana meydan okuyorum.”

“Sen delisin.”

“Evet ama meydan okumayı kabul ettin ve işte başlıyoruz.”

Kaptan Amerika göğüs kaslarını hareket ettirdikten sonra bakışlarını gözlerime dikti. *Tanrım*, o gözleri... Evren onunki gibi gözleri hiç yaratmamış olmalıydı. O gözlerin ardında bir insanın ele geçirmesi gerekenden çok daha fazla güç yatıyordu.

“Aynen senin yaptığın gibi yapacağım,” diye uyardı.

“Başka türlüünü beklemezdim.”

Kanadı peçetesinin üzerine dik bir şekilde yerleştirerek başladı ve sonra yavaşça, çok yavaşça eti kemiklerden aşağı iterek dibe doğru indirdi. Ardından kanadı ağzına götürdü ve diliyle *buffalo* sosu yaladıktan sonra önünde duran *ranch* sosa daldırdı. Kanadı tekrar ağzına götürüp hınzır bir sırtışıla kaslarını kaldırınca bacaklarımdaki tüyler diken diken oldu. Dudaklarını aralayarak eti ağzına sokup hepsini yedi ve ilk seferde kemikte ulaşamadığı sosları yaladı.

Sonra kemikleri bırakıp işaretparmağını tamamen *ranch*

sosa daldırdı. Parmağını çıkarırken her yere damlamasına izin verdi. Ardından parmağını seksi bir havayla yavaş yavaş ağzına götürüp emdi ve... *Aman Tanrım*, o anda ikiz bebeklerine hamile kalmıştım.

Bakışlarımı kaçırıp liseli gibi kızardığımı gizlemekten daha çok istediğim bir şey yoktu. Ama cesaret cesaretti ve o lanet bir tavuk kanadı yiyerek uyluklarımın ürpermesine neden olurken gözlerine bakmaya devam ettim.

“Çok gülünçsün,” dedim ve kanadı emmeyi bitirdikten sonra göz temasını kestim. Suyumdan büyük bir yudum alıp tanık olduğum bu gösterinin ardından içimi soğutmaya çalıştım.

Güldü. “Sanırım bu özelliğimden hoşlandın.”

Doğru. Bu yönünü sevdim.

Oturduğum yerde kıpırdandım, öyle olmaması gerekirken cinsellik taşıyan tuhaf konuyu değiştirmeye çalıştım. “Ee...” Sesim çatallaştı. “Bir sonraki durağımız neresi?”

Bir ıslak mendil kapıp ellerini temizlemeye başladı. “Ah, güzel bir yer, hatta muhteşem bile denebilir ve yüzde yüz senin için gidiyoruz.”

CONNOR

İnsanları mutlu etmeye çalışmak gibi açıklanamaz bir ihtiyaç duyuyordum. Bir insanın mutluluğunun kendi sorumluluğunda olduğunu biliyor muydum? Evet, biliyordum. Peki bu beni, insanları söz konusu mutluluğa doğru itmeye çalışmaktan alıkoyuyor muydu? *Asla.*

Genel olarak mutlu ve şanslı bir adam olmakla gurur duyardım. Elbette her zaman neşeli olmuyordum; berbat günler ve geceler yaşıyordum -sonuçta ben de insandım- ama ne olursa olsun mutluluğu hayatımın ön saflarında tutmam gerektiğini biliyordum. Diğer tarafa biraz fazla kaydığımı hissedersen, iyi hissetmemi sağlayacak şeyler yaparak dengemi buluyordum.

Ayrıca, kendimi başkalarının iyi hissetmesini sağlayarak iyi hissediyordum. Başkalarının gülümsediğini görmek mutluluğumun zirve noktasıydı. Birinin yolu sırf bugün benimle kesiştiği için yarın daha iyi olabileceğini bilmek çok ödüllendirici bir histi.

Beklemediğim şeyse, Kırmızı Başlıklı Kız'ın bu akşam bana yaşattığı deneyimin ertesi günkü mutluluğumun nedeni olmasıydı. Önümüzdeki günlerde aklımdan defalarca geçeceği gerçeğini çoktan kabullenmişim.

Ah... o kadın.

Âşık oldum, âşık oldum ve bunu kimin bildiği umurumda değil!

Tamam, âşık değildim ama kahretsin, bu kızdı hoşlanmıştım. Kentucky'den New York'a taşındığımdan beri bir sürü havalı insanla tanışmıştım. Sosyal biri olmakla gurur duyardım. İnsanlar arasında olduğumda adeta parlardım. Doğruyu söylemek gerekirse, tek başımayken pek iyi idare edemezdim. Yalnız kaldığımda olumsuz düşüncelere daldardım ve zihnim istemediğim şeylere yönelirdi. Bazıları buna anksiyete diyor ama ben "kafamdan defolup gidin" diyordum. Bu nedenle zamanımın çoğunu insanlarla geçirirdim. Bir buluşma varsa, onun bir parçası olmak isterdim. Sözlükte dışadönük kelimesine bakarsanız, orada ağzı kulaklarında sevimsiz bir fotoğrafımı görebilirdiniz.

Kırmızı'nın farklı olduğunu hissediyordum. Onu barın dışında ilk gördüğümde, içerideki kalabalıktan uzaklaşıp hava almak için dışarı çıktığı belliydi. Kalabalığın arasından her geçişimizde biraz gerilmiş, hatta ona rehberlik ettiğim esnada elimi biraz daha sıkıyordu. Benim kadar dışadönük değildi ve bu hoşuma gitmişti. Sakin oluşunu, hiç çaba göstermeden derin görünmesini sevmiştim.

Dediğim gibi, ondan hoşlanmıştım.

Ayrıca sohbetinden keşfettiğim tüm yönlerinin dışında çok güzeldi. Kıvrıcık siyah saçları uzun ve kabarıktı, dudakları dolgundu ve gülümsemesi yanaklarının altın-kahverengi tonlarını ortaya çıkarıyordu. Vücudu, sevdiğim her noktada kıvrımlıydı ve gülümsemesinden bahsetmiş miydim? Evet, bahsetmiştim ama bir kez daha bahsetmeye değerdi. En üzgün insanı bile birkaç dakikalığına mutlu edebilecek bir gülümsemesi vardı. Beni kendine çekiyor, başka tarafa bakmamı neredeyse imkânsızlaştırıyordu.

Gün doğumundan önce âşık olmak gibi çılgınca fikrimi kabul edince şok olmuştum ama bir yanım da bar kapandıktan sonra onu bir daha görememe ihtimaliyle yüzleşmek istemiyordu. Eğer kısıtlı zamanımız varsa, bunu bir barda içmekten başka deneyimlerle doldurmak istiyordum.

Sabah olunca bana numarasını vermesini umuyor muydum? Evet.

Vermemesini de umuyor muydum? *Yine evet.* Mevcut hayatımın farkındaydım: En çılgın hayallerini gerçekleştirmeye çalışan bir işkoliktim. Son birkaç yılda elde ettiğim başarı, zihnimde canlandırdığım imparatorluğu kurmak için yaptığım fedakârlıklardan kaynaklanıyordu. Bu da özel ilişkilerin radarımda olmadığı anlamına geliyordu. Bende erkek arkadaş kumaşı yoktu ve Kırmızı'ya hak ettiği ilgiyi veremeyeceksem, onun zamanını boşa harcayamazdım.

Ama lanet olsun... Bu gece favorilerimden biri olmaya doğru gidiyordu. Hiç o anı yaşarken çoktan favoriniz olacağını bildiğiniz olmuş muydu? Cadılar Bayramı benim için tam olarak böyle bir geceye dönüşüyordu. Hiçbir Cadılar Bayramı gecesinin bu gece yaşadıklarımla boy ölçüşemeyeceğinden neredeyse emindim.

İşin en çılgın kısmı ne miydi?

Kızın adını hâlâ bilmiyordum.

“Nereye gittiğimiz hakkında bana herhangi bir ipucu verecek misin?” diye sordu sokaklarda ilerlerken. Metroyla Queens’e gelmiştik ve neler olup bittiği konusunda kafasının karışık olduğunu söyleyebilirdim. Onu götürdüğüm yeri bana ilk gösteren New York’taki oda arkadaşşıma teşekkür etmeliydim. Kırmızı’nın burayı beğenmesi için dua ediyordum.

“Merak etme, neredeyse geldik. Hemen köşeyi dönünce.” Biraz titrediğini gördüğümde bir elimi beline koyarak onu ısıtmak için kendime doğru çektim. Gece bitmeden, ona palto

alabileceğim bir mağaza bulmam gerekiyordu. Üşüdüğünü dile getirmiyordu ama küçük bedeninin donduğu açıktı.

Beni şaşırtarak dokunuşuma yaslandı ve kolumu ona dola-mama izin verdi. Sanki her zaman orada olması gerekiyormuş da, dünyama ait olduğunu bilmediğim kayıp bir yapboz parça-sıymış gibi bana uyum sağlamıştı.

En azından geçici olarak.

Bir oyun salonunun önünde durduğumuzda, “Olamaz,” diye fısıldayarak tek kaşını kaldırdı. “Oyun salonlarını sevdiğimi nereden bildin?”

“Sen söyleyene kadar bilmiyordum ama sana göstereceğim şey tam olarak bu değildi, bu yüzden çifte kazanç oldu. Hadi, içeri girelim.”

UpDown, insanların aynı anda hem içki içip hem de inek-lilik yapabildikleri bir oyun barıydı. Mekânın o gece tıklım tıklım olması şaşırtıcı değildi. Tatil olmayan bir gecede bile Up-Down’ın önünde her zaman sıra olurdu.

Sıraya girdik ve büyürken oynadığımız favori video oyun-ları hakkında konuşurken onun yapboz parçası benimkinden ayrılmadı. Onunla ettiğim havadan sudan sohbetler çok doğal akıyor ve bir o kadar da anlamlı geliyordu. Bana söylediği her kelimeyi dikkatle dinleyip benimsiyordum. Küçük hareketleri-ne de dikkat kesilmiştim. Hoşnutsuz olduğunda burnunu kırıştı-rıyor, heyecanlandığında omuzlarını oynatıyordu. Gülümsediği zaman iki gamzesi derinleşiyor, müzik çalmaya başladığında bilinçsizce kalçalarını sallıyordu.

En sonunda oyun salonuna girdiğimizde, Kırmızı’nın göz-lerinin irileştiğini ve omuzlarını oynattığını görünce gülümse-medem edemedim. Işıldayan kahverengi gözleriyle bana döndü.

“Bir şeyler oynayabilir miyiz?”

“Ne istersen, canım. Birkaç jeton alayım.”

Bir saat boyunca tilt makinelerinden eski tip *Simpsons*’a ka-

dar her türden oyun oynadık. Güldü ve hata yaptığında küfretti. Beni her yendiğinde -ki bu sık sık oluyordu- heyecanla zıplıyor, dönüyor ve reverans yapıyordu. Kazanmasına izin verdiğimi söylemek isterdim ama bu yalan olurdu. Sadece çok iyiydi.

Bu kızla ilgili beni en çok şaşırtan şey, bir şekilde aynı anda hem seksi hem de sevimli olmayı başarmasıydı. Onda ve hareketlerinde çok çekici bir şeyler vardı fakat aynı zamanda çok da sevimliydi.

Seksi ve sevimli birini tanımlamak için nasıl bir kelime kullanılırdı? *Sekvim?* *Sevsi?* Kahretsin, adını koyamıyordum ama bu iki özelliği de taşıyordu.

Saatime baktıktan sonra o tilt makinesinin başında dururken arkasından eğildim. “Saat neredeyse sabahın üç buçuğu,” dedim ona midemde hafif bir sancı hissederek. Bu gece çeşitli etkinlikler yapmayı planlamıştım ama metrodaki yolculuk süresi ve şehrin her zamankinden daha kalabalık olması nedeniyle zaman bizim tarafımızda değildi. Sabaha yaklaştıkça kalan vaktimizi dondurmaya daha çok ister olmuştum. Daha fazlasını, bizden daha fazlasını, artık aramızdaki her ne ise ondan daha fazlasını istiyordum.

“Yola çıkmadan önce sana bu mekânın diğer kısmını göstermek istiyorum,” dedim. Eğildiğimde vücudum onun sırtına yaslandı ve bir an için onun da bana yaslandığını, bedenlerimizin eriyip birbirine karıştığını düşündüm. Gece ilerledikçe bedenlerimiz birbirlerine daha yakın olmanın yollarını buluyor gibiydi, sanki aramızda manyetik bir çekim vardı.

Bundan rahatsız olmuyordum. Bana yakın olması hoşuma gidiyordu.

“Saat şimdiden üç buçuk mu oldu?” diye sordu bana doğru dönüp kaşlarını çatarak. İkimizin de bu durumdan gerçekten hoşnut olmadığını bilmek güzeldi.

“Evet. Hadi, seni buranın en güzel tarafına götüreyim.” Eli-

ni tutup üzerinde ışıklı, kocaman bir C harfi olan kapıya doğru ilerledim.

“Bu da ne?” diye sordu.

“Bu bana seni hatırlatan kısım.” Kapının kolunu tutup ittim. O anda kendimi sanki Noel Baba’yımışım da Kırmızı Başlıklı Kız’ın en çılgın hayallerini gerçekleştiriyormuşum gibi hissediyordum. Kapının ardında rafları ve masaları çizgi romanlarla dolu kocaman bir salon bulunuyordu. Kasiyerin masasındaki camın arkasında özel koleksiyon baskıları bile vardı.

“Aman Tanrım.” Gördükleri karşısında şaşkına dönmüştü. “Bunlar?”

“Evet.”

“Peki ben?”

Gülümsedim. “Evet.”

Beni geçerek salona daldı ve hemen *Marvel* bölümüne koştu. Salon *vintage* kulüp ışıklarıyla aydınlatılıyordu, havalı anlamda bir basitliği vardı. Duvarlardan biri halıyla kaplanmıştı ve karşısında, farklı evrenlerden gelen süper kahramanların dev posterleri asılıydı.

Onun sevdiği bir şeyi keşfettiğim için memnuniyetle kollarımı kavuşturdum. Çizgi roman yığınları arasında gezinirkenki gülümsemesi hoşuma gitmişti. Durduğu koridora doğru yürüdüm ve ben de oradaki çizgi romanları karıştırmaya başladım. Bizi ayıran tek şey, çizgi romanların bulunduğu kutuydu ve dürüst olmak gerekirse, bu mesafe benim istediğimden daha fazlaydı.

“Doğruluk mu, doğruluk mu?” diye sordu bana.

Tek kaşımı kaldırdım. “Doğruluk.”

“Hayatının en mutlu günü hangisiydi?”

“Annemin kanseri tamamen yendiğini ikinci kez öğrendiğim gün.”

“Güzel seçim.”

Daha fazla katılamazdım.

“Doğruluk mu, doğruluk mu?” diye sordum.

“Doğruluk.”

“Son ilişkin neden bitti?”

Çizgi romanları karıştırırken bir anlığına duraksadı ve gözlerinden anlık bir acının geçtiğini gördüm. Başını iki yana salladıktan sonra cevap verdi. “Beni aldatırken bastım. O kıza âşık olduğu için benden ayrıldı.”

“Tekrar ediyorum. Pislik.”

“Evet. Ama yine de... benden ayrıldı. Orada çıplakken karşısında durup benden ayrılmasına müsaade ettiğime inanamıyorum. Hep böyle anlarda sert ve güçlü kadın moduna girip kendimi kaybedeceğimi düşünürdüm. Bir iki lamba kırıp özel bölgelerine tekme atacağımı sanırdım fakat onun yerine orada öylece durdum ve kabul ettim. Sonra da beş hafta boyunca ağladım.” Duruşunu dikleştirdi. “Aslında bugün ağlamadığım ilk gün.”

“Gelişimini kutlayalım,” dedim alkışlayarak.

“Eminim bunun dikkatimi yaralı kalbimden uzaklaştırmanla ilgisi vardır, bunun için sana teşekkür ederim.”

“Hâlâ üzgünsün.”

Başıyla onayladı. “Evet. Ama bugün daha az üzgünüm.”

“Bu da yarın daha da az üzgün olabileceğin anlamına geliyor.”

“Evet. Sadece, ayrılıklar insanın kendisiyle ilgili her şeyden şüphe etmesine neden oluyor. Onun için nasıl daha iyi olabileceğimi, Monica’yı değil de beni seçmesi için ne yapabileceğimi düşünüp duruyorum.” Öğürür gibi yaptı. “Tanrım, Monica... ne kadar aptalca bir isim. Buna inanabiliyor musun? Monica’ya âşık oldu ve ondan ruh eşiymiş gibi bahsetti. Ben onun hikâyesindeki başrol kadın olduğumu düşünürken bunca zamandır kahramanı Monica’yımış. Bunca zamandır aslında sadece ba-

sit bir baristaymışım, kimsenin hatırlamadığı bir yan karaktermişim. Bilmiyorum, belki de hayattaki rolüm budur. Belki de kaderimde insanların ana hikâyelerinin arka planındaki bir karakter olmaktan fazlası yoktur. Ben sadece erkek ve kadın kahramanlarımıza kahvelerini veren kızımıdır.”

“Buna gerçekten inanıyor olamazsın.”

Omuzlarını silktilti ve başka bir şey söylemedi.

Çizgi romanları karıştırmaya devam ederken sevdiği bir şey bulunca gözleri sevinçle parladı. Onu göğsüne bastırıp kucaklarken bütün ruh hali değişti. “Bunu görüyor musun?!” diye sordu heyecanla.

“Tam sayılmaz çünkü onu ölümüne bastırıyorsun.”

Bana göstermek için kapağı çevirdi ve işte oradaydım - yani ben değil, ikinci kişiliğim. “*Kaptan Amerika*, 1950 baskısı. Bu bir mücevher.”

“Al onu. Ben ödeyeceğim.”

“Hayır. Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Biliyorum. Yapmak istiyorum. Hazır başlamışken, kendin için de bir koleksiyon oluştur.”

“Kaptan...”

“Lütfen, Kırmızı.” Sesim yalvarır gibi çıkmıştı. Yalvarıyordum çünkü o çizgi romanlara bakarken gözlerinin sevinçle parladığını görmüştüm ve böyle hissetmeye devam etmesini istiyordum. “1918’de olmadığımızı biliyorum ama bunu senin için yapmak istiyorum.”

“Neden?”

“Sen olduğun için.”

“Benim neyim bu kadar özel?”

Rafin etrafından dolaşıp karşısına geçtim ve yanağına sarıkan bir tutam saçı yavaşça alıp kulağının arkasına sıkıştırdım. “Seninle ilgili her şey özel.”

“Nelerden korkarsın?” diye sorarak beni şaşırtıp çok bariz bir şekilde konuyu kendisinden bana çevirdi.

“Ah, birçok şeyden. Yılandan. Türbûlanstan. Önemli toplantılara geç kalmaktan. Kangurulardan.”

“Kangurulardan mı?”

“Sen hiç kanguru dövüşü gördün mü? Kangurunun yanında *Thor* hiç kalır.”

“Yeterince mantıklı ama daha az yüzeysel korkular umuyordum. O yüzden tekrar soruyorum. Nelerden korkarsın?”

Kaşlarımı çattım. Korkularımı yüksek sesle dile getirmezdim. Bir şeyi kelimelere döküp de kafanızın içinde kilitli tuttuğunuz canavarlara ses verdiğiniz zaman, kafeslerin açılıp canavarların canlanacağına inanırdım.

Durum böyle olsa bile, Kırmızı bana karşı açık olduğu için aynı saygıyı hak ediyordu. Belki fısıldayarak söylersem korkularım sadece onun kulaklarında kalırdı.

“İnsanları hayal kırıklığına uğratmak,” diye itiraf ettim. “Annemin kanserinin nüksetmesi ve bu yüzden ölmesi. Değer verdiğim insanları kaybetmek. Bir etki yaratamadan bu hayattan ayrılmak.”

Gülümsemi. Küçük bir gülümseme idi ama göğsümdeki etkisi kocamandı. Geniş gülümsemeleri harikaydı, beni yanlış anlamayın ama o küçük, neredeyse gizli gülümsemeleri güneşin birkaç saat daha doğmamasını istememe neden oluyordu.

“Peki ya sen?”

“Asla bir aile kuramamaktan korkuyorum... Yalnız ölmekten.”

“Görünüşe göre ikimiz de ölümden korkuyoruz, ha?”

Kahverengi gözleri biraz muziplikle parladı. “Bunun için felsefi bir sözün var mı?”

“Hmm. ‘Seni endişelendiren şeyin, üzerinde hâkimiyeti vardır.’ John Locke. İşte bu yüzden,” diye açıkladım kutuları biraz daha karıştırırken. “Korkularım hakkında çok sık konuşmam. Onları ne kadar beslersen, o kadar büyürler. Evet, korkularım

ve endişelerim var ama onların toplamından daha fazla da umudum var.”

Bir an durup bana baktı. Sanki içimdeki bir şeyi çözmeye çalışıyormuş gibi gözlerini gözlerime dikti.

Sorman yeter, Kırmızı. Sana sırlarımı teker teker anlatırım.

Çizgi romanlarını göğsüne bastırırken sırtını dikleştirdi. “Seni nereye götüreceğimi biliyorum, sanırım orayı seveceksin.”

Bir kaşımı kaldırıp saatime baktım. “Gün doğumuna yaklaşıyoruz.”

“Şey...” Etrafımdan dolaşıp boştaki elini bana doğru uzattı. “Acele etsek iyi olur.”

Çok iyi aydınlatılmış bir ara sokağın sonunda durduğumuzda, “Dilek Sokağı mı?” diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

Kostümler içindeki insanlar sokakta durmuş sohbet edip, yapışkanlı not kâğıtlarına bir şeyler yazıyorlardı. Kanalizasyon giderlerinden çıkan duman insanların sigara dumanlarına karışıyor, eşsiz bir ortam yaratıyordu. Mekânı dolduran kahkahalar çok güçlüydü ama sonra etrafıma baktım ve yalnız olan, çevrelerindeki daha kasvetli, daha kalbi kırık görünen bir iki kişiyi fark ettim. Not kâğıtlarıyla dolu duvarlara baktıktan sonra kendi notlarını yazıp uzaklaştılar.

“İnsanlar buraya geliyor ve dileklerini yazıp duvara yapıştırıyorlar. Ben de dileklerimizi yazıp dünyaya salabiliriz diye düşündüm. Korkularından bahsetmekten hoşlanmadığını söylemiştin, bunu anlıyorum ama dileklerinden bahsetmek...” Durup burnunu kırıştırdı. “Bu ezikçe mi? Ezikçe bir şeyse söyle lütfen.”

Güldüm. “Bu ezikliğin tam tersi. İnanılmaz bir şey.” Duvara doğru yürüdüm ve kollarımı kavuşturarak tuğlaların üzerine yapıştırılmış dileklerden bazılarını okudum.

DOĞU IŞIKLARI

Bazı dilekler maddi şeylerdi: pahalı arabalar, pahalı oyunlar, çantalar.

Diğerlerinin dilekleri biraz daha derindi.

Eski sevgilimin beni tekrar sevmesini istiyorum.

Toksik ilişkilerden kurtulmak istiyorum.

Bir ev istiyorum.

Kansere çare bulunmasını diliyorum.

Bunu iliklerime kadar hissettim.

Kırmızı'ya baktım, o da yazılanları okuyordu. Ellerini kalbinin üzerine koyarak, notların hepsine sanki her kelimeyle kişisel bir bağ kuruyormuş gibi ilgi göstermesini sevmiştim.

“Hazır mısın?” diye sordum. Temiz not kâğıdı yığınının doğru yürüyüp bir bloknot ve kalem aldım.

Derin bir nefes alarak duvardan uzaklaştı ve başıyla onayladı. “Hazırım.”

“Kaç tane yazacağız?”

“Üç bana sihirli bir sayı gibi geliyor.”

Üç dilek. Üç dilek hakkım olsa, bunları nasıl değerlendirirdim?

Bir: Annemin kanserinin asla nüksetmemesini istiyorum.

İki: Hiçbir çocuğun aç, evsiz ya da sevgisiz kalmamasını istiyorum.

Üç:

Not kâğıdına bir şeyler karalarken derin düşüncelere dalmış halde altdudağını ısırarak Kırmızı'ya döndüm. Arada bir durup dudağını hafifçe ısıırıyordu. Hiç durmadan yazmaya devam etmesini izlemekten kendimi alamıyordum. Onunla ilgili her şeyi çok çekici geliyordu.

Dikkatimi not kâğıdına geri çevirip son dileğimi yazdım.

Üç: Bunun gibi daha çok gece istiyorum. Kırmızı'yla daha fazla gece istiyorum.

Notları tuğla duvara yapıştırdık. Muhtemelen bir süre sonra uçup gideceklerini biliyordum. Bir noktada kıvrılacaklarını ve yırtılacaklarını da ama o anda, dileklerimizi evrene göndermek bana kendimi güçlü hissettirdi.

Kırmızı benim notlarıma doğru yürüdü, ben de onunkilere gittim. O uzun ömür, aşk ve daha fazla zaman dilemişti.

Zaman konusunda ben de aynısını diliyordum. O gece onunla geçirdiğim her saniyeyle beraber hayatımdaki önemli bir şeyin yavaş yavaş buharlaşıp gittiğini hissediyordum. Ben de burada durmuş eski sevgilisini unutmasına yardımcı olmak için onu kendime âşık etmeyi umuyor ve güneş doğduktan sonra yanımda olmayacak bir kıza hızla âşık oluyordum.

Kendimizi ne durumlara sokuyoruz, Con.

Yüksek sesle, “Kırmızı'yla daha fazla gece, istiyorum” diye okuduktan sonra bana döndü. “Benimle daha fazla gece geçirmeyi mi diledin?”

“Evet. Seninle daha fazla gece istiyorum.”

Biraz gülerek parmaklarıyla oynadı. “Bu çok komik,” dedi duvarı işaret ederken. “Çünkü biraz hile yapıp dördüncü bir not yazdım.” Avucundaki yapışkan notu gösterdikten sonra bana uzattı. “Ben de aynısını diledim.”

Kelimeleri okudum: *Daha fazla Kaptan Amerika.*

Sırtarak elimi enseme götürdüm. “Daha fazla ben mi?”

“Daha fazla sen.”

Siktir.

Kalbim.

Orada olduğunu hep biliyordum ama milyonlarca havai fişegin aynı anda patlayarak bir şahesere dönüşmesi gibi atabileceğini hiç bilmiyordum.

Elimi ona doğru uzattım. “Benimle dans et.”

“Ne?” Kıkırdadı. *Tanrım*, kıkırdamasına bayılıyordum. “Müzik yok.”

“Umurumda değil. Sadece benimle dans et.”

Bana elini uzatınca onu kendime doğru çektim. Kollarını boynuma dolayıp başını göğsüme yaslariken yavaşça salınmaya başladık.

“Kalp atışlarını hissedebiliyorum,” dedi bana.

Yanlış anlaşılmasını istemiyordum ama ben klişe bir adamdım. Hatta konu klişe olmaya geldiğinde sürünün lideriydim. Yine de tam olarak öyle davranıp kalbimin onun için attığını söylemek istemedim.

Ama dürüst olmak gerekirse... bu kalp şu anda onun için atıyordu.

“Mario benimle hiç dans etmezdi. Bunun aptalca olduğunu söylerdi,” dedi. Bana o adam hakkında anlattığı her şey ondan daha fazla nefret etmeme neden oluyordu.

“Dans etmeyi sever misin?” diye sordum.

“Evet. Bayılırım.”

“Bana bir söz verebilir misin, Kırmızı?”

“Evet.”

“Bir daha asla seninle dans etmeyen bir adama âşık olma.”

Bir an bana baktıktan sonra başını göğsüme yasladı. “Sen kaç kere âşık oldun?”

“Gerçek anlamda mı? Hiç.”

“Gerçek anlamda mı derken ne demek istiyorsun?”

Sırıttım. “Benim hiç kız arkadaşım olmadı. Bu nedenle hiç ‘oğlan kızla tanışır, birbirlerini durmadan görür, konuşur ve delicesine âşık olurlar’ türünden normal bir aşk hikâyem olmadı.”

“Eğer bir kadını hiç sevmediysen o zaman hiç âşık olmamışsın demektir. Bu kadar basit.”

Gülümsedim. “Bu konuda sana katılmıyorum. Keşke o kadar kolay olsaydı. Ama ben aşkı her zaman hissediyorum. Ben

buna aşk anları diyorum, bir insanla bağ kurduğum küçük ya da büyük anlar. En çok küçük aşk anlarını seviyorum. Mesela ellerin doluyken bir kişinin sana kapıyı açmak için acele etmesi gibi. Ya da küçük bir çocuğun gülme krizine girmesi ve kıkırdamasını durduramaması. Yaşlı bir çiftin el ele tutuşarak yürümesi. Bunlar aşkı hissettiğim anlar. İşte o anlarda sıırsıklam âşık oluyorum. Aşk anlarını seviyorum.”

“Bak, ne dediğini anlıyorum ama bir saniyeliğine dürüst olabilir miyim?”

“Ben dürüstlükten beslenirim.”

Biraz geri çekilerek dansımızı durdurdu ve yüzünü buruşturdu. “Tüm bunları söylerken %99’um sana inanıyor ama kalan %1’im ‘*Bu kulağa büyük bir çapkının kelimeleri gibi geliyor*’ diyor,” diyerek şaka yaptı.

Güldüm ve başımı yukarı aşağı salladım. “Evet, sanırım bu şekilde görebilirsin. Açıkçası, bu yüzden bu gecenin sadece bu gece olmasını istedim. Seninle daha fazla zaman geçirmek istiyor muyum? Kesinlikle istiyorum. Ama sana hak ettiğin sevgiyi ve zamanı verebilecek durumda olmadığımın da farkında mıyım? Evet, farkındayım. Kariyerime o kadar odaklanmış durumdayım ki, bir kadına hak ettiğini veremeyeceksem onun hayatında olmamayı tercih ederim.”

Bir kaşını kaldırdı. “Yani daha basit söylemek gerekirse, insanların zamanını boşa harcamamaya çalışıyorsun.”

“Bu dünyada sınırlı zamanımız var. Birinin zamanını boşa harcarsam yazık olur.”

“Bunu söylemen hiç çapkınca değil.”

Güldüm. “Mümkün olduğunca çapkın gibi davranmamaya çalışıyorum.”

“Kaptan?”

“Evet?”

“Tekrar dans edebilir miyiz?”

Saniyeler içinde kendi müziğimizle yeniden sallanmaya başladık.

“Yani bu da onlardan bir olacak, değil mi?” diye sordu.

“Hangilerinden biri?”

“Aşk anları.”

İleri geri salınırken çenemi başının üstüne yasladım. “Seninle geçirdiği bu akşamın her dakikası aşk anıydı.”

Dilek Sokağı’nda kendi müziğimizle dans ettikten sonra ikimiz de zamanın daraldığını fark ettik. Onu sevdiğim bir yere götürme sırası bana gelmişti.

“Şöyle bir şey var. Şehirdeki birçok yeri seviyorum ama seninle başladığımız gecenin başına dönmek istiyorum. Belki barın çatısında güneşin şehrin üzerinde doğuşunu izleyebiliriz diye umuyordum,” diyerek öneride bulundum.

“Kendimi kötü hissediyorum. Çizgi roman dükkânında ineklik yaparak çok fazla zaman harcamışım gibi hissediyorum. Şimdi beni sevdiğin bir yere götürmek için yeterli zaman kalmadı,” dedi.

“Bu gece sevdiğim yerler seninle gittiğim yerlerdi. Bu gece sen neredeyse, ben orayı sevdim.”

Kızardı ve bu, aşkın nasıl hissettirdiğine dair küçük bir örnek değilse gerçek aşkı bilmek istemiyordum. Çünkü içim öyle yoğun bir sevinçle doldu ki, kalbimin patlayacağını sandım.

“Çok tatlı konuşuyorsun, Kaptan.”

“Bence bu hoşuna gidiyor, Kırmızı.”

“Evet,” diye itiraf etti. “Ben de gecemizin her anını sevdim. Gözünün morardığı kısım hariç,” diyerek hafifçe göz çevreme dokundu. Dayak yediğimi neredeyse unutmuştum.

Bana kelimenin tam anlamıyla acımı unuttururken hikâyesinin kahramanı olduğunu düşünmemesi komikti. Bunu ancak bir başrol oyuncusu yapabilirdi.

“Oraya vardığımızda bar kapanmış olmayacak mı?” diye sordu.

“O konuda endişelenme. Birkaç bağlantım var, hatırladın mı? Tabii bana âşık olmanı garantileyecek başka bir şey yapmak istemiyorsan. Bora Bora’ya hızlı bir gezi falan ayarlayabilirim,” diye şaka yaptım.

“Hayır.” Güldü ve başını iki yana salladı. “Sanırım sana âşık olmamın en iyi yolu sadece senin yanında olmak.”

Bu kez okul çocuğu gibi kızarma sırası bendeydi.

“Çok tatlı konuşuyorsun, Kırmızı.”

“Sadece bana âşık olmanı istediğim için.”

Kahretsin, Kırmızı... İşe yarıyor.

5

AALIYAH

Bir yerde durup kahve içtikten sonra tanıştığımız bara geri döndük. Kulüp çoktan kapanmıştı ve içeride sadece temizlik yapan çalışanlar vardı. Kapının kilitli olduğunu fark edince kalbim sızladı ama Kaptan telefonunu çıkarıp bir arama yaptığında tekrardan teklemeye başladı.

“Hey, Tommy! Benim. Evet, barın dışındayım. Anahtarlarımı içeride unutmuşum. Beni içeri alabilir misin?” Kısa bir süre duraksadıktan sonra altdudağını ısırdı. Biraz utandı ve bu çok sevimliydi. “Hayır, Tommy. Çatıda seks yapmayacağım.” Bir duraksama daha oldu. “Biliyorum! Peki şuna ne dersin? İki hafta önce konuştuğumuz gelecek sezonun kombine biletlerini sana vereceğim.” Bir kez daha duraksadı. “Evet, tamam. Peki ama seninle bir maça gelmeme izin vereceğine söz verirsen.” Son kez duraksadı. “Çok teşekkür ederim, efendim. Anlaştık.”

Birkaç saniye içinde Tommy kapının önünde belirip içeri girmemiz için kilidi açtı. “Anahtarlarını burada bıraktığına inanmıyorum,” dedi. “Kendi kendine içeri girebilirdin.”

Kaptan uzanıp Tommy’nin yanağını defalarca kez öptükten sonra poposuna bir şaplak attı. “Biliyorum. Aptalca bir hata. Teşekkürler, Tommy!”

“Tamam, tamam. Muhtemelen bu gece senden önce çıkarım, o yüzden kapıyı kilitler misin?”

“Tamamdır.”

Kaptan elimi tutup beni artık boş olan mekândan geçirdi. Yürürken daha önce tıklım tıklım dolu olmasına rağmen şu an ortalıkta kimsenin olmaması garip gelmişti. Bu da zamanımızın tükendiğinin başka bir kanıtıydı, vaktimiz daralıyordu.

Beni daha önce Tommy’yi gördüğüm ofise götürdü ve masadaki anahtarlarını aldı. Kapının arkasında asılı duran ceketi de alıp omuzlarıma yerleştirdi.

“Hazır mısın?” diye sordu.

“Mola verelim... Neden buranın anahtarları sende olsun ki? Ve neden kilitlemene izin verdi? Neyi kaçırıyorum?”

“Ah.” Ensesini ovuştururken omuz silkti. “Binanın sahibi benim.”

“Pardon, ne dedin?”

Elimi tutarken sırttı ve gamzesi derinleşti. “Hadi, gidelim.”

Merdivenlerden yukarı çıkmaya başladık ama yolun yarısında göğsüm daraldı. Böyle nefes nefese kalmaktan nefret etmiştim. Kondisyonumun çok iyi olmadığını biliyordum fakat kalbim normalden daha hızlı atıyormuş gibiydi. Kendime yakıştıramayacağım kadar çok mola versem de Kaptan beni yargılamadı. Ben durduğumda o da durdu.

Merdivenlerin dörtte üçünü çıktıktan sonra, “Tekrar spor salonuna yazılmam gerek,” diye şaka yaptım. Elim göğsüme yasladım, kalbim şiddetle atıyordu. Her nefesimi bir öncekinden daha derin alıyordum ama bana karşı sabırlıydı. Merdivenleri çıkarken adımlarını bile yavaşlatmıştı.

Çatıya ulaşınca gün doğumuna dönük oturabileceğimiz bir yer bulduk ve sonumuzun başlangıcını beklemeye koyulduk. Nefes alış verişlerimi kontrol altına alarak normal bir hıza indirgemeye çalıştım. Konuşmak istesem de kendimi toparlayana kadar bunu yapamayacağımı biliyordum.

DOĞU IŞIKLARI

O vakit geldiğinde Kaptan’a baktım. “Yani... bu bina sana mı ait?”

Sanki yirmi beş yaşında birinin söyleyebileceği normal bir şeymiş gibi, “Evet, bu ve birkaç tane daha var,” dedi umursamazca.

“Pardon, ne dedin? Birkaç binan mı var? Tam olarak ne iş yapıyorsun sen?”

“Ah... bir sürü farklı şey.”

Kalp atışlarım yine hızlanmaya başladı.

“Bu tam olarak mafyadan birinin söyleyeceği bir şeye benziyor ve eğer tüm akşam bir mafyayla takıldıysam gerçekten tüm hayat seçimlerimi yeniden gözden geçireceğim. Aman Tanrım, daha önce birini öldürdün mü? Katil misin yoksa?”

Tek kaşını kaldırdı. “Öyle olsaydım yeni tanıştığım birine söyler miydim sence?”

Yeterince makuldü.

Korkumun azaldığını fark etmiş olmalıydı ki güldü. “Kendi emlak şirketimi işletiyorum ve bir yatırımcıyım. On sekiz yaşında New York’a taşındığımdan beri deli gibi çalışıyorum ve bunun karşılığını aldım.”

“Siktir. Zengin misin?”

Güldü. “Zenginim demek çok zor bir şey. Hem bir insanı zengin yapan nedir ki?”

“Banka hesabında bir milyon dolardan fazla paran var mı?” diye sordum açık açık. Tereddüt etmesi benim için yeterli bir yanıttı. “Kahretsin! Sen zenginsin!”

“Önemli bir şey değil.”

“*Dedi zengin adam.* Aman Tanrım, bu gece içkileri bana ödettiğine inanamıyorum! Ve tavuk kanatlarım!”

“Hadi ama! Sana ödeyebileceğimi söyledim!”

“Bana milyoner olduğunu söylemeliydin, o zaman ödemene izin verirdim,” diye şaka yaptım. “Sana tezgâhın arkasındaki o son derece nadir çizgi romanı aldırmalıydım.”

Yerinden kalkacak gibi oldu. “Yani, belki geri dönüp...”

“Kapa çeneni,” diyerek güldüm. Kolundan tutup onu tekrar aşağı çektim. “Sadece şaka yapıyorum.”

“Sana onu bir dahaki sefere alırım.”

“Keşke bir dahaki sefere diye bir şey olsaydı,” dedim düşünmeden. Bir süre bana baktıktan sonra gökyüzüne döndü.

“Garip olan ne biliyor musun, Kırmızı? Hâlâ buradasın ve ben seni şimdiden özledim.”

Ben gülümsedim, o gülümsedi ve birlikte gülümsememizi çok sevdim.

Bir çizgi roman çıkarıp bana okumaya başladı. Sayfaları çevirmeden önce başparmağını dudağına götürüyordu. Onun her hareketini izlerken adeta transa girmiştım. O anda kalbim gecenin geri kalanı boyunca onun için atmaya karar verdi. Muhtemelen ertesi sabah da atacaktı.

Ne yazık ki güneş doğmaya başlamıştı ve bu güzel anların sona erecek olmasından nefret ediyordum.

Güneşten nefret ediyordum. Onunla birkaç saat daha geçirmeme izin vermek için programını bir günlüğüne değiştirememesinden nefret ediyordum. Yorgun hissetmem gerekiyordu ama sadece üzgündüm. Hava aydınlandıkça içimi daha büyük bir hüznün kaplıyordu.

Yabancıнын teki bu kadar kısa sürede benim için nasıl bu kadar önemli biri haline gelmişti?

“Yarın ve ertesi gün de birbirimize âşık olmamıza neden izin vermediğimizi bana tekrar hatırlatır mısın?” dedi alçak ve titrek bir sesle. O da kurduğumuz bağına sona ermek üzere olmasından endişelenmeye başlamıştı.

İçimi çektim. “Çünkü sen bir imparatorluk kurmakla meşgulsün. Ben ise önceki ilişkimden kalan yükleri ve özgüvensizlikleri henüz tam anlamıyla aşamamış bir kıyım, yeni bir ilişkiye bu kadar hızlı başlayamam.”

“Ah, evet. Gerçek hayat.”

“Buradan nefret ediyorum,” diye şaka yaptım gözlerimin yanmasına sebep olan duyguları bastırarak. Birlikte geçirdiğimiz bu gece gibi daha fazla gece arzuluyor muydum? *Evet.* İkimizin de daha fazlası için tam anlamıyla hazır olmadığımızı anlıyor muydum? *Yine evet.* Doğru insanla yanlış zamanda karşılaşılabilceğine bu geceye kadar hiç inanmamıştım.

Kaptan çizgi romanı yere bırakırken, “Birbirimize birkaç söz vermemiz gerekiyor,” dedi. Yüzünü bana dönecek şekilde oturup ellerimi ellerinin arasına aldı. “Bu gece özeldi ve buna hiçbir şekilde uğursuzluk getirmek istemiyorum. Yollarımızın tekrar kesişmesi fikri hoşuma gidiyor ama bunu kadere bırakmak istiyorum. O yüzden bu gece gittiğimiz yerlerden uzak durmalıyız. Evreni bizi bir araya getirmesi için zorlamayalım. Bir şekilde tekrar karşılaşmak için yıldızlara güvenmeliyiz.”

“Ya karşılaşmazsak?”

Avucumu yukarı çevirdi. “O zaman, Kırmızı,” dedi ve avucumu öptüğünde bütün bedenimde kelebekler uçuştı. “Hayatımın en mutlu gecesini için teşekkür ederim.”

Gözlerim doldu çünkü ben de aynı şekilde hissediyordum. Bana kelimelere dökemeyeceğim kadar ihtiyacım olan, mutluluk dolu bir deneyim yaşatmıştı.

Ellerimi tutmaya devam etti ve birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza baktı. “Bir itirafta bulunacağım.”

“İtiraf mı?”

“Evet. Bana beş saat içinde âşık olmayacağını biliyordum.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Seni sevdiğimi düşünmüyor musun?” diye sordum. Âşık olma iddiamız üzerine hiç konuşmamıştık bile. Son beş saati sadece gülerek, ruhumuzun derinliklerine dalarak ve birbirimize bağlanarak geçirmiştik. Dürüst olmak gerekirse, o bahsini açana kadar iddianın varlığını bile unutmuştum.

“Hayır, düşünmüyorum.” Omuz silkti. “Ve bu sorun değil çünkü bir art niyetim vardı.”

“Neymiş o?”

“Tek yapmak istediğim seni mutlu etmekti ve kalbin ne kadar acırsa acısın mutluluğu yeniden bulabileceğini sana hatırlatmaktı. Kendini, hayatta mutluluğu bulacak kadar sevebilirsin. Yenildikten sonra tekrar ayağa kalkabilirsin. Seni kendime âşık etmenin imkânsız olduğunu biliyordum -yani ben sadece Kentuckyli adamın tekiyim- ama seni yeniden kendine âşık etmenin mümkün olduğunu da biliyordum. Çünkü bu tür bir aşk asla çok uzağa gitmez.”

“Bu gece sana ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin.”

“Aynı şekilde, Kırmızı. Ama yarın yine unutursun diye, bu gece sevmeye değer yanlarının bir listesini çıkardım.” Boğazını temizledi ve görünmez cebinden bir kâğıt parçası çıkarıyormuş gibi yapıp okumaya başladı. “Hoşnut olmadığında burnunu kırıştırman. Kimse bakmıyorken dans edişin. Çizgi romanlar hakkındaki inekçe konuşmaların seni sevmenin her saniyesine değer. Bir şeyleri derinden hissetmen... Bu bir armağan. Dünyadaki birçok insan duygularına karşı duyarsız ve onlardan kopuk. Oysa senin duyguların -iyi olanlar da kötü olanlar da- içinde yüksek sesle yaşıyor ve bu da seni dengeli kılıyor. Gülümsemeni sevmelisin. O gülümseme dünyadaki bütün sevgiyi hak ediyor. Ayrıca gözlerin insanları içlerine çekiyor ve nezaketle dolular. Muhtemelen sevgini hak etmeyen insanları sevmen. Yaşam tarzın. Nefes alışın. Tüm bunların dışında, sırf var olduğun için sevmeyi hak ediyorsun. Sadece varlığın bile sevilmen için yeterli bir sebep.”

Ve işte ona bir anda âşık oldum.

Onu sevdim, en azından o an için.

O gece, insanları sadece bir anlığına sevmenin mümkün olduğunu öğrendim. Dünyadaki her şeyin mükemmel bir şekilde

bir araya gelerek bedeninizin bir yabancıya duyduğunuz hislerle dolup taşmasına neden olacak anlar yaratabileceğini öğrendim. Aşk anlarını keşfettim.

Artık yakındık, o kadar yakındık ki alınlarımızı birbirine yaslanırken neredeyse kucağında oturuyordum. Kollarını bana doladı ve beni kendine doğru çekerek ona sokulmama izin verdi. Bu his hoşuma gitmişti. Bu hissi şimdiden özlemiştim.

“Seni sevecek bir sonraki kişi için üzülüyorum,” diye fısıldadı, dudakları benimkilere neredeyse değmek üzereydi. “Ona vereceğin sevginin büyüklüğüne asla layık olamayacak.”

Gözlerimi kapattım. O nefes alırken, ben nefes verdim. Bedenlerimiz gibi nefeslerimiz de birbirine karıştı. Gitmesine izin vermek istemiyordum çünkü bu, o gece yaşadığım rüyadan uyanmak ve gerçekliğe geri dönmek anlamına geliyordu.

Onun var olmadığı bir gerçeklikte yaşamak istediğimden emin değildim.

“Güneş doğdu,” dedi usulca.

“Evet.”

“Ayrılma zamanı geldi.”

“Biliyorum.”

Yine de bir süre daha hareketsizce kaldık. İkimiz de birbirimizi öpmemek için çaba sarf ederken güneşin tenimizi öpmesine izin verdik. Dudaklarımız yeterince yakındı ama ona teslim olursam bir daha asla uzaklaşamayacağımı biliyordum.

Ayağa kalktığımızda ağlayacak gibi olsam da aynı zamanda çok büyük bir huzur hissetmiştim.

Güneş arkamızda yükselmeye devam ederken, “Bu arada bilgin olsun, Kırmızı, sen barista değilsin,” dedi. “Garip arkadaş ya da kırk beşinci sayfadaki rasgele bir kadın da değilsin. Sen ana karaktersin. Her gün, her an başroldeki kadın sensin. Ve benim içinse elimden kaçırdığım kişisin.”

Ona sarıldım. Kendimi kollarının arasına atıp sıkıca sarıldım.

dım çünkü bana artık o kadar da yabancı gelmeyen bu yabancıya bir kez daha sarılamayacağımı biliyordum. Ona tutundum ve o daha sıkı sarıldıkça gözlerimin yeni yaşlarla olduğunu hissettim. Sanki bana hayatıma girip çıkmış herkesten daha fazla değer veriyormuş gibi, sanki bana her şeyini sunuyormuş gibi sarıldı ve sunduğu her şey fazlasıyla yeterliydi.

Kendime yeniden âşık olmanın ne demek olduğunu hatırlamak için tanımadığım birine ihtiyaç duyabileceğimi hiç bilmezdim.

Başımı göğsüne yaslarken, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Eğilip beni başımın üstünden öptü.

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdi. "Bana bir söz verebilir misin?"

"Tabii."

"Bir dahaki sefere bir ilişki yaşarken, hak ettiğinden daha azına razı olma."

Gülümsedim. "Söz veriyorum."

"İçimde tekrar karşılaşacağımıza dair garip bir his var. Sözlerimi bir kenara yaz." Yollarımızın tekrar kesişme olasılığı konusunda umutlu görünüyordu.

"Kadere bu kadar inanıyor musun?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Ben sadece bize inanıyorum."

"Bunun üzerine bahse girmeye ne dersin? Tekrar karşılaşsak, sana bir dolar veririm. Eğer karşılaşmazsak... o zaman sana bir dolar bile vermem," diye şaka yaptım.

"Pekâlâ. Anlaştık. Ama aradan geçen her yıl hesaba bir dolar daha ekleyeceksin."

"Gerçek bir iş insanı gibi konuştun."

"En azından tutarlı biriyim."

Yollarımız ayrıldı ama kırık kalbimin parçaları onun nazik sözleriyle geçici olarak onarılmıştı. Hüzünlü ruhumun içini boşaltıp tekrar sevgiyle doldurmuştu.

Metroyla eve dönerken kalp atışlarımı hissetmek için ellerimi göğsüme bastırdım. Çok derinden kırılmış gibi görünen kalbim yeniden atmaya başlamıştı ve uzun zamandır ilk kez iyi olacağımı hissediyordum. Metrodan çıktığımda, beni bir geceliğine ana karakter yapan yabancı aklımdayken derin bir nefes aldım ve soğuk havayı içime çektim.

Saçma görüldüğünü ve ertesi sabah muhtemelen gerçeğe uyanacağımı biliyordum ama kafamın içinde dolaşan düşüncenin bir şekilde doğru olduğundan neredeyse emindim. O gece bir adama âşık olmuştum ve adını bile bilmiyordum. Fakat dokunuşunu biliyordum. Kahkahasını biliyordum. Kalbini biliyordum.

O günden sonra hayatıma devam ederken bana yaşattığı bu hissi her an hatırlayacaktım.

Onun aşk anlarını asla unutmayacaktım.

O, ertesi hafta da aklımdan çıkmadı. Stajımı yaparken daha fazla gülümsedim ve kafede çalıştığım günlerde insanlara kahvelerini hazırlarken sanki havada süzülüyormuşum gibi hissettim.

“Affedersiniz, kahvem için fazladan birkaç şeker alabilir miyim? Belki bir de tarçınlı çörek,” dedi C&C Kafe’nin kasasından bir kadın. Beni Cadılar Bayramı gecesine dair düşüncelerimden koparıp gerçeğe dönmeye zorlamıştı.

Kadının sıcak gülümsemesine karşılık gülümsedim. Son birkaç haftadır müdavimlerimden biriydi, hayatımda gördüğüm en çarpıcı kahverengi gözleri olan güzel bir siyahi kadındı. Bu gözler her seferinde sanki gününün en güzel anlarından biri yüzüme bakmakmış gibi sıcacık görünüyordlardı ve bana neredeyse Kaptan’ın bakışlarını anımsatıyorlardı. Bazı insanların bu kadar nazik ve şefkatli bakışlarla doğmuş olması aklımı başımdan alıyordu.

“Elbette! Hemen siparişinizi girip masanıza getiriyorum,” dedim klavyeye rakamları tuşlayarak.

“Teşekkür ederim.” İsim kartıma baktıktan sonra tekrar bana döndü. “Aaliyah. Güzel isim.”

Gülümsedim. “Teşekkürler.”

Köşedeki masasına dönüp oturdu ve bir roman çıkardı. Son bir haftadır aynı kitabı okuyordu: *Alice Hoffman*’dan *Büyünün Kuralları*. Her hafta yeni bir kitap getirir, sayfalara dalar giderdi.

Chai çayını ve tarçınlı çöreğini götürdüğümde gözlerini sayfalardan ayırmadı. Bazen romanlarına ilgili görünürdü ama bu seferki sadece merakını uyandırmakla kalmamıştı. Okuduğu her kelimeyle eriyip hikâyeye karışıyor, sayfaları hızla çeviriyordu.

“İyi bir kitap olmalı,” dedim siparişini masaya koyarken.

Başını kaldırıp kitabı yere bıraktı. “Aman Tanrım, çok iyi bir kitap. Bir kitap kulübüne üyeyim ve şu anda bunu okuyoruz.”

“Ah, bu çok eğlenceli! Ben de çok okurum.”

“Öyle mi?” Bir kaşını kaldırdı. “Ne tür kitaplardan hoşlanırsınız?”

“Çizgi romanlardan ama zaman zaman gerilim kitaplarına da daldığım oluyor.”

“Çizgi roman mı?” diye sordu şaşırarak. “Eğlencelidir.”

“Beni bilirsiniz, zevkim iyidir” diye şaka yaptım. “Keyfinize bakın, bir şeye ihtiyacınız olursa...”

Göğsüm biraz sıkışınca durdum. Dizlerim titremeye başladığında her şey bir anda donakaldı. Nefes almaya çalışırken ellerim hızla göğsüme gitti. Kalbim deli gibi çarparken yere düştüm ve iş arkadaşlarım hızla etrafımı sardı.

Dudakları durmadan kıpırdıyordu ve ben zar zor alabildiğim nefeslerimi kontrol etmeye çalışırken onların gözlerindeki korkuyu gördüm. Gözlerimi kapattım, iyi bir şey olmadığını biliyordum. Kalbim sanki yanıyormuş gibi hissediyordum. Sanki göğsümün içinde paramparça oluyor ve onu boğan zincirlerden kurtulmaya çalışıyordu.

DOĞU IŞIKLARI

Göğsümdeki acının yok olmasından başka bir şey istemediğim bir noktada bayıldım.

Uyandığımda tepemde parlak ışıklar yanıyordu. Kollarım makinelere bağlıydı ve bir hemşire bana sırtını dönmüş, elindeki dosyaya bir şeyler dolduruyordu.

“Ne oldu?” diye sordum. Şaşkındım ve ağzım kupkuruydu. Durumu kavramaya çalışırken hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Zihnimde noktaları birleştirmeye çalışıyordum ama her şey çok bulanıktı.

Anlık görüntüler.

Hastaneye gelmeden önce yaşanan bazı anları hatırlıyordum fakat hiçbiri aşk anları değildi. Hayır...

Acı, korku ve ölüm anları vardı.

Hemşire kocaman, ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle bana doğru döndü. “İşte kendinize geldiniz. Konuştuğunuzu duymak güzel. St. Peter Hastanesi’ndesiniz. Aramamı istediğiniz bir aile üyeniz var mı?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Sadece ben varım. Ne oldu?”

Gülümsedi ve yanıma gelerek elimi tutup hafifçe sıktı. “İyileşeceksiniz. Kalbinizde komplikasyon oldu ve...”

“Komplikasyon mu?” diye sordum kelime seçiminden paniğe kapılarak. Hemşirenin gözlerine yansıyan endişe, bu haberi vermek için doğru kişi olmadığını gösteriyordu.

“Doktorunuzu çağırayım da size her şeyi açıklasın, olur mu? Doktor gelince sorularınızı cevaplayacaktır.”

“Ne zamandır buradayım?” Hafifçe hareket edince omurgamdan aşağı şiddetli bir acının yayıldığını hissettim.

“Yaklaşık on iki saattir.”

“Ne?” diye haykırdım korkuyla doğrularak. O kadar uzun süredir baygın mıydım? Neler oluyordu?

“Doktor birazdan gelir.”

Beni başıma gelenlerden duyduğum korkuyla yalnız bıraktı. Ekrandaki rakamlara, hayati değerlerime baktım. Ellerim terliydi ve tam olarak neler olduğunu anlamaya çalışırken başım dönüyordu. Hatırladığım son şey işte olduğumdu, sonra her şey kararmıştı.

Doktorun gelmesi kırk beş dakikadan fazla sürdü ve bu süre boyunca sadece kaygıyla dolu düşüncelerimle baş başa kaldım.

“Merhaba, Aaliyah. Ben Dr. Brown. Tanıştığımıza memnun oldum.” Doktor hafif bir gülümsemeyle içeri girdi, daha önce konuştuğum hemşire de dahil olmak üzere birkaç kişi onu takip ediyordu. “Yaşananlar konusunda kafanın biraz karışık olduğunu duydum.”

Kendimi duygusal açıdan savunmasız hissettiğim için korumacı bir tavırla kollarımı vücuduma sardım, sıkı bir kucaklanmaya ihtiyacım vardı. “Evet. Neden burada olduğumu anlamıyorum.”

“Ne olduğunu hatırlıyor musun?”

“İşte olduğumu ve sonra bir anda bayıldığımı hatırlıyorum. Ardından burada uyandım. Tek bildiğim bu.”

Doktor yatağımın yanına bir sandalye çekip ellerini kavuşturdu. Yüzündeki kasvetli ifade beni endişelendirmişti.

“Ne var?” diye sordum içim panikle dolarken.

“Kalbin.”

“Ne demek istiyorsunuz? Ne olmuş kalbime?”

Yüzünü buruşturdu ve sanki bir sonraki sözlerine hazırlanıyormuş gibi başını yukarı aşağı salladı. “Kalbin şu anda iflas ediyor. Kanın, oksijenli kanı akciğerlerinden kalbine taşıyan pulmoner damarlarda birikmiş. Bu, kalbinin pompalamaya yetiemediği ve akciğerlerine sıvı sızmasına neden olduğu anlamına geliyor. Teşhisin ismi konjestif kalp yetmezliği.”

“Aman Tanrım.” Ellerimi göğsüme koydum, söylediklerinden dehşete düşmüştüm. Bana bu sözleri söylerken başım

dönmeye başladı. Kalbimin iflas ettiğini mi söylemişti? “Bu ne anlama geliyor? Nasıl düzeltereğiz? Ben daha yirmi iki yaşındayım. Bu hiç mantıklı değil. Ben sağlıklıyım. Her zaman sağlıklıydım. Aman Tanrım, ölüyor muyum? Ne yapacağım ben? Nasıl?”

“Sakin ol... her şey yolunda,” dedi doktor koluma yatıştırıcı bir şekilde dokunarak.

Gözlerime yaşlar dolarken kolumu sertçe çektim. “Bana kalbimin iflas ettiğini söyledikten sonra sakın ol diyemezsiniz! Aman Tanrım. Böyle bir şey olamaz. Ne yapacağız? Ben ne yapacağım?”

“Bunun korkutucu bir teşhis olabileceğini anlıyorum ancak durumunu yönetmeye yardımcı olacak bir plan oluşturacağız. Uygulayabileceğimiz farklı ilaçlar var...”

“Yönetmek mi, iyileştirmek mi?” diye araya girdim.

Bakışlarındaki ağırlık çatık kaşlarından bile çok şey anlatıyordu ve iyi bir şey söylemeyeceğini biliyordum. “Bulunduğun aşamada, durumu yönetmek ve daha da kötüleşmediğinden emin olmak elimizdeki en iyi seçenekler.”

Bu da hastalığımın iyileşmesinin mümkün olmadığı anlamına geliyordu.

Her şey yerine oturuyordu.

Şişmiş ayak bilekleri. Yorgunluk. Nefes darlığı...

Kalbim ne kadar zamandır atmakta zorlanıyordu?

Doktor hem anlamadığım hem de anlamam gereken kelimeler kullanarak konuşmaya devam etti. Ama hiçbir şey kafamda kalmıyordu çünkü tek bir gerçeğe odaklanmışım: Doğduğum günden beri göğsümde taşıdığım, beni hayatta tutan ve var olmamı sağlayan kalbim çöküyordu.

Çöküyordu ve onu tekrar iyileştirmenin hiçbir yolu olmasından korkuyordum.

Tek bir an.

Bütün dünyamın değişmesi için sadece tek bir an yetmişti. Hayatımın geri kalanında benimle olacak bir teşhis... Ne kadar yaşayacaktım? Ne kadar zamanım kalmıştı? Göğsümdeki bu saat kıyamete doğru geri sayım yaparken aklıma koyduğum her şeyi başarabilecek miydim?

Eve gittim ve dizüstü bilgisayarımı açıp kalp yetmezliği hakkında daha fazla bilgi aramaya başladım. Araştırmaya derinlemesine daldım ve artık sona yaklaşırken, nasıl yüzleşeceğimi bilmediğim bir korku hissettim.

Beş yıl.

Konjestif kalp yetmezliği teşhisi koyulan bireylerin yalnızca yarısı beş yıl yaşayabiliyordu. Yüzde onu ise on yıl dayanamamıştı.

On yıl.

On yıl sonra sadece otuz iki yaşında olacaktım.

Zaman.

Bu kadar trajik olmasaydı zamanın neredeyse ironik bir şekilde işlediğini düşünebilirdim.

Altı hafta önce, beni hiç sevmemiş bir adam yüzünden kalbim kırılmıştı. Bir hafta önce, bir yabancı bana kendimi nasıl sevmem gerektiğini hatırlatmıştı. Ardından o öğleden sonra kalbimin gerçekten hasarlı olduğunu öğrenmiştim.

Gerçekten hasarlı bir kalbin, herhangi bir erkeğin sebep olabileceğinden daha fazla acı vermesi ne tuhaftı.

O gece yas tuttum. Kaçıracağım hayatın yasını tuttum. Gelecek hedeflerimi ve hayallerimi kaybetmenin yasını tuttum. Otuzuncu yaş günümü asla kutlayamama olasılığının yasını tuttum. Yasımı içtenlikle yaşamak için kendime gereken zamanı tanıdım ve bu duygunun beni bir süre tamamen yutmasına izin verdim.

Bir süre boyunca üzgün ve depresif hissettim. Sofia ruh halime dayanamadı, enerjisini düşürdüğümü söyledi ve kalbimin

DOĞU IŞIKLARI

durumunu öğrenmemden kısa bir süre sonra taşındı. Hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Sessizlik sırasında anksiyetem yeni zirvelere ulaştı. Yine de her gün uyandım. Keşke bunun ne büyük bir lütuf olduğunu anlayabilseydim.

Zor geçen gecelerin ve daha da sert günlerin ardından elimden geldiğince kendimi toparladım. Derin bir nefes aldım ve her gün tenime vurarak beni uyandıran güneş ışığına şükretmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. Kaptan'la karşılaşmamak için gitmeyeceğimi söylediğim bir yere gittim ancak not kâğıdına başka bir dilek yazmak için Dilek Sokağı'na dönmem gerekiyordu. Bu seferki dileğim basitti.

Daha fazla zaman diledim.

6

AALIYAH

İKİ YIL SONRA

Annem hakkında bildiğim gerçeklerin sayısını bir elin parmaklarını geçmezdi. Aslına bakılırsa, iki parmak sayabilirdim. Beni onun doğurduğunu ve ismimi onun koyduğunu biliyordum. Beni dünyaya getiren kadın hakkındaki bilgim bu kadardı. Geri kalan her şeyi, yıllar boyunca kendime anlattığım milyonlarca hikâyeyle zihnimde kurgulamıştım. Belki gözlerimi ya da burnumu ondan almıştım. Belki de bana erken yaşta hayatını kaybeden müzisyen Aaliyah'nın adını vermişti. Bu yüzden ergenlik yıllarım boyunca onun müziklerini dinlemiş ve annemin bana bir şarkı ithaf edip etmediğini merak etmiştim.

Hayali annem *brunch* yapmayı çok seviyordu, bu yüzden her hafta yeni bir *brunch* mekânı buluyordum. Ayrıca seyahat etmeyi de seviyordu. Gönlümce seyahat etmek için fazla zamanım ya da param yoktu ama evdeki masamın üzerinde Yunanistan, İspanya ve Bora Bora'nın fotoğraflarından oluşan bir hayal panosu asılıydı. Hayali annem baharatlı şeylerden nefret ederdi, Brüksel lahanasına katlanamazdı. Sevme şekli nasıl mıydı? Muhtemelen canını acıtacak kadar çok. Beni o kadar çok sevmişt ki, gitmeme izin vermişti.

En azından kendime söylediğim yalanlar bunlardı.

DOĞU IŞIKLARI

Hayalimde simsiyah kıvrıcık saçları vardı. Kahkahası bulaşıcıydı, insanlar sadece onun sesini duymaktan aldıkları keyiften kıkırdamaya başlardı. Dans da ederdi; benim gibi kötü dans ederdi ama ah, vücudu nasıl da salınırdı. Bazen onun Afrika kraliyet ailesinden olduğunu ve Hollywood'dan az bilindik bir aktörle yaşadığı ilişkiden sonra benden vazgeçmek zorunda kaldığını düşünürdüm. Bir Roma tatilinde tanışmışlar ve birkaç gün içinde birbirlerine âşık olmuşlardı. Sonra adam bir yıldız olma hayallerinin peşinden gitmek için onu terk etmişti.

En azından ergenliğim boyunca kendime anlattığım hikâyeler bunlardı. Artık yirmili yaşlarımın başındaydım ve onunla ilgili o kadar çok hikâyeye uydurmuyordum. Çoğu zaman onu sadece hayatımda büyük bir gelişme olduğunda ve yanımda bir annem olmasını dilediğimde düşünüyordum. Son zamanlarda hayatımın nasıl şekillendiğini görse ne hissederd diye merak ediyordum. O öğleden sonra yaptığım seçimlerle gurur duyup duymayacağını merak ediyordum.

Aklını başına topla, Aaliyah ve kendine gel.

“Ciddi olamazsın,” dedi Maiv. Bana sanki dünyadaki en aptal kadınmışım gibi bakıyordu. “Akli başında her insanın uğruna cinayet işleyeceği *Passion Magazine*’deki işini bırakıyorsun, hem de şeyden ötürü... Pardon, nedenini tekrar açıkla,” dedi sözlerimi hatırlamaya çalışır gibi elini başına doğru sallarken.

“Nişanlımla evlenmek için. Yakın zamanda Kaliforniya’ya taşınacağımızı öğrendim ve yeni evlilerin aynı yerde olmasının en iyisi olacağını düşünüyorum,” dedim midem düğümlenirken.

Cevabımdan hoşlanmayıp dudaklarını aşağı sarkıtması bende kusma isteği uyandırdı. Bir bakışıyla bana kendimi yaramazlık yapmış bir çocuk gibi hissettirmişti. Gerçekte ise, yaptığım tek yaramazlık âşık olmaktı.

Maiv Khang dehşet vericiydi. New York'un en başarılı kadınlarından biriydi ama tamamen buz kalpli ve anlaşılması zor biriydi. Bu ironikti çünkü insanları hayattaki tutkularının peşinden gitmeye teşvik eden bir dergi yönetiyordu. Sporculara, biliminsanlarına, politikacılara, sosyal işletmelere, restoranlara vs. yer veriyorduk. Ardında tutku barındıran şeyler hakkında üst düzey makaleler yazıyorduk. Böyle bir işi yürüten birinin biraz tutkulu olacağını düşünürdünüz.

Ama Maiv öyle değildi. Her zaman ruhsuz görünürdü. Hayattan sıkılmıştı. Dergide harika bir iş çıkarıyordu ama insan ilişkileri berbattı.

Maiv gri saçlarını her zaman geride mükemmel bir topuz yapardı. Her gün en pahalı mücevherlerini takardı ve yetmişlerinin ortasında olmasına rağmen, *Passion*'da çalışan herkes onun CEO pozisyonunu bırakarak şirketi kızı Jessica'ya devretmeyeceğini düşünüyordu. Jessica tam bir Prens Charles iken, Maiv ise görevine Kraliçe Elizabeth gibi sıkı sıkıya tutunmaya istekliydi.

"Yani dünyanın en iyi dergisindeki işini bırakıp adamın teki için ev hanımı olmaya mı gidiyorsun?" Bu bir sorudan çok küçümseme gibiydi.

"Adamın teki için değil, nişanlım Jason için."

"Gençsin. Bu ne, üçüncü nişanlın mı? Dördüncü mü?"

Güldüm ama sonra bakışlarındaki ciddiyeti görünce boğazımı temizledim ve koltuğumda kıpırdandım. "Aslında... ilk nişanlım."

Gözlerini tekrar devirdi ve elini yine reddetmek için salladı. "Sana evlenme teklif eden ilk erkek için asla işini bırakma. İkinci ya da üçüncü için de olmaz. Yedinci için belki ama bu statüsüne bağlı tabii."

Tereddütle hafifçe sırtarak omuz silktim. "Eh, sanırım Jason'la şansımı deneyeceğim."

Güldü.

Evet. Maiv yüksek sesle güldü, bu sesi çıkarabildiğini bilmiyordum. “Ne zamandır birliktesiniz?” diye sordu.

“Bir buçuk yıla yakın.”

Gülme krizine girmesi neredeyse ağlamama neden olacaktı. Güçlü yanı nezaketi değildi.

Lütfen yine tanıdığım ve korktuğum somurtkan patronum ol.

“Eh, hayat senin. İstediğin tüm hataları yapmakta özgürsün ama unutma, her hata alnında bir kırışıklığa dönüşür ve botoks pahalıdır.” Bana el salladı ve önünde duran her neyse onu okumaya devam etti.

“Şey, tamam... ama söylemek istediğim bir şey daha var.” Başını evraklardan yukarı çevirip ilgisizce bir kaşını kaldırdı. “Birkaç hafta içinde Kaliforniya’ya taşındığımda ev hanımı olmayacağım. Başka bir gazetecilik pozisyonu arıyorum. Bana bir tavsiye mektubu yazabilir misin diye soracaktım.”

“Artık ofisimden çıksan iyi olur.”

“Peki, tamam.” Belli ki bir saniye fazla işgal ettiğim sandalyeden hızla kalktım. Uzaklaşırken tekrar ona döndüm. “Maiv, bana şirketinde çalışma fırsatı verdiğin için büyük bir onur duyduğumu ve sana minnettar olduğumu umarım biliyorsundur. Bu şimdiye kadarki en iyi işimdi, hayatımın deneyimi oldu ve...”

Beni susturmak için elini kaldırdı, gözlüğünü çıkarıp burun kemerini sıktı. “Anlamıyorsun, değil mi?”

“Neyi anlamıyorum?”

“Buraya geldiğinde bana *Passion*’da çalışmanın hayattaki en büyük hayalin olduğunu söylemiştin. Bunu iki yıldan daha kısa süredir tanıdığın bir adamın, muhtemelen ortalama büyüklükteki aleti için bir kenara atıyorsun. Onun için hayallerinden vazgeçmen konusunda ne hissettiğini sana sordu mu?”

“Hayır.”

“İkinizin de hayallerinin gerçekleşmesi için ortak bir yol bulmaya bile çalışmayan bir adamla evliyken daha fazla ilerlemeyi bekleme.”

Bu sözler karşısında şaşkına dönmüş halde sessizce durdum.

Tekrar evraklarına dönüp boğazını temizledi. “Bir de davetiyemin postada kaybolduğunu varsayıyorum.”

“Davetiyen... ah, doğru. Evet, tabii ki. Davetiyen kesinlikle postada kaybolmuş.”

“O zaman masada bana da yer ayırsan iyi olur. Bilgileri asistanıma gönder. Yanımda misafir getirmeyeceğim ama katılacağım.”

“Neden?”

Ürkütücü derecede yavaş hareket ederek başını yukarı çevirip tek kaşını kaldırıncı kendimi tekrar konuşmak zorunda hissettim.

“*Nedeni* bunun harika bir haber olması,” dedim ağzımdan çıkan “neden” kelimesinin tonlamasını değiştirmeye çalışarak.

“Neden hâlâ ofisimde?”

“Doğru. Tabii. Hoşça kal.”

Ne diyeceğimi bilemeden ve nasıl hissetmem gerektiğinden emin olmadan, biraz afallamış halde oradan ayrıldım. Maiv az önce kendini benim düğünümüne mi davet ettirmişti? Geleceğini mi söylemişti? *Tanrım*, oturma planı çoktan yapılmıştı. Değiştirmek için bir telefon görüşmesi yapmam gerekecekti. Neyse ki işten hemen sonra müstakbel kayınvalidemin evine gidiyordum, Maiv’i oturma planına sorunsuz bir şekilde dahil etmem için o bana yardım ederdi.

Bir annem olsaydı, tıpkı Marie Rollsfeld gibi olmasını isterdim. Onunla ilk tanıştığımda oğlundan ve onu beş yaşındayken kocasıyla birlikte evlat edindiklerinden fazlasıyla bahsetmişti. Ona oğlunun harika bir kadın tarafından evlat edinildiği için ne

kadar şanslı olduğunu söylediğimde gözlerinin nasıl yaşardığını asla unutmayacaktım.

“Harika bir kadın değilim ama iyi bir anne olmaya çalışıyorum,” demişti gözyaşlarını silerken.

Aynı fikirde değildim. Nazik, sevgi dolu ve biyolojik olarak kendisinden olmayan bir çocuğu kabul etmeye istekli olan herkes benim gözümde bir kahramandı. Walter ve Marie gibi sevgi dolu ebeveynler tarafından evlat edinilmek için canımı verirdim.

Bay ve Bayan Rollsfield’in aşk hikâyesi benim en sevdiğim türdendi. Bir önceki yaz, evliliklerinin otuzuncu yılını kutlamışlardı ama onlara baktığınızda hâlâ balayı döneminde olduklarını sanırdınız. Daha önce birbirlerine sevgilerini bu kadar açık gösteren iki insan görmemiştim. El ele tutuşmalarından alına kondurulan öpücüklere kadar Marie ve Walter’ın ilişkisi rüyaların gerçeğe dönüşmüş haliydi.

Marie beni Noel yemeğine davet edene kadar Jason’la tanışmamıştım. Marie o akşamı ikimizden de daha iyi hatırlıyordu ama Rollsfieldların evine gittiğimde kendimi oraya ait hissettiğimi hatırlıyordum.

Bazen Jason’dan çok ailesini sevip sevmediğimi merak ederdim. Özellikle de annesi Marie’yi. Marie, anaçlığın tanı mıydı ve kollarını kocaman açarak beni ailelerine kabul etmişti. Kafede çalışırken nöbet geçirdiğimde benim için 911’i arayan kişi oydu. O andan itibaren kalbimde özel bir yeri olmuştu. Sonrasında dikkatimi sağlık durumumdan uzak tutmak için Marie’nin kitap kulübüne katılmıştım ve gitgide daha da yakınlaşmıştık.

Jason’la aşk hikâyemizin en güzel yanı ne miydi? Sadece bir nişanlım olmamıştı, aynı zamanda bana ailelerinin sanki en başından beri bir parçasıymışım gibi hissettiren özverili bir müstakbel kayınvalidemle kayınpederim de olmuştu. Açık kol-

larla karşılanmak, bir ailem olması, güçlü bir birimin parçası olmak ve hep beraber paylaşabileceğimiz gelenekler yaratmak her zaman hayalini kurduğum bir şeydi. Marie ve ben hâlâ haftalık kahve buluşmalarımızı sürdürüyorduk. Her zaman o günü dört gözle bekliyordum. Bir anneyle büyüyebilseydim, onun Marie gibi olacağını hayal ederdim.

Marie, “Bunun gerçekleştiğine inanamıyorum!” diye haykırdı oturma odasından. Gelinliğim için son provam yapılıyordu. Düğünle ilgili her ayrıntı, Marie ve tuttuğu düğün planlama ekibi tarafından halledilmişti. Önemsemediğim tüm ayrıntılar konusunda aktif rol almıştı.

Tek istediğim, her zaman tek istediğim nikah masasına yürümek ve önemli olan o kelimeyi söylemekti: “Evet.”

Düğün gününün ayrıntıları umurumda değildi. Önemsemediğim tek şey sonrasında gelen sonsuz mutluluktı.

Aşırı hevesli Marie’ye gülümsedim. Son birkaç gündür cumartesi gününün heyecanı yüzünden hop oturuyor hop kalkıyordu. “Ben de inanamıyorum.” Aynaya baktım, benim için özel olarak tasarlanmış beyaz elbiseye bakarken içimde kelebeklerin uçuştığını hissettim.

Marie ve Walter gelinliğin masraflarını, hatta tüm tören ve kutlama masraflarını karşılamışlardı. Bu iş bana ve cüzdanıma kalsaydı, nikah salonuna ikinci el dükkânından aldığım bir elbiseyle giderdim.

“Walter’la birlikte bu düğün ve benim için yaptığınız her şey için size ne kadar teşekkür etsem az, Marie. Bunları hak etmiyorum.”

Terzi elbisemin eteklerini düzeltmeyi bitirirken Marie yanıma geldi. Yanaklarımı avuçlarına aldı ve bana her zaman sunduğu o parlak gülümsemesini takındı. “Sen dünyaları hak ediyorsun, Aaliyah. Ailemize katılmanın kalbimi nasıl sevinçle doldurduğunu asla anlayamazsın. Sen Rollsfieldların ihtiyacı olan ışıksın ve çok yakında aynı soyadını paylaşacağız.”

DOĞU IŞIKLARI

Kollarına atılıp ona sıkıca sarıldım. Geri çekilirken gözle-rinden akan yaşlara güldüm. “Henüz ağlamaya başlayamazsın. Düğün gününe daha var.”

Beni geçiştirircesine bir el hareketi yaptı. “Sanırım bütün hafta sonu ağlağın teki olacağımı kabul etmemiz gerekecek. Neyse ki suya dayanıklı makyaj malzememiz ve bütün akşam boyunca çalışacak bir makyaj sanatçımız var.”

Oturma odasındaki büyük aynada kendime bakarken derin bir nefes aldım. Aklımdan milyonlarca duygu geçiyordu ama sadece bir tanesi ön plandaydı. O da bunca yıldan sonra nihayet benden daha büyük bir şeyin parçası olacağım gerçeğiydi.

Sonunda bir ailem olacaktı.

Sadece bu bile gözyaşlarına boğulmak istememe neden ol-muştu.

“Merhaba?” diyen bir sesin ardından bakışlarımı aynadan ayırdım. “Anne! Babam nerede? Ne zamandır onu arıyo-”

Arkamı dönüp Jason’ın elinde bir smokinle bana baktığını görünce bir çığlık attım. “Aman Tanrım! Git buradan! Düğün-den önce beni gelinlikle görmemen gerekiyor!” diye emrettim saklanmak için kanepenin arkasına koşarken.

“Bu aptal geleneklere gerçekten inanmıyorsun, değil mi?” dedi Jason başparmağıyla burnunu kaşıyarak. “Kalk artık, Aa-liyah. Zaten gördüm.”

“Olmaz!” dedim. Saklandığım için kendimi aptal gibi hissediyordum ama gelinliği bir kez daha görmesini istemiyordum. Öyle batıl inançlı falan değildim ancak inandığım bir şey vardı ki o da gelini düğün gününden önce görmenin uğursuzluk getirdiğiydi.

Neyse ki Marie de benimle aynı fikirdeydi. “O haklı! Ne yapıyorsun, Jason? Gelmeden önce aramanı söylemiştim.”

“Aradım. Babamla telefonlarınızı sessizde bırakmışsınız. Ayrıca, Aaliyah’nınki de sesli mesaja düştü. Sadece babamın cumartesi giyeceği smokinini bırakmaya gelmiştim.”

“Antreye koy ve git. Yarın provada görüşürüz,” dedi Marie ona. Jason’ın gözlerini devirdiğini neredeyse hissedebiliyordum. Batıl inançların hiçbirine inanmazdı.

“Neyse. Ben gidiyorum.” Biraz ilerledikten sonra omzunun üzerinden bana doğru baktı. “Aaliyah?”

“Evet?”

Kocaman sırttı. “Kıçın o elbise içinde kocaman görünüyor.”

“Burada bu şekilde konuşamazsın,” dedi Marie, oğluna bir kır-lent fırlatarak ve o da kapıyı arkasından çarparak hızla uzaklaştı.

Ben ayağa kalkarken Marie bana baktı ve gülümsemesinin sıcaklığı benim de gülümsememe neden oldu. “O haklı, biliyorsun. Çok çekici görünüyorsun.”

7

CONNOR

Haftalardır iyi bir uyku çekememiştim ve bu durum aşırı korumacı annemi endişelendiriyordu.

Uyuyamadığımı ona söylememiştim bile ama o nasıl oluyorsa her zaman anlıyordu.

“Daha fazla uykuya ve bir kız arkadaşına ihtiyacın var, Connor Ethan,” derdi hep. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama bir şekilde neredeyse her konuşmaya kız arkadaş kelimesini sıkıştırmayı başarıyordu. Bu konuda yetenekliydi.

Annem yalnız öleceğime ikna olmuştu ve bunu hatırlatmak için beni her hafta arardı. Şarabı fazla kaçırdığı günlerde *FaceTime*’da ağlardı. Bana sık sık bir işkolik olduğumu ve yeterince izin kullanmadığımı hatırlatırdı. Bu konuda haksız da sayılmazdı. Her gün yorgunluktan bayılacak kadar çalışıyordum.

Bazen günlerimi yıllar gibi yaşıyordum. Hayatımın birçok yönüyle gurur duyuyordum ama işkolik olmak bunlardan biri değildi. Bazen isim yapmak için bu kadar uğraşmasaydım bana ne olacağını merak ederdim. Gerçi kendimi zorlamasaydım, dünyanın bana sunduğu şeylerin karşılığını şu an yapabildiğim şekilde veremezdim. Her fedakârlık kendi olumsuzluklarını beraberinde getiriyordu işte.

Bir başkasının hayatını biraz daha kolaylaştırmaya yardım edebileceksem gece gündüz çalışmayı kabul ederdim. Yine de uzun günleri atlatmam için birkaç büyük kahveye ihtiyacım oluyordu.

“Size öğleden sonra raporlarını ve kahve getirdim, Bay Roe. Yani eğer meşgul değilseniz... Çünkü meşgulseniz, müsait bir zamanda geri gelebilirim. Eğer müsaitseniz de... şey, gelen telefonlar ve e-postalar hakkında size bilgi verebilirim.”

“Yavaşla, Rose,” derken ofisimin kapısında dikilmiş, topuklu ayakkabılarının üzerinde neredeyse titreyen gergin kıza bakıyordum. “Şu anda güncellemeler için mükemmel bir zaman.”

Rose daha çocuk sayılırdı. Bunu söylemesi biraz garipti. O on dokuz yaşındaydı, ben ise yirmi sekizdim. Aramızda sadece dokuz yıl vardı ama ben dokuz yıl önceki adam olmadığımından emindim.

Kız, Roe Emlak’ın yeni stajyeriydi ve bu endişeli hali sık sık ona engel oluyordu. Aslında bunu umursamıyordum. Hepimiz bir yerden başlamak zorundaydık. Ben onun hatalarını ve sakarlıklarını hoş görmeye hazırdım. Herkes hayatta bir şansı hak ederdi.

Ayrıca haftada sadece iki gün öğleden sonra geliyordu, bu yüzden çok fazla zarar veremezdi.

Rose bir nefes alıp odaya girdi, kendi ayağına takıldıktan sonra ofis sandalyelerimden birinin arkasına tutunarak düşmekten kurtuldu. Doğruldu ve boğazını temizledikten sonra kahveyi masamın kenarına koydu. Neyse ki dökmemişti çünkü kafein almaya çaresizce ihtiyacım vardı.

Evraklarına bakıp konuşmaya başladı. Şirkette çalışma konusunda hâlâ gergin olsa da her geçen haftayla beraber rahatladığını söyleyebilirdim çünkü sesi eskisi kadar titremiyordu. Bu bir ilerlemeydi.

“Şey, dört dergi onlarla röportaj yapmanız için size büyük tekliflerde bulundu.”

DOĞU IŞIKLARI

“Ben röportaj vermem.”

“Evet. Doğru. Ama özel bir sayı için yüklü miktarda para teklif ediyorlar ve...”

“Ben röportaj vermem,” diye tekrarladım. Gözü korkmasın diye de gülümsedim.

O da bana hafifçe gülümseyerek devam etti. “Ben, şey... Anneniz aradı ve bu kadar çok çalışmayı bırakmanız gerektiğini söyledi.”

“Not aldım. Sonraki mesaj?”

“Takım elbiseleriniz kuru temizlemecide hazır, öğleden sonra onları alıp bu akşam ofise getireceğim. Biliyorum, bugün gelmeden önce onları almam gerekiyordu ama geciktiler ve gerçekten çok üzgünüm. Akşama kadar burada olmaları için kesinlikle elimden geleni yapacağım.”

“Bu akşam alacağım diye kendini zorlama. Eve giderken ben alabilirim.”

Kaşlarını çattı. “Hayır, gerçekten. Sorun değil. Ben sadece...” Derin bir şekilde iç geçirmeden önce duraksadı. “Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.”

“Rose.”

“Efendim?”

“Her gün harika bir iş çıkarıyorsun. Kendine bu kadar yüklenme.”

“Sadece... bu benim için çok büyük bir fırsat, Bay Roe. Genç ve gergin olduğumu biliyorum, muhtemelen bu pozisyon için daha iyi birini işe alabilirdiniz. O yüzden bu işe her şeyimi vermek istiyorum.”

“Zaten öyle yapıyorsun. Aynı şekilde devam et, iyi olacaksın.”

Rahatlayınca omuzları biraz gevşedi. *Güzel.* Çalışanlarımın yanımda gergin olması hoşuma gitmiyordu. Kötü niyetli koca kurt değildim. Tam aksine, benim için çalışan herkesin sanki

büyük bir aileymişiz gibi kendilerini evlerinde hissetmelerini istiyordum.

Rose'un da o noktaya geleceğini umut ediyordum. Güven kazanmak iki yönlüydü.

“Tamam, şey, teşekkür ederim.” Bir anlığına duraksayıp alt-dudağını ısırdı.

Tek kaşımı kaldırdım. “Başka bir şey var mıydı?”

“Şey, dergilerden biri size çok para teklif etti. Yani gerçekten çok. Çok derken yüz bin dolardan fazla demek istiyorum.”

Miktarı söylerken kızın gözlerinde oluşan dolar işaretlerini görebiliyordum. Pislik gibi görünmek istemiyordum ama o kadar parayı uykumda bile kolayca kazanabilirdim. Ayrıca kazanamayacak olsam bile, yine de bir dergi makalesine konu olmak istemezdim.

Spot ışıkları altında olmanın bir insanın ruh sağlığına ve gerçek işlerine nasıl etki edebileceğini görmüştüm. Hayatınızı dünyaya göstermenin hiçbir yararı yoktu. Belki ilk başta sizi severlerdi ama size düşman olmak için bir nedene ihtiyaç duydukları anda sözlerinizi çarpıtır, sizi şeytan ilan ederlerdi.

Ben biraz gizemli kaldığım için hayatım daha kolaydı. Tek yapabildikleri hakkımda varsayımda bulunmaktı ve başkasının hayatı hakkında varsayımda bulunmaya vakti olan birinin kendi hayatını dolu dolu yaşamadığı açıktı. Ben o dedikodu dünyasına ait değildim. New York'a taşındığımdan beri, dedikodu yapmanın lisede kalmadığına tanık oluyordum. Altmışlarında olup da hâlâ başkaları hakkında ileri geri konuşan insanlarla yolum kesişmişti. Ne zaman kendimi böyle bir ortamda bulsam orayı terk ederdim.

Ne kadar az drama olursa o kadar mutlu bir hayatım olurdu.

Rose'un dudakları seğirince sııttım.

“Bana başka ne teklif ettiler, Rose?”

“Yaşayan en seksi erkek dalında *People* dergisine kapak

olmayı! Aman Tanrım, Bay Roe. Bunu sadece ünlülere teklif ediyorlar! Gerçek ünlülere! *Ryan Reynolds* ve *Idris Elba* gibi! Bu çok havalı. Rüya gibi.”

Güldüm. “Öyle mi?”

“Kesinlikle.”

“Peki bu adamlar yaşayan en seksi erkek unvanını kazanınca ellerine ne geçiyor?”

Sanki söz konusu fırsatın ne büyük bir onur olduğunu anlamadığım için aptalmışım gibi bana baktı. “Şey, yaşayan en seksi erkek unvanını? Bu unvan ömür boyu sizin olacak.”

“Vay canına. Kulağa ne kadar harika gelse de sanırım bunu pas geçeceğim. Ama teşekkür ederim ve lütfen her yayın organına onur duyduğumu ancak nazikçe tekliflerini geri çevirdiğimi bildir.”

“Peki, tamamdır, Bay Roe.” Duraksayıp tek kaşını kaldırdı. “Bu akşam takım elbiseleri benim almamı istemediğinize emin misiniz?”

“Evet. Teşekkür ederim, Rose.”

Rose tam ofisimden çıkmıştı ki Damian yüzünde bir somurtmayla içeri girdi.

“İyi günler, Damian,” dedi Rose.

Damian kızın varlığını bile fark etmemiş gibi yanından geçip gitti. Ne bir merhaba ne bir selam, hiçbir şey. Yanıt olarak sadece sessizlik vardı.

Rose çok çekici bir kızdı ve Damian da onunla aynı yaşta sayılırdı, ondan sadece bir yaş küçüktü. Ofisteki diğer çocuklar gibi onun da Rose’dan etkileneceğini düşünmüştüm ama Damian hiç ilgilenmiyor gibi görünüyordu.

Gerçi Damian’ın normali çoğunlukla buydu. Başka kimseyi umursamama konusunda son derece başarılıydı. O ve ben bu anlamda birbirimizin zıttıydık. O buz gibi soğuktu, bense sıcaklığım ile bilinirdim.

Yine de benim için aileden biriydi. Damian'la iki yıl önce bir program kapsamında akıl hocalığı yapacak bir çocuk ararken tanışmıştım ve hayatımda gördüğüm en huysuz on altı yaşındaki oğlanla eşleştirilmiştim. Uzun bir süre boyunca onun kötü davranışlarını kişisel algılamıştım ama sonra bunun bir savunma mekanizması olduğunu fark etmiştim. Koruyucu aile sisteminde evden eve savrularak büyümüş, hiçbir zaman istikrarlı bir hayat sürdürememişti, bu yüzden de kendini etrafındaki herkese kapamıştı. Derinlere kök salmış güven sorunları vardı. Beni kendinden uzaklaştırmak için elinden geleni yapmıştı çünkü hayatı boyunca birçok insan onu kendinden uzaklaştırmıştı.

Zorluklar karşısında pes etmeyen, sinir bozucu bir şerefsiz olmam onun için çok kötüydü.

Son iki yıldır hayatındaydım ve yakın gelecekte çıkmayı da düşünmüyordum. Bana üniversiteye gitmeyi düşünmediğini söylediğinde, ona şirketimde bir pozisyon vermiştim. Herkesin üniversiteye gitmek için yaratıldığına inanmıyordum ama Damian'ın çok zeki olduğunu ve fırsat verilirse harika şeyler yapabileceğini biliyordum.

Sonunda, huysuzluğu ve diğer özellikleriyle birlikte en iyi çalışanlarımdan biri olmuştu.

Masamın karşısındaki sandalyeye oturmak üzere hamle yaparken, "Rose'a iyi günler demedin," dedim. Rose'un aksine, ofisime girişinde hiçbir gerginlik yoktu. Kendinden emin hareket ediyordu.

"Neden ona selam vereyim ki?"

"Çünkü sana selam verdi."

"O sahte, boktan bir çalışan. Ondan hoşlanmıyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, sen kimseden hoşlanmıyorsun."

Karşı çıkmak için dudaklarını araladı ama sözlerimin yüzde yüz doğru olduğunu anlayınca sustu.

“Sana onun sahte olduğunu düşündüren ne?” diye sordum.

“Tüm o sakar, kekeme, masum kız rolleri. Sadece senin yanındayken bu maskeyi takıyor. Sen etrafta yokken flört etmekle ve memelerini kim bakarsa onun yüzüne bastırmakla meşgul.”

“Yok artık. O iyi bir çalışan.”

İç çekti. “Dünyadaki herkesin iyi bir insan olduğuna inanmak zor olmalı.”

“Jason Rollsfield’in iyi bir insan olduğunu sanmıyorum.”

“Tebrikler, Connor. Bu gezegendeki yedi milyar insandan bir tanesini sevmiyorsun,” dedi alaycı bir tavırla. “Ondan nefret ediyorsun ama yine de ona iş veriyorsun. Şok edici. Rose’un geçmişini bilseydin...”

“Hayır!” diye bağırdım ellerimi havaya kaldırarak. “Bana anlatma. Bana ne zaman bir insanın geçmişinden bahsetsen ona bakış açım değişiyor.”

“Olması gerektiği gibi.”

Damian’a mezar kazıcı derdim. Daha önce hiçbir insanda görmediğim bir yeteneği vardı; herhangi birinin kirli çamaşırlarını ortaya dökebilirdi. İnsanların derinlerde gömülü olduğunu düşündükleri sırları gün yüzüne çıkarabiliyordu. Keşfedemediği tek sır, muhtemelen bilmeyi en çok arzuladığıydı: biyolojik ailesinin hikâyesi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onların izini asla bulamamıştı. Bunun onu her gün yiyip bitirdiğini biliyordum.

Tanıştığımızda, hayatıma ondan önce giren insanların kirli çamaşırlarını ifşa etmemesi için ona söz verdimiştim. İş ortaklarımın içlerini bilmeme gerek yoktu. Zenginler çok garip, boktan şeyler yaparlardı.

Damian her zamanki gibi tepeden tırnağa siyah giyinmişti. Siyah takım elbise, siyah kravat, siyah ayakkabılar. Onunla tanıştığımdan beri her gün tamamen siyah giyinirdi. En sevdiği renk olduğunu ve ruhuna uyduğunu söylüyordu.

Bu emo oğlan tavırlarına gülmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Bir defans oyuncusu gibi yapılydı. 1.90 boyuyla oldukça kaslydı. Yakışıklı bir adam olduğunu söyleyemeyecek kadar dar görüşlü değildim. Sürekli yüzünü buruşturmasaydı kadınları peşinden koştururdu. Soğuk biri olmasaydı kadınlar kendilerini üstüne atardı.

“Neyse, kötü haberlerim var,” dedi başparmağıyla burnunu kaşıyarak.

“Ama önce sana günün fıkrasını anlatamadım.”

Bana boş boş baktı. “Şu anda ciddi misin?”

“Son iki yıldır sana her gün bir fıkra anlatıyorum. Elbette ciddiğim.”

“Sana kötü haberi verdikten sonra şaka yapma havanda olmayacaksın.”

Masamdan kalkıp ellerimi ceplerime soktum. “İşte tam da bu yüzden sana fıkrayı şimdi anlatmalıyım.”

İç çekerek omuzlarını silkti. “Tamam, her neyse. Anlat hadi.”

“Karma adındaki yeni restoranı duydun mu? Menü yok, ne hak ediyorsan onu alıyorsun.” Kıs kıs gülererek bacağımın yan tarafına vurdum. “Anladın mı? Karma mı? Hak ettiğini al-”

“Anladım. Sadece hiç komik değil.”

“Bir gün seni güldüreceğim. Yaz bir kenara.”

“Büyük beklentilere girme. Şimdi, sana boktan haberleri verebilir miyim?”

Başımlla onayladım.

Ağzından kötü bir şey çıkacağını kaşlarını çatmasından anlayabiliyordum. Toplantılarımız sırasında Damian’ın kaşları ne zaman birbirine yaklaşırsa iyi bir şey çıkmazdı.

“Brooklyn’deki emlak işi iptal oldu.”

Masamın kenarına doğru ilerledim, hiç beklemediğim bir anda yumruk yemişim gibi hissediyordum. Sahip olduğum tüm

neşe vücudumdan buharlaşıp gitmişti. “Ne demek iptal oldu? Bizim elimizdeydi. Her şey tamamlanmıştı. Üstelik bizden başka kimsenin haberi bile yoktu.”

“Biliyorum. Nasıl oldu bilmiyorum ama binayı başka bir alıcıya satmaya karar vermişler.”

“Kime?”

“Söylemediler.”

Kahretsin. Damian haklıydı. Bu haberden sonra iyi ruh halimden eser kalmamıştı.

“Ama öğreneceğim,” dedi Damian kararlı ve kendinden emin bir tavırla.

“Tamam, teşekkürler.”

Elbette yüzünü buruşturarak sandalyesinden kalktı. Tekrar omuz silkerken gri gözlerini bana dikti. “Şakan biraz komikti,” dedi ifadesizce, daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyordu.

“Yalan söylemek zorunda değilsin, Damian.”

“Pekâlâ. Hiç komik değildi.”

Yüzümü sıvazlayarak iç çektim. “Mülkü kimin satın aldığını öğrenince bana haber ver.” Masama geri dönüp oturdum. “Cuma akşamki yemeğe geliyor musun?”

“Her zerremle nefret ettiğim bir pisliğin hak etmediği bir işe girmesini kutlamak için düzenlenen yemeğe gelecek miyim? Sanırım pas geçeceğim. O pislik kadar beceriksiz birini Batı Yakası bölgesini yönetmesi için neden işe aldığını hiç bilmiyorum. Ben ondan daha iyi bir iş çıkarabilirim. Şaka gibi biri.”

Yeni iş ortağım Jason hakkında yanılıyor muydu? Hayır. Hayatımda gerçekten tahammül edemediğim tek kişi oydu. O şımarık pislikle ilgili her şey beni rahatsız ediyordu. Ama babası, oğlunu işe alırsam düşük gelirli lüks mülkler inşa etme hayalimde benimle ortak olmayı teklif ettiği için Jason’a bu fırsatı verecek miydim? Evet.

Jason önümüzdeki haftalarda Roe Emlak Batı Yakası’nın

başına geçecekti ve bu konudaki endişelerim tavan yapmıştı. O cuma akşamı Jason için bir kutlama yemeği düzenleyecektik ve ben de anahtarları ona teslim edecektim. Bu, Jason'ın imajını düzeltme fırsatıydı ve muhtemelen ailesinin fikriydi. Çünkü Jason basına ailesinin mirasıyla geçinen aptal olarak yansıyordu.

Son iki yıldır parti düşkününü tavırlarını dizginlemiş gibi görünüyordu ama bu, işimin bir bölümünü yürütmesi konusunda ona güvendiğim anlamına gelmiyordu. Yine de babasına ona bir şans verecek kadar saygı duyuyordum.

Walter Rollsfield dünyanın en zengin adamlarından biriydi ve genç yaşında bana yatırım yapan ilk kişiydi. O zamandan beri benim için bir baba figürü gibiydi. Peki ya oğlu? Gittiği her yerde ardında felaket bırakan lanet olası bir karmaşaydı. Jason'ı işe almakla ilgili korkularım vardı ama diğer her şeyde olduğu gibi bu işten de zamanla sıkılacağını ve bu pozisyon için gerçek bir lider bulabileceğimi umuyordum. Ayrıca, hayalimdeki evleri inşa etmek için kendi cüzdanımın yanısıra Walter'inki de benim olacaktı.

Jason'ı işe almak bir riskti ama bir sonraki girişimimde Walter'ın desteğini kaybetmek daha büyük bir risk olurdu, ki bu da bana o öğleden sonraki mülkü kaybettiğim için ne kadar tedirgin olduğumu hatırlattı. Keşke Brooklyn hayalime kimin engel olduğunu bilseydim. Öğrendiğim an ortalığı birbirine katacaktım.

Ne boktan bir gün.

Moralim bozuktuk. Damian mülkü kaybettiğimizi söylediğinden beri böyleydim. O kadar kötü bir ruh halindeydim ki en sevdiğim şeylerin bile beni bu huysuzluğumdan çıkaramayacağını düşünüyordum. Ne zaman moralim bozulsa iki şeye ihtiyacım olurdu: Annem ve *Cheetos*.

Ağızma *Cheetos Puffs* tıktıktan sonra cep telefonumu aldım ve aksileştiğimde benimle içten bir konuşma yapmaya istekli olan tek kadını aradım. Hızlı aramada bir numaramdım.

DOĞU IŞIKLARI

“Selam, tatlım. Nasıl gidiyor?” diye sordu annem telefonu mu açtığı anda.

Sandalyemde arkama yaslanıp inledim.

Bu inlemenin ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

“Tatlım, çok üzgünüm. Sana tavuk ve Çin mantısı yapmak için New York’a uçmamı ister misin? Şu anda yalnız olmamalısın.”

Neredeyse teklifini kabul edecektim. Ne diyebilirdim ki? Ben bir ana kuzusuydum ve onunla konuşmak, yaşadığım başarısızlıkları daha az acı verici kılıyordu.

“Ben iyiyim, anne. Sadece bu gece evimden bir parça hissetmek istedim.”

“Kısa bir ziyaret için dönmeye ne dersin?” diye teklif etti. “Kentucky seni özledi.”

On sekiz yaşımdan beri New York’taydım ve geçen ay yirmi sekiz yaşıma girmiştım. Her geçen gün New York bana daha çok evim gibi gelmeye başlamıştı. Eksik olan tek şey, annemin sevgisi ve yemekleriydi.

“Birkaç hafta içinde ziyarete geleceğim. O zamana kadar yapacak çok işim var.”

İnleme sırası ondaydı ve ben de bu inlemenin ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum.

“İş, iş, iş,” diye yakındı. “Eğlenceye zaman ayırmıyor musun hiç?”

“Eğlence para kazandırmıyor.”

“Ama başka önemli şeyler kazandırır. Biriyle yuva kurmanın zamanı gelmedi mi sence de? Belki bana birkaç torun verirsin. Ya da lanet olsun, şu noktada tüylü bir küçük dostu bile kabul ederim. Kendini sürekli evine ve ofisine hapsedemezsin, Connor. Gerçek hayatı deneyimlemek için dışarı açılmalısın.”

Annemin hayatımdaki bir numaralı insan olduğunu söylediğimi hatırlıyor musunuz? İş dışında bir hayatım olmadığı için beni azarladığında sırası biraz aşağı kayardı.

Ben aile babası olmak için yaratılmamıştım. Buna uzun zaman önce, kendimi işime adamayı seçtiğimde karar vermiştim. Sadece yirmi sekiz yaşındaydım ama hayatı boyunca dişini tırnağına takmış seksen yaşındaki bir adamın gelirine sahiptim. Hayatımın son on yılını imparatorluğumu kurmak için kendimi paralayarak geçirmiştım. Bununla birlikte, ilişkiler ve aile gibi diğer bazı şeyleri bırakmak zorunda kalmıştım. Bunun için zamanım yoktu. Hayatıma bir kadın sokup da ona her şeyimi vermemek benim için bencillik olurdu. En azından insanlara sunduğum boktan sebep buydu. İşin gerçeğı, ilişkiler beni korkutuyordu. Birine her şeyini verip sonra onu kaybetmek mi? Hayır, teşekkür ederim. Hiç ilgilenmiyorum.

“Seni anlıyorum, anne,” diye yalan söyledim konuyu değıştirmesini sağlamak için.

“Bunu beni susturmak için söyleme, Connor Ethan. Ciddiyim. Önemli şeylere zaman ayır. Kanseri iki kez yendikten sonra önemli şeylerin değerini biliyorum. Para her şey değildir.”

“Ama yeterlidir,” diye şaka yaptım. “Gerçekten, anne. Seni anlıyorum. Sosyalleşmeye çalışacağım.”

“Yalancı.”

Ne diyebilirdim ki? Beni iyi tanıyordu.

“Anneni dinle, Connor. Zamanın sona erdiğinde miras bırakacağın kimse yoksa bir imparatorluğun olmasının ne anlamı var?”

“Her şeyimi bırakabileceğim hayır kurumlarım listeledim bile, yani orada her şey tamam.” Annem iç çekince kendimi kötü hissettim.

“Connor Ethan, anneni üzme. Bana işle ilgili olmayan en az bir şey yapacağına söz ver. Önümüzdeki birkaç hafta içinde bir hobi bulacaksın.”

“Anne...”

“Söz ver bana! Hayatım üzerine!”

DOĞU IŞIKLARI

Bunu yapmasından nefret ediyordum. Bana hayatı üzerine söz verdirmesinden nefret ediyordum çünkü bu sözü asla bozamayacağımı biliyordum. Annenizin iki kez kanserle savaşmasını izledikten sonra, onunla birlikte küçük bir banyoda ucuz bir elektrikli tıraş makinesi kullanarak kafanızı defalarca tıraş ettikten sonra annenizin hayatının ne kadar önemli olduğunu anlıyordunuz.

Eğer tutmaya niyetim olmasaydı onun hayatı üzerine asla söz vermezdim. Sesindeki çaresizlik neredeyse dayanılmayacak kadar acı vericiydi. Yalnız kalmamdan endişeleniyordu.

Ben de bazen bundan endişeleniyordum. Yalnızlığımın mücadele etmek için bazı geceler işten geç çıkıyor, spor salonunda saatler geçiriyor ya da dünyanın dört bir yanından insanlarla *Call of Duty* oynuyordum. Kanadalı on beş yaşındaki bir çocuk size gece yarısından sonra ezik piç demediyse yaşamış sayılmazdınız.

Umarım o pis ağızlarıyla annelerini öpmüyorlardır.

“Söz veriyorum,” diye yemin ettim. “Siktir, seni aramamalıydım.”

“Küfretme, Connor,” diye azarladı.

Viskimi başıma diktim. “Özür dilerim, anne.”

“Gitmem gerek, tatlım. Danny beni alacak.”

Koltuğumda doğruldum. “Bir dakika. Danny mi? Danny de kim?”

“Tatlım, şimdi kapatmam lazım. Seni seviyorum. Yakında konuşuruz! Seni yarın arayacağım. Öptüm!” Bunu söyledikten sonra telefonu kapattı.

Danny de kimdi?

Saniyeler içinde Kentucky’deki Jax’e bir mesaj gönderdim. New York’a taşınmış olsam da o benim dünyadaki en yakın arkadaşlarımdan biriydi. Neler olduğunu anlamama yardım edebileceğini biliyordum.

Connor: *Danny de kimin nesi?*

Jax: *Ben de seninle konuştuğuma sevindim.*

Connor: *Üzgünüm. Selam, Jax. Kennedy nasıl? Çocuklar nasıl? Hava nasıl? Siktiğimin Danny'si kim?*

Jax: *Küfretme, Connor.*

Connor: *Tamam, tamam, tamam. Annem, Danny'yle randevusu olduğunu söyledi. Kim bu adam?*

Jax: *Bu küçük kasabadaki diğer insanların aksine, ben başkalarının işine karışmam.*

Connor: *Annem pisliklerle çıkamaz.*

Jax: *Danny pislik değil.*

Connor: *Demek onu tanıyorsun! Bana her şeyi anlat. Seni arayacağım.*

Jax: *Beni arama, Connor. Telefonda konuşmaktan nefret ediyorum.*

Connor: *Kankanla bile mi?*

Jax: *Sen benim kankam değilsin.*

Connor: *Espri yaptığın mesajda hissedilmiyor.*

Jax: *...Tabii.*

Connor: *Bana şu Danny denen adam hakkında tek bir şey söyle, ben de seni rahat bırakayım.*

Jax: *Söz mü?*

Connor: *Annemin üzerine.*

Jax: *İyi. Çalışkan bir çalışanım.*

Connor: *Ne! Bu adam senin için mi çalışıyor?! Bu nasıl bir ihanet?*

Jax: *Dinle, annenle tanışması benim suçum değil. Bir peyzaj işindeyken annen bana atıştırmalık getirmişti. Tesadüfen Danny de benimle oradaydı ve onun hamur işlerini beğendi.*

Connor: *Umarım kişisel atıştırmalıklarından değil de limonlu barlarından bahsediyorsundur.*

Jax: *Kesinlikle kişisel atıştırmalıklarından bahsediyorum. Görünüşe göre, Danny onun tarçınlı çöreklerini çok seviyor.*

DOĞU IŞIKLARI

Connor: *Bunun komik olduğunu düşünüyorsun ama değil. Benim tatlı masum annemin Danny adında rasgele bir adamla cinsel ilişkiye girdiğini düşünsene!*

Jax: *Annenin seks yaptığını düşünmemi mi istiyorsun?*

Connor: *Ne? Hayır. Dur. Yapma bunu.*

Jax: *Çok geç. Görüntüler artık kafamın içinde.*

Connor: *Umarım Kennedy seni boşar.*

Jax: *Sence tatlı Rebecca üstte midir, yoksa altta mıdır?*

Connor: *Bu konuşma artık bitmiştir.*

Jax: *Acaba rol yapmayı seviyor mudur?*

Connor: *Kapa çeneni.*

Jax: *Hep yaptığın şu kötü tak-tak şakaları gibi. Rebecca tak-tak der, Danny kim o diye sorar ve bam! Gelen, yüzünde oturan Rebecca'dır.*

Connor: *Umarım cehennemde yanarsın.*

Jax: *Bronzlaşsam iyi olur aslında. İyi geceler, evlat.*

Jax'le yaptığım ve beni daha da strese sokan konuşmadan sonra, tatlı annemin Danny adındaki adamın tekiyle nasıl bir araya geldiğini merak etmeye başlamıştım.

8

AALIYAH

Hiçbir şey yabancılarla dolu bir odaya girmek kadar endişe verici olamazdı. Ödümü koparan ölümcül bir durumun içine düşürüleceğim o eski *Testere* filmlerinden birinde olsaydım, tanımadığım insanlarla dolu bir odada olurum. Bana baktıklarında ne düşünüyorlardı? İlk izlenimleri neydi? Benden hoşlanmışlar mıydı? Garip mi görünüyordum?

Söz konusu davetten sonra eve gidip her konuşmayı tekrar tekrar zihnimden geçirdiğim, acaba biri sözlerimi yanlış mı anladı ya da aptalca bir şey mi söyledim diye kafa yorduğum eğlenceli bir alışkanlığım vardı. Sadece bir saattir etrafta dola-
nıyordum ve avuçlarım hissettiğim baskıyla terlemeye başla-
mıştı bile.

Olmak istemediğiniz bir yerde olunca neden bir saat on saat gibi geliyordu?

Bir fotoğrafçı, “Peynir de!” deyip kamerasının flaşını gözümün içine patlattı ve hemen ardından bir sonraki kurbanına doğru aceleyle uzaklaştı. Tekrar düzgün görmek için birkaç kez gözlerimi kırıştırdım ve sözlerini düşündüm.

Peynir.

Off.

O anda ağızımda derin yağda kızartılmış, göbeğim-için-zararlı-ama-ruhum-için-iyi bir peynir olsun diye neler vermedim. Peynir taşan bir mozzarella çubuğu hayal ederken ağızıma küçük bir dilim tatlı patates attım. Üzerine garip kokulu bir peynir, ceviz ve kızılıcık eklenmişti. Garson bana üstüne serpilmiş yeşil şeyin biberiye olduğunu söylemişti ama çimen olduğundan emin gibiydim.

Adına tatlı patates *crostini* lokmalıkları demişti ama esasında sadece lüks çöp yediğimi biliyordum.

Ben lüks bir kız değildim. Hiç olmamıştım, hiç de olmayacaktım. Hiçbir zaman iyi bir kanat ve patates kızartmasından fazlasına ihtiyaç duymamıştım. En azından teşhisimden önce durum böyleydi. Geçen yaz kalp nakli listesine alındığımdan beri alkol hayatımdan tamamen çıkmıştı ve durumum nedeniyle derin yağda kızartılmış bir şey yemeyeli iki yıl olmuştu. Bütün hayatımı baştan aşağı yenilemek zorunda kalmıştım.

Garson kız, “Bir tane daha ister misiniz?” diye sorduğunda yüzümü buruşturdum. Bu hareketimle kızın iç çekerek aceleyle benden uzaklaşmasına sebep olmuşum.

Yüzümü buruşturmak istememiştim ama yüzünü ifadesiz tutabilen biri olmamıştım hiç. Hissettiğim her şey gözlerimden ve dudaklarımın kıvrılışından okunurdu. Kızdığımda, sinirlendiğimde ya da iğrendiğimde etrafımdaki herkes anlardı.

Acaba bu özelliğimi annemden mi almıştım? Acaba o da hoşnutsuzluğunu burnunu kırıştırarak ele verir miydi? Mutlu olduğunda gözlerinin içi parlar mıydı?

Kalbime iyice yerleşmeden önce bu düşüncayı aklımdan uzaklaştırdım. Yapmak istediğim son şey, mutlu bir davet sırasında kendimi üzmekti. Bu nedenle kasvetli düşünceler kesinlikle yasaktı.

Derin bir nefes alarak içinde bulunduğum odayı inceledim.

Nişanlımın Roe Emlak Batı Yakası’ndaki yeni pozisyonunu

kutlamak için düzenlenen yemeğe yüzden fazla kişi katılmıştı. Bu onunla birlikte katıldığım ilk iş etkinliğiydi ve çok korkuyordum. Jason'ın ailesi dışında kimseyi tanımıyordum.

Yemek son derece gösterişliydi. Daha doğrusu, resmen bir galaydı. Jason paraya kıymıştı ve tek nedeni bunu yapabilecek durumu olmasıydı.

Durumumuz vardı.

Jason paranın ona ait olduğunu söylememden nefret ederdi ama günün sonunda onundu. O son derece başarılı bir iş insanıydı, ben de annesinin iki yıl önce tanışıp sonra da oğluyla görüştüğü kıdemsiz editördüm.

Marie'nin başlattığı fırtına gibi bir aşk hikâyesiydi bizimki.

Evet, sadece bir buçuk yıldır çıkıyorduk ama sanki daha uzun zamandır birlikteyiz gibi hissediyordum.

“Salatalık atıştırma malıkları?” diye sordu bir kadın. Üzerine pul biber serpilmiş salatalık parçaları olan bir tepsiyi yüzümün dibine soktu.

Tabii ki burnumu kırıttırdım. “Hayır, böyle iyiyim.”

Galaların sorunu yiyecek eksikliği ve içki bolluğuydu. Etrafımdaki herkes içiyordu, ben hariç. Ama ben iç organlarımdaki alkolü emmek için karbonhidrat tüketmeye inanan biriydim ve etrafımdakilerden bazılarının bir iki ekmek sepetinden faydalanabileceğine emindim.

Kokteyller ve trüflü patates kızartması.

Viski ve pizza.

Bira ve peynirli patates kızartması.

Aman Tanrım...

Patates kızartmasından bahsetmiş miydim? Koca bir tabak patates kızartması için neler vermezdim ama o akşam Lily'nin menüsünde bunların hiçbiri yoktu. Neredeyse hiç yiyecek bulunmuyordu, sadece tek lokmalık aşırı pahalı mezeler vardı.

Belki de zengin insanlar servetlerini böyle koruyordu; ye-

mek yemiyorlardı, bu yüzden yemeğe para harcamalarına gerek kalmıyordu.

Kalçama yerleşen iki el hissedince bedenim eridi. Daha konuşmadan o olduğunu anlamıştım. Jason her zaman cazibeye bandırılmış isli gül ağacı gibi kokardı. Yüzümü ona döndüğümde kaşlarını çatmış olduğunu görünce kalbim tekledi.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Bu akşam ıssız kadın havan çok yoğun,” diye fısıldadı bana doğru eğilerek. “İnsanlar konuşuyor, kibirli görüldüğünü söylüyorlar.”

“Özür dilerim. Zihnim yorgun ve nefes alamıyorum.” Ellerimi göğsüne koyup ona en iyi yavru köpek bakışlarımla karşılık verdim. “Buradan çıkıp gerçek bir yemek bulabilir miyiz?”

O daha cevap veremedi elinde bir tepsi çiğ et olan bir kadının yanımıza geldi. “Alır mısınız?” diye sordu.

“Tabii, siz pişirdikten sonra,” diye cevap verdim.

Jason güldü ama bu onun keyifli kahkahası değildi. Sinirden gülüyordu. Garsona, “Hayır, teşekkür ederim,” dedikten sonra bana döndü. “Çok abartıyorsun, Aaliyah.”

Haksız da sayılmazdı. Bazen dramatik olabiliyordum. “Yiyecek eksikliği dışında her şey harika, değil mi? Etkinlik güzel geçti. Seninle gurur duyuyorum.”

Jason gülümsedi. “Evet, keşke benden başka insanlarla da konuşabilseydin.”

“Gece boyunca ailenle konuştum!”

“Sanırım ikimiz de bunun sosyalleşmek sayılmayacağını biliyoruz. Aaliyah... insanlarla konuşmalısın.” Jason burun kemerini sıktı. Yorulmuştu. Nasıl öyle olmasındı ki? Son zamanlarda hep yorgundu. Son birkaç aydır emlak şirketinin Los Angeles’taki ayağı için durmadan çalışıyordu. Çok stresliydi ve ona işinin neleri kapsadığını sorsam cevabı tam olarak anlayabileceğimden emin değildim. Tek bildiğim her zaman meş-

gul olduğuydu. Bu da sabah erken kalkması ve gece geç yatması anlamına geliyordu. *Sabah erken yapılan uçuşlar ve kırmızı gözler. Acı bir kahve ve çok sert bir viski.*

Bazen onun için endişeleniyordum. Tüm büyük işinsanlarının yaşadığı tükenmişlik sendromuna kapılmasından endişeleniyordum. Yine de bana her zaman iyi olduğunu söylerdi, iyi olmadığının açıkça belli olduğu günlerde bile.

Jason'ın eğlenceli, özgür ruhlu yanı son zamanlarda benimle oynamaya pek çıkmıyordu ve elimden kayıp gittiğini hissettiğimde ona daha sıkı sarılmadığım için kendime kızırıyordum. İlişkimize ilk başladığımızda çok enerjik ve hayat doluydu. Ancak aynı eve taşındıktan sonra sanki bir yabancıyla yaşıyordum gibi hissetmeye başlamıştım. Bana çok çabuk patlıyordu ve sonra bunun iş yoğunluğundan kaynaklandığını söyleyerek özür diliyordu.

“Sosyalleşme konusunda ne hissettiğimi biliyorsun,” dedim parmaklarımla oynayarak.

Başıyla onayladı. “Evet, sadece arkadaşlarıyla sosyalleşebiliyorsun.”

“Aynen öyle. Ross, Rachel, Phoebe...”

“Aaliyah.” Jason sanki yaramaz bir çocukmuşum gibi adımı söyleyince başımı aşağı yukarı salladım. Ses tonundaki hafif değişiklikten baskı altında hissettiğini anladım. “Bu gece burada benim için önemli olan pek çok insan var ve hayatımdaki en önemli kişiyle iletişime girmelerinin önemli olduğunu düşünüyorum.”

“Tamam, tamam. On dakika temiz havaya ihtiyacım var. Sonra geri gelip mükemmel gelin adayı olacağım.”

“Kulağa hoş geliyor.”

“Dışarı çıkmadan önce, bana bir söz verebilir misin?”

“Ne istersen.”

“Bu gece burada işimiz bittikten sonra gerçek bir yemek yiyebilir miyiz? Belki ekmek sepeti olan bir yere gideriz?”

Jason gerçek kahkahasını atınca mutlu oldum. “Ah, Liyah.” Dudaklarını hafifçe benimkilere değdirdikten sonra alnıma bir öpücük kondurdu. Sesi alçaktı, söylediği kelimelerle tam olarak uyuşmayan bir tatlılıkla doluydu. “Karbonhidrat yememen gerektiğini biliyorsun.”

“Bu da ne demek şimdi?” diye sordum yorumu karşısında afallamış halde.

“Tanrım, yapma şunu,” diye inledi.

“Neyi yapmayayım?”

“Duygusallaşma.”

“Sen neden bahsediyorsun? Yemek yememle ilgili tuhaf bir şey söyledin ve...”

“Şimdi olmaz, Aaliyah,” diye fısıldadı sert bir ses tonuyla. “Kendi etkinliğimde anlamsız tartışmalarımızdan birine girmeyeceğim. Bunun eğlenceli olması gerekiyor. Duygularınla bunu mahvetme.”

“Sadece diyorum ki... kaba bir yorumda bulundun.”

“Kaba mı, yoksa dürüst mü? Geçen gün kıçının gelinliğinin içinde kocaman görüldüğünü söylemiştim.”

Kaşlarımı çattım, kendimi son derece mahcup hissediyordum. Bunun bir iltifat olduğunu sanmıştım.

Her nefes verişinde burnuma içki kokusu geliyordu. Jason’ı seviyordum ama içtiği zamanki halinden hoşlanmıyordum. Bazı geceler onu tanıyıp tanımadığımı bile düşünürdüm. Alkolün ona gerçekleri mi söylettiğini, yoksa bir yalancıya mı dönüştürdüğünü merak ederdim. Ona sanki tamamen yabancı biriymiş gibi baktım. Son birkaç haftadır küçümseyici davranışlarını gitgide daha fazla fark ediyordum.

Bir yıldan uzun bir süredir birlikteydik ancak sadece altı hafta önce birlikte yaşamaya başlamıştık ve o günden beri ya-

tağa bir yabancıyla giriyor gibiydim. Aşk hikâyemiz gökkuşakları ve kelebeklerle başlamıştı. Jason Rollsfield'a tutkuyla bağlıydım, o da bana karşı öyleydi. Ta ki yanına taşınana kadar. Sonrasında, sanki Beyaz Atlı Prens'im Çirkin'e dönüşmüştü.

Yaptığım her şey onu kızdırıyordu. Ne zaman beni küçümse, laflarını eğip büküyor ve sözlerini bağlamından kopardığımı söylüyordu. Bana artık o kadar da sık sarılmıyor, beni eskisi gibi okşamıyordu. Geçen her gün daha fazla koptuğumuzu hissediyordum ve bu beni her zerremle endişelendiriyordu.

Bana söylediğinden daha fazla içiyordu. Birlikte yaşama-ya başlamadan önce hiç bahsetmediği kadar geç saatlere dek dışarıda oluyordu. Annesi bana onun işteki yeni yükümlülükleri ve Kaliforniya'ya taşınma tarihinin yaklaşması yüzünden bunaldığını söylemişti, ki bunu anlıyordum. Tek dileğim böyle hissediyorsa bunu annesine değil, bana söylemesiydi.

Ben daha kaba yorumlarına cevap veremedenden bakışlarını arkama çevirdi. "Henüz iş ortağım ile tanışmadın. Connor, buraya gel," dedi Jason eliyle birini çağırarak.

Kime seslendiğini görmek için başımı kaldırdım ve hayatımda gördüğüm en mavi gözlerle karşılaşınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, ardından da tamamen durdu.

Kaptan Amerika.

Takım elbise içinde.

Gözlerimiz birbirine kilitlendiği anda nefesim kesildi. Bir anlığına o da beni tanıdığı için gözlerinin kocaman açıldığını düşündüm ama gözlerini kırıştırdınca o ifade kayboldu. Bakışları yumuşadı ve elini bana uzattı.

"Merhaba, Aaliyah, değil mi? Ben Connor. Tanıştığımıza memnun oldum."

Elini sıkarken göğsüm sızladı. Gözleri hâlâ hatırladığım kadar maviydi ama gülümsemesi biraz daha hüzünlü gibiydi.

Konuşmak için dudaklarımı araladım fakat ilk başta hiçbir

ses çıkmadı... ta ki Jason garip garip boğazını temizleyip beni dürtene kadar.

Zorla gülümsedim. “Merhaba, evet. Tanıştığımıza memnun oldum, Connor.”

Connor.

Bir *Steve Rogers** olmasa bile yine de bu ismi çok sevmiştim. Tam bir Connor’dı. Tatlıydı, nazikti, kibardı.

Jason içkisini yudumlarken Connor’ı işaret etti. “Bu adam sayesinde birkaç hafta içinde Kaliforniya’ya gidiyoruz. Buna inanabiliyor musun? Kendi emlak şirketimi yönetiyor olacağım.”

Connor ufak bir sırıtışla, “Tam olarak senin sayılmaz,” dedi. “Daha çok bir ekip işi.”

“Evet, şimdilik, koca oğlan. Orayı ne kadar iyi yönettiğimi gördükten sonra işi kısa sürede bana devredeceğinden eminim,” diye şaka yaptı. “Ayrıca zaten diğer yatırımlarınla meşgulsün. Bu yükü omuzlarından seve seve alırım.”

Connor güldü ama buz gibiydi. Kahkahasının bu kadar soğuk olabileceğini hiç bilmezdim. “Roe Emlak benim ilk göz ağrım. Onu asla başkasına vermem,” dedi ve bunda ciddi olduğu belliydi.

Jason’ın bu fikri neden ortaya attığına dair hiçbir fikrim yoktu. Kendisine verilen bu fırsat için minnettar olmalıydı, gerçi içki içiyordu. Jason ne zaman çok içse kişiliği biraz değişirdi. Ayıkken onu biraz daha fazla seviyordum.

Kaptan’a, yani *Connor*’a bakmaktan kendimi alamıyordum. Görünüşe göre son iki yıl ona iyi gelmişti. Daha yapılı görünüyordu, saçları mükemmel şekillendirilmişti ve çok hoş bir sakal bırakmıştı. O geceye katılanların çoğundan on kat daha iyi bir tasarım takım elbise giymişti ve gözleri...

Gözleri hâlâ benim üzerimdeydi.

* Marvel evreninde Kaptan Amerika olarak bilinen bir kurgusal karakterdir. (ç.n.)

Anlaşılan ikimiz de gözlerimizi kaçıramıyorduk ve ben bu konuda ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Kalp atışlarım hızlanıp göğüs kafesimi dövmeye başladığında, Jason garipleştiğimi anlamasın diye bakışlarımı Connor'dan zorla ayırdım. "Şey, seninle tanıştığıma memnun oldum, Connor. Aslında biraz temiz hava almaya gidiyordum. İzninle."

Jason'a gergince gülümsedikten sonra aceleyle uzaklaşırken ayaklarım birbirine dolaştı, neredeyse yüksek topuklu ayakkabılarımla yüzüstü yere kapaklanacaktım. Birkaç salisede bir çift kol beni yakalayınca başımı kaldırdım ve o mavi gözleri bir kez daha gördüm. Connor düşmemi engellerken vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu. O beni tutarken yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, hâlâ hiç olmadığım kadar telaşlıydım.

Beni ayağa kaldırırken gülümsedi. Bu daha gerçekçiydi, geçmişten hatırladığım bir gülümsemeydi. "Sorun değil."

Jason bize doğru gelirken, "Bazen biraz sakar oluyor," dedi. "Adımlarına biraz daha dikkat et, olur mu, Aaliyah? Acil servise gitmek zorunda kalmak istemiyorum," diye şaka yaptıktan sonra Connor'a döndü. "Sana bir içki getireyim de birkaç ayrıntıyı gözden geçirelim, ne dersin?"

Bu, Connor ne kadar aşağılandığımı görmeden önce uzaklaşmaya devam etmem için bir işaretti.

Ne yazık ki odadan çıkamadan Jason'ın arkadaşları tarafından pusuya düşürülünce başımı daha fazla eğmediğim için kendime küfrettim.

Jason'ın iş dünyasından tanıdığı kişilerle geçirdiğim ilk geceydi ve hepsi beni bunaltmıştı. Kendimi sürüdeki kara koyun gibi uyumsuz hissediyordum. Bana farklı gözle bakıyorlar ve benimle dünyadaki en saf insanmışım gibi konuşuyorlardı. Sa-

dece bu da değildi, aynı zamanda yüzlerine yapıştırdıkları gülümsemelerinde sinsî bir tavır da vardı.

“Ee, Amanda,” dedi bir kadın bana kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

“Aaliyah,” diye düzelttim sahte gülümsemelerine karşılık vererek.

“Ah evet, pardon... o senden önceki kızdı. Aaliyah, Jason’ı normal vücutlu biriyle görmek güzel. İnsan bir yere kadar süper modellerle çıkabilir.” Dudaklarını büzünce şeytani suç ortağı da ona katıldı.

Adam başıyla onayladı. “Umarım bu evliliği son ikisinden daha uzun sürer!”

Etraftaki herkes gülünç kahkahalar attı.

“Bence sonunda bir yuva kurmayı düşünmesi iyi bir şey. Yine de biraz aceleye gelmiş gibi görünüyor, sizce de öyle değil mi?” diye sordu başka bir kadın.

Adam tekrar söze girdi. “Ne derler bilirsiniz, Jason’ın düğünlerden daha hızlı davrandığı tek şey boşanmaktır.”

Hepsi tekrar güldü, benimle alay ederken hayatlarının en keyifli zamanını geçiriyorlardı.

“Kusura bakmayın, ben de tam gidiy-” diyerek araya girmeye çalıştım ama buna izin vermediler.

“Kaç yaşındayım demiştin, Alice?” diye sordu ilk kadın.

“Aaliyah,” dedim sertçe, içim öfkeyle dolmuştu. “Yirmi dört yaşındayım.”

“Ah, çok gençsin! Yemin ederim, Jason her seferinde daha da gencini buluyor,” diye yorum yaptı. Kendimi savunmak için dudaklarımı araladım ama deminki adam benden önce konuşmaya daldı.

“Aferin sana, Aaliyah. Yeni Amerikan rüyasını yaşıyorsun. Jason’la artık para sorunun yok ve siz Z kuşağı çocuklarının çalışmak istemediğini biliyorum. Hiç blog açmayı düşündün

mü? Belki bir *YouTube* kanalı?” Alaycı kahkahalar tekrar patlak verdi.

“Aslında bu kız dünyanın en büyük dergi zincirlerinden birinde editör, Wayne. Sense hâlâ ebeveynlerinle yaşıyorsun,” dedi tanıdık bir ses konuşmaya katılarak.

Dönüp Marie’yi görünce içim inanılmaz rahatladı.

Bana göz kırptıktan sonra yargılayıcı kalabalığa döndü. “Ve Ruby, kocanın iflas başvurusunda bulunduğu doğru, değil mi? Belki de kendi bahçen kayalarla dolup taşarken başkasına taş atmamalısın.”

Ruby oflayıp pufladı ama Marie’ye cevap vermedi. Kraliçe arının kim olduğu belliydi, tahtın tepesinde Marie Rollsfield oturuyordu. Kraliyet ailesinden biriymiş gibi kendini taşıyordu ve zorbalar sanki onunla aynı havayı solumaya layık değilmiş gibi geri çekildiler.

“Sana bir tavsiye, hayatım,” dedi Marie en parlak gülümsemesiyle bana dönerek. “Sıradan insanların gözünü korkutmasına asla izin verme. Sen onların olmayı hayal edebileceğinden çok daha fazlasısın.”

“Jason’ın iş dünyasına uygun olmadığımı hızlıca öğreniyorum.”

“Güzel,” diye kabul etti. “Bu insanlar hayvan gibi. Senin bu dünyaya uyum sağlamaya ihtiyacın ya da isteğin olmamalı.” Kolunu omzuma attı. “Ailemize uyum sağlıyorsun ve önemli olan da bu. Hep bir kızım olsun istemiştin.”

Benim de bir annemin olmasını ne kadar çok istediğimi bilseydi...

“Peki ya Jason’ın iş ortağı Connor? O iyi biri mi?” diye sordum kayıtsız bir tavırla ama onun nasıl bir iş insanı olduğunu merak ediyordum.

“Bu dünyadaki en samimi insanlardan biri. İyi bir insan, ki bu bizim dünyamızda pek sık rastlanan bir şey değil. İşin karan-

DOĞU IŞIKLARI

lık tarafının onu henüz ezmemiş olmasına biraz şaşırdım ama küçük sorunları her zaman çok büyütür. Görünüşe göre etrafında onu destekleyen melekleri var. Jason'ın onunla çalışmasına sevindim. Oğlumuz yaşça büyük olsa da Walter ve ben Connor'ın ona akıl hocalığı yapmasını umuyoruz. Mantıklı kararlar veren biri. Jason onun yardımıyla büyük işler başarabilir.”

Gülümsedim, Connor'ın iki yıl önce yollarımız kesiştiğinde olduğu kadar iyi bir insan olduğunu bilmek beni memnun etmişti.

Marie hafifçe kolumu dürterek, “Şimdi sırtlanlar gelip tekrar saldırmadan önce git de biraz temiz hava al,” diye fısıldadı.

Gülümsedim. “Hava almak için dışarı çıkacağımı nasıl bildin?”

“Ah, tatlım... unutma, bir zamanlar ben de senin gibiydim. İnsanların beni görünüşüm, ten rengim ve maddi yetersizliğim yüzünden yargıladığı, hiç bilmediği bir dünyaya adım atmış bir yabancıydım. Arada sırada kaçmaya ihtiyaç duyduğumu hatırlıyorum. Sol tarafa gidip çatı katına çıkan asansöre bin. Manzara çok güzel. Mola verdiğin bu anlarda görünmez tacını sağlamlaştı, kim olduğunu ve artık arkada koca bir ekip olduğunu unutma.”

9

CONNOR

Sözlükte dışadönük kelimesine bakarsanız orada ağız kulaklarında bir fotoğrafımı görebilirdiniz. Dışadönüklüğümle ve her türden insanla tanışmayı sevmemle övünürdüm. Süper güçlerimden biri de herkesle ortak nokta bulma yeteneğimdi, kahrolasica Jason Rollsfeld hariç. Sevmediğim insanlar listemin en başında o vardı. Dürüst olmak gerekirse, listedeki tek kişiydi.

Bu dengesiz asabi adam, kısa bir süre önce benim tarafından Batı Yakası bölgemizin başına getirilmişti. Neyse ki artık New York'ta olmayacaktı ve son birkaç aydır olduğu gibi onunla sık sık karşılaşmak zorunda kalmayacaktım. Ancak Aaliyah'yı Kaliforniya'ya götüreceğini bilmek, bütün vücuduma sessiz bir öfkenin yayılmasına neden olmuştu.

Böyle bir pislik nasıl olmuştu da onun gibi bir kadını elde etmişti?

Onu.

Kırmızı'yı.

Benim kırmızımı.

Benim değildi ama her neyse.

Aaliyah'nın onun olduğu gerçeği içime yerleştikçe düşün-

celerim ıstırapla dolmaya başladı. Daha da kötüsü, onun ayağı takıldığında o şerefsizin nasıl irkilmediğini düşündüm. Orada öylece durup hayal kırıklığına uğramış gibi bakmış, sonra da iyi olup olmadığını sormak yerine pasif agresif bir şekilde onu küçümsemişti.

Ona böyle davranılmasını nasıl normal karşılayabilirdi? Hayatta Jason gibi birinden daha fazlasını hak ettiğini elbette biliyor olmalıydı. Barda Jason’la birlikte içkilerimizi beklerken gözlerim röntgenci gibi odanın dört bir yanında onu aradı. Bir grup zenginle birlikte duruyordu, Aaliyah onlara göre fazla iyiydi. Oradakilerin hepsini tanıyordum. Hepsi yıldı ama Aaliyah onların tuzağından kaçamayacak kadar nazik görünüyordu.

Onlarla konuşurken omuzlarına çöken tereddüt dolu rahatsızlığı fark edince korumacılığım tavan yaptı. Ona doğru bir adım attım ama Marie’nin duruma müdahale ettiğini görünce durdum. O gelince Aaliyah’nın omuzları hemen gevşedi ve yüzüne gerçek bir gülümseme yayıldı.

İyi. Daha rahat görünüyordu. Şerefsiz oğlunun aksine, Marie iyi bir insandı. Farelerin kaçıştığını görünce Aaliyah’yı savunduğunu anladım. Hepsi gittiğinde, Aaliyah’nın gözlerindeki ışık geri geldi ve tekrardan canlandı.

Aaliyah.

Onun için mükemmel bir isimdi. Çok hoş ve güzeldi. İki yıl öncesinden çok daha güzel görünüyordu. Uzun, küçük örgülerle dolu ombreli saçlarını altın iplerle süslemişti. Altın rengi yüksek topuklu ayakkabılarıyla uzun kahverengi bacaklarını öne çıkaran yüksek yırtmaçlı, daracık siyah saten bir elbise giymişti. O topuklular sayesinde neredeyse eşit boydaydık.

Gözleri...

Hâlâ o zamanki kadar güçlülerdi.

“Beni duydun mu?” diye sordu Jason sırtımı sıvazlayarak.

Bakışlarımı Aaliyah'dan ayırdım ve Jason'a dönüp içkimi aldım. Yüzümde Aaliyah'ya bakarken istemsizce oluşan gülümseme ona bakınca kayboldu.

"Affedersin, ne diyordun?" diye sordum ama umurumda değildi. Bakışlarımı tekrar ona çevirmek istiyordum. Onunla konuşmak, nasıl olduğunu sormak, gezegendeki yedi milyar insan arasında neden onu seçtiğini sormak istiyordum.

"Solundaki mavi elbiseli bombayı fark ettin mi dedim?" dedi başıyla o yönü işaret ederek.

Dediği kişiye bakmak için dönünce gözlerime inanamadım. "Bu Rose, yeni stajyerim ve daha on dokuz yaşında. Reşit bile sayılmaz."

"Ama reşit." Sırıtarak kolumu dürttü. "Şunu söylemeliyim ki, yaşlı Jason'ın eline fırsat geçseydi bu kadının peşinden koşardı."

"O bir kadın değil, bir kız. Sence de yaşı biraz küçük değil mi?"

Omuz silkti. "Daha gençleriyle de çıktım." Duraksayıp ellerini havaya kaldırdı. "Her zaman en genci on sekiz yaşında olmuştur. Sapık değilim."

Sanki beni kandırabilirdi.

"Ayrıca, ona kendim için bakmıyordum. Ben mutlu bir adamım. Onu sana gösteriyorum, koca adam. Senin stajyerin olduğuna göre, eminim seni memnun etmek için her şeyi yapacaktır." Beni tekrar dürtünce yüzüne bir yumruk indirmek istedim.

Tanrım, Kırmızı. Neden o?

Gözlerimi devirerek kafamı Rose'dan başka tarafa çevirdim. "Bu iğrenç, profesyonellik dışı ve tamamen haddini aşan bir davranış, Jason. Umarım batıya gittiğinde şirketi bu şekilde yönetmeyi planlamıyordur."

"Dur, dur, dur. Sakin ol, dostum. Sadece şaka yapıyordum. Söylentilere bakılırsa pek kimseyle çıkmıyormuşsun. Sadece ekürin olmaya çalışıyordum."

Sarhoştı, şimdiden biraz sendeliyordu ve birkaç kadeh daha içerse her zamanki berbat haline döneceğini söyleyebilirdim.

“Ben iyiyim, Jason.”

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. “Pekâlâ. Keyfin bilir.” Bir kez daha Rose’a doğru baktı ve gözlerinin Rose’un vücudunda aşağı yukarı gezinmesini izledim. Ne pislik bir herifti. Onu izlediğimi fark edince sırttı. “Sadece bakıyorum, dokunmuyorum.”

Uzaklaştı ve benden uzaklaştığı anda bakışlarım Aaliyah’ya, en azından onun olduğu yere geri döndü ama şimdi gitmişti. Onu bulmak için etrafa bakındım ancak hiçbir yerde göremedim.

“Birini mi arıyorsun?” diyen ses beni arayışından kopardı. Döndüğümde Walter’ın yüzünde bir gülümsemeyle bana yaklaştığını gördüm. Walter ve Marie, Jason’ı evlat edindikleri için ona benzemiyorlardı, buna şükreliyordum. Walter oğluna benzeseydi, onu sürekli yumruklamak isterdim.

“Hayır. Sadece etrafa bakıyordum. İyi gidiyor gibi görünüyor.”

“Fotoğrafların Jason kafayı bulmadan önce çekilmiş olmasına şükreliyorum.”

Güldüm. “Sen de fark ettin, ha?”

“Her zaman fark ederim. Bunun Kaliforniya’ya gittiğinde göstereceği performansın bir temsili olduğunu düşünmeni istemiyorum. Mesai saatleri dışında bazen dağılıyor ama iş sırasında akli başındadır.”

Walter’ın beni mi, yoksa kendisini mi ikna etmeye çalıştığından emin değildim.

Oğlu hakkında ne kadar yanıldığı konusunda yorum yapmak yerine gülümseyerek yalan söyledim. “Çok endişeli değilim.”

“Güzel. Ayrıca düğünden sonra eski alışkanlıklarını bırakıp Aaliyah’nın hak ettiği gibi bir koca olacağından eminim.”

Düğün.

Yeryüzünün yüz karası Jason’ın müstakbel karısı olarak bir

şekilde Kırmızı'yı bulmuş olmasını hâlâ aklım almıyordu. Onu hak etmiyordu. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir erkeğin onu hak ettiğinden emin değildim. Çok uzun zaman geçmesine rağmen, o gece bana hissettirdiklerini unutmamıştım. Cadılar Bayramı'nda gerçeklerden kaçtığımız gecemizden sonra haftalarca o kızla ilgili rüyalar görmüştüm.

Elimden kaçırdığım kız.

Gerçekten mi? Güçlü ruhsal bağımız ve derin, anlamlı konuşmalarımızdan sonra Jason'la mı olmuştu? Jason'la. Jason Rollsfeld. Küresel ısınmanın bir efsane olduğunu düşünen adam. Washington Anıtı'na işeyen adam. Bir polis memurunun poposunu ellediği için birkaç gecesini hapiste geçiren adam.

Evet, seçtiği adam buydu.

Tanrım, Kırmızı. Sana Jason gibi biriyle yetinmemen gerektiğini söylemiştim.

İçinde bulunduğu duruma nasıl düştüğünü anlamaya çalışmaktan kendimi alamıyordum ama olan olmuştu artık.

“Düğünden bahsetmişken... Senden bir iyilik isteyeceğim,” dedi Walter. Elini kırışmış sakalına götürdü ve yuvarlak gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itti. “Aaliyah ve Jason törende sağdıç ya da nedime olmamasına karar verdiler ama bir gece önce gelin ve damadın birbirlerini görmemeleri gerekiyor. Normalde Jason'ın geceyi yalnız geçirmesi konusunda bir şey düşünmezdim ancak zaman zaman endişeli olduğunu biliyorum ve büyük gününden önceki gece dağıtmasını istemiyorum. Düşünüyordum da, belki o gece seninle kalabilir? Biraz erkek erkeğe vakit geçirebilirsiniz.”

Walter'ın benden tam olarak ne istediğini anlamaya çalışarak birkaç kez gözlerimi kırıştırdım. “Ona tasma takmamı mı istiyorsun?”

“Dürüst olmak gerekirse mi? Evet. Bu seferkini mahvetmesini istemiyorum. Son iki Vegas kazası ismini kötü etkiledi ama

Aaliyah farklı. O iyi bir kız ve Jason için gerçekten iyi olabilir. Bunu benden sana bir senet olarak düşün, Connor. Benim için bunu yaparsan, ben de senin için bir şey yaparım.”

Jason, Aaliyah’yı çok kötü etkileyebilirdi.

“Bunu yapabilirim. Sorun değil,” diye kabul ettim, Walter gibi birinden gelecek bir senedin işe yarayacağını biliyordum.

“Ayrıca Brooklyn’deki eve olanları duydum. Yazık olmuş. Bir dahaki sefere biz alırız.”

Başını bir kere salladıktan sonra uzaklaşarak beni yalnız bıraktı. Bir süre yalnız kaldıktan sonra viskimi bitirip kalabalığın arasına daldım. Sohbet etmek için birkaç kez durdurulunca konuşmaya çalıştım ama aklım sadece tek bir şeye, Kırmızı’ya odaklanmıştı.

Onu çatıda buldum.

Gece geç saatlerde esen rüzgâr teninde gezinirken gözleri kapalıydı. Çatıda başka insanlar da vardı ama umrumda değillerdi. Benim için yanımda sadece o vardı.

Çok güzel görünüyordu. Baktığımdan değil ama lanet olsun, bakıyordum. Çöp poşeti giyip çıksa yine de yaşayan en güzel kadın olabilirdi.

Bunu ne kadar çok düşünürsem, bir sonraki hafta nikah masasına yürüyüp Jason’la evlenecek olması beni o kadar mantıksızca sinirlendiriyordu. Alacakaranlık kuşağında mıydım?

Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Birkaç dakika tereddüt ettikten sonra ona doğru yürümek için yeterli cesareti topladım. “Hafızam beni yanıltmıyorsa bana iki dolar borcun var,” dedim sırtı bana dönükken. Arkasındaki kişiye bakmak için dönünce irkildi. Ben olduğumu fark ettiği anda gözleri yumuşadı ve gülümsedi.

“Merhaba,” dedi nefes verirken.

Ben de gülümsedim. “Merhaba.”

Ona doğru birkaç adım attım ve titrediğini görünce takım elbisemin ceketini çıkarıp omuzlarına yerleştirdim. Kollarını geçirdi ama ceket ona bol gelmişti. Üstüne çok büyük gelmişti fakat bir şekilde olması gereken boyuttaymış gibi duruyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi. Sesinin çok tatlı olduğunu hatırlıyordum ama hatırladığımdan daha da tatlıydı. Kollarını küçük bedenine dolayıp gülümsemeye devam etti. Dolgun dudaklarından yumuşak bir iç çekiş döküldü. “Merhaba,” diye tekrarladi.

Kıkırdadım ve birkaç adım daha yaklaşarak başımı salladım. “Merhaba.”

“Şey...” Topuklu ayakkabılarıyla bir ileri bir geri sallanıyordu. “Garip, değil mi?”

“Çok.” Gözlerimi ona diktim. “Bir gün evreni kandırıp bizi tekrar karşılaşmaya zorlamak için Jason’la ortak olacağımı bir şekilde biliyor muydun?”

Güldü ve buna bayıldım. “Şaşırtıcı bir şekilde, hayır. Bu senin yıllar önce bahsettiğin kader meselesine benziyor.”

Aaliyah’yı, Jason’ın partneri olarak hayatıma geri getirmeye karar verdiğine göre kaderin hastalıklı bir mizah anlayışı olmalıydı.

“Nasıl...”

“Hayat nasıl...”

Aynı anda konuşunca karşılıklı olarak gergin bir şekilde güldük. Ellerim ceplerime kaydı. Hissettiğim gerginliği üzerimden atamıyordum. Neden onun yanındayken geriliyordum? Neden kalbim her an göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu?

Başıyla bana doğru işaret etti. “Önce sen.”

“Hayır, kadınlar her zaman önce gelir.”

“Gördüğüm kadarıyla hâlâ güneyli bir beyefendisin.”

“Bazı şeyler asla değişmez.”

“Beni rahatlatan bir gerçek.” Bir tutam saçını kulağının arkasına attı ve her bir hareketini sanki nefes kaynağıymışçasına hayranlıkla izledim. “Nasılsın?”

“İyi, iyi. Her zamanki şeyler.”

“Hep iş mi? Eğlenceye zaman yok mu hâlâ?”

Kıkırdadım. “Her şey ne kadar değişirse, o kadar aynı kalıyor.” Çatının korkuluğuna doğru yürüdüm, ellerimi korkuluğa dayayıp gece manzarasına baktım. Şehrin ışıkları parıldamaya devam ederken New York’un koşuşturmacası ve gürültüsü duyuluyordu. Bu seslere âşık olacağımı hiç hayal etmemiştim. Aaliyah bana katılarak geceyi izlemeye koyuldu.

“Peki ya sen?” diye sordum. “Sen nasılsın? Tüm hayallerin gerçek oldu mu?”

“Hepsi değil ama yaklaştım. Şirketimde *junior* editör oldum. Kıdemli editöre bir adım daha yaklaştım ama...” Sözleri yarıda kalırken yüzü kasvetli bir hal aldı.

“Ama ne?”

Omuz silkti. “Son iki haftam olduğunu bildirdim. Jason’ın Kaliforniya’daki pozisyona geçmesiyle birlikte o tarafa taşınacağız, bu yüzden işime devam edemeyeceğim.”

“Bu senin hayalindeki iş, değil mi? O şirketteki?”

“Evet. Ama... bir zamanlar bir süper kahramanın bana öğrettiği gibi, iki dünyayı birden en iyi şekilde yaşayamazsın. Ben de hayalimdeki kariyer yerine hayalimdeki aileyi seçtim.”

Bu sözleri inanmak istermiş gibi söylemişti fakat ses tonu inanmadığını düşünmeme sebep olmuştu. Ya da belki de sadece hayal kuruyordum. Nedenini bilmiyordum ama Jason gibi bir adam için -kuşkusuz onu hayal kırıklığına uğratacak bir adam için- gelecek şansını nasıl teptiğini düşünmek tüylerimi diken diken ediyordu. Jason’ın zaman içinde beni de hayal kırıklığına uğratacağını biliyordum ama bu, gelecekteki bir hedefe ulaşmak için almaya hazır olduğum bir iş riskiydi.

Aaliyah’nın Jason ile olan ilişkisi ona hiçbir fayda sağlamayacaktı. Onun dünyasını darmadağın edecek ve bunu yaparken kaygı dahi duymayacaktı.

“Deli olduğumu düşünüyorsun,” dedi başını bana doğru eğerek.

“Ne? Hayır.”

Başını salladı. “Evet, öyle düşünüyorsun. Poker yüzün yok. Hatırladın mı? İnsanları okumakta iyiyimdir. Anlıyorum. Kariyer her zaman hayallerinin ön saflarında yer aldı, bu yüzden bir işyerine aile hayatını seçmemin delilik olduğunu düşünmeni tamamen anlıyorum. Ama benim dünyamda aile her zaman en büyük hayalim olmuştur.”

“Tamamen anlıyorum,” dedim ona ve gerçekten de anlıyordum. Aaliyah’nın bir aile istemesiyle ilgili bir sorunum yoktu, özellikle de kendisinin ailesiz büyüdüğünü biliyorken. Yine de Jason’dan başka biriyle olmasını dilerdim.

Adamın mutlu sondan çok trajedisi vardı.

“Bence bir aile istiyor olman harika, Kırmızı.” Bunu söylerken samimiydim. Onun bu dünyada istediği her şeye sahip olmasını istiyordum. “Jason’la nasıl tanıştınız?”

“Çok komik, gerçekten. Onunla annesi olarak da bilinen bir çöpçatan aracılığıyla tanıştım.” Hafifçe gülerek korkuluklara yaslandı. “Marie çalıştığım kafenin müdavimlerinden biriydi. İki yıl önce, seninle tanıştıktan kısa bir süre sonra, zor bir duruma düştüm ve Marie bana orada yardım etti. Ondan sonra daha da yakınlaştık. Kitap kulübüne katılmamı sağladı ve aramızda güzel bir bağ oluşmaya başladı. Jason’la beni bir araya getirdi ve olanlar oldu.”

“Marie ve Walter harika insanlardır.”

“Evet. Aramızda kalsın ama sanırım Jason’dan önce ailesine âşık oldum. Bazı günler annesini ondan daha çok sevdiğime yemin edebilirim,” diye şaka yaptı. “Ama bu sadece o içtiği zaman oluyor.”

İfadesi hakkında yorum yapmadım çünkü söyleyeceğim her

şey olumsuz olurdu. Müstakbel kocası hakkında olumlu düşüncelerim yoktu, bu yüzden kendini kötü hissetmesini önlemek için dilimi tuttum.

“Ne zamandır birliktesiniz?”

“Bir buçuk yıldır.”

Derin bir nefes aldım. “Çok hızlı ilerlemişsiniz.”

“Evet, insanların böyle düşünmesini anlıyorum ama dürüst olmak gerekirse hayat kısa. Kalan zamanımı bir şeylerin olmasını bekleyerek geçirmek istemiyorum. Her bir saniyeyi kucaklamak istiyorum.”

Ellerimi göğsüme birleştirip güldüm. “Borsaya uzun vadeli yatırım yapan biri olarak, hızlı ilerleme fikri benim için ürkütücü.”

“Sanırım bu aramızdaki bir fark, Kaptan. Sen yarın için yaşıyorsan ben bugün için yaşıyorum.”

“Umarım bugün senin için iyidir, Kırmızı.”

Gülümsedi. “Umarım yarın senin için daha da iyi olur.” Altın kordonu olan gösterişli saatine bakarak ofladı. “Bugünü yaşamaktan bahsetmişken, muhtemelen içeri dönmeliyim.”

Kaşlarını çatınca onun adına üzüldüm. “Aşağıdaki insanlarla iletişim kurmak istemiyorsun, değil mi?”

“Nereden biliyorsun?”

“Unutma, insanları nasıl okuyacağını bilen tek kişi sen değildin. Zengin insanlar bazen çok fazla olabiliyor, özellikle de oradakilerden bazıları. Kaba, müdahaleci...”

“Hepsi pislik,” diye ekledi.

Güldüm. “Aynen öyle.”

“Aramızda kalsın, gerçekten oraya geri dönmek istemiyorum. Sanki köpekbalgı akvaryumuna atlamışım ve nasıl yüzeceğimi bilmiyormuşum gibi. Onlar sadece çok... çok... of! Kötüler. Sebepsiz yere.”

“Ah, kesinlikle bir nedeni var.”

“Neymiş o?”

“Onları korkutuyorsun.”

Güldü. “Ne? Yok artık. Gözlerini korkutacak neyim var ki? Ben özel biri değilim. Oradaki insanların her şeyi var.”

“Oradakilerin hepsi sahte. Aramızda kalsın, bu kişilerin çoğu muhtemelen hayatlarından, eşlerinden ya da kendilerinden nefret ediyor. Senin gibi birinin gelip onlara uzun zamandır deneyimlemedikleri bir şeyi göstermesi muhtemelen onları çıldırtıyordur.”

“Peki onlara tam olarak ne gösteriyorum?”

“Özgün benliğini. Senin bu kadar gerçek olmanı kıskanıyorlar, bu yüzden seni etkilemelerine izin verme.”

İçini çekip ensesini ovuşturdu. “Keşke burada daha fazla zamanım olsaydı, böylece onlardan uzak durup cesaretimi toplayabilirdim.”

“Burada kalıp biraz daha rahatla. Biri nerede olduğunu sorsarsa ben hallederim.”

“Bunu benim için yapar mısın?”

“Elbette. Sorgusuz sualsiz. Büyük, önemli biriyle konuştuğunu söylerim.”

Öne doğru uzandı ve elimi avuçlarının arasına alıp sıktı. “Teşekkür ederim, Connor.” Duraksadı. “Connor... Adını gerçekten sevdim.”

Sırıttım. “Sanırım ben seninkini daha çok sevdim.”

Elini hemen geri çekmedi ve ben de damarlarımda dolaşmaya başlayan sıcaklığı hissedip hissetmediğini merak ettim. Elimi bırakınca içimdeki ürperti geri döndü.

Ona hafifçe gülümsedim ve başımı salladıktan sonra geri dönüp uzaklaştım.

“Connor! Bekle!” diye seslendi. Arkama dönünce bana doğru aceleyle geldiğini gördüm. Ceketini çıkarıp bana doğru uzattı. “Isınmama yardımcı olduğun için teşekkür ederim.”

10

CONNOR

Yanıma gelen Jason, “Aaliyah’yı gördün mü?” diye sordu sırtımı sıvazlayarak.

Onu son gördüğümünden beri birkaç kadeh daha içtiği belliydi. Jason’ın yapacağına emin olacağınız bir şey varsa o da her şeyi abartmasıydı.

“Onu gördün mü?” diye geveledi. Sarhoştı. Jason sarhoş olduğunda kendini tekrarlar ve parmağını sık sık burnunun kenarına götürürdü. Onun küçük alışkanlıklarını öğreniyor olmaktan nefret ediyordum çünkü ne zaman bunları yapsa beni sinirlendiriyordu.

Aaliyah’nın adına yalan söyleyerek, “Görmedim,” diye cevap verdim. Jason’ın yüzünü buruşturduğunu fark ettim. “Ne oldu?”

“Hiçbir şey. Trevor Jacobs’la konuşuyordum ve evlenmemin ne kadar çılgınca olduğundan bahsetti, bu da beni düşündürdü...” Boynunun arkasını ovuşturdu. “Aaliyah oldukça genç.”

“Yine de olgun biri.” Jason’ın çıktığı herkes ondan daha gençti. Böyle bir özelliğe sahipti. Kilerimde onun eski sevgililerinden daha yaşlı yiyecekler vardı. Hatta Aaliyah onun için

fazla yaşlı görünüyordu çünkü bizim yaşlarımızdaydı. Aaliyah'yla arasında çok fazla yaş farkı yoktu.

“Yine de çok genç olduğunu düşünmüyor musun?”

“Hayır, düşünmüyorum. Öyle olsa bile, bunu sormak için biraz geç değil mi?”

Yüzünü buruşturdu.

“Çok fazla düşünüyorsun, Jason. Sarhoşsun. Bu kadar çok düşünmeyi bırak.”

“Evet... her şey yoluna girecek.” Kendi kendine kasvetli bir şekilde başını salladı. “Son zamanlarda Aaliyah'yı gördün mü? O kadar asosyal ki.” Sanki bu soruyu bana iki kez sorduğunu çoktan unutmuş gibi bana onun nerede olduğunu sordu.

Bir kez daha yalan söylemek için dudaklarımı araladığım sırada sözüm kesildi.

“Buradayım.”

Jason ve ben arkamızı dönünce Aaliyah'yı gördük. Tazelenmiş görünüyordu. Geceyi gezegendeki en kötü insanlardan bazılarıyla geçirirken, kafasını boşaltmak için ihtiyacı olan şeyin birkaç dakika temiz hava olduğunu anladım.

“Bebeğim, neredeydin? Beş dakika içinde döneceğini söyledin ve bu bir saat önceydi. Bunca zamandır neredeydin?” diye tekrarladı kaşlarını endişeyle çatan Jason.

“Ah, ben, şey...” Kelimeleri karıştırdı. “Ben şeyle konuşuyordum, ımm...”

“Daniel Price'la konuşuyordu,” dedim Jason'a, Aaliyah'yı kollayarak. Bakışlarını gözlerime kilitlerken gülümsedi.

“Öyle mi?” dedi Jason biraz neşelenerek. “Tanışmanı istediğim insanlardan biri de oydu. Bu harika.”

“Evet, kesinlikle,” dedi Aaliyah, yanakları kızarmıştı. Suçlu olduğu o kadar açıktı ki, Jason ipuçlarını fark edemeyecek kadar sarhoştı. “Daniel çok nazikti.”

“Nazik mi?” Jason şaşırmış bir halde kıs kıs güldü. “Hayatımda hiç kimsenin ona nazik dediğini duymamıştım.”

Haklıydı. Daniel’a güven olmazdı.

“Belki de nazik doğru kelime değildir. İlgi çekici desek?” diye düzeltti.

Jason daha fazla güldü. “İlgi çekici mi? Aynı Daniel Prince’tan mı bahsediyoruz?”

“Yani, şey...” Elini kolunda bir aşağı bir yukarı gezdirirken kelimelerini seçememeye başladı. İyice gerilmişti.

“Bilgili,” dedim hızlıca. “Eminim Aaliyah onun bilgili olduğunu kastediyordur.”

Başını salladı. “Evet, demek istediğim buydu. Çok şey biliyordu... çok şey. Yani her şeyi. Daniel çok şey biliyordu...”

Boğazımı yüksek sesle temizleyerek Aaliyah’nın bana bakmasını sağladım ve başımı hafifçe salladım.

Daha fazla zorlama.

Konuşmayı kesti.

Jason hiçbir şey fark etmedi.

Jason’ın sırtını sıvazlayarak, “Belki de bu geceyi burada bitirmek için iyi bir zamandır,” dedim. “Önümüzde birkaç hafta yoğun olacağız.”

Jason başını salladı. “Belki de haklısın. Gidip birkaç kişiye iyi geceler dileyeceğim, sonra da her şeyi toparlayabiliriz.” Aceleyle uzaklaşınca Aaliyah bana doğru yaklaştı.

“Beni koruduğun için teşekkür ederim,” dedi. “Oldukça kötü bir yalancıyım. Bu konuda fazla pratiğim yok.” Gülerek ellerini saçlarında gezdirdi.

“Bu odada yeterince uzun kalırsan, buradaki herhangi birinden bazı ipuçları alabilirsin.”

“Bunun iyi bir şey olup olmadığını bilmiyorum. Yani...” Aaliyah topuklarının üzerinde bir ileri bir geri sallanıyordu. Benimle birlikteyken geriliyordu. Ben de onun yanında aynı şeyi hissediyordum. “Buraya gelmeden önce Walter’a rastladım ve Jason’ın düğünden önceki gece sende kalacağını söyledi?”

İçim ürperdi. “Plan bu.” Benim planım değildi ama durumu değiştiremezdim.

“Mükemmel çünkü kuralı biliyorsun, gelin damadı düğünden önce göremez.”

Bir kez başımı salladım.

Bir yanım ona neden Jason diye sormak istiyordu. Bir yanım nasıl olduğunu ve hayallerinin gerçekleşip gerçekleşmediğini öğrenmek istiyordu. Diğer bir yanım ise birkaç gün sonra misafir odama gelecek olan adamla evlenmemesini söylemek istiyordu. Kaçmasını istiyordum, hak ettiği birini bulmasını istiyordum. Ona duyduğu aşkı kaybetmesini istiyordum.

Bunun yerine Aaliyah’ya dönüp, “Vedalaşmak için Jason’a yetişsen iyi olur” dedim.

“Ah,” derken doğruldu. Düşüncelerini okuyabilmeyi diledim. “Evet, tabii ki. Tamam. Seni tekrar görmek güzeldi, Ka... Connor.”

Bana neredeyse Kaptan diyecek olmasına gülümsedim. Kahretsin, ben de ona Kırmızı demek istiyordum.

Bu bana düşmezdi ve bunu söylememeliydim ama kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıktı. “Mutlu musun?”

Başını eğdi. Sözlerimi anlamaya çalışırken gözlerinde şaşkınlık vardı. Hiçbir şey söylememeliydim fakat nasıl söyleyecektim ki? Hayatını onu hak etmeyen bir ezikle birleştirmek üzereydi. Elbette, ilişkilerinin durumunu bilmiyordum ve onun bir erkek fahişesini sihirli bir şekilde bir ev erkeğine dönüştürebilecek bir kadın olup olmadığını da bilmiyordum ama bu konuda olasılıklar onun aleyhineydi. Bir kadın ne kadar iyi olursa olsun, kötü bir adam her zaman ona kötü davranır ve kendini daha önemli hissetmek için onun güçlü yanlarını değersizleştirmeye çalışırdı.

Jason’ın önemli bir yanı yoktu. Dengesiz bir zihni olan, önemsiz bir adamdı. Aaliyah’nın sevgisini hak etmesine imkân yoktu.

“Mutlu muyum?” Sanki kendi sesini duyunca daha net anlayacakmış gibi soruyu tekrarladı. Ellerini elbisesinin üzerinde gezdirirken onu izledim çünkü hareketlerini izlemek istiyordum.

“Birkaç hafta içinde evleniyorum,” dedi gülümseyerek. O gülümseme... O gülümsemeyi hatırladım, başkalarının da onunla birlikte gülümsemek istemesine neden olan gülümsemeydi. “Bunda üzülecek ne var?”

Başımı salladım. O mutluydu, onun adına çok mutlu olurdum. Tamam, buna bayılmamıştım. Hem de hiç.

Kaç, Kırmızı, Kaç!

Ellerimi pantolonumun ceplerine sokarken zoraki şekilde gülümsedim. “Güzel. Buna sevindim. Her şey için bol şans.”

“Teşekkür ederim.”

Uzaklaşmak için döndüm ama bana seslenince şaşırdım. Ona dönüp baktığımda gözlerinde biraz endişe vardı. Biliyor muydu? Büyük bir hata yapmak üzere olduğunu biliyor muydu?

“Efendim?” dedim.

“Şey... aptalca gelebilir ama Jason’ın düğünden önceki gece çok fazla içmemesini sağlayabilir misin? Bazen gerçekten sınırını bilmiyor ve akşamdan kalma olmasını hiç istemem. Bilirsin işte, büyük gün.”

Lanet olsun. Gerçekten de o adamla evlenecekti.

Yine sahte bir şekilde gülümsedim. “Tabii ki.”

Rahatladı. En azından onu biraz olsun rahatlatabilmişim. “Teşekkür ederim, Connor. Bunun benim için anlamı çok büyük.”

Mutlu musun, Kırmızı?

Ona tekrar sormak istedim ama bu sefer gerçekten gözlerine odaklanmak istiyordum çünkü o gözler dudaklarının anlatmayı reddettiği hikâyeleri anlatmanın bir yolunu bulurdu.

Arkasını dönüp uzaklaşırken hiç düşünmeden uzanıp kolunu tuttum. “Kırmızı, bekle.”

Ani hareketim karşısında kafası karışmış görünüyordu. Benim de kafam karışmıştı ama onu bırakmadım. Konuşmak üzere ağzımı açarken parmaklarım koluna yapışmıştı.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Lütfen yapma.”

“Lütfen ne yapmayayım?”

“Onunla evlenme.”

Duyduğu kelimeler karşısında gözleri donuklaştı. Geriye doğru sendeleyerek kolunu benden çekti, sanki yüzüne bir tokat atmışım gibi bakıyordu. Ona böyle hissettirmek istemezdim. Bana tamamen yabancıymışım gibi bakmasını da istemezdim ama bakmıştı. Çünkü ben bir yabancıydım.

Bu canımı düşündüğümünden daha fazla yaktı.

Jason hoşuma gitmeyen bir ses tonuyla, “Aaliyah, hadi gidiyoruz,” diye seslendi. Kahretsin. Tüm ses tonlarından nefret ediyordum ama ona emir verirken kullandığı ses tonundan daha çok nefret ediyordum.

Bakışlarını benden ayırmadı, delice olmasına rağmen haklı isteğimden dolayı incinmiş gibi görünüyordu. Bana bakmaya devam ederken ona cevap verdi. “Geliyorum.”

Ve böylece gitti.

11

CONNOR

Aaliyah'ya iş ortağımla evlenmemesini söyleyeli iki hafta olmuştu ve hâlâ bu isteğimin arkasıdaydım. Düğününden bir gün önce Jason'ın hayal edebileceğimden daha da değersiz bir insan olduğunu öğrenmiştim. İçki içmesine engel olamamıştım çünkü evime geldiğinde çoktan sarhoştı. Gelmesi gerekenden beş saat sonra gelmiş ve misafir odamda uyumuştı.

Ardından sabah olunca ondan gerçekten ne kadar nefret ettiğimi anlamıştım.

Jason Rollsfield şüphesiz pisliğin tekiydi. Bu benim için yeni değildi. Yine de düğün günü uyandığımda, şerefsizliğini taşıdığı seviye karşısında biraz şok oldum.

Sabah erkenden bir şeylerin kırılma sesiyle uyandım. Yataktaki doğruldum, ani gürültüden biraz afallamıştım ki o sırada iki ses daha duydum. Bu neredeyse kırılma sesinden daha korkunçtu.

Jason, “Şşt! Onu uyandırma,” deyince evimde tam olarak kiminle konuştuğunu merak ettim. Ne tür bir insan kendisine ait olmayan bir eve başkalarını davet ederdi? Elbette Jason. Bu adamın Kaliforniya'ya taşınıp oradaki şubeyi yönetmeye başlamasını sabırsızlıkla bekliyordum. Elbette işleri berbat ede-

ceğinden korkuyordum ama benden mümkün olduğunca uzak olmasını istiyordum.

Merakla yataktan kalkıp oturma odasına gidince beni endişelendiren üç şey gördüm. İlki, tutkuyla yürüttüğüm projemin anlaşmasını tamamladığımda içmek için sakladığım ve bana binlerce dolara mal olan son kalite viski şişemdi. Mutfak tezgâhının üzerinde duruyordu, açılmıştı ve neredeyse boştu. İkinci, bir müşterimin mülk anlaşmasının tamamlanması üzerine bana hediye ettiği pahalı lambader yerde milyonlarca parçaya ayrılmıştı. Sonuncu ise Rose'du.

Evet, bu doğrudu. On dokuz yaşını henüz doldurmuş yeni stajyerim, oturma odamdaki kırık lambaderin yanında duruyordu. Başını kaldırıp onu fark ettiğimi anladığında, far ışığına yakalanmış bir geyik gibi donakaldı. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve rengi soldu. Hangisinin daha hasarlı görüldüğünden emin değildim. Onun mu, yoksa lambaderin mi? Dağınık kahverengi saçları karmakarışık. Üzerinde Jason'ın önceki geceden kalma ceketi vardı, eğer şort giyiyorsa bile görülmeyecek kadar kısaydı. Tek gördüğüm çıplak bacaklarıydı ve buna tanık olmak istemiyordum çünkü o benim stajyerimdi.

Altında bir şey olmayan stajyerimin benim çatı katımda ne işi vardı?

Rose harekete geçti ve her zaman çok iyi becerdiği şeyi yaparak saçmalamaya başladı.

“Aman Tanrım! Bay Roe, çok ama çok üzgünüm! Lambaderin parasını bir sonraki maaşımdan kesebilirsiniz. Ve şey, yani eğer isterseniz, çöp poşetlerini evde nereye koyduğunuzu söylerseniz parçaları toplayabilirim. Aman Tanrım, ne güzel bir eviniz var ve ve...”

“Rose.”

Sertçe yutkunarak durdu. “Evet, Bay Roe?”

“Evimi terk et.”

DOĞU IŞIKLARI

Birkaç kez gözlerini kırptırdı. “Elbette, Bay Roe.” Ön kapiya doğru yürürken ona seslendim.

“Çıkmadan önce lütfen buraya gelirken üzerinde ne varsa onu giy. İnsanların seni yarı çıplak görmesini istemiyorum.”

“Tamam. Tabii ki. Üzgünüm, Bay Roe. Hemen gideceğim.”

Evime adım attığına bile inanamıyordum. Ne düşünüyordu ki? Hayır, asıl Jason ne düşünüyordu?

Rose sessizce evimden çıktıktan sonra Jason’a şimdiye kadar karşılaştığım en büyük kötü adam oymuş gibi baktım.

Teslimiyetle ellerini havaya kaldırdı. “Hey, bana bakma. O bana asıldı.”

“O daha on dokuz yaşında, Jason. Ayrıca, bugün senin lanet düğün günün!”

“Bunu hatırlatma,” diye mırıldandı burnunun kemerini sıkarak. Mutfağıma gidip buzdolabımın kapısını açtı ve su şişelerinden birini aldı. “Kahretsin, kafam zonkluyor.”

On kişilik bir partiye yetecek kadar içtiğini düşünürsek bu çok da şaşırtıcı değildi.

“Ne halt edeceksin? Düğün konusunda?” diye sordum. Onun varlığının her zerresinden nefret ediyordum ama Aaliyah’yı da düşünüyordum. Bu onu mahvedecekti.

“Yani, siktir. Bilmiyorum, Connor. Dün gece ve bu sabah her şeyi mahvettim ama belki de bu kadardı. Belki de bu benim son bekârlık anımdı, anlıyor musun? Aaliyah bana kancasını takmadan önce bunu yapmam gerekiyordu.”

Kancasını takmak mı? Aaliyah, Jason için lanet bir ödüldü. Kanca takılan biri varsa o da Aaliyah’ydı.

Başparmağımı çenemde gezdirip iç çektim. “Aaliyah’ya söylemelisin.”

“Neyi söylemeliyim?”

“Rose’u.”

Yüksek sesle güldükten sonra ofladı. “Aynen, Connor. Gerçekten de düğün gününe böyle başlamak isterim.”

“Evliliğine böyle bir yalanla başlamak istemezsin.”

“Ona söylersem bir evliliğim olmaz. Benden nefret eder.”

“Belki ama gerçeği bilmeyi hak ediyor. Bunu bir düşün, tamam mı?”

“Tamam, düşüneceğim.”

“Güzel. Şimdi git bir duş al. Viski ve göt gibi kokuyorsun. Birazdan seni almaya geleceğim. Acele etmeliyiz.”

O banyoya doğru ilerlerken yerde duran tangayı görüp başımı iki yana salladım. Sanırım Jason o gün için gereken mavi şeyi bulmuştu.*

Elli dakika sonra ben de duşumu almış ve takım elbisemi giymiş halde Jason’ı almak için misafir odasına döndüm. Hazırlandığım süre boyunca Aaliyah’yı ve Jason gibi bir pislikle evlenerek içine düşmek üzere olduğu boktan durumu düşünmeden edemedim. Ondan daha iyisini hak ediyordu ve Jason’ın olanları ona anlatacağından çok şüpheliydim, bu da kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyordu. Çünkü o söylemezse ben söyleyecektim.

Bu, erkekler arasındaki bir tür kardeşlik kuralını çiğnemek anlamına mı geliyordu? Belki de... bundan emin olamıyordum. Nedense ruhumun derinliklerinde Jason’a değil, Aaliyah’ya sadakat duyduğumu hissediyordum.

“Jason acele et, olur mu? Artık gitmeliyiz,” diye seslendim odasına girerken, hâlâ duşta olduğunu düşünüyordum.

Cevap gelmeyince bir kez daha seslendim.

Tekrar ve tekrar seslendim.

Banyoya dalıp içerinin boş olduğunu görünce midem bulandı. Cep telefonumu çıkarıp onu aradım ama açmadı. Bir kez daha aradım.

* *Anglasakson* geleneğine göre düğünlerde gelinin mavi bir eşyası olması gerektiğine inanılır. Bu inanişaya göre mavi renk aşkı, sadakati ve saflığı temsil etmektedir. (ç.n.)

DOĞU IŞIKLARI

Tekrar ve tekrar aradım.

Etrafa bakınırken komodinin üzerinde duran bir not fark ettim.

Bunu yapamam.

Bu kızı tanımıyorum bile. Onunla evlenerek ne halt ediyorum ben?

Herkese söyle.

Aaliyah'ya da üzgün olduğumu söyle.

-Jason

Sıkıca kavradığım mektup buruştu. Bugünün, Aaliyah'nın hayatının en kötü günü olacağını bilerek derin bir iç geçirdim.

12

AALIYAH

“Buna inanamıyorum,” diye fısıldadım, şok bütün benliğimi ele geçirmişti. “Buna inanamıyorum...”

Ah, Tanrım, bu olabilecek en kötü şeydi. Her şeyin bugün, hem de tam bugün başıma yıkıldığına inanamıyordum. Gözlerime yaşlar dolarken telefonuma baktım. Derin bir üzüntü hissediyordum. Nedenini bile açıklayamıyordum.

Düğün gününde yalnız hissetmek hiç iyi bir şey değildi.

Nefes alamıyorum...

Nefes alamıyorum...

“Neden böyle oluyor?” diye sordum Hannah’ya. Soyunma odamda durmuş Marie’nin gelmesini bekliyordum. Hannah’nın yakın arkadaşım olduğunu söyleyebilmeyi isterdim ama açıkçası onu pek tanı mıyordum. O, Marie’nin tuttuğu düğün planlayıcısıydı ve görevi şu an yaşadığım bu duygusal çöküşü önlemekt i.

Gözlerimden yaşlar süzülürken gelinliğimle boy aynasının önünde durdum.

Yapma bunu, Aaliyah.

Ağlama. Ağlama. Ağlama...

“Aman Tanrım!” diye hıçkırarak ağlamaya başlarken ellerimle yüzümü kapattım.

DOĞU IŞIKLARI

“Tatlım, yapma bunu! Her şey yolunda,” dedi Hannah.

“Nasıl ağlamayabilirim? Şu halime bak! Şişmanım!” Göbeğime bakarak hıçkırı hıçkırı ağladım. Düğünden önceki gece bir sepet dolusu ekmek yemenin iyi bir fikir olduğunu kim düşünmüştü? Dahası, benimki gibi dolgun kalçaları olan birinin balık model gelinlik giymesinin akıllıca bir fikir olduğunu kim düşünmüştü? Bunu kendime neden yapmıştım? Neden kendi kendimi sabote etmeyi seviyordum?

Jason haklıydı. Kıçım kocamandı.

“Şişman değilsin. Harika görünüyorsun,” dedi Hannah tek düze bir ses tonuyla. Hayatı boyunca pek çok geline “Şişman değilsin” konuşması yaptığı belliydi. Uzanıp bir mendil aldı ve minik minik vurarak gözlerimin altını sildi. “Şimdi ağlamayı kes, yoksa makyajını tazelemek zorunda kalacağız.”

Biraz burnumu çektim ve gözlerimden birkaç inatçı yaş düşmeye devam ederken aynada kendime baktım. “Sence bu doğru gelinlik mi, Hannah?”

Ellerini omuzlarıma koyarak güldü. “Sanırım bu soruyu sormak için biraz geç oldu.”

Başımla onayladım. “Biliyorum, sadece...”

“Gerginsin,” diye araya girdi. “Düğün günü gerginliği. Otuz yılı aşkın süredir bu işi yapıyorum, canım.”

“Otuz yıl mı?” Saçlarını bu kızıl tonuna boyuyor olmalıydı. Böyle bir iş yapıp da saçında bir tane bile beyaz tel olmamasına imkân yoktu. Hiçbir şey bir insanın saçlarını bir gelinzilla kadar hızlı ağartamazdı.

“Evet, otuz uzun yıl. Küçük ayrıntılar eğlenceli olsa da aslında çok önemli degiller.”

“Degiller mi?”

“Hayır. Mesele gelinlik, düğün yemeği ya da ilk dans değil. Mükemmel bir fotoğrafçı ya da muhteşem bir buket de değil. Bunların hiçbirinin önemi yok. Önemli olan tek şey mihrapta

hayatının aşkıyla birlikte durup ‘Evet’ demen. Önemli olan tek şey, ikinizin birlikte orada olmanız ve hikâyenizin açılış bölümünü yazmaya başlamanız.”

Tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi bıraktım.

Elimi avucunun içine alıp hafifçe sıktı. “Tamam mı?” diye sordu.

Başım la onayladım. “Tamam.”

Kapım çaldı ve ikimiz birden dönünce Connor’ın orada durduğunu gördük. Siyah smokininin içinde çok yakışıklı görünüyordu. Tamamen siyah giymesine sevinmiştim. Çok çekici ve şıktı.

“Connor, selam, harika görünüyorsun.” İçimi çektim, rahatlamıştım. “Seni burada görmek çok güzel çünkü bu, Jason’ın da burada olduğu anlamına geliyor, yani bu gerçekten yaşanıyor ve ben sebepsiz yere ağlıyordum ayrıca...” Connor’a baskarken sözlerim yarıda kesildi. Dudakları garip bir şekildeydi, daha önce onda hiç tanık olmadığım bir şey yapıyorlardı.

O... somurtuyor muydu?

“Ne oldu?” diye sordum telaşla. “Her şey yolunda mı? Jason iyi mi?”

Boğazını temizleyip ellerini ceplerine soktu. Hannah’ya ve sonra tekrar bana baktı, dudakları huzursuz bir somurtuşla aşığı kıvrılmıştı. “Özel olarak konuşabilir miyiz?”

“Ah, olamaz..” diye mırıldandı Hannah başını iki yana sallayarak.

Bakışlarımı Hannah’ya çevirdim, daha da telaşlanmıştım. “Ne demek ‘Ah, olamaz’? Neler oluyor?”

Hannah hüzünle gülümseyip ellerimi sıktı. “Konuşmanız için sizi yalnız bırakayım.” Sanki olacakları biliyormuş gibi, sanki dünyanın nasıl altüst olacağını biliyormuş gibi odadan çıktı.

O odadan çıktıktan sonra Connor bana bir adım daha yaklaştı. O yaklaştıkça kendimi daha da kötü hissettim.

DOĞU IŞIKLARI

Nefes alamıyorum...

Nefes alamıyorum...

“Hayır,” diye fısıldadım, bedenim titremeye başlamıştı. “Yani, bu çok saçma. Böyle bir şey yapmaz... Yani, yapamaz...” Tamamen inkâr içinde güldüm ve ben kahkaha attıkça Connor yüzünü daha fazla buruşturdu. “Şu anda neden buradasın?”

Başını yere eğdikten sonra yavaşça kaldırıp o mavi gözleriyle bana baktı. “Çok üzgünüm, Aaliyah.”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Üzülme çünkü üzülecek bir şey yok. Demek istediğim, o beni seviyor. Biz birbirimizi seviyoruz. Bugün olanlar... sadece gerginlikten. Ben gergindim, eminim o da gergindir, sorun değil. Biz iyiyiz.” Sertçe yutkundum. “Değil mi, Connor?”

“O, şey...” Ağzından çıkan her kelime acı doluydu. Benim durumu tam anlamıyla idrak etmem için söylenmesi gerekenleri dile getirirken her kelimesinden suçluluk akıyordu. “Komedinin üzerine bir not bırakmış...”

13

CONNOR

Tüm konuklar dedikodularını ve yargılayıcı yorumlarını da yanlarına alarak dağılmıştı. Kilisede sadece Aaliyah ile ben kalmıştık. Herkesin defolup gittiğinden ve zavallı kızı yalnız bıraktığından emin olmak için hâlâ orada bekliyordum.

Mihrabın başında durmuş, güzel çiçeklerle yapılmış kemere bakarken sırtı bana dönüktü. Gelinliğinin kuyruğu arkasında uzanıyordu ve omuzları öne doğru çökmüştü.

“Aaliyah,” dedim nazikçe ellerimi takım elbisemin ceplerine sokarak. “Düğün organizatörü nerede?”

“Onu gönderdim. Etrafımda insan olmasını kaldıramadım. Marie beni teselli etmeye çalıştı ama ona gidip oğluna bakmasını söyledim.”

“Ah.” Vücudu biraz daha dikleştirdi fakat bana doğru dönmedi. “Şoförüne seni eve bırakmasını söyleyebilirim. Ya da gitmek istediğin başka bir yer varsa... herhangi bir yer... nereye gitmek istersen, seni götürebilirim.” Bir nefes aldım, ne diyeceğimi bilemiyordum. Mevcut durumu onun için daha iyi hale getirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

Başını iki yana sallayıp parmaklarıyla oynamaya başladı.

“Sence o iyi midir?” Bana doğru döndü. “Böyle kaçmak hiç onluk değil.”

Ona doğru bir adım daha attım ama konuşmadım. Benden farklı bir Jason tanıyor olmalıydı. Benim tanıdığım Jason tam anlamıyla kaçacak bir tipti. İşler zorlaşınca ortadan kaybolurdu. Biraz gerçek iş yapması gerektiğinde sinir krizi geçirir ve psikolojisini düzeltmek için kendini Bora Bora’da bulurdu. Dengesizliğin kelime anlamıydı ama Aaliyah nedense onu böyle görmüyordu. Olan şey karşısında gerçekten şok olmuş görünüyordu. Diğer yandan ben? Kaçmasına şaşırarak bana gülünç geliyordu.

Aaliyah’yı zamanına değer biri olduğu konusunda nasıl ikna etmişti?

“Birbirimiz için uygunduk. Öyle olduğumuzu biliyorum. Bunu hissediyordum...” Bir an için gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. “En azından hissettiğimi sanıyordum. Yani, son zamanlarda iş yüzünden stresli olduğunu biliyorum ve...”

Dağılmasına saniyeler kalmıştı ki onu suçlamıyordum. O anda milyonlarca parçaya dağılmak için her türlü hakkı vardı. Onu oradan çıkarmak zorundaydım. O gelinlikten. Yaşadığı trajediden.

“Aaliyah, gitmeliyiz.”

“Telefonlarıma cevap vermiyor.” Gözleri dolmuştu ama ağlamıyordu. “Belki bir kaza oldu ve bu yüzden telefonlarıma cevap veremiyor. Belki ofiste bir tür kriz yaşandı ya da belki biri ona benim hakkımda yalan söyledi. Dün insanların konuştuğunu duydum ama sadece uyduruyorlardı, Connor. Yemin ederim. Ama belki de onlara inanmıştır. Belki biri aklına girmiştir. Ya da belki...” Bir nefes aldı. “Ya da belki herkes haklıydı. Belki de hayatına giren uzun kadınlar listesindeki sadece bir maddeydim. Belki de özel biri değildim.” Sonrasında kelimeleri boğuklaştı. “Ya da belki... belki... belki...”

Öne doğru eğilip eliyle ağzını kapattığında gözyaşları akmaya başlamıştı. Elleriyle yüzünü örterken hıçkırı hıçkırı ağlıyordu. Sonsuza dek mutlu olacağı gün, ona güç verecek bir aşk hikâyesi yaşamadığının ve mihrapta tek başına kaldığının farkındalığıyla kontrolsüzce titriyordu.

Siktir.

Bu çok garipti.

Yanına gitmek için mihraba doğru yürümeye başladım.

Adım adım ona doğru yürüdüm. Olabildiğince hızlı bir şekilde ilerleyip dizleri çözülmeye başladığında yanma ulaştım ve onu yakaladım. Kollarını bana doladı, onun için dikilmiş gibi görünen güzel beyaz gelinliği üstündeyken bana sıkıca sarıldı. Yıldırım çarpmış bir tanrıça gibi görünüyordu. Bu hiç adil değildi. Bana kalırsa Aaliyah iyi biriydi. Bu tür boktan şeyler iyi insanların başına gelmemeliydi. Jason yaptığı şey yüzünden pisliğin tekiydi.

“Neden ona yeterli gelmedim?” diye ağladı, kalbinde hissettiği acı varlığının her parçasından dökülürken bu kelimeleri defalarca tekrarlardı.

Ne söyleyeceğimi ya da nasıl daha iyi hissetmesini sağlayacağımı bilmiyordum, bu yüzden onu kendime çekip yorgun bedenini kendime yasladım. Kollarımın arasında kendini kaybederken sessiz ve hareketsiz kaldım. Onu iyileştirmeye çalışmadım çünkü parçalara ayrılmış birini kimse iyileştiremezdi. Bazen sadece enkazın ortasında dururdunuz ve yeni kırılmış parçaların içinde yaşamayı öğrenmeyi umut ederdiniz.

Mihrabın önünde yere oturduğumuzda, “Yanımda kalmak zorunda değilsin,” dedi. Uzun bir süredir, en az bir saattir oradaydık ama o gitmeye hazır olana kadar yanından ayrılmayacaktım. Daha yeni düğün gününde terk edilmişti, en azından onunla oturabilirdim.

“Önemli değil.”

“Hayır, önemli. Eminim yapabileceğin daha iyi, daha mühim şeyler vardır.”

Ağzımı açmadım. Kendini kaybolmuş, terk edilmiş ve yalnız hissettiği açıktı ve yerinde ben olsaydım şu an tek başıma olmaktan nefret ederdim. Bu yüzden onu orada öyle yalnız bırakmayı kabul etmeyecektim. Bana gidebileceğimi söylediği her seferinde, gözlerinde kalmayı seçmem için küçük bir umut gördüm. O öğleden sonra sadece onu terk etmeyecek birine ihtiyacı vardı. Ben de kaldım.

Dizlerini büküp göğsüne çekmiş, uzaklara dalmıştı. “Düğün yemeği şu anda başlıyor olacaktı,” diye fısıldadı. “Her yerde müzik, dans ve mutluluk olacaktı...” Gözleri kan çanağına dönmüştü ve yanaklarında rimel izleri vardı.

Cevap vermedim.

Ayağa fırladı. “Sanırım gideceğim.”

“Gitmek mi? Nereye gideceksin?”

“Düğün yemeğine.”

“Ne?”

Başını yukarı aşağı salladı, belli ki şoktaydı çünkü delice konuşuyordu. “Evet, bilirsin... sadece kontrol etmek için.”

“Ne? Hayır. Bu delilik.”

“Evet, öyle. Beni oraya götürebilir misin?”

“Pardon? Hayır,” dedim kesin bir dille. “Tabii ki seni oraya götürmeyeceğim.”

“Ama beni gitmek istediğim her yere götürebileceğini söylemiştin. Götüreceğine söz vermiştin.”

Kadınlar ve onların kusursuz hafızaları.

“Bunun sağlıklı bir seçim olduğunu sanmıyorum...”

“Ama yine de bir seçim yapıyorum ve eminim burada oturmaktan bıkmışsındır, o yüzden oraya gitmeliyiz.”

“Olmaz.”

“Olur.”

“Mümkün değil.”

“Connor.”

“Ne?”

Gözlerine ve çökük omuzlarına baktım, bana Sarah McLachlan şarkılarının eşlik ettiği köpek sahiplenme reklamlarındaki yavrular gibi bakıyordu. “Lütfen?”

Tanrı aşkına.

“Peki, tamam. Git üzerini değiştir.”

Gelinliğinin aşırı uzun kuyruğunu kollarının arasına alıp son sürat ilerlemeye başladı. “Hayır, zamanımız yok. Hadi gidelim.”

14

AALIYAH

Güllerle dolu altın renkli vazolardan dans pistini aydınlatmak için kullanılan projektörlere kadar her şey mükemmeldi. Masa ve sandalyeler göz kamaştırıcıydı, tatlı masasında en sevdiğim şeylerin hepsi vardı.

Kekler.

Kurabiyeler.

Limonlu barlar.

Nefesimi kesen bir pasta. Kat kat şeker hamurunun üzerinde salınan altın kurdeleler, harika bir kremayla yazılmış J ve A harfleri. Bir kat kırmızı kadife kek, diğer kat bitter çikolatalı kektendi. En sevdiklerimiz...

Her şey mükemmeldi fakat sonsuza dek sürecektir bir aşk hikâyesi için düzenlenmiş düğün yemeği çalışanlar tarafından kaldırılıyordu. Bundan sonra nasıl iyi olacaktım?

Kapının önünde donup kalarak dekoru götüren çalışanlara bakarken Connor da yanımdaydı. İki kişi yirmi kiloluk şaheseri özensiz hareketlerle tekerlekleri sallanan bir arabaya yerleştirmek üzereyken göğsüm sıkıştı. Muhtemelen pastayı arka odaya götürdükleri gibi birer çatal kapacak ve hayvanlar gibi yumulacaklardı.

“Durun! Hayır!” diye bağırarak peşimden gelen uzun kuyruğumla salonun içine koştum. “Ona dokunmayın!”

Kısılmış gözlerle bana döndüler. Ergen gibi görünüyorlardı, böyle görkemli bir pastayı taşımak için belli ki çok gençlerdi. “Ah... ne?” diye mırıldandı biri.

“O pastaya dokunmayın dedim!” Muhtemelen gözlerimde çılgın bir ifade vardı çünkü kalbim tamamen çılgına dönmüştü. “Kaldırmayın.” Yemek şirketinden diğer çalışanlara dönüp dekoru bozmamalarını emrettim. DJ’e ekipmanlarının fişlerini çekmeyi bırakması için bağırdım. Barmenden her şeyi silmeyi kesmesini istedim.

Mükemmel salonun biraz daha öyle kalmasını istiyordum.

“Aaliyah...” Connor’ın sesi alçak ve hüzünlüydü.

Sesi duyunca irkildim. Dünyanın en mutlu adamının üzgün görünmesi endişe vericiydi.

“Connor, durdur onları. Lütfen. Durdur onları. Durdur onları,” diye yalvardım, sanki tek müttefikim oymuş gibi ona baktım.

“İşlerini yapmak zorundalar...”

Derin bir nefes aldım ve gözyaşlarım dökülmeye başlarken sertçe yutkundum. “Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var.”

Gözlerini kıstı. Beni anlamıyordu. Mantıksız duygularımın kaynağını bilmiyordu. Connor’ın anlamadığı bir şey varsa o da başkalarının duygularıydı. Hiçbir ilişkisini duygulara tanık olacak kadar uzun süre devam ettirmemişti.

“Mantıksız davranıyorsun,” dedi bana. Kabaca değil, objektif bir tavırla. Görünüşe göre, Connor’da tek bir nezaketsizlik hücresi yoktu.

“Biliyorum ama lütfen.”

Ensesini ovuşturdu ve ekibe dönerken omuzları yenilgiyle düştü. “Her şeyi olduğu gibi bırakın,” dedi onlara.

“Ama efendim, emirlerimiz...”

Connor hemen, “Her şeyin parası ödendi,” dedi. “Salon, zaman, hizmetleriniz. Yani en azından gelinin kutlamalara katılmasına izin verebilirsiniz.”

“Ama... o, gelin değil,” dedi bir başkası. “Düğün iptal edildi.”

O, gelin değil...

Bunları işitene kadar kelimelerin canımı yakabileceğini bilmezdim.

Connor bunu diyen kişiye ters bir bakış attıktan sonra gözlerini kıstı. Elini arka cebine atıp cüzdanını çıkardı. “Düğün yemeği hizmetlerinize devam etmeniz için her birinize üç yüz dolar ödeyeceğim.”

O öğleden sonra ilk kez suçluluk içime işledi. “Hayır. Üzgünüm, Connor, gidebiliriz...”

Tek elini kaldırıp beni susturdu ve diğer eliyle parayı çıkardı.

Çalışanlar birbirleriyle bakıştıktan sonra omuzlarını silkeerek Connor’a doğru ilerlediler ve sahte bir gelinin ruhsal çöküntü yaşamasına engel olmaları karşılığında ödemelerini almaya başladılar.

Ya da sahte bir gelinin ruhsal çöküntü yaşamasına yardımcı olmaları karşılığında.

Çünkü yaptığım şeyin akla uygun hiçbir yanı yoktu.

DJ çalmaya başlayınca dans pistinin ortasına ilerledim. Işıklar yandı ve ben ellerimden kaçırdığım hayata bakarak ileri geri sallanmaya başladım. Sonra yavaş bir şarkı başlayınca tüm duygular aynı anda üzerime hücum etti. Dizlerim çözülmeye ve gözlerim dolmaya başladı. Düşüp yere çarpacağım anda Connor beni tutunca şaşırdım.

Beni yukarı çekip kollarının arasına aldı. Benimle birlikte ileri geri sallanıyordu şimdi. “Tuttum seni, Kırmızı. Tuttum seni.”

Ben düşerken yakalamak için oradaydı.

“Sana verdiğim sözü tutmadım,” dedim. İleri geri sallanırken yorgun başımı omzuna yasladım.

“Ne sözü?”

“Benimle dans etmeyen bir adama asla âşık olmamam gerektiğini söylemiştin. O bunu asla yapmazdı,” diye fısıldadım omzuna doğru ağlayarak. “Benimle asla dans etmezdi.”

“O zaman neden onu seçtin?”

Burnumu çektim fakat cevap vermedim çünkü yanıtlamaya yüzleşemeyeceğim kadar acınası geliyordu.

Çünkü yalnızdım ve yalnız kalmaktan, kısa hayatımın geri kalanını yalnız geçirmekten korkuyordum.

“Birbirimizi son gördüğümüzde neden öyle dedin? Neden bana onunla evlenmememi söyledin? Onun için yeterince iyi olmadığını mı düşündün?”

Şaşkın bir ifadeyle tek kaşını kaldırıp başını salladı. “Hayır. Tabii ki öyle düşünmedim. Sadece onun senin için yeterince iyi olmadığını biliyordum.”

Dediklerine inanmak istiyordum ama yine de zordu.

Ekip bizi dışarı atana kadar öylece dans ettik.

“Seni nereye götürmemi istersin?” diye sordu Connor.

“Bilmiyorum. Gidecek hiçbir yerim yok. Jason’ın çatı katına gidemem. Orası benim değil. Onun evi. Benim kimsem yok, hiç kimsem yok... Gidecek hiçbir yerim yok ve...”

“Bu gece benimle kalacaksın,” dedi göğsümde kabaran paniği yatıştırarak. “Benimle kalacaksın.”

Düzenleme

Ny.ozlem

15

CONNOR

Aaliyah'ya boş odalarımın birini gösterip üstünü değiştirmesi için kıyafetler verdim. Bana sessizce teşekkür ettikten sonra odaya girip kapıyı arkasından kapattı.

Bu gece ihtiyacı olan bir şey varsa o da dinlenmekti.

Ofisime geri döndüm. Yorgunluktan ölüyordum ama muhtemelen yakın zamanda uyuyamayacağımı da biliyordum. Bu nedenle en iyi yaptığım şeye koyuldum, kendimi işe verecektim.

Gece saat bir civarında telefonuma bildirim geldi.

Jason: *Selam. Her şey yolunda gitti mi?*

Her şey yolunda gitti mi?

Bu ne cüretti? O gün ona milyonlarca mesaj göndermiş, milyarlarca kez aramış ve cevap vermesi için yalvaran trilyonlarca sesli mesaj bırakmıştım. En azından Aaliyah'yı araması için. Erkek olup yarattığı büyük fırtınanın hesabını vermesi için. Mahvettiği kırık kalple yüzleşmesi için. Neredeyse yirmi saat boyunca çitini çıkarmamıştı ve cevap verdiğinde de tek söylediği buydu.

Her şey yolunda gitti mi?

Jason: *Aaliyah iyi mi?*

Bu adam ciddi olamazdı.

Aaliyah'nın iyi olmanın yakınından geçebileceği herhangi bir senaryo olduğunu düşünecek kadar aptal olamazdı.

Ona küfretmek istiyordum. O zavallı kıza yaptığı şeylerin kabul edilebilir olduğunu düşündüğü için onu parçalamak istiyordum. Elbette Aaliyah berbat haldeydi ama bunun nedeni o pisliği gerçekten önemsiyor olmasıydı. Aaliyah, Jason'a gerçekten değer verdiğini bakışlarından gördüğüm ilk kadındı. Ayrıca tamamen yıkılmadığı zamanlarda nazik ve zarıftı, hem içi hem dışı güzeldi. Saf bir kalbi vardı ve Jason bunu yok etme ihtiyacı hissetmişti.

Bir kâğıda karaladığı birkaç kelimedden başka bir şey söylemeden ortadan kaybolmuş, pisliğini ve hatalarını temizlemeyi bana bırakmıştı. Sanki gitmek onun için yapması en kolay şeymiş gibi gitmişti.

Bu yüzden de onu görmezden geldim. Mesajlarını görmezden geldim, sahte endişesini görmezden geldim ve içten içe karmanın yaptıklarını ona ödetmesini umdum.

Yatağa gitmek için yerimden kalktığımda misafir odasından gelen burun çekme seslerini duyup şaşırdım. Hâlâ uyanıktı ve belli ki ağlıyordu. Hiç düşünmeden oraya gidip kapıyı çaldım. Kapıyı açtığında karnıma yumruk yemiş gibi hissettim. Bitkin görünüyordu. Yıkılmıştı.

“Özür dilerim, çok mu gürültü yaptım?” diye sordu.

“Hayır, hayır. Öyle değil.” Kaşlarımı çatıp kollarımı kavuşturdum. “Sana önemli olduğunu söylemek istedim sadece.”

“Efendim?”

“Sen önemlisin. Sana varlığının bir değeri yokmuş gibi hissettiren herkese rağmen bunu bilmeni istiyorum. Sen içinde yaşadığın için bu dünya daha iyi.”

Alçak sesle kıkırdadı. “Kendimi önemsiz hissettiğimi nereden anladın?”

“Çünkü seninle çok az zaman geçirmiş olsam da her şeyi derinden önemseddiğini ve hissettiğini biliyorum.”

Kapı çerçevesine yaslandı. “Sana bir sır verebilir miyim?”

“Evet.”

“Ölmeden önce ruh eşimi ya da ailemi asla bulamayacağımdan korkuyorum. Son günüme kadar hep yalnız kalacağımdan korkuyorum.”

“Bu doğru değil. Sen başroldeki kadınsın.”

“Ya kahramanı bulamazsam?”

“Sorun değil. Sanılanın aksine, başka biri olmadan da sonsuza dek mutlu bir hayat yaşayabilirsin. Bu gece uyu,” diye emrettim başımı sallayarak.

“Denerim.”

“Bu gece uyu,” diye tekrarlayıp yanaklarından süzülen birkaç damla gözyaşını başparmağımla sildim.

“Uyuyacağım.”

“Yalan söylüyorsun.”

“Yalan söylüyorum.”

“Seninle oturmamı ister misin? Böylece yalnız hissetmezsin?”

Dudakları bir an için aralandıktan sonra başını iki yana salladı. “Hayır. Senden bunu isteyemem. İyiyim. Gerçekten, sorun yok.”

Bu, kalmama ihtiyacı olduğuna beni ikna etmek için yeterliydi. Yalnızlıktan ödü kopuyordu. Bu korkunun onu nasıl da yiyip bitirdiğini bu gece görmüştüm. Onu bu ruh halinde yalnız bırakmayı kabul edemezdim.

Odaya girip masanın önündeki sandalyeye oturdum. O da yatağa geçti ve bu küçük jestim için bana sessizce teşekkür etti. Çektiği acıyı dindiremezdim ama bunu yapabilirdim. Aklımdan

geçen çılgın düşüncelere engel olamazdım. Hissettiklerinin tek bir zerresini bile anlayamazdım.

Ben de terk edilmiş ve yapayalnız bırakılmış bir kadın için yapabileceğim tek şeyi yaptım. *Kaldım.*

16

AALIYAH

Perdelerin arasından yatak odasına süzülen gün ışığı yanaklarıma vurunca homurdandım. Henüz gözlerimi açmamıştım, beynimin zonklaması midemi bulandırıyordu. Başım o kadar dönüyordu ki kafamı vücudumdan koparmak istiyordum. Güneş ışığının bu berbat hissi daha da şiddetlendireceğinden emindim.

Geceleri her zaman fişe taktığım ve komodinin üzerine bıraktığım telefonumu bulmak için sağıma uzandım ancak elim masaya dokunmak yerine doğrudan aşağı düşünce nefesim kesildi.

Gözlerimi açarak doğruldum ve kendi yatağında olmadığını fark ettiğimde anlık bir panik yaşadım. Panik bütün bedenimi ele geçirirken tüylerim diken diken oldu. Neredeydim ben? Ve kimin yatağında yatıyordum?

Sonra yaşanan her şey bir anda aklıma geldi. Düğün. Bir gece öncesi. Connor.

Onun bol tişörtü ve gri eşofmanı içindeydım, bu da paniğimin yeni seviyelere fırlamasına neden oldu. Bir önceki geceyi, ilişkimin bitişini, ardından gelen çöküşü ve Connor'ı hatırlamaya başladım.

Yatağın diğer tarafına, komodinin bulunduğu yere baktım. Üzerinde bir bardak su ve bir kâğıt parçası duruyordu.

Yatakta dönerek diğer uca gidip kâğıt parçasını aldım.

Kırmızı,

İyisin.

-Kaptan

Aynaya bakma hatasına düşerek orada kırık bir kalp ve dağılmış bir göz makyajı gördüm. Akmış *eyeliner* ve rimelimle rakuna benziyordum.

Daire domuz pastırması kokuyordu, bu da Connor'ın uyanık olduğu ve bir şeyler yaptığı anlamına geliyordu. Yavaş hareketlerle yatak odasından çıkınca kocaman, açık bir alanla karşılaştım. Çatı katının geniş, modern ve bolca ışık alan bir tasarımı vardı. Beni uyandıran güneş ışığı zeminden tavana uzanan pencerelerden girerek her yanı kaplıyordu.

“Selam,” diye mırıldandım Connor'a. Sırtı bana dönüktü ve mutfakta durmuş, ocakta bir şeyler karıştırıyordu.

Bir bulaşık havlusu attığı omzunun üzerinden bakarak hafifçe gülümsedi. “Günaydın, gün ışığı.”

Ne kadar ironik bir sözdü. Ruh halim hiç de ışık saçmıyordu.

Ocağa dönüp altını kapadıktan sonra bana doğru yürüdü. Ben çoktan mutfak adasının önündeki bir tabureye çökmüş, başımı tam bir yenilgi içinde tezgâha doğru eğmiştim.

“Uyandığında yanında olmadığım için üzgünüm. Kıpırdandığını görünce uyanmak üzere olduğunu düşündüm o yüzden kalkıp kahvaltı hazırlamaya karar verdim.”

“Gerçekten bütün gece yanımda mı kaldın?”

“Evet, elbette.”

Bu hareketine hissettiğim sıcaklık ruhumun en hüzünlü kı-

sımlarına bile işledi. “Teşekkür ederim, Connor. Her şey için özür dilerim. Artık yakandan düşeceğim. Sana yük olduğumu biliyorum ama artık olmayacağım.”

Sanki gitmekle ilgili söylediklerimi duymamış gibi, “Mısır lapam nasıl seversin?” dedi.

“Neyi?”

“Mısır lapanı diyorum, nasıl seversin? Pastırma da yaptım, biraz da çırpılmış yumurta var.”

“Mısır lapasının ne olduğunu bile bilmiyorum.”

Yüzündeki şaşkınlık ve incinmişlik neredeyse gülmeme neden olacaktı. Eğer hem fiziksel hem de duygusal olarak bitik hissetmeseydim kahkaha atabilirdim.

“Mısır lapası dünyadaki en iyi kahvaltıdır. Güneye özgü olabilir ancak güneye özgü en iyi şeylerden biridir. Normalde peynirli yaparım ama peynirim bitmiş. Ama üzerine biraz şeker eklersen enfes olur!” Parmak uçlarını birleştirip öptü.

“Gerçekten aç değilim,” dedim, midem hâlâ çalkalanıyordu.

“Biliyorum, tam da bu yüzden yemek yemen gerekiyor,” diye açıkladı dolabından bir tabak alarak.

Başımı iki yana salladım. “Hayır, gerçekten, Connor. Sadece eve gitmem gerekiyor. Kendimi...”

Nasıl hissediyordum? Berbat.

Üzgün.

Kırgın.

Özgür?

Bekle, hayır. Bu olamazdı.

Bana baktı ve dudakları üzgün bir somurtuşla aşağı kıvrıldı. Benim için üzülüyordu. Onu suçlayamazdım. Ben de kendim için üzülüyordum.

“Yemek istemediğine emin misin? Birkaç eşofman daha çıkardım, yani istersen duş alıp üstünü değiştirebilirsin. Hem belki duştan sonra bir şeyler yemek istersin.”

Hafifçe gülümsedim. “Olur, teşekkürler. Sonrasında seni meşgul etmeyeceğim.”

“Acele etmene gerek yok, Kırmızı. Gerçekten.” Connor bitik görünüşümden rahatsız olmamış gibiydi. Her zamanki gibi başı dik ve sakin duruyordu. “Cep telefonun yatak odasındaki şifoniyerin üzerinde, şarjı dolu. İstedğin kadar kalabilirsin, hazır olduğunda şoförüm seni istediğin yere götürecektir.”

“Teşekkür ederim.”

“Her zaman.”

Sandalyeden kalkıp yatak odasına doğru ilerlemeye başladım. Sonra durdum ve dönüp Connor’a baktım.

“Connor, bekle.” Omzunun üzerinden bana doğru bakınca sertçe yutkundum. “Sana bunu sormaya hakkım olmadığını biliyorum ama aklıma gelip duruyor ve sana sormadan bu düşünceden kurtulabileceğimden emin değilim...”

Sessizce durup bekledi.

Altdudağımı ısırdım. “Bildiğin başka bir kadın var mıydı? Jason başka biriyle görüşüyor muydu?”

Dudaklarının kenarı seğirdi ve ellerini eşofmanının ceplerine soktu.

Sessizliği bana cevap oldu.

“Onu tanıyor muydun?” diye sordum.

“Yapma bunu, Aaliyah,” diye fısıldadı.

“Neyi yapmayayım?”

“Kendine gerekenden daha fazla acı çektirme.”

Sözleri beni yaralamıştı fakat aslında benim hatamdı. Jason’ın kim olduğunu en başından beri biliyordum yine de kendimi kaptırıp ona âşık olmuşum. Bir karınca olduğumu bile onun örümcek ağına girmiştim.

“Herkes bana hep bir şekilde söyledi. Katıldığımız tüm o sosyal etkinliklerde hep Jason’ın eskiden nasıl bir adam olduğunu ima ederlerdi.”

Hepsi haklıydı. Ben Jason'ın yolunun kesiştiği kadınlardan biri idim sadece. Yanılmalarını o kadar çaresizce istemiştim ki. Onlara yanıldıklarını, kendimeyse yeterli olduğumu kanıtlamak istemiştim. Şimdi hepsi malikânelerinden bana gülüyor, *Ben sana demiştim*, diye düşünüyordu.

Başımı kaldırıp Connor'a baktım.

O hariç.

Gözleri üzerimdeydi ve o kadar da sessiz değildi. Burada ses tonundan değil, duruşundan bahsediyordum. Omuzları çökmüştü ve dudakları hafifçe hareket ediyordu. Kollarını kavuşturmuş, başını hafifçe sola yatırmıştı. Mavi gözleri akşam karanlığındaki okyanus kadar sakin görünüyordu.

Vücut dilinde “Sana söylemiştim” diyen hiçbir şey yoktu. Connor, Jason'ı sevme aptallığına düşmeme gülmüyordu. Tavrındaki hiçbir şey bana aptal olduğumu söylemiyordu.

Gözlerinde yalnızca keder vardı.

Benim için üzülüyordu.

Bakışlarımı ondan ayırmak zorunda kaldım çünkü benim için duyduğu üzüntü kalbimin daha fazla acımasına neden oluyordu. Uzun, sıcak bir duş almaya gittim ve gözyaşlarım vücuduma çarpan su damlacıklarına karışırken hüznü memnuniyetle karşıladım. Onunla savaşılmaya çalışmadım. Ondan kaçmaya çalışmadım. Canımın yanmaması için kendimi teskin etmedim. Hayır, acının kalbime işlemesine, alevlenmesine izin verdim.

17

AALIYAH

Âşık olan *ilk* kişinin kim olduğunu hep merak etmiştim.

Bunun ne olduğunu hemen anlamış mıydı, yoksa midesinde feci bir yanma mı hissetmişti? Mutlu olmuş muydu? Üzülmüş müydü? Aşkî karşılıklı mıydı, yoksa platonik miydi? Onu bulması ne kadar sürmüştü? Âşık olmak için kaç gün, ay ve yıl beklemişti?

Korkmuş muydu?

Önce o mu konuşmuştu, yoksa ötekinin konuşmasını mı beklemişti?

En sevdiğim kitapların hepsinde ilk görüşte aşk vardı. Karakterlerin gözlerinin buluştuğu anda sıırıslıklam âşık olduklarının anlatılmasına bayılırdım. Her zaman umutlu bir romantik olsam da bunun gerçek hayatta yaşanabileceğine inanmak zordu, yine de bu fikri severdim. Kurgu dünyalarda bile olsa bunun gerçekleşebileceğini düşünmek hoşuma giderdi. Aşkın nasıl isterse öyle hareket ettiği fikrinden hoşlanırdım. Aşkın zamana, mekâna ya da kısıtlamalara inanmadan kendi hızında akıp gittiği düşüncesini severdim.

Bazen hoş karşılanır, bazen de karşılanmazdı ama iki türlü de insanları tesiri altına alırdı.

DOĞU IŞIKLARI

Sonra birçok aşk değişirdi. Kırılırdı, kanardı, asla tam olarak iyileşemeyecek yaralar bırakırdı. Güvensizliğe, kendinden şüpheyeye ve acıya kapı açardı. Bazen aşk hiç var olmasaydı hayatın daha iyi olacağını düşünürdüm çünkü aşk olmasaydı kalp kırıklığı da mümkün olmazdı.

Son zamanlarda aşkı biten ilk kişinin kim olduğunu merak ediyordum. Bunun olacağını görmüş müydü? O noktaya yavaş yavaş mı gelmişti? Küçük sıkıntılarla mı başlamıştı, yoksa bir sabah uyandığında aşkının sona erdiğini mi fark etmişti? Yasını tutmuş muydu? Kolayca vazgeçmiş miydi? Aşkının bitmesi için kaç gün, ay ve yıl gerekmişti?

Acaba aşkını kaybetmek, son birkaç saat içinde beni mahvettiği ölçüde onu da incitmiş miydi?

Connor benimle evime kadar gelmeyi teklif etti ama kabul etmedim. Tek istediğim bir süre yalnız kalmaktı. Araba *So-Ho*'daki çatı katına yanaştığında midem bulandı. Bir parçam aceleyle yukarı çıkmak, eşyalarımı toplamak ve görünmeden hızla uzaklaşmak istiyordu. Daha büyük bir parçamsa Jason'ın yukarıda oturduğunu ve bana son yirmi dört saatteki her şeyin büyük bir hata olduğunu söylemeye hazır olduğunu umuyordu.

Bana korkuya kapıldığını söylemesini ve hemen o anda benimle nikâh salonuna koşup, "Evet," demesini umuyordu.

Ne kadar da acınası bir haldeydim.

Jason yine onunla evlenmemi istese muhtemelen evet derdim.

Bunun gücümü mü, yoksa zayıflığımı mı yansıttığını bilmiyordum.

Beni eve götürme nezaketi gösteren Connor'ın şoförüne, "Teşekkürler, Luis," dedim.

Daha doğrusu Jason'ın evine.

Kesinlikle benim evim değildi.

"Elbette. Bir şeye ihtiyacınız olursa, eminim Bay Roe sizi

bugün başka bir yere götürmemde bir sakınca görmeyecektir.” Bana karşı çok nazikti ve bunun için minnettardım. Nezaket görmeye ihtiyacım vardı.

“Sanırım ihtiyacım olmayacak, teşekkür ederim.”

Bunu söyledikten sonra vedalaştık ve derin bir nefes alarak binaya girdim. Ön kapıdan içeri girdiğim anda midem düğümlendi. Resepsiyonda çalışan Katherine beni gördüğünde gözlerini kocaman açtı, burada yirmi yıldan uzun süredir çalışan yaşlıca bir kadındı. Jason’ın yanma taşındığımdan beri geçen altı haftadır beni karşılayan bir yüzdü; tanımaktan mutlu olduğum, sevdiğim biriydi.

“Aaliyah. Merhaba, tatlım.” Hızla ayağa kalkarken gözlerinde derin bir üzüntü vardı. “Nasılsın?”

Zoraki bir şekilde gülümsedim. “Daha iyi günlerim olmuştu.”

“Tahmin edebiliyorum. Olanlar için üzgünüm ama Bay Roltsfield burada istediğin kadar kalabileceğini bilmeni istedi.”

Biraz doğruldum. “Jason’la konuştun mu?”

“Evet, hanımefendi.”

“Şu anda burada mı?”

“Hayır, hanımefendi. Dün yola çıkmadan önce uğrayıp bir şeyler aldı. Bir seyahate çıkacağını söyledi.”

“Nereye gideceğini söyledi mi?” diye sordum.

Katherine yüzünü buruşturdu. “Sanırım Fransa’ya gideceğini söylemişti.”

“Balayımız.” Ya da balayımız olsaydı gideceğimiz yer...

“Bak, tatlım.” Katherine ensesini ovuşturup kaşlarını çatı. “Bu sefer senin gerçekten son olacağına bahse girmiştım. Jason’ı pek çok farklı kadınla gördüm. Çok, çok, *çok fazla*...”

“Anlıyorum. Jason eskiden çok takılırmış,” diye araya girdim. “Nereye varmaya çalışıyorsun?”

“Sadece seninle farklıydı diyorum. Seninleyken farklıydı.”

Sözlerine karşı ofladım. Söyledikleri beni pek çok açıdan sinirlendirmişti ancak asıl neden, Jason için farklı olmama rağmen beni terk etmesiydi. Kalması için yeterli gelmemiştim.

Kimseye yeterli gelmiyordum.

“Onun hayatını değiştiren kadın olmak istemişim,” diye itiraf ettim. Zihnim beni beklenmedik bir anda terk etmesini kabullenmekte zorlanıyordu. Daha önceki ilişkilerimde tüm tehlike işaretlerini görebiliyordum ama Jason beni gerçekten önemsiyor gibiydi. Bu sefer hazırlıksız yakalanmışım.

“Onun hayatını değiştirdin.”

Avuç içlerimi yorgun gözlerime bastırdım. “Değiştirmedim. Eğer öyle olsaydı, burada hıçkırarak ağlıyor olmazdım. Hayatını değiştiren kadın ben olsaydım benimle birlikte mihrapta, ‘Evet,’ derdi. Ama bunun yerine çekip gitti.”

“Bu doğru olsa bile yine de onun hayatını değiştirdin.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü insanlar seninle tanıştıktan sonra değişmeden duramazlar, Aaliyah.”

Gülümsedim ve çantamdaki anahtara uzanırken Katherine’e teşekkür ettim.

Arkamdan bir ses, “Aaliyah,” diye seslenince telaşla döndüm. Sesini duyduğum anda tanıdım ve aniden kalbim sıkışmaya başladı.

Benim için çok şey ifade eden bir çift göze bakarken, “Marie, merhaba,” dedim kısık sesle. “Burada ne yapıyorsun?”

“Oğlumu bulmaya çalışıyordum ama bir süre Fransa’da küçük bir tatil yapacağını öğrendim.” Elleri bakıp parmaklarıyla oynarken kaşlarını çattı. Başını kaldırdığında gözlerinden yaşlar akıyordu. “Ah, Aaliyah. Böyle olmaması gerekiyordu.” Elini ağzına götürerek kontrol edilemeyen hıçkırıklara boğuldu.

İlk tepkim ona sarılmak oldu. Lobide durmuş, düğün gününde beni terk eden adamın annesini teselli ediyordum. An-

cak elimde değildi, birinin dağıldığını görmek bende onu teselli etme isteği uyandırıyor.

“Seni seviyor, Aaliyah. Sevdığını biliyorum,” dedi biraz geri çekilerek. “Yukarıda biraz konuşabilir miyiz?”

Bir anlığına tereddüt ettim. Jason’ın annesiyle konuşmaya hazır olduğumdan emin değildim. Henüz kendimle ve kalp kırıklığımla yüzleşmeye bile hazır değildim.

Ben daha cevap veremedi Marie ifade edemediklerimi anladı. “Hiç sorun değil. Özür dilerim. Sana biraz zaman verdim. Oğlumun sana yaptıklarından daha fazlasını hak ettiğini bilmeni istiyorum. Seninle tanıştığım andan itibaren özel biri olduğunu biliyordum.”

“Teşekkür ederim, Marie.”

“Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama sence...” Burnunu çekerek çantasından bir mendil çıkarıp gözlerini sildi. “Sence biz görüşmeye devam edebilir miyiz? Belki kahvelerimize devam edebiliriz? Kulağa bencilce geldiğini biliyorum ama dünyanın bir parçasıymışsın gibi hissediyorum.”

Ben de aynı şekilde hissediyordum ama onu yakın zamanda görme fikri biraz fazla göz korkutucuydu. “Sanırım sadece zamana ihtiyacım var, Marie. Dürüst olmak gerekirse, tüm bunlarla baş etmek çok zor. Zihnim hâlâ dönüyor.”

“Anlıyorum, tatlım. Daha fazla vaktini almayacağım ama bu dairede istediğin kadar kalabileceğini bil. Yeni bir yere taşmana kadar Jason’ı buradan uzak tutacağımdan emin olabilirsin. Fakat umarım oğlumun sana yaptığı şeyin zalimce olduğunu biliyorsundur. Seni incittiği için özür dilerim.”

Gergin bir kahkaha attım. “Benden özür dilemene gerek yok, Marie. Oğlunun hatalarından sen sorumlu değilsin.”

Şimdi endişeyle kıkırdama sırası ondaydı. “Bir ebeveyne bunu milyonlarca kez söyleyebilirsin ama sana hiçbir seferinde inanmaz.” Beni kendine çekip sımsıkı sarıldığında sıcaklığına

teslim oldum. Birinin bana sarılmasına bu kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. “Hep senin gibi bir kızım olmasını dilemişimdir,” diye fısıldayınca çok duygulandım.

Gitmek için arkasını döndü ve kapıyı açarken bir anlığına duraksayıp bana baktı. “Şunu açıklığa kavuşturalım, Aaliyah. İlişkinizin yıldızı hep sendin, tam tersi değil. Oğlum senin için asla yeterince iyi değildi. Ödül olan sendin.” Gülümsedi ve beni nasıl üstesinden geleceğimi bilmediğim karmaşık duygularla bırakarak uzaklaştı.

Asansörle çatı katına çıktım ve içeri adımımı atar atmaz bir boşluk hissettim. O duvarlar arasında uzun süre yaşamamıştım ama bir noktada kendimi orada sonsuza dek mutlu olacağıma inandırmıştım. Masalsı sonlar bazen sadece kitaplarda oluyordu.

Çatı katında her şey her zaman olduğu gibiydi, sadece biraz farklıydı. Evdeki tüm eşyalara baktığımda eskisi gibi bir aidiyet hissetmiyordum. Yatak odasına girince dolaplarda Jason’ın bazı kıyafetlerinin olmadığını fark ettim. Beni gerçekten terk etmişti ve geri dönmeyecekti.

Kendimle ne yapacağımı bilmiyordum. Hayata nasıl devam edeceğimden emin değildim. Elimde hiçbir şey yoktu; ne kocam ne işim ne de evim. Beni düğün günümüzde terk eden bir adamla birlikte olmak için hepsinden vazgeçmiştim.

O sabah yatağa uzandım ve aşk dışındaki her şeyi hissettim. O evde bulunmanın getirdiği rahatsızlıktan nefret ettim. Duvarların bana oraya ait olmadığını belli etmesinden nefret ettim. Her an Jason’ın gelebileceği ve bana buraya ait olmadığını hatırlatabileceği düşüncesiyle irkilmekten nefret ettim.

Bu yüzden yataktan kalkıp kendimi daha az yalnız hissettiğim tek yere gittim.

Pazar sabahları ölümlerle konuşurdum. Aslında ölümlerle değil de sadece bir tanesiyle... Grant’in mezarını ziyaret etmek ve onunla hayat hakkında, dünyamdaki iniş çıkışlar hakkında ko-

nuşmak bir gelenek haline gelmişti. Ona çizgi roman okurdum ve birlikte güneşin doğuşunu izlerdik. O sabah onunla güneşin doğuşunu kaçırmıştım ama yine de beni teselli ettiğini hissediyordum.

Grant'ın mezar taşının önünde, bacaklarımı büküp dizlerime sarılarak oturdum. Başımı kollarıma yaslamıştım, bana hâlâ sevildiğimi hissettiren tek kişiye bakıyordum. O sabah hiçbir şey söylemedim çünkü bana cevap vermeyeceğini biliyordum ama zihnimde iyi olacağımı söylediğini hayal ediyordum.

Mezar taşının etrafına çeyreklikler serpiştirilmişti. Her ziyaret ettiğimde bir çeyreklik bırakırdım çünkü bana hep onu hatırlatırlardı. Tanıştığımız ilk zamanlarda Grant parmaklarının arasında sürekli bir çeyreklik çevirirdi. Yıllar boyunca aklımdan çıkmayan tuhaf inançları ve sözleri vardı. *Bir peni bulursan al, gün boyu şansın açık olur. Bir çeyreklik bulursan bana ver, ben de sonsuza kadar şanslı olayım.* Şans getiren bir çeyreklik taşımadığı gün yoktu. Bu yüzden diğer tarafta da şanslı olabilmesi için onu ne zaman ziyaret etsem bir çeyreklik bırakırdım.

Orada oturup umutsuzluk içinde boğulurken aklıma bir başka sözü daha geldi. *Yağmurdan sonra gökkuşağı gelir, Aaliyah. Gözyaşlarının akmasına izin ver. Önce kırıl, sonra onar.*

Kırılmıştım.

Paramparça olmuştum.

Grant'ın sözlerinin yarattığı rahatlamayla gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Grant'ın beni bir şekilde gizemli ve güvenli bir sevgiyle sarmalamayı başaran sessizliğine minnettardım.

18

AALIYAH

Şimdi yalvaracağım kısma geçiyoruz.

Asansörle *Passion Magazine* ofisine çıkarken midem düğüm düğümdü. Oraya gidip saygılı bir şekilde -tamam, muhtemelen öyle olmayacaktı- kıdemsiz editör pozisyonumu geri almak için yalvaracaktım. Artık Los Angeles'a taşınmama gerek kalmadığına göre tekrar düzenimi kurmak için uğraşıyordum. Tam anlamıyla bir New Yorkluydum ve onlar hayat onları yere serince ne mi yaparlardı? Gerginlikten mideleri düğüm düğüm olsa bile ayağa kalkıp dövüşmeye başarlardı.

Gece asla uyumayı başaramadığım için biraz sarhoş bir halde patronum Maiv'e e-posta göndermiştim. Benimle buluşmayı kabul ettiğinde biraz şaşırmıştım.

Jason hâlâ beni aramamıştı.

Bunun çok da önemli olmadığını biliyordum ama nedense beni incitmişti. Düğün gününüzde sizi terk eden adamın en azından bir özür mesajı göndereceğini düşünürdünüz. *LOL.* Benim hatam, uyuyakaldığım için düğünümüzü kaçırdım.*

Yine de gece boyunca neden benimle iletişim kurmadığını

* İngilizcede sık kullanılan "laugh out loud" ifadesinin kısaltmasıdır. Kişinin o duruma "sesli gülerek" tepki verdiğini bildirir. (ç.n.)

düşünmüştüm. Nerede olabileceğini, ne yapıyor olabileceğini... kiminle olabileceğini düşünüp durmuştum.

Tabii ki seni aldatıyordu, Aaliyah. Geçmişten hiç ders almadın mı? Erkekler böyle yapar. Şu haline bir bak. Hayatının bir yılını seni terk eden bir adam için harcadın. Zamanın geçiyor. Tik tak, tik tak...

“Kapa çeneni,” diye mırıldandım kendi duyarsız beynime. Düşünceler zihnimde hızlı bir şekilde dönüyor, beni her şeyin benim yüzümden olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Yeterince iyi olmadığımı, mutlu sona layık olmadığımı, kalıcı bir aşk bulmakta kötü olduğuma... gerçek bir aşk bulmak için zamanım olmadığına.

Düşüncelerim şu anda beni kontrol ediyordu ama ben onları kontrol edebilmek istiyordum. Bu bazen kendi kendime çeneni kapa diye mırıldanmam anlamına gelse bile...

Passion’ın ön lobisine girince Greta’nın gülümseyen yüzünü gördüm. Ön resepsiyonda olduğu için son yıllarda işe geldiğim her gün ilk onun yüzünü görüyordum.

“Merhaba, gün ışığı,” dedi kaşlarını çatarak. Düğüne davetliydi, bu yüzden olanları bildiğinden emindim. “Nasılsın?”

Gülümsemeye çalıştım. “Yavaş yavaş iyi olacağım.”

“Ondan nefret ediyorum,” dedi Greta. “Umarım sefil bir hayatı olur.”

Ben de onun için aynı şeyi dileyebilmeyi isterdim... ama kalbim henüz o noktada değildi. Şu anda tek dileğim beni aramasıydı. Konuyu başarısız evlenme girişimimden uzaklaştırma arzusuyla, “Maiv’in bugünkü ruh hali nasıl?” diye sordum.

“Ruh hali her gün olduğuyla aynı: *Şeytan Marka Giyer*’deki Miranda Priestly.” Greta kaşlarını çatı. “İşini geri almak için yalvarırken gönderdiğin e-postaya gerçekten elli dört ünlem işareti mi koydun?”

“Ne? Hayır. En fazla elli iki tanedir.”

Güldü. “İşini Maiv’den geri isteyecek kadar cesur bir kadınsın.”

“Daha çok çaresizim diyelim. Bakalım, göreceğiz.”

Greta, “Yolun açık olsun,” dedikten sonra destek ve sevgisinin bir işareti olarak *Açlık Oyunları*’ndaki Katniss gibi üç parmak selamı yaptı. “Şans senden yana olsun.”

Maiv’in ofisine giden uzun koridorda ilerlerken sertçe yutkundum. Çalışanlar bana empatiyle bakıyor ve “*Kızım, sen ne yapıyorsun? Kaç!*” diyen şaşkın bakışlar atıyordu. Hangisini dinleyeceğimi bilemediğim için yürümeye devam ettim.

Maiv’in ofis kapısı açıktı. Bu hiç normal değildi. Yine de dikkatini çekmek için kapıyı çaldım.

“Merhaba, Maiv. Şu anda müsait mi...” Başını ağır çekimde kaldırıp bana bakınca sözlerim yarıda kesildi. Gözleri yeşil çerçeveli gözlüğünün ardına gizlenmişti ve bakışlarımız buluştuğu sırada dudaklarını birbirine bastırıyordu.

Sonra Maiv Sun’ın tarihindeki en tuhaf şey oldu: Gülümsemi.

“Aaliyah, merhaba, evet. İçeri gel ve kapıyı arkandan kapat.”

Zorlukla yutkundum ve gülümsemesini neye yoracağımdan emin olamadan söylediğini yaptım. Yıllardır bu kadın için çalışıyordum ve bana gülümsemiğini hiç görmemiştim.

Masasının karşısındaki koltuğa otururken kalbim hızla atıyordu.

Maiv mükemmel bir topuz yaptığı gri saçlarını düzelttikten sonra koltuğunda arkasına yaslanıp bana bakmaya devam etti. Masasından kalem alıp parmaklarının arasında döndürmeye başladı.

“Evet,” diye başladı. “Ne düşündü ama... Ya da olmayan düşün mü demeliyim?”

“Geldin,” diye mırıldandım.

“Elbette geldim. Geleceğimi sana söylemiştim. Tören alanı çok moderndi. İyi iş çıkarmışsın, tabii düğün olmaması dışında.”

“Ah, şey... teşekkürler?”

Başını yukarı aşağı salladı. “Sanırım işini geri istediğin için buradasın.”

Gerginliğimi yatıştırmaya çalıştım. *Yalvarma zamanı.* “Evet, hanımefendi. Kıdemsiz editörlüğe geri dönemesem bile her pozisyonu kabul ederim ve basamakları tek tek tırman-”

“Connor Roe’yla bağlantın var.”

Söylediği şey beni şaşırttığı için oturduğum yerde biraz daha dikleştim. “Ne?”

“Gerçekleşmeyen düğüne Connor Roe’nun da katıldığını fark ettim. Hepimizi mekândan kovdu.”

“Ah... evet. Pardon, bunun ne alakası var?”

“Neden bana Connor Roe’yu tanıdığını hiç söylemedin?”

Şu anda tam olarak ne oluyordu? “Şey, önemli olduğunu düşünmedim. Ayrıca onu tanıyorum sayılmaz ve...”

“Ama düğününe geldi? Düğününe davet edilen birini nasıl tanımazsın?”

“Üzgünüm, Maiv. Bunun işimi geri almamla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum...”

“Ah, evet. Sana pozisyonunu geri teklif edebilirim...”

“Aman Tanrım!” diye haykırdım.

Sessiz olmamı işaret ederek parmağını kaldırdı. “Eğer benim için bir şey yaparsan.”

“Her şeyi, Maiv. Her şeyi yaparım.”

“Güzel. Ben de bunu söylemeni umuyordum.” Masasında öne doğru eğildi ve kalemi bırakarak ellerini kavuşturdu. “Connor Roe’yla özel bir röportaj yapmanı istiyorum.”

Nefesim boğazıma takıldı. “Pardon, ne dedin?”

“Connor Roe, New York’un en ünlü bekârı. Dünyanın değilse bile New York’un en zengin adamlarından biri olma yolun-

da ilerliyor ve bir kez bile röportaj vermedi. Sektördeki herkes onu kapağına koymak için fırsat kolluyor ama o tüm teklifleri reddediyor.”

Vay canına. Connor gerçekten bu kadar başarılı mıydı? Jason’la vakit geçirdiğimizde iş dünyasından neredeyse hiç bahsetmezdi. Yine de Maiv’e nasıl yardım edebileceğimi bilmiyordum.

“Eğer röportaj yapmak istemiyorsa...”

“Kıdemli editör,” diye araya girdi.

“Ne?”

“Connor Roe’nun röportaj yapmayı kabul etmesini ve eylül sayımız için poz vermesini sağlarsan seni kıdemli editör yaparım.”

Olamaz. Kıdemli editörler her zaman en iyi projeleri alırlardı. Seyahat edip dünyayı görürlerdi. Daha birkaç ay önce Abby bir kâşifle ilgili haber yapmak için iki aylığına İzlanda’ya gitmişti. Hayalini kurduğum şey buydu; dünyayı görmemi, farklı kültürleri, farklı yaşam tarzlarını deneyimlememi, kendimkinden daha büyük hayatlara tanık olmamı sağlayacak büyük hikâyeler yazmak istiyordum.

“Ciddi misin?” Sanki rüyada gibiydim. “İş için seyahat edip önemli makaleler yazabilecek miyim?”

“Connor’ın bizimle özel bir röportaj yapmasını sağlarsan ne istersen yazabilirsin.” Çabucak bir elini kaldırdı. “Makul ölçüler içinde tabii ki.”

“Evet, tabii.”

“Yani,” dedi gözlerini kısarak. “Bunu yapabilir misin?”

İnsanlar neden Connor’ın zihnine girmeyi bu kadar çok istiyordu? Maiv, Connor’a röportajı kabul ettirmem için bana yalvarıyor gibiydi. *Eh, o ne kadar yalvarabilirse o kadar.*

Başımla onayladım. “Evet, elbette. Hiç sorun değil. Onu en kısa zamanda ikna edeceğim.”

“Cumaya kadar.”

“Cuma mı? Yani...” Yutkundum. “Bu cuma mı? Birkaç gün içinde olan mı?”

“Evet.”

“Bir, iki, üç gibi.”

“Bunu yapamayacaksan...”

“Hayır! Hayır! Bunu yapabilirim. Hatta işe koyuldum bile. Connor Roe’nun eylül sayısının kapağında olacağına hiç şüphem yok. Evet, bu doğru çünkü o ve ben dostuz. Kanka. Amigo. Arkadaş. Phoebe ve Joey gibiyiz. Evet, biz buyuz. Ketçap ve hardal. Tom ve...”

“Aaliyah.”

“Evet?”

“Artık ofisimden çıkabilirsin.”

“Tamam. Tamam. Bana bu fırsatı verdiğin için teşekkür ederim, Maiv. Bu hayalimdeki pozisyon, hayalimdeki iş. İstifa ettikten sonra muhtemelen bunu hiç hak etmediğimi biliyorum, bu yüzden bunu yaptığın için çok teşekkür ederim.”

“Bunun hayalindeki iş olduğunu mu söyledin?”

“Evet, gerçekten öyle.”

“O zaman sana şunu söyleyeyim. Beş başarısız evlilikten sonra şunu öğrendim: Bir daha asla bir erkek için hayallerinden vazgeçme. Erkekler ölür, hayaller ölmez.”

“Teşekkür ederim,” dedim Maiv’in moral verici konuşmasını nasıl karşılayacağımı bilemeyerek. “Bir dakika, pardon, tüm eşlerin öldü mü?”

Omuz silkti. “Bazıları benim için öldü. Bazılarının da kazara öldüğüne eminim.”

“Bazıları mı?”

Tekrar gülümsedi ama kötü adam gibi gülümsemek için pek uygun bir zaman değildi. “Neden hâlâ ofisimdesin?” diye sordu.

“Doğru, tamam, hoşça kal.”

DOĞU IŞIKLARI

Kendimi havada süzölüyormuşum gibi hissederek dışarı çıktım. Cehennem gibi geçen haftanın ardından güneş yavaş yavaş bulutlu zihnimin arkasından çıkmaya çalışıyor gibiydi. Metroya kadar olan yolu kendi kendime mırıldanarak yürürken bir anlığına durdum ve gerçekler kafama dank etti.

Maiv'e Connor'ı *Passion* ile özel bir röportaj yapması için ikna edeceğime söz vermiştim. Prensip olarak buna tamamen karşı gibi görünen bir adamla -bana hak ettiğimden daha fazla zaman ayırmış ve nezaket göstermiş bir adamla- röportaj sözü vermiştim.

Jason'la bağlantılı kimseyle bir daha konuşmak zorunda kalmamayı umuyordum ama Connor'ın yardımı olmazsa yakında işsiz ve muhtemelen evsiz kalacaktım. Onun yardımıyla hayalimdeki pozisyona geçebilirdim.

Son zamanlarda oldukça iyi yaptığım bir şeyi yapmamın zamanı gelmişti. Biraz daha yalvaracaktım.

19

CONNOR

“Lütfen ağlamayı kes,” diye yalvardım Rose’a. Ofisimdeydik ve tam karşımda oturuyordu. Yapmamız gereken konuşmadan korkuyordum ama pazartesi gelince bu rahatsız edici durumun yaşanacağını ve onun ofisimde oturacağını biliyordum.

“Tamam,” diye cevap verdi ama yine de ağlamaya devam etti.

Tanrım, gözyaşları.

Rahatsız edici bir görüntü olduğu için benim önümde ağlamayı kesmesini diledim. Onun için üzülmemem gerektiğini biliyordum fakat ne zaman bir kadın ağlasa sadece onu teselli etmek istiyordum. Rose hatalı olsa da bir insandı ve hıçkırıkları -sadece pişmanlıktan ve evimde yakalanmaktan kaynaklansalar bile- onun duygularının dışı vurumuydu.

Ona bir mendil uzattım.

Yüksek sesle sümkürerek burnunu temizledi, sonra biraz daha burnunu çekti.

“Beni kovmak üzere olduğunuzu biliyorum, ve, ve şey...” Daha fazla gözyaşı döktü. Gözümün önünde dağılırken ona acıdım. Yaşlı gözleri, titreyen dudakları ve anlaşılmaz kelimeleriyle karşımda otururken oldukça acınasıydı.

Koltuğumda biraz daha dikleştim, omuzları öne doğru çökmüştü ve sağ elinde bir mendil vardı.

Kendimi bir anlığına kötü hissettim ama sonra Aaliyah'yı ve Rose'un ona yaptıklarını düşündüğümde bu suçluluk duygusu hızla buharlaştı.

“Evet. Seni işten çıkarıyorum.”

“Ciddi olamazsınız.” Sesi afallamış gibiydi. “Ben buradaki en iyi çalışanlardan biriyim! Bu saçmalık!”

Nasıl bir anda *Dr. Jekyll ve Mr. Hyde*'a dönüşmüştü böyle? Gözümü kırptığım anda tamamen farklı bir insan olmuştu. Bütün tavrı değişmişti. Utangaç, gergin bir kızıdan sinirli, kibirli bir kişiliğe bürünmüştü.

Lanet olsun.

Damian haklıydı.

“Bunun işinle bir ilgisi yok...”

“Bunu yapamazsın!” diye azarladı Rose. “Burası için fazla iyiyim, bu yüzden ben istifa ediyorum. Zaten senin aptal işini istemiyorum. Ben seksiğim. Her yerde iş bulabilirim. En azından Jason böyle söyledi.”

Çünkü seninle yatmaya çalışıyordu.

“Bunun konuyla hiç alakası yok. Hafta sonu olanlar affedilemezdi, özellikle de evime girmen.”

“Dürüst olmak gerekirse, oranın senin evin olduğunu bilmiyordum!” dedi sanki bu durumu daha iyi kılıyormuş gibi.

“Jason'ın evleneceğini biliyor muydun? Yoksa bu, bir gece önceki kutlamada gözden kaçırdığın bir ayrıntı mıydı?”

Başını utançla yere eğdi. “Onu aslında sevmediğini söyledi.”

“Sana ne söylediği umurumda değil, Rose. Buna kanmaman gerektiğini bilecek kadar büyüksün.”

“Her neyse. Bu iş benim için bitti.” Ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeye başladı.

“Rose?”

“Evet?” diye sordu dönüp bana bakarak.

“Jason sana ne söyledi de onunla yaptığın şeyin iyi bir fikir olduğunu düşündün?”

“Yetenekli olduğumu düşündüğünü ve bir gün başarılı olacağıma inandığını söyledi. Bana inandığını söyledi ve onun gibi birinin bunu benim gibi birine söylediğini hiç görmemiştim.”

“Haksız olmayabilir ama senden istediğini elde etmek için de böyle söylemiş olabilir. Erkekler güvenilmezdir, Rose. Onların yalanlarına kanarak geleceğini karartmalarına izin verme.”

“Kadınlar da güvenilmez olabilir, Bay Roe. Ne yaptığımı bilecek kadar büyüdüm.”

O dışarı çıkarken Damian içeri giriyordu. Rose orada çalışmaya başladığından beri ilk kez onunla konuştu.

“Güle güle, Rose,” dedi kuru bir ses tonuyla.

Rose, “Siktir git, Damian,” diye tersleyerek cevap verdi. Rose çıktıktan sonra Damian kapıyı arkasından kapattı.

İfadesiz bir sesle, “Çöplerin kendiliğinden dışarı çıkmasına bayılıyorum,” dedikten sonra masamın karşısına oturdu. “Evet!” Ellerini kavuşturup öne doğru eğildi. “Sana söylemiştim diyebileceğim noktaya geldik mi?”

“Geldik.”

“Bir gün beni dinlemeye başlayacaksın.” Elindeki portföyü açıp bana birkaç evrak uzattı. “Son mülkü kaybettikten sonra kızgın olduğumu biliyordum, o yüzden hafta sonunu keşif yaparak geçirdim ve bu terk edilmiş binayı buldum. Queens’te. Buryı yenileyip satmakla ilgilenebileceğini düşündüm. Şu anda pek ilgi görmüyor. Daha fazla bilgi almak için biraz araştırdım ve orayı aradım. Hayalin için işe yarayabilir diye düşündüm.”

Bana bakmam için bir bina bulmak uğruna ekstra mesai yaptığını, sanki çok da önemli bir şey değilmiş gibi sakince anlatmıştı ama ben önemli olduğunu biliyordum. Damian insan-

ları önemseydiğini açıkça söylemezdi ancak hafta sonunu bana yardım etmek için harcaması beni önemseydiğini gösteriyordu.

Sırıttım. “Beni seviyorsun, değil mi?”

Gözlerini devirdi. “Tuhaflaşma.”

“Tamam, yapmayacağım. Ama...” Kocaman bir şekilde gülümsemeye devam ettim. “Öyle, değil mi?”

Sandalyesinden kalktı. “Seninle konuşmam bitti.”

“Ben de seni seviyorum, Damian,” diye seslendim. Sırtı bana dönük olmasına rağmen gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum.

“Bu arada şu terk edilen kadın ofisi aradı. Yarın seninle kısa bir süreliğine görüşmek istediğini söyledi. Ona muhtemelen vaktin olmayacağını söyledim...”

“Kırmızı mı?” diye sordum.

“Ne?”

Başımı iki yana salladım. “Yani, Aaliyah mı? O mu aradı?”

“Evet. Mümkünse seninle konuşmak istediğini söyledi ama programın çok yoğun ve...”

“Sabah dokuzdaki toplantımı iptal et. Onu tekrar ara ve uğramasından memnuniyet duyacağımı söyle.”

Damian tek kaşını kaldırdı. “Sen toplantılarını hiç iptal etmezsin.”

“Yarın edeceğim.”

Nedenini bilmiyordum ama Aaliyah’yı tekrar görme fikri bir sabah telefonundan çok daha önemli görünüyordu. Yeniden hayatıma girdiğinden beri onu düşünmeyi bırakmamıştım. İyi olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

20

AALIYAH

Geceyi Connor hakkında araştırma yaparak geçirdim ve bulduklarım karşısında şaşkına döndüm. Bu kadar güçlü olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Kendine sıfırdan bir imparatorluk kurmakla kalmamış, bu başarıdan elde ettiği kazançları topluma on katı olarak geri vermeyi de ihmal etmemişti. Hiç röportaj yapmadığı için kişisel bilgilerine ulaşmak zordu.

Okuduklarımdan anladığım kadarıyla ahlaki değerlerine bağlı, dik duruşlu bir adamdı. Bu da birkaç yıl önceki haliyle örtüşüyordu. Topluma katkıda bulunmak öncelikleri arasında üst sıralarda görünüyordu ve bu ilgimi çekmişti. Jason'ın, iş ortağı gibi topluma katkıda bulunmaya pek gönlü yoktu. Gerçi bunun nedeni Jason'ın ayrıcalıklı bir hayat sürdürmüş olması olabilir. Konu maddiyat olduğunda hayatında bir gün bile zorlanmamıştı. Okuduklarıma göre, Connor banka hesabına giren her kuruş için dişiyle tırnağıyla mücadele etmek zorunda kalmıştı.

Ertesi sabah kendimi Roe Genel Merkezi'nin önünde bulduğumda içim içime sığmıyordu. Elimde bir buket vardı, özel bir röportaj vermesi için yalvarmak üzere olduğunuz kişiye ne

götürülürdü ki? Elbette kırmızı ve beyaz güller. Kolumun altındaki çikolata paketi de çiçekleri beğenmezse yedek plan olarak devreye girecekti.

Connor'ın ofisini arayıp onunla görüşüp görüşemeyeceğimi sorduktan sonra, bana bu kadar hızlı zaman ayırmasına şaşırmıştım. Okuduklarıma göre oldukça meşgul bir adamdı ve son birkaç gündür zamanını fazlasıyla çaldığımdan hiç şüphem yoktu.

Asansörle Connor'ın ofisine çıkarken zihnim aşırı düşünme modundaydı. Kapıdan içeri girdiğim anda resepsiyon görevlisi elimdeki çiçek ve çikolata kutusunu görünce bana deliymişim gibi baktı.

“Merhaba, size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu.

“Connor'ı görmeye gelmiştim.”

“Siz Aaliyah mısınız?”

“Evet. Burada mı beklemeli...” Sözümü tamamlayamadan Connor'ın ve çalışanlarının ofisine açılan kapı aralandı. Uzun boylu, kasvetli görünümlü bir adam bana bakıyordu. Simsiyah takım elbisesi kömür karası gözleriyle uyumluydu. Yapılıydı, kolları gömleğinin kumaşını kasıyordu ve kulaklarındaki koyu renk küpeler görünümünü tamamlıyordu. Bir bakışta hayatınızı sona erdirebilecek tarzda, asla kızdırmak istemeyeceğiniz biriydi. Connor'ın neşe dolu, misafirperver havasının tam zıttıydı.

Bana doğru dönüp bakınca tüylerim diken diken oldu, öyle ki çikolata kutusunu neredeyse yere düşürecektim.

“Aaliyah?” diye sordu kara gözlerini bana dikerek.

“Ah, evet?” dedim sanki söylediğim şeyden emin değilmişim gibi.

“Connor'la görüşmek için mi buradasın?”

“Evet?” dedim tekrar soru sorarmış gibi.

Bir kez başıyla onayladı. “Beni takip et.”

Bu adamın beni öldürmeyeceğinden emin olmak için resepsiyon

siyon görevlisine baktım ama o çoktan başka bir iş yapmaya başlamıştı. Koridor boyunca yürürken midem hâlâ düğüm düğümdü. Elinde bir buketle koridorda yürüyen bir pislik gibi hissediyordum. Hangi akli başında kadın yetişkin bir adama buket getirirdi ki?

Çaresiz bir kadın sanırım.

Bir ofis kapısının önünde durduk ve adam kapıyı iki kez çaldıktan sonra içeri girmesi söylendi.

Ciddi adam kapıyı açtıktan sonra başıyla bana doğru işaret etti. “Aaliyah geldi.” Hemen karşıda duran Connor hızla ayağa kalktı. Açık mavi bir gömlekle lacivert bir pantolon giymişti ve alışveriş alışkanlıkları Jason’inkine benziyorsa muhtemelen bütün gardırobumdan daha pahalı olan bir kemer takmıştı.

Bana eşlik eden adama başıyla işaret ederek, “Teşekkürler, Damian. Kapıyı arkandan kapatabilirsin,” dedi Connor. “Aaliyah, içeri gel, otur.” Ben koltuğa doğru yürürken Connor elini üst bacağına vurdu. “Bekle, Damian, az kalsın unutuyordum.”

Damian ruhsuz bir sesle, “Lütfen bunu şimdi yapma,” dedi.

“Hadi ama, günlük şakalaşmamızdan kaçamayız,” diye ısrar etti Connor.

“Bu günlük şakalaşmamız falan değil. Sadece senin aptalca davranışların.”

Aralarında farklı türden bir patron-çalışan ilişkisi olmalıydı. Maiv’le böyle konuşsam, ertesi hafta cenazeme katılıyor olurum. Ölüm nedenim de kıcıma topuklu ayakkabı saplanması olurdu.

Connor masasının etrafında dönüp ahşabın kenarına oturdu. Kollarını kavuştururken dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi. “Ketçap neden kızarmış?”

Damian abartılı bir şekilde iç geçirdi. “Bilmiyorum. Neden, Connor?”

Connor çocukça kıkırdadı ve gururlu bir ses tonuyla, “Hamburger onu sıkıştırmış,” dedi.

Kahkahalarımı tutamadım. Hem zekice hem de klişeydi, en sevdiğim kombinasyondur.

“Ah, lütfen. Onu kahkahalarınızla cesaretlendirme. Bu onu sadece daha kötü şakalar yapmaya iter,” dedi Damian monoton bir sesle.

Connor eliyle bana doğru işaret etti. “Hayır. Aaliyah iyi mizahın ne demek olduğunu biliyor. Kabul etmelisin, Damian. Bu iyi bir espriydi.”

“İyiymi ama aynı esprileri yaptığını görmek beni üzüyor,” dedim. “Eski şakaları kullanan biri olduğunu hiç düşünmedim.”

Connor tek kaşını kaldırdı. “Bu şakayı sana daha önce de mi yapmıştım?”

“Evet, yaklaşık iki yıl önce.”

“Yok artık...” Ağzından bir nefes verdi. “Daha iyisini yapmalıyım. Yine de iki yıl önce yaptığım bir espriyi hatırlaman dikkate değer.”

“Ne diyebilirim ki? Beni etkilemiştin,” dedim omuz silkerek.

“Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?” diye sordu Damian. Kafası karışmış görünüyordu.

“İki yıl önce Cadılar Bayramı gecesinde tesadüfen tanışmıştık,” dedim.

Damian biraz meraklanmış görünüyordu. Bu durum beni şaşırttı. Yüzünün böyle bir ifadeye bürünebileceğini bilmiyordum. “Bu, Kırmızı mı?”

Ben sırtınca Connor biraz telaşlandı. “Demek insanlara benden bahsettin, öyle mi?”

“Birkaç yerde,” dedi Connor sakince.

“Şaka mı yapıyorsun? O olaydan birkaç ay sonra benimle tanıştın. O kadının hayatını nasıl değiştirdiğini anlatıp durdun. Ne kadar mükemmel ve harika bir kadın olduğunu, hayatını nasıl değiştirdiğini anlata anlata...”

“Tamam, Damian. Şimdi geveze biri olmaya başlamanın sırası değil. İşinin başına dönebilirsin,” dedi Connor. Ardından Damian’ı aceleyle odadan dışarı çıkardı. Kapıyı arkasından hızla kapatıp masasının başına döndüğünde suçüstü yakalanmış bir çocuk gibi görünüyordu.

“Yemin ederim, bu herif hiç konuşmaz ama tüm düşüncelerini şu anda ortaya dökmeye karar verdi,” dedi başını iki yana sallayarak.

“Anlaşılan ben de seni etkilemişim.”

Connor gülümsedi. “Hiç şüphesiz.” Yüzünden yayılan neşe başını iki yana sallarken de devam etti ama sonra üzerine bir kasvet çöktü. “Görüşmek istediğini duyunca biraz şaşırdım.” Gözlerini kıstı ve birkaç saniye önceki neşesi yerini endişeye bıraktı. “Nasılsın?”

Neden bu soru bir duygu girdabına kapılmama yetmişti?

Başımı iki yana sallayıp omuz silktim. “Olabildiğim kadar iyiyim ama burada bulunma sebebim bu değil.” Başımı eğip elimdeki hediyelere baktıktan sonra ona doğru ittim. “Bunlar senin için.”

Merakla tek kaşını kaldırdı. “Şey, teşekkür ederim?”

“Erkekler çiçek almaktan hoşlanır mı bilmiyorum ama ben olsaydım çiçek almaya bayılırdım. Gülleri tercih ettim çünkü ben daha çok ayçiçeği seven bir kız olsam da risksiz tercih gibi geldiler. Neyse, al bakalım.”

Biraz fazla sertçe ona doğru ittiğim çiçekleri elimden aldı.

Eğilip gülleri kokladı. “Söylemeliyim ki, daha önce hiç kimse bana çiçek almamıştı. Bunları koyacak bir vazom olduğundan emin değilim.”

“Bunu hiç düşünmemiştim. Bir vazo da almalıydım. İstersen aşağıya inip...” Tam ayağa kalkacağım sırada elini kaldırdı.

“Hayır, sorun değil. Asistanlarımdan birine aldırırım. Nezaketin için teşekkür ederim ancak bunları neden getirdiğini anladığımdan emin değilim.”

“Eh, cumartesi günü bana katlandın. Vaktini boşa harcamana neden olduktan sonra sana en azından bir hediye getirebilirim diye düşündüm. Zamanın ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve onu boşa harcamamayı alışkanlık haline getirdim. Zaman bir kez gitti mi bir daha geri getiremezsin, bu yüzden düşünüyordum da...”

“Aaliyah.”

“Evet?”

“Lafı geveliyorsun.”

“Biliyorum, özür dilerim.” Ellerimi bacaklarıma silmeye başladım çünkü endişeli olduğumda avuç içlerim terlerdi. Koltuk altlarımda etkileyici ter lekeleri oluştuğuna bahse girebilirdim. “Yeni endişeler içindeyim.”

“Endişelenmene gerek yok. İlk tanıştığımızdan beri birbirimizin yanında hiç gergin olmadık. Şimdi de olmamalıyız.”

Senin için söylemesi kolay, çılgınca bir istekte bulunmak üzere olan sen değilsin.

Konuşmaya devam etti. “Açıkçası bana bir şey getirmene gerek yoktu. Benim için hiç zaman kaybı olmadın.”

Ne kadar yıkıldığımı bildiği için bana çok nazık davranıyordu. Connor bu gerçeği yüzüme vuracak bir tip değildi ve buna minnettardım. Birkaç dakika boyunca birbirimize gülümseyerek durduk ve muhtemelen sıradaki kelimeleri ağzımdan çıkarmaya çalışırken bir aptal gibi gülümsüyordum.

“Tamam, buraya hediyelerle gelmemin tek nedeni bu değil,” diye itiraf ettim. “Tanrım, burası biraz sıcak mı?” Bluzumun üstünü çekiştirmeye başladım, gerginliğimi bastırmaya çalışıyordum.

Connor tek kaşını kaldırdı. “Klima açık.” Telefonuna uzanıp durdu. “Yine de asistanımı arayıp sana su getirmesini isteyebilirim.”

“Hayır, hayır. Sorun yok. Sadece bir sinir krizinin eşiğindeyim, önemli bir şey değil. Bu da beni seninle konuşmak iste-

diğim konuya getiriyor. Ya da daha çok sana sormam gereken şeye.”

“Öyle mi?”

Ellerimi kavuşturup kucağıma koydum. “Seninle röportaj yapabileceğimi umuyordum.”

Bakışları merakla doldu. “Benimle röportaj mı yapmak istiyorsun?”

“Evet. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama *Passion Magazine* için çalışıyorum. Daha doğrusu *Passion Magazine* için çalışıyordum. Jason’la birlikte Kaliforniya’ya taşınmayı planladığım için düğünden önce istifamı vermiştim ve şimdi...” Beynim bana neden bu durumda olduğumu ve neden Connor’a bana yardım etmesi için yalvarmaktan birkaç saniye uzakta olduğumu hatırlatınca kelimelerimin devamı gelmedi.

Boğazımı temizleyip gözlerimi kırıştırdım ve konuşmaya devam ederken zorla gülümsedim. “Dün işimi geri almak için ofise gittim ama sanırım patronum seni tören salonunda görmüş. Farkında mısın bilmiyorum, medya dünyasında çok popülersin ve pek çok kişi seninle özel röportaj yapmak istiyor.” Ben konuştukça Connor’ın gözlerindeki ışık sönüyordu. “Doğrudan konuya girecek olursam, eski patronum bu cumaya kadar seni *Passion*’la özel bir röportaj yapmaya ikna edebilirsem işimi geri alabileceğimi söyledi.”

Artık masanın kenarına tünediği yerde yüzünü tamamen buruşturmuştu. Bacaklarını uzatıp bir ayak bileğini diğerinin üzerine attı. Ellerini ceplerine soktu ve ona ne teklif ettiğimi anlayınca kaşlarını daha fazla çatı.

“Özür dilerim, Aaliyah. Ne yazık ki röportaj kabul etmiyorum.”

“Tamamen anlıyorum ama biz *Passion*’da sıradan röportajlar yapmıyoruz. Biz müşterilerimizin en iyi yönlerini sivriltmekle gurur duyuyoruz ve kelimelerimizi, büyük hayaller

kuracak kadar cesur olan diğer insanlara ilham vermek için kullanıyoruz. Geceyi seni ve hikâyeni araştırarak geçirdim -en azından halka açık kısımları- ve yaptığın şeyin oldukça takdire şayan olduğuna inanıyorum. Bence pek çok kişi hikâyenin tamamını ya da en azından paylaşmaya istekli olduğun kadarını bilmekten fayda sağlayabilir.”

Düzgün kesimli sakallarını kaşıdı. “Seni anlıyorum ama üzgünüm. İnsanın hayatında biraz mahremiyet olmasının önemli olduğunu düşünüyorum ve medyayı çerçeveye dahil edersem işler karışabilir. Hayatıma daha fazla karmaşa katmak istemiyorum. Sadece iyi şeyler yapmak istiyorum, göstere göstere olmasa bile.”

İşte böylece, zaten paramparça olan kalbim daha da ufalanmaya başladı. Parçaların daha küçük parçalara ayrılabilceğini bilmiyordum ama işte o noktadaydım; kalbim kırılmıştı ve acı çekiyordum.

Connor’ın gerekçeleri konusunda onunla tartışamazdım çünkü doğru olduğunu biliyordum. Medya dünyasına kapıyı bir kez açtığınızda, ne zaman isterlerse mahremiyetinizi ihlal etme hakları olduklarını düşünürlerdi.

Herkesi dünyanın içine aldıktan sonra mahremiyet bekleyemezsiniz.

Onu ikna edebilecek bir şey söylemek için dudaklarımı aradım ama aklıma hiçbir şey gelmediği için çenemi kapattım.

Kaşlarını çatıp özür dilercesine omuz silkti. “Özür dilerim, gerçekten.”

“Hayır, sorun değil. Seni çok iyi anlıyorum. Zaman ayırıp benimle görüştüğün için teşekkür ederim. Cumartesi benim adıma yaptığın her şey için de teşekkür ederim. Gerçekten gerekenden çok daha fazlasını yaptın.” Derin bir nefes alıp koltuğumdan kalktım. Connor’ın ofisinden çıkmak için arkamı döndüğümde zihnim panik moduna geçmişti bile.

“Aaliyah,” diye seslendi Connor. Arkama dönüp baktığımda masadan kalkmıştı, elleri hâlâ ceplerindeydi.

“Evet?”

“Jason’ın sana yaptıkları için özür dilerim. Sen iyi bir kadınsın ve bu davranışı hak etmedin.” Bana doğru birkaç adım atıp sesini alçalttı. “Aramızda kalsın ama sanırım ucuz atlattın.”

Kuru bir kahkaha atıp birkaç kez gözlerimi kırıştırdım. “Keşke kalbim sözlerine inanabilseydi.”

“Sadece ne hissetmen gerekiyorsa onu hisset, sonrasında bir gün tekrar iyi olacaksın.”

“İşler böyle mi yürüyor?”

“Evet.”

“Buna söz veriyor musun?”

“Söz veriyorum, Kırmızı.”

Bana her *Kırmızı* dediğinde kendimi biraz daha az yalnız hissediyordum.

İyi olacağıma inanmak istiyordum ama gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Onları hızla silerek başımı iki yana salladım ve Connor’ın önünde tekrar dağıldığım için özür dilemeye çalıştım. Buna izin vermedi ve gözyaşlarımı silmem için hemen bana bir mendil uzattı.

“Tanrım, bu çok utanç verici. Ben gerçekten böyle kendini kaybeden biri değilim. Neredeyse hiç ağlamam. Bir askerin ailesine sürpriz yapmak için eve döndüğü videolardan biri olmadığı sürece yani. Onlarda hep musluğu açarım. Ya da çeşitli travmalar geçirmiş ama sonunda mutlu bir aile bulmuş sevimli bir hayvan videosu değilse. Onlar da beni ağlatır ama son birkaç gündür seninleyken döktüğüm gözyaşı miktarı bir barajı bile doldurabilir. Muhtemelen beni çoğu insandan daha fazla ağlarken görmüşsündür.” Utançla kıkırdadım.

“Duygularına VIP erişimim var,” diye şaka yaptı. “Burada endişelenmene gerek yok. Burası güvenli bir yer.”

“Yine de bu şekilde -kalbim kırıkken yani- buluşmayı gerçekten bırakmalıyız.”

“Umarım bir dahaki sefere yollarımız kesiştiğinde ‘sonsuzlukta mutlu yaşadılar’ hikâyeni elde edersin.”

Gülümsedim ama bunun gerçek bir gülümseme olmadığını anladım. Kaşlarını çatı ve sanki bir şey söylemek istiyormuş ama tam olarak hangi kelimeleri kullanacağını bilemiyormuş gibi beni inceledi. Ben de bunu ofisinden ayrılmak ve hayatına geri dönmesine izin vermek için bir işaret olarak kabul ettim. Zaten yeterince zamanını almıştım.

Bir anlığına yere baktıktan sonra bakışlarını tekrar bana dikti. “Aaliyah?”

“Efendim?”

“Sana sarılabilir miyim?”

Yavaşça başımla onayladım. “Evet.”

Yaklaştı ve ağır bir battaniye gibi beni sararak sıkıca tuttu. Kollarının arasında eridim, böyle bir rahatlamaya ne kadar ihtiyaç duyduğumu şu ana dek fark etmemiştim.

Kokusunu içime çektim, kıyafetlerinden üstüme sinen parfümünü kokladım. O çenesini başımın üstüne koyarken ben de yanağımı göğsüne yasladım. Orada gereğinden fazla kaldığımı hissedene kadar o şekilde durdum.

Ardından geri çekildim.

“Pekâlâ, artık seni rahat bırakayım. Fakat bu sabah bana vakit ayırdığın için teşekkür ederim. Ve sana... sen olduğun için teşekkür ederim, Connor.”

“Elbette. Senin için en iyisini diliyorum, Aaliyah. İyi olacaksın.”

Nedenini bilmiyordum ama onun ağzından çıkınca sanki söylediği doğruymuş ve bütün bu çılgınlığın sonunda iyi olacağımı gibi hissediyordum.

“Birkaç gün içinde ilişkiyi, evimi ve hayallerimdeki işi kaybettim. Her şeyin yoluna gireceğine inanmak biraz zor ama nazik sözlerin için teşekkür ederim. Ah, gitmeden önce bunu

unutmayayım.” Elimi çantama atıp iki dolar çıkardım ve masasının üzerine koydum.

Güldü. “Bahsimizi unutmamışsın?”

“Sözüne sadık bir kadınımdır.”

Hüzünle gülümsedi, ben de arkamı dönüp gitmeden önce ona aynı şekilde gülümsedim. Ancak ona söylemek istediğim başka bir şey olduğunu bildiğim için tekrar durdum.

“Dün gece internette adını arattım,” diye itiraf ederken okyanus rengi bakışlarıyla karşılaştım. “Bunu benim söylememin bir önemi var mıdır şüpheliyim ama hayatta yaptığın her şey için seninle gerçekten gurur duyuyorum. Görünüşe göre tüm hayallerin gerçek oluyor. Sadece bu da değil, dünyanın sana sunduklarını sen de cömertlikle ona geri veriyorsun.”

“Evet,” dedi kollarını kavuşturarak. “Bunu senden duymak önemli.”

O gecenin ilerleyen saatlerinde yatakta oturmuş internette iş ararken telefonuma bildirim geldiğinde şaşırdım. Connor’dan yeni bir e-postam vardı.

Kime: aaliyahwinters@passion.com

Kimden: ConnorXRoe@roeenterprises.com

Konu: Cumartesi

Kırmızı,

Beni ikna ettin. Eğer gelmek istersen yarın (cumartesi) büyük mülklerimden birinde açık ziyaret düzenliyorum. Röportaj sürecine başlamak için bundan daha iyi bir zaman olamaz, hem böylece beni iş başında görebilirsin. Sabah on gibi *Trevon Tower*’daki Smith & Hadley’nin köşesinde buluşalım. Sorman gerekenler olursa ya da kaybolursan, işte numaram. İstedığın zaman arayabilir ya da mesaj atabilirsin.

-Kaptan

Not: İyi olacaksın.

21

CONNOR

Annem büyüye inanırdı. *Voodoo* büyüüne ya da bir şeyler söylenerek yapılan büyülere değil, insanın zihninin büyüüne inanırdı. Her şeyin çoğunluğun yararı için birlikte işlediğine ve hayatın herkese yürümeleri gereken yol hakkında ipuçları verdiğiğine inanırdı. Annem burada olsaydı, son birkaç haftadır yaşananların evrenin bir işareti olduğunu düşünürdü.

Ben de aynı şeyi düşünmediğimi söylesem yalan olurdu. Aaliyah'nın yeniden hayatıma girmesinin bir anlamı olmalıydı, değil mi? Belki de sadece bunun bir anlamı olmasını diliyor ve umuyordum. Durum hangisi olursa olsun, onu tekrar bırakmaya hazır değildim. Bir yandan özel bir röportaj yapma ve dünyanın bazı kısımlarını insanlara açma fikrinden nefret ediyordum. Diğer yandan da onun hayatımda daha fazla bulunması fikrinden hoşlanıyordum. Elbette, iş dışında bir hayatım yoktu ama bir bakıma artık bu da işti. Yaptığım şey buydu. Normal işlerimi sürdürmeye devam ediyordum.

Bunu sadece Aaliyah'nın yanında olmak için yapmadığına kendini nasıl ikna edeceksen öyle olsun, dostum.

Aaliyah kaldırımda bana doğru yaklaşırken, "Neden bana göstereceğin mülk karşısında ağzım açık kalacakmış gibi his-

sediyorum?” diye sordu. Her zamanki gibi nefes kesici görünüyordu. Hiç çaba harcamadan ne kadar çarpıcı olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordum.

Belini saran beyaz bir elbise giymişti. Elbisenin, kum saati figürünü nasıl da ortaya çıkardığı dikkatimden kaçmamıştı. Aaliyah’nın kıvrımlarına bir tehlike uyarısı eklenmeliydi. Saçlarını büyük bir topuz yapmış ve dudaklarına kıpkırmızı bir ruj sürmüştü.

Dikkat: Yetişkin erkekleri ağlatabilir.

“Bence çoğu insanın ağzı açık kalır. Devasa bir şey.”

“Heyecanlıyım!”

“Ben de. Nasılsın?”

Gülümsemi. “İyiyim.”

“Tamam.” Başımı yukarı aşağı salladım. “Ama gerçekten nasılsın?”

Gülümsemesi kayboldu ve omuzlarını silkti. *Güzel. Bana karşı dürüst ol, Kırmızı.*

“Her gün daha iyi olmaya çabalıyorum. Şu anda iyiyim,” dedi.

“Güzel. Bunu duyduğuma sevindim.”

“Bunu yaptığın için teşekkür ederim, tam olarak rahat olmadığını bildiğim halde röportajı kabul ettiğin için. Bu projede her şeyimi ortaya koyacağıma dair sana söz vermek istiyorum, Connor. Bu deneyimin zamanına değmesini sağlayacağıma söz veriyorum.” Dudakları aşağı doğru bükülürken topukluları üzerinde huzursuzca kıpırdandı. Dünyada kaşlarını çatarken güzel görünmeye devam eden ilk insan olabilirdi. “Sadece seni kullandığımı düşünmeni istemiyorum. Hikâyeni öğrenmekle gerçekten ilgileniyorum.”

“Beni kullanabilirsin,” diye itiraf ettim omuz silkerek. “Eğer biri tarafından kullanılacaksam, bu kişinin sen olmasını isterim.”

Yüzü biraz kızardı. “Nasıl oluyor da hâlâ birkaç yıl önceki

kadar iyi olabiliyorsun? Şehir seni nasıl hâlâ yıpratmadı?”

“Güneyli köklerimi koruyacak kadar evimi ziyaret ediyorum.”

Aaliyah’nın omuzları biraz gevşedi ve gözlerini benimkilere kilitledi. Yumuşak bakışları kafa karışıklığıyla doluydu. “Neden bu röportajı yapmaya karar verdin? Seninle toplantımızda ilgilenmediğinden emin gibiydin.”

Buna verecek doğru dürüst bir cevabım yoktu. Çünkü gözlerimi ondan alamıyordum. Çünkü onu düşünmeden edemiyordum. Çünkü çok uzun süre boyunca, bir kez daha onun etrafında olmayı hayal etmişim. Çünkü o üzgün olduğunda onu mutlu etmek istiyordum.

Çünkü onca kayıptan sonra bir galibiyeti hak ediyordu.

“İki yıl önce Dilek Sokağı’nda seninle daha fazla zaman geçirmeyi diledim. Bir dilek gerçekleşince çekip gitmek aptallık olur.”

“Bu konuda iyisin, biliyorsun.”

“Hangi konuda?”

“İnsanlara üzgün olduklarını bir anlığına unutturan aşk anları yaratmada.”

“Bu gerçek hayat olamaz,” diye mırıldandı Aaliyah çatı katında dolaşırken. İçeri adımını attığı anda ağız kocaman açılmış ve o zamandan beri de kapanmamıştı. Potansiyel müşteriler evi görmek için gelmeye başlamadan önce, hazırlık sürecinin küçük ayrıntılarına tanık olması için onu erken saatlerde davet etmişim.

O sabah otuz milyon dolarlık bir mülkün içindeydik ve bu, önümüzdeki haftalarda göstereceğim en pahalı ev bile değildi. Burası dubleks bir çatı katıydı, en hafif tabirle çılgıncaydı. Çatı katı neredeyse iki yüz yetmiş beş metre yükseklikteydi, sahiplerine New York’un gerçeküstü bir manzarasını sunuyordu. Hu-

dson Nehri, Özgürlük Heykeli ve Manhattan silüetini içeren iki yüz yetmiş derecelik bir şehir panoraması vardı. Dört yüz seksen beş metre karelik bir servetti. Dört yatak odası, altı banyo, bir sinema odası ve *Bulthaup* marka özel bir mutfakı bulunuyordu. Tüm cihazlar akıllıydı, ayrıca çay ve kahve hazırlayabileceğiniz bir okuma köşesine açılan gizli kileri de cabasıydı.

Yüzme havuzunun yanı sıra özel asansör, *fitness* salonu, özel yoga odası ve özel spası olduğundan bahsetmiyordum bile.

Söylemeye gerek yoktu ama bu modern alan eşsizdi ve tekliflerin gelmeye başlamasına hazırdım.

“Gerçekdışı, değil mi?” diye sordum Aaliyah’nın tepkisine katılarak. “Dekorasyon ekibimiz gelip mobilyalar ve imza parçalarıyla mekânı parlatıyor. Ayrıca yemek şirketinden bir ekip ve barmenlerimiz konuklara hizmet sağlayacak.”

“Connor.” Aaliyah ağzından bir nefes verdi. “Bu da ne?”

Gülümsedim. Şok içindeydi ama onu suçlayamazdım. İçinde bulunduğumuz gibi bir eve ilk kez girdiğim zamanı hatırladım. Haftalarca o lanet yerle ilgili hayaller kurmuştum.

“İnsanlar gerçekten böyle mi yaşıyor?” diye sordu.

“İnsanların çok ama çok küçük bir yüzdesi.”

Parmaklarıyla kırlentleri okşarken, “Çok ama çok fazla parası olanlar,” diye mırıldandı sessizce. Ardından elini hızla çekti ve bana doğru dönerek kötü bir şey yaparken yakalanmış gibi fısıldadı. “Bunlara dokunmama izin var mı?”

“Dokunabilirsin.” Güldüm. “Hatta bir çılgınlık yapıp üzerine bile oturabilirsin.”

“Ah, hayır. Vücudumda çılgın tek bir hücre bile yok.”

“Buna inanmakta neden zorlanıyorum? Ne de olsa, bir zamanlar New York’ta bir süper kahramanla koşturmuştun.”

Bana bakıp gülümsedi. O bana gülümseyince neden göğsüm hep sıkışıyordu?

Damian yanıma gelip konuşmaya başladı ve bakışlarımı

Aaliyah'dan ayırmama neden oldu. "Connor, her şey harika. Yaklaşık elli potansiyel aday gelecek. Bugün yapılacak teklifler hakkında çok konuşuldu. Neler olacağını göreceğiz."

"Çok güzel. İşler yoğunlaşmadan önce biraz daha zamanımız var. Damian, seni Aaliyah'yla yeniden tanıştırayım. Önümüzdeki haftalarda buralarda olacak çünkü benimle ilgili bir yazı hazırlıyor."

Damian tek kaşını kaldırdı. "Ne yazısı?"

"Bilirsin işte... bir kesit. Bir makale gibi. *Passion Magazine* için." Gözlerini tekrar tekrar kırpıştırdı. "Röportaj mı yapıyorsun?"

"Evet."

"Sen? Röportajların şeytan işi olduğunu düşünen adam?"

"Evet, ben yapıyorum."

"Röportaj yapmamak için yüz binlerce doları geri çeviren adam?"

"Hı-hı."

"Son teklifinin yarım milyon olduğunu biliyorsun, değil mi? Bu yarım milyonluk görüşme mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, değil."

Ellerini hâlâ kanepede gezdiren Aaliyah'ya, "Şirketin ona ne kadar ödüyor?" diye sordu Damian.

Aaliyah, Damian'a bakıp gülümsedi. "Ah, sadece on bin ama Connor hayır kurumlarına bağışlanmasını istedi."

Damian bana, "Neler oluyor?" dermiş gibi baktı. Ben de ona, "Kapa çeneni ve kes şunu," diyen bakışlar attım. "Kahrolasınca aptalın tekisin," dedi gözleriyle. "Biliyorum, kahrolasınca aptalın tekiyim," diyen bakışlarla karşılık verdim. Aaliyah göz teması aracılığıyla iletişim kurduğumuzu fark etmedi bile.

Bazen Damian'la kelimeler olmadan daha iyi iletişim kurduğumuzu hissediyordum.

"Patronum, Connor'ın son dönemin en önemli isimlerinden biri olduğunu düşünüyor," dedi Aaliyah.

Damian, “Son dönem epey sönük olmalı,” diye cevap verdi. Aaliyah başını geriye atarak güldü. “Evet. Bu adam kötünün iyisiydi.”

Lanet olsun, kahkahası da çok güzeldi. Duvarlardan yankılan ve insanların ruhlarına işleyen yoğun bir kahkahası vardı. Bulaşıcı bir sestti, diğer insanların da kıkırdamasına neden olan türdendi.

“Mantıklı. Eminim başkalarına da sormuşsunuzdur ama reddetmişlerdir,” dedi Damian. “Dürüst olmak gerekirse, mantıklı olan tek cevap bu.”

“Aslında ulaştığımız üç milyarınca kişiydi,” diye araya girdi Aaliyah. Damian’a ayak uyduruyordu. Çoğu insan Damian’ın kuru mizahını anlamaz ve onu genellikle kaba, küçümseyici olarak algılardı ama Aaliyah tam olarak uyum sağlamıştı.

“Aramaya devam etmeliydiniz,” dedi Damian.

Aaliyah başıyla onaylayıp kollarını kavuşturdu. “Biliyorum. Patronuma defalarca kez söyledim ama ne yazık ki bununla yetinmek zorunda kaldık.”

Damian neredeyse sırtıyordu. *Lanet olsun, nasıl olmuştu da bunu başarabilmişti?* Aaliyah ne tür bir büyücülük yapıyordu?

“İşimin başına dönsem iyi olur. Bugün ona kötü bir şaka yapıp beni bu ıstıraptan kurtarmak istiyorsan hayır demem,” dedi Damian.

“Kulağa hoş geliyor. Hey, Damian?” diyerek bir baş hareketi yaptım. “Bugün liderliği sen al.”

Şaşkın şaşkın kaşlarını kaldırdı. “Ciddi misin?”

“Evet. Bence hazırsın.”

“Daha önce hiç bu kadar büyük bir mülk satmamıştım,” diye uyardı.

“İşte tam da bu yüzden bugün yapmalısın. Bu iş sende. Bana ihtiyacın olursa kenarda bekliyor olacağım.”

Kaşlarını çatıp omuzlarını silkti. “Sanırım teşekkür etmeliyim.”

“Ben de seni seviyorum,” diye şaka yaparak sırtını sıvazladım. Her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak için giderken heyecanlı olduğunu biliyordum. Daha önce bu büyüklükteki bir evle hiç ilgilenmemiş olsa da, o öğleden sonra bu evi satabilecek tek kişinin Damian olduğunu biliyordum. Müşterilerle çalışmadığı zamanlarda soğuk bir tavrı vardı ama iş moduna geçtiğinde sahte bir çekiciliğe bürünüyordu.

Buna tanık olmak inanılmazdı. Müşterilere sahte gülücükler dağıtabiliyor, zarif bir şekilde konuşabiliyor ve hiç sorun yaşamadan onları etkileyebiliyordu. Ancak müşteriler gittiği anda Damian’ın yüzü düşüyor ve eski kasvetli haline geri dönüyordu. Önce kandırıp sonra maskesini çıkarma numarası yapıyordu.

İnsanlarla böyle yoğun iletişim kurduktan sonra bir süreliğine dünyadan tamamen kopma ihtiyacı hissediyor olabilirdi. Onun için çok yorucu bir süreçmiş gibi görünüyordu.

Aaliyah gülümsemeye devam etti. “Ne hoş biri.”

“Hoş mu?” Güldüm. “Çoğu insan yanına yaklaşılmadığını söyler.”

“Bence komik. Kuru bir mizah anlayışı var. Pek gülmüyor, değil mi?”

“Nasıl gülümsediğini görmeyi hâlâ bekliyorum. Gerçek, samimi gülüşünü görmekten biraz korkuyorum. Nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum.”

Aaliyah hafifçe kıkırdadığında, sesi beni hafızama kazman Cadılar Bayramı gecesine geri götürdü.

“Hadi,” dedim elimi ona doğru uzatarak. “İnsanlar gelmeye başlamadan önce sana mekânın geri kalanını göstereyim.”

22

AALIYAH

Zengin insanların var olduğunu biliyordum. Bu konuda saf değildim. Bazı insanların benden çok farklı bir yaşam tarzı sürdürdüğünü bilecek kadar *Keeping Up with the Kardashians** bölümü izlemiştim. Ayrıca son birkaç haftadır Jason'ın çatı katında yaşıyordum. Yine de içinde bulunduğum ev gibisine daha önce hiç rastlamamıştım.

Hiçbir yerde bu kadar lüksü, bu kadar... parayı bir arada görmemiştim. İnsanlar gelmeye başlayınca onların böyle bir evi rahatça alabilecek türden kişiler olduğunu fark ettim. Sanki söz konusu eve aitlermiş gibi zengin tavırlarla hareket ediyorlardı. Etrafa saçtıkları özgüven bana ilham vermişti.

Marie her zaman daha özgüvenli davranmam gerektiğini söylerdi ama bu benim için zordu.

“Başarana kadar numara yap, canım,” derdi.

Onun bilgeliğini özleyecektim. Onu özleyecektim.

Connor evi gösterme işini Damian'a devrettiğinde, o kasvetli adam bir anda ikna kabiliyeti kuvvetli birine dönüşmüştü. Onu ilk kez gülümserken görüyordum ve bu çok hoş bir manzaraydı. Bunu daha sık yapmalıydı.

* 2007 yılında E! televizyon kanalında yayınlanmaya başlamış bir *reality* televizyon dizisidir. (ç.n.)

Ama alıcılar Damian'dan uzaklaştığı anda gülümsemesi kayboluyor ve normal kişiliğine geri dönüyordu. O ve Connor'ın bu kadar farklı olması komikti. Damian gölgeyken Connor aydınlıktı. Görünüşe göre birbirlerini güzelce dengeliyorlardı.

Biz kenardan her şeyi incelerken, "Gergin olduğu anlaşılmıyor, değil mi?" diye fısıldadı Connor.

"Hayır. Ağzı iyi laf yapıyor."

"Bir düğmesi var, ona bastığı zaman herkesi etkileyebilir. Bu, göstermek zorunda kaldığı en büyük mülk. Gün sonuna kadar en az bir teklif alacağından hiç şüphem yok."

"Bence ona bu kadar inanman çok tatlı."

"Zor bir hayat geçirmiş iyi bir çocuk. Hayatta bir şansı hak ediyor ve her gün işe gelip bunu kanıtıyor, bu da bir gün dünyayı ele geçireceğini gösteriyor." Başparmağıyla burnuna hafifçe dokundu. "Pekâlâ, konuyu değiştirelim. Bu röportaj süreci nasıl geçecek?"

"Evet. Röportajı ve sonraki adımları planladım. Yazıda odaklanmak istediğim üç farklı konu başlığı buldum. Sana geçmişini, bugününü ve geleceğini hatırlatan üç yere gitsek harika olur diye düşündüm. Örneğin şu anda, bugününü görmek için harika bir zamanlama. Bu şekilde, hikâyenin tamamını ve seni nereye götürdüğünü görebilirim."

"Başlangıcım, ortam ve sonum."

"Mükemmel bir roman."

"Peki ya sonu berbatsa?"

Gülümsedim. "Kaptan'ın sonunun berbat olmasına imkân yok."

"Bu hoşuma gidiyor," dedi bana doğru başını sallayarak. "Bana hâlâ Kaptan demen."

"Ben de senin bana Kırmızı demeni seviyorum."

Bir anlığına sırtıttı ve sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi

uzaklara baktı. Fakat sonra bu halini üzerinden atarak, “Bilmem gereken başka bir şey var mı?” diye sordu.

“Evet, fotoğraf çekimi için sana birkaç tarih sunacağım. İstedğin gibi değiştirebiliriz çünkü çok meşgul olduğumu biliyorum ama en az beş tarih belirledim. Bunu netleştirdikten sonra fotoğrafçıyla çekim yerini ayarlayabiliriz.”

“Model sayılmam,” diye uyardı.

“Güven bana, iyi görünmek için fazla bir şey yapmana gerek yok.”

Bir kaşını kaldırdı. “Az önce bana yakışıklı mı dedin sen?”

Yanaklarım biraz kızarınca bakışlarımı onun mavi gözlerinden ayırıp mutfakta dolaplarını aç a aç dolaşan bir çifte çevirdim. “Şaşırmış gibi yapma. Yakışıklı olduğumu biliyorsun. Bu yüzden insanlar sana New York’un en seksi bekârı diyor.”

“Bana böyle mi diyorlar?”

“Kesinlikle öyle diyorlar. *ABC* seni dizi seçmelerine çağırırsa şaşıрма.”

“Asla şaşırmam. Memleketimdeki en yakın arkadaşım Jax, yaşlı komşusuyla birlikte o programı izlerdi. Bir kere ben de uğradım ve dayanamadım. Asla o programdan sağ çıkamam.”

“Nedenmiş o?”

“Bütün dünyanın gözü önünde kadından kadına atlayıp, aslında aracı satın almak istemediğim halde test sürüşü yapmak istemiyorum.”

“Eh, bazen neyi sevdiğini anlamadan önce birkaç farklı meyvenin tadına bakman gerekir.”

“Evet ama bir şeftaliyi çiğnerken ağzına muz atmazsın.”

Kıkırdadım. “Aklına gerçekten de en seksi iki meyve mi geldi?”

“Ne? Muzu anladım ama şeftalinin nesi seksi?”

Şimdi tek kaşını kaldırma sırası bendeydi. “Şu anda ciddi misin?”

DOĞU IŞIKLARI

“Kavga eden iki kanguru kadar ciddiym.”

“Çok tuhaf karşılaştırmalar yapıyorsun.”

“Ve sen de çok güzel gülümsüyorsun.”

Yanaklarımın kızardığını hissettiğimde, bu tepkimi bastırmak için gözlerimi devirdim.

“Aman Tanrım, bekâr adam. Bu replikler başka kadınlarda işe yarıyor mu gerçekten?”

“Doğruluk mu, doğruluk mu?”

“Doğruluk.”

“Başka kadınlarda gerçekten işe yarıyor.”

Kolunu dürttüm. “Dur tahmin edeyim. Şimdi de bana diğer kadınlar gibi olmadığımı söylediğin kısım geliyor, değil mi?”

“Hayır çünkü bu lafı hiç anlamamışımdır.” Ellerini ceplerine sokup omuz silkti. “Yani, diğer kadınlar gibi olmanın nesi bu kadar kötü? Kadınlar harikadır. Hepsi. Erkeklerin bu cümleyi bir kadını pohpohlarken aynı anda diğer kadınları aşağılamak için kullandığını düşünüyorum. Kim diğerlerini aşağılamadan onu yüceltemeyen ukala bir pisliği ister ki? Bu elinin tersiyle iltifat etmek gibi bir şey.”

Dudaklarımı büzdüm. “Bunun ters psikoloji olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.”

“Güzel. Seni tetikte tutmayı umuyordum. Şimdi, şeftaliye dönelim.”

“Ne olmuş ona?”

“Neresi seksi?”

Utangaçlığım geri geldi ve bunu fark ettiğini bilsem de gizlemeye çalıştım. “Gençler birinin poposu hakkında konuşurken emoji olarak şeftali kullanır. Bilirsin işte... çünkü popolar... ağız sulandırıcı ve dolgundur.” Ellerimle yuvarlak bir popo çizdim ve Connor kahkahalarla gülmeye başlayınca anında pişman oldum.

O da benimle aynı hareketi yaptı. “Şeftali demek.”

“Evet.”

“Ama şeftaliler tüylü değil midir? Erik daha mantıklı olmaz mıydı?”

Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım. “Hey, kuralları ben koymuyorum.”

Başını onaylamaz bir ifadeyle iki yana sallarken anlattıklarım karşısında afallamış görünüyordu. “Bence şeftaliyi erik olarak değiştirmek için bir imza kampanyası başlatmalıyız.”

“Z kuşağını dahil edersen eminim çok işe yarar. Erikli *TikTok*’lar yapabilirler. Bir hafta içinde viral olur.”

“Sen *TikToker* mısın?” diye sordu.

“Ben profesyonel bir ekran kaydırıcıyım ve bir şey paylaşmamayı tercih ediyorum. İnsanların beni yargılamasından korkuyorum.”

“İnsanların seni yargılamasının üstesinden gelmenin en iyi yolu nedir biliyor musun? Kendini ortaya koymak ve onların fikirlerinin önemli olmadığını fark etmek.”

Güldüm. “Ama korku çok güçlü bir duygu.”

Connor omuz silkti. “Bizi mutlu eden şey her neyse onu yapmalıyız. Hayat çok kısa.”

Keşke hayatın ne kadar kısa olabileceğini bilseydi.

“Yani bana kendini ortaya koyduğunu mu söylüyorsun?” diye sordum.

“Ah, düzenli olarak.” Yüzünü buruşturdu ve biraz utandı. “Bir itirafta bulunacağım. Ben bir *TikTok* ünlüsüyüm.”

Bir kahkaha patlattım. “Ne? Hayır, değilsin.”

Ellerini göğsüne bastırıp gözlerini kıstı. “Bekle, buna inanmak neden bu kadar zor? Kesinlikle *TikTok* ünlüsüyüm. Üç milyondan fazla takipçim var.”

“Yok artık. Bu çılgınlık. *TikTok*’ta seni ünlü yapacak ne paylaşıyorsun?”

“Emlak tüyoları veriyorum.”

Başımı geriye atıp boğazımdan bir homurtu kaçacak şiddetle güldüm. “Genç neslin ilgisini *TikTok*’a böyle mi çekiyorsun? Emlak tüyolarıyla mı?”

“Hey! Emlak dünyasını öğrenmenin yaşı yoktur. Ayrıca, insanlar ilk evlerini satın alırken gerçekten kazıklanıyorlar. Daha fazla ayrıntı bilmeleri gerekiyor. Bu şekilde sadece New York’ta değil, dünyanın dört bir yanında daha fazla insanın hayallerindeki evi bulmasına yardımcı olabiliyorum ve boşa servet dökmemiş oluyorlar.”

“Beni yanlış anlama, bence bu harika ve senin gerçekten iyi bir insan olduğunun kanıtı. Ama... faydalı ipuçları verdiğin için bu kadar çok takipçin olması tuhaf görünüyor.”

Altdudağını dişlerinin arasına alıp minik minik ısırmaya başladı.

Kolunu dürttüm. “Bana söylemediğin ne var?”

“Hmm? Neden bir şeyi atladığımı düşünüyorsun?”

“Ah, duygularının yüzünden okunması ve *TikTok* hesabının tüm detaylarını bana vermekten kaçınıyormuş gibi görünmenden. Biliyor musun?” Elimini arkaya cebime atıp cep telefonumu aldım. “Telefonumu çıkarıp hesabına bakayım ve...”

“Tamam, bekle!” dedi elini telefonumun önüne atarak. “Tamam. Yani *TikTok*’umda biraz daha fazlası var.”

“Anlat.”

“İpuçlarını verirken dans ediyorum...”

“*TikTok* dansı mı yapıyorsun?”

“Tam zamanlı işimmiş gibi.” Mavi gözlerini kısarak başını iki yana salladı. “Beni yargılıyorsun.”

“Yargılamıyorum. Ben sadece... seni o dansları yaparken düşünmek bana mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla keyif veriyor. Bahse girerim onları üstsüz yapıyorsundur,” diye şaka yaptım.

Yüzündeki suçlu ifade karşısında heyecanla zıpladım.

“Aman Tanrım! Öyle yapıyorsun, değil mi? Connor...” Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için çatı katına göz gezdirdim ve ona doğru eğildim. “Beğeni toplamak için seksi paylaşımlar yapıyor musun?”

“Beğeni toplamak için seksi paylaşım falan yapmıyorum!” diye fısıldayarak bağırdı. Tekrar altdudağını ısırmaya başlayıp iç çekti. “Tamam, yapıyorum ama şunu anlamalısın... Arz ve talep dünyanın işleyiş biçimidir.”

“Yani sen bilgini sunuyorsun ve onlar da senin karın kaslarını görmeyi mi talep ediyor?”

Bana hınzırca sırttı. “Sence benim karın kaslarım mı var, Kırmızı?”

Gözlerimi devirdim. “Kollarına bak, Kaptan. Kol kasların kendi kol kaslarını geliştiriyor resmen. Eminim karın kasların da aynı şekildedir.”

“Ne, bu eski şeyler mi?” Kollarını göstererek esnetti ve sanki *The Rock**’mış* gibi poz verirken sırttı.

“Aman Tanrım... Dur,” diye fısıldadım, insanlar bizden tarafa baktıkça yanaklarımın kızardığını hissediyordum. “İnsanlar bakıyor.”

“Gömleğimi çıkarıp onlara gerçek bir gösteri yapmalı mıyım?”

“Sadece *TikTok* dansı yaparsan.” Güldüm. Çok utanç verici davranmasına rağmen, sadece aptallık yaparak beni uzun zamandır gülmediğim kadar güldürmüştü.

“Bunu da seviyorum, biliyorsun,” dedi abartılı tavrını geride bırakırken. “Güldüğün zamanları.”

Böylece beni güldürmekten etkilemeye geçmişti.

İçimde kanat çırpırmaması gereken kelebeklerden kurtulmaya çalıştım ama başaramadım.

* Amerikalı aktör, iş insanı ve *The Rock* ring adıyla bilinen Dwayne Douglas Johnson, eski profesyonel güreşçidir. (ç.n.)

“Bu bana biraz garip geliyor,” diye itiraf etti ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarken. “Seninle şakalaşmanın bu kadar kolay olması. Demek istediğim, çoğu insanla kolayca vakit geçiriyorum -sosyal kelebek olarak bu benim karakterimde var- ama senin yanındayken hiç çaba harcamıyorum. Sen bunu kolaylaştırıyorsun.” Bizi izleyen Damian’a baktı. Bir baş selamı verince Connor da ona aynı şekilde karşılık verdi. “Damian’ın az önce konuştuğu insanlar muhtemelen bu gece bir teklif sunacak.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü Damian neredeyse gülümsüyordu. Anlaşma tamamdır. Hadi, biraz daha dolaşalım.”

Onunla birlikte yürümeye başlayınca aniden başımın döndüğünü hissettim. Görüşüm bulanıklaşırken birkaç kez gözlerimi kırptırdım. Oda baş edebileceğimden daha hızlı dönmeye başladı ve dengemi bulmak için en yakın duvara uzandığımda kalbim aşırı hızlı çarpmaya başladı.

Connor durumumu anında fark edip yanıma geldi. “Aaliyah, iyi misin?”

Karanlık.

İsim: Senkop.

Tanım: Kan basıncındaki düşüşün neden olduğu geçici bilinç kaybı.

Bayılma için kullanılan tıbbi terim olarak da biliniyordu.

İki yıl önce senkopun ne olduğunu bilmiyordum. İki yıl önce pek çok tıbbi terimi bilmiyordum. Bir hastane odasının detaylarını bilmiyordum. Acil serviste muayene sırasının gelmesinin bazen saatler sürdüğünü bilmiyordum. Bilmediğim o günleri özlüyordum.

Düştüğüm için reçetem yazıldıktan sonra rahatsız hissettiğim hastane yatağında oturdum. Tam olarak ne olduğunu hatırl-

lamıyordum ama kendime geldiğimde Connor endişeli gözlerle başımda duruyordu.

Yüzümde rahatsız edici bir sıcaklık hissedip ellerimi oraya götürdüğümü hatırladım. Parmaklarımı geri çektiğimde başparmağımın kırmızıya bulandığını görmüştüm.

“Kanıyor mu?”

“Düşünce başını sehapaya çarptın. Seni hastaneye götürüp kontrol ettirmeliyiz.”

Connor böyle söylemişti.

Ben aynı fikirde değildim.

Hastaneye gitmek istememiştim.

Ama o benimle aynı fikirde değildi.

Beyin sarsıntısından endişelenmişti.

Bense kalbim ve hastanenin bana söyleyebilecekleri konusunda endişelenmiştim.

Bunun kontrole gitmemek için iyi bir neden olmadığını biliyordum ama hastaneye her gittiğimde öncekinden daha kötü haberlerle çıkıyordum. Tek istediğim bir anlığına normal olmaktı. Tek istediğim Connor’la röportaj yapmak, onun dünyasına bir göz atmak ve kıdemli editör olmaktı.

Fakat hastaneye gitme tartışmasını Connor kazanmıştı. Çok yorgundum ve başım daha fazla mücadele edemeyeceğim kadar feci bir şekilde zonkluyordu.

Şimdi soğuk hastane odasında oturmuş, hemşirenin bana taburcu evraklarımı ve reçetemi getirmesini bekliyordum. Alnıma beş dikiş atmışlardı ve iyileşme sürecine yardımcı olması için ağrı kesici vermişlerdi.

Connor’ın hâlâ bekleme odasında olduğunu biliyordum, onunla yüzleştikimi düşündükçe zihnimi büyük bir utanç dalgası kaplıyordu. Önünde bayılmakla kalmamış, aynı zamanda bunu onun iş etkinliğinin ortasında yapmıştım. Milyonlarca dolarlık bir evin içinde, onlarca insanın önünde bayılıp yaralanmıştım.

DOĞU IŞIKLARI

Keşke bu başıma gelmeseydi dediğim o kadar çok gün olmuştu ki...

Ama bugün, listenin en başındaydı.

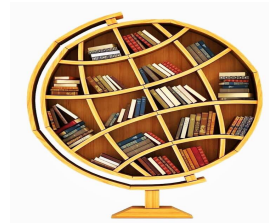
“Daha dikkatli olman gerekecek. Tamam mı, tatlım? Başın dönmeye başlarsa yakınlarda oturacak bir yer bul ya da bir duvara yaslanıp yere otur. Yeterli beslenmek de baş dönmesine yardımcı olabilir. Ayrıca kalp ilacını aç karnına almamaya çalış. Kendi doktorunla görüşmeyi de unutma.” Hemşirenin kelimeleri, sanki onun çocuğuymuşum gibi sevgi ve endişe doluydu.

“Tamam, teşekkür ederim.”

Gülümseyerek elimi sıktı. “Elbette, tatlım. Kendine iyi bak.”

Son iki yılda hemşirelerin yaptığı işin yeterince takdir edilmediğini çabucak öğrenmişim. Onlar için yabancı olsam da hepsi bana kendi ailelerinden biriymişim gibi davranmışlardı. Korkum tavan yaptığında beni yatıştırmışlardı.

“Hadi,” dedi gülümseyerek. “Seni ön lobiye kadar geçireyim.”

23

CONNOR

Hastanelerden nefret ederdim. Özellikle de acil servislerden. Bana hep küçüklüğümde annemin iyileşmesini beklerken geçirdiğim zamanları hatırlatırlardı. Durumu ne olursa olsun, annem doktorlar onun iyi olduğunu söyleyene kadar arka odada onunla olmama izin vermezdi. İlk kanser teşhisinde annem en çok beni korkutmaktan endişelenmişti.

İkinci seferinde ergenlik çağındaydım ve neler olduğunu anlayacak yaşıyordum ama annem yine de arka odaya girmeme izin vermezdi. Bunun yerine, hastane otomatlarından bir şeyler alabilmem için cebimde her zaman nakit olduğundan emin olurdu. Hayatımın o döneminde yanımda her zaman nakit bulundurmaya yemin etmiştim. O öğleden sonra, Aaliyah'nın otomatik kapılardan geçip muayene edildiği arka odadan çıkmasını beklerken bu alışkanlığıma minnettardım.

Otomata gidip tüm *Cheetos* paketlerini aldım. Ürünler seksenli yıllardan beri değiştirilmemiş gibi görünüyordu ama şanslıydım ki cipslerin tadı güzeldi.

Arka taraftan çıkan Aaliyah hemşireye bolca teşekkür etti. Ardından iki resepsiyon görevlisine sırayla defalarca kez teşekkür

kür etti çünkü Aaliyah böyle bir insandı, minnet duymaması için milyonlarca nedeni olduğu günlerde bile minnettardı.

Bana döndüğü anda sandalyemden kalktım. Başıyla bana selam verirken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. İyi olduğunu görmek çok güzeldi. Bayıldığında, iyi olmayacağından çok korkmuştum. Bayılırken sehpanın köşesine kafasını sert çarpmıştı.

Hemşire, Aaliyah'ya, "Verdikleri ilaç seni biraz sersemletecek," dedikten sonra bana baktı. "Bu akşam onu eve güvenli bir şekilde götürmekten sorumlu kişi sen misin?"

"Benim."

"Güzel." Hemşire, Aaliyah'nın kolunu hafifçe sıktı. "Ayrıca oğluma ettiğin dua için tekrar teşekkür ederim, Aaliyah. Zaman ayırıp bunu yapman benim için çok anlamlı."

"Elbette, Janet. Umarım seçmelerde çok başarılı olur," dedi Aaliyah gülümseyerek. "Seninle tanışmak da güzeldi, Randy!" Aaliyah diğer hemşireye el salladı. "*Cheetos* mu?" diye sordu ben üçüncü paketin dibindeki cipsleri ağzıma atarken.

Paketi buruşturarak kolumun altına sıkıştırdığım dördüncü ve son paketi açıp ona doğru uzattım.

Düğme burnunu kırıştırarak başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkür ederim. *Cheetos*'tan nefret ederim."

Böylece mükemmel kadın ilk kusurunu ortaya çıkarmış oldu.

"Bence bu kadar sert bir yorum yapman çok kaba." Başımı inanmazlıkla iki yana salladı. "*Cheetos* tüm cipslerin en iyisidir."

"Bu doğru değil. Cipsler arasında ilk üçe bile giremez."

"Peki ilk üçte ne varmış?"

Aaliyah kaşlarını çatıp altdudağını ısırarak düşünmeye başladı. "Tamam. İlk olarak *Doritos* tabii ki, sonra ekşi krema ve çedarlı *Ruffles*, hemen ardından da *Fritos*."

“Dalga mı geçiyorsun benimle? Bunlar çok kötü tercihler!”

Omuz silkti. “Kemiksiz tavuk kanadı sipariş eden bir adam tarafından yargılanacak değilim.”

“Çok lezzetliler.”

“Onlar tavuk *nugget*. Ayrıca, saydıklarımın piyasadaki en iyi cipsler olduğunu düşünmeyen herkes yanılıyor.”

“Her geçen saniye daha da korkutucu oluyorsun.”

Güldü. “Pekâlâ, cips uzmanı, senin favorilerin neler?”

“Çok kolay. *Cheetos*, *Cheetos Puffs* ve *Cheetos Paws*. Gerçi o harika cipsleri uzun zamandır bulamıyorum, onlar benim favorimdi.”

“Favori üç cipsin olarak sadece *Cheetos*’u sayamazsın! Onların hepsi aynı.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Belli ki *Cheetos* çeşitlerini hiç denemişsin. Kesinlikle birbirleriyle alakaları yok. Bir gün sana dünyanın en mükemmel cips markasının sırlarını öğreteceğim. Şimdilik seni eve götüreyim.”

Tam o sırada bir bildirim gelince telefonunu çıkardı. Aaliyah’nın bakışlarındaki neşe yavaşça uçup giderken gülümsemesi de soldu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Hayır... Jason yazmış. Bu gece evime uğrayacağını söylüyor.” Duraksayıp başını iki yana salladı. “Yani kendi evine.” Gözleri cep telefonuna takılı kalırken elinin gerginlikle titremesini izledim. “Bu beni terk ettiğinden beri gönderdiği ilk mesaj. Düğün gününden bu yana ona kaç mesaj yazdığımı biliyor musun?”

Telefonun ekranını bana doğru çevirdi ve iletişime geçmesi, bir şeyler söylemesi için Jason’a yalvardığı düzinelerce mesajı yukarı kaydırmaya başladı.

O akşama kadar cevap vermemişti ve şimdi de tek söylediği şey şuydu: *Selam. Şehre döndüm. Evime uğrayacağım.*

DOĞU IŞIKLARI

Bu kadardı.

Jason berbat biriydi.

Başını kaldırıp bana bakarken gözleri doldu. Tek yapmak istediğim şey, kollarımı ona dolayıp iyi olacağını söylemekti.

“Onu görmeye hazır değilim. Oraya geri dönemem. Aman Tanrım, olanlardan sonra onunla yüzleşemem. Zihinsel olarak buna hazır değildim ve şimdi...”

“Bu gece benimle kalacaksın.” Ellerimi omuzlarına koyarak onu durdurdum.

Koyu kahverengi gözlerinde büyük bir endişeyle bana baktı. “Ne? Hayır. Bugün zaten yeterince vaktini çaldım, Connor. Bir de beni sahipsiz bir sokak kedisi gibi evine almanı bekleyemem.”

“Seni sahipsiz bir sokak kedisi gibi evime almayacağım. Kötü bir gün geçiren arkadaşımı evime davet ediyorum, hepsi bu. Hem zaten yaralandın, yalnız kalmamalısın.”

Biraz güldü ama çıkan ses neşeli değildi, daha çok hayal kırıklığıyla doluydu. “Kafama beş dikiş atıldı.”

“Ağrın çok kötüleşirse bu gece yanında olacak birine ihtiyacın var.”

“İşlerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum. Tek yapmam gereken reçeteyi alıp günü bitirmek.”

“Dinle, *Doritos* kadın, bu gece sana ben bakacağım.”

“Bu bir emir mi?”

Cheetos’ları bitirip paketini yakındaki çöp kutusuna atarken güldüm. “Bu resmi bir emirdir. Şimdi...” Kollarımı ona doğru uzattım. “Atla.”

“Atlayayım mı?”

“Kollarıma atla. Yaralıyken seni yürütmem.”

Gözlerindeki kıvılcım yavaşça geri geldi. “Saçmalama, Connor. Başımdan yaralandığım için beni taşımayacaksın.”

“Taşıyacağım. Ne olursa olsun, seni bu acil servisten ben çıkaracağım.”

“Yemin ederim ki, böyle bir şey olmayacak.”

Tutamayacağı yeminler etmemeliydi çünkü bir saniye içinde Aaliyah’yı kollarıma aldım ve durmadan gülüp yere bırakmam için yalvarmasına rağmen onu kucağımda taşıdım.

Gülmesi bana iyi iş çıkardığımı hissettirdi.

Ayrıca bedenime yaslandığında hissettiğim şey hoşuma gitmişti. Sanki orada olmak için yaratılmış gibiydi.

Daireme vardığımızda Aaliyah’yı boş odaya götürdüm. “Sen biraz dinlen, ben de gidip reçetelerini alayım.”

“Bunu yapmana gerçekten gerek yok, Connor. Ben halledebilirim.”

“Yapabileceğini biliyorum ama yapmak zorunda değilsin. Tartışma ve bunu yapmama izin ver.” Başıyla onaylayarak reçete için gerekli evrakları bana uzattı.

Eczaneye doğru yola çıktım ve içeri girip Aaliyah’nın ağrı kesici ilaçlarını almak için sıraya girdim. Zihnim bir anda gömülü tutmak istediğim anılara... Annem için ilaç almayı beklediğim zamanlara dönmeye başladı. Eczacıya doğru attığım her adımda göğsüm biraz daha daralıyordu. Düzenli nefesler alıp vermeye çalıştıkça soluğum kesiliyordu.

Sıranın önüne ulaştığımda tezgâhın arkasındaki kadın gülümseyerek, “Merhaba. Reçeteli ilaç mı alacaksınız?” diye sordu.

“Evet. Aaliyah Winters için.”

İlaç kutularına doğru yürüyüp rafları karıştırmaya başladı.

Ellerim terlemişti, zihnimde uçuşmaya başlayan düşünceleri görmezden gelmeye çalıştım. İçimde kilitli tutmak için çabalandığım hatıralar yeniden su yüzüne çıkmak istiyordu. Onlarla savaşıyordum. Zihnimin zincirlerinden kurtarmaya çalıştığı acıya kapılmamak için elimden geleni yapıyordum. Ancak kadın geri dönüp bana sigortam olup olmadığını sorduğunda anılar sertçe üzerime çarptı.

24

CONNOR

On altı yaşındayken

Annem iki saat önce girdiği hastanenin kapısından çıkar-ken, “İşte reçeteli ilaçlar. Bu gece yatmadan önce mide bulan-tısı haplarından birini muhakkak alın. Yardımcı olacaktır,” dedi hemşire. Bekleme odasında oturmuştum, onun çıkmasını bekli-yordum. Cevaplar bekliyordum. İyi olup olmadığını öğrenmeyi bekliyordum.

Onu görür görmez ayağa kalkıp yanına koştum.

“İyi misin?” diye sordum çatallaşan sesimle. Yiyecek oto-matındaki neredeyse her şeyi yemiştım ve herhangi bir kötü ha-ber karşısında kusmaya başlayacakmışım gibi hissediyordum.

Annem bana hafifçe gülümsedi. Yüzü biraz solgundu ve sanki gülümsemek bile ona zor geliyordu.

“İyiyim,” diyerek sırttı.

Yalan gibi geldi.

Kesinlikle yalandı.

Annem kötü hissetmemem için hep iyi olduğunu söylerdi.

“Bir ihtiyacın var mı?”

“Sadece eve gidip dinlenmek istiyorum, tatlım. Yorgunum.”

Ensemi kaşıdım, gerginliğim bir türlü gitmiyordu. “İlaçları alacak mısın? Seni eczaneye götürebilirim.”

“Sorun değil. Daha sonra alabilirim ve...”

“Anne,” diye araya girerek bu saçma fikir için onu azarladım.

Hafifçe kıkırdadı: “Sen ne zaman evin lideri oldun?”

Omzumu silkip, “Evin lideri değilim,” dediğim sırada koluma girdi. “Ben sadece en sevdiğin yardımcımım.”

Bana yaslanınca içim huzurla doldu. “En sevdiğim yardımcım,” diye mırıldandı onu arabamıza götürürken. Yolcu koltuğına oturmasına yardım etmemin ardından arkasına yaslanıp koltuğa gömüldü. Gözlerini kapatıp dinlenmeye koyulurken emniyet kemerini bağladım.

“Bunun için zgnm, Connor,” diye fısıldadı. “Bunlarla uğraşmak zorunda kalmak için çok kksn.”

“Ben evin erkeğiyim, yapmam gereken bu.”

Başını bana doğru eğdi. Gözleri suçluluk ve üzüntüyle doluydu. “Yapman gereken bu değil.”

Onu duymazdan geldim çünkü bu konuşmanın ikimizin de istediği gibi gitmeyeceğini biliyordum. Ben ona bakan kişi olmaktan asla vazgemeyecektim, o da benim yaşıma uygun davranmam gerektiğini savunmaktan asla vazgemeyecekti.

“Reçete için aradılar mı?” diye sordum konuyu tekrardan önemli meselelere kaydırarak.

“Aradılar. İlaçların kısa süre içinde hazır olacağını söylediler.”

Emniyet kemerimi bağlayıp anahtarı kontağa sokarken başımla onayladım. Eczaneye ulaştığımızda annemi arabada kalması için ikna etmeye çalıştım ama sigorta sorunlarıyla uğraşmak zorunda kalacağını biliyordu. Bu nedenle benimle geldi.

Onunla ilgilenen kişiyle konuşurken biraz geride durdum. İkisine kulak misafiri olurken mideme bir ağrı girdi.

“zr dilerim, hanımefendi. Sigortanız masrafları karşılamıyor. Görünüşe göre maksimum tutarınıza ulaşmışsınız, bu

yüzden bugün yüz elli dolar alacağım,” dedi kasiyer alçak sesle. Ancak sesi söylediklerini duyamayacağım kadar alçak değildi, belki de fazla iyi bir dinleyiciydim.

Annem iç çekip burun kemerini sıktı. “Gelecek hafta maaşımı alana kadar bunu karşılayamam ama ilaçları da şimdi almam gerekiyor.” Önündeki reçeteleri inceledi. “Şu anda hangilerini almadan idare edebilirim?”

Karşısındaki görevli cevap veremedi önüne doğru ilerledim ve bir ikinci el dükkânından aldığım yırtık pırtık cüzdanı çıkardım. İçinden yarı zamanlı işimden kazandığım parayı alıp tezgâhın üzerine koydum.

Annem kocaman açılmış gözlerle bana döndü. “Connor, hayır.”

“Sorun değil, anne. Ben hallediyorum.”

“Hayır, hayır. Hesabımda ayarlamalar yapabilirim ve...”

“Anne.” Rahatlaması için gülümseyince omuzlarına bütün ağırlığıyla çöken endişe azaldı.

“Gelecek hafta sana geri ödeyeceğim,” diye söz verdi parayı kasiyere uzatırken.

Ciddiydi.

Onurunu kırmamak için parayı alıyordum ama bana verdiği her kuruşu market alışverişi yapmak ya da onu sinemaya götürmek gibi şeylerle bir şekilde ona iade ediyordum.

Bana verdiği her kuruş daima ona geri dönüyordu.

O gece eve gittik ve kanepede birlikte oturup film izledik. Bu sırada zihnimde ona daha fazla yardım etmek için programıma nasıl başka bir yarı zamanlı iş sıkıştırabilirim düşünceleri dönüyordu.

25

CONNOR GÜNÜMÜZ

Eve döndükten sonra Aaliyah'nın iyi olup olmadığını kontrol ettim, hemen ardından kendimi çalışmaya verdim. İnsanlara e-posta yazıp Damian'dan Queens'te bulduğu binayla ilgili daha fazla bilgi alırken bile Aaliyah'nın yaşadıklarının kafamda dönmesine engel olamıyordum. Jason'ın mesajını görür görmez ne kadar paniklediğine bakılırsa, içinde fırtınalar kopuyor olmalıydı. Evime geldiğinden beri oldukça sessizdi, misafir odasında kendi halinde vakit geçiriyordu.

Birkaç saat çalıştıktan sonra, zaten ardına kadar açık olan ofisimin kapısı çalındı. Başımı kaldırdığımda Aaliyah'yı elinde bir bardak suyla gördüm. Dudakları gülümsüyordu ama gözleri ona katılmayı reddediyordu. Muhtemelen yorgunluktan devrilmemek için vücudunu kapıya yaslamıştı. "Hâlâ uyanıksın."

"Sen de hâlâ uyanıksın," dedim bilgisayarımdan uzaklaşarak.

Gülümsediğinde içindeki kırık parçaların ortaya çıkmaya çalıştığını hissettim. "Siz bir işkolik misiniz, Bay Roe?"

"Zihnimin çalışma hızına bağlı." O akşam hastanede geçirdiğim zamanın ardından çarklar ekstra hızlı dönüyordu.

Odama girip yere oturduktan sonra eliyle yanına vurarak beni yanma davet etti.

Asla reddedemeyeceğim bir davetti.

Viski bardağını alıp yanına yürüyerek yere oturdum. Suyundan bir yudum aldı ve ona çok yakışan gülümsemesini takındı.

“Belli bir saatten sonra çalışmamalısın,” dedi bana. “Zihninin molaya ihtiyacı var.”

“Bazen zihnimin mola vermesinin tek yolu çalışmak.”

“Makul.” Hayranlıkla ofisime baktı. “Sanırım patronum yine dergimizin konuğunun evinde yatıya kaldığımı öğrenirse beni kovar.”

“Dürüst olmak gerekirse, ilk kaldığında konunuz değilim. Ayrıca iyi sır tutarım.”

“Öyle mi?”

“Bu konuda harikayım. Zihnimde insanların en derin, en karanlık sırlarını sakladığım özel bir bölüm var.”

“Eh, bu kadar güvenilir olman çok hoş.”

“Biri bana sırrını verdiğinde bunu ciddiye alırım. O yüzden merak etme. Patronun benimle geçirdiğin geceden asla haberdar olmayacak.”

“Teşekkür ederim. Peki... zihnin bunu neden yapıyor?”

“Neyi?”

“Az önce iş yükünün zihninin çalışma hızına bağlı olduğunu söyledin. Zihninin çarkları neden bu kadar hızlı dönüyor?”

Sırıttım. “Bu kayıt dışı mı?”

“İzci sözü,” diyerek selam verdi.

“Çocukken izci miydin?”

Aaliyah tek kaşını kaldırdı. “Ne? Hayır, ben bir gazeteci-yim.”

“O zaman izci sözü veremezsin. İzci değilsen bunun bir anlamı yok ki.”

“Fark etmez,” diyerek söylediğimi eliyle geçiştirdi. “Ne olursa olsun, bu gece konuştuklarımızı kimseye anlatmayaca-

ğım. Senin sırların da benim zihnimin gizli bölmesinde güvenli bir şekilde kilitli.”

Parmağımı bardağımın kenarında gezdirdim. “Her şeyi fazla düşünüyorum. Bazen anda yaşamaktan daha çok gelecekte yaşadığımı düşünüyorum. Zihnimin hızını yavaşlatmak için önümdekilere odaklanıyorum. Bu da genelde çalışmak demek oluyor.”

“Gelecekten neden bu kadar korkuyorsun?”

Kıkırdadım. “Korktuğumu kim söyledi?”

“Konuştuğun sırada gözlerin söyledi.”

“*Dejavu* oldum, ilk tanıştığımız akşam da beni okumuştun,” dedim şakacı bir tavırla.

“O geceden sonra seni çok düşündüm,” diye itiraf etti. “Kendi yollarımıza gittikten sonra bile haftalarca... aylarca aklımdan çıkmadın.”

“Bu benim için de geçerli.”

“Doğruluk mu, doğruluk mu?”

“Doğruluk.”

“Gitmemeye söz verdiğimiz yerlere döndün mü hiç?”

Sırıttım. “Birkaç kez. Her şeyi kadere ancak bir noktaya kadar bırakabilirsin. Sadece seni tekrar görmek istiyordum. Anlaşmamızı bozduğum için özür dilerim.”

“Önemli değil. Ben de bozdum çünkü çizgi roman dükkânı çılgınlık derecesinde destansı bir yerd. İçimdeki inek oraya geri dönmek zorunda kaldı.”

“Makul.”

“Yine de seni bulma umuduyla birkaç kez köşelere göz attım.”

“Görünüşe göre, kader bizi bir araya getirme işini kendi başına halletmiş.”

“Bu gece neden üzgünsün?” diye sorarak beni tamamen şaşırttı.

Sanki hikâyemin daha fazla katmanını ortaya çıkarmaya çalışıyormuş gibi yoğun bakışlarını bana odaklamıştı. Ne de olsa, bir gazeteci olarak işi hikâyenin köküne inmekti. Sadece yüzeyde olanları keşfetmek değil, bir insanın ruhunun derinliklerine gerçekten dalmaktı.

Hayatımda bana bakan ve gülümsememin ötesini gören ilk kişiydi.

Çoğu insan bana bakar ve gülümsememe inanırdı. Aaliyah farklıydı. Bunun farkına vardığımda ne hissedeceğimden emin olamadım. İsteyeceğim son şey, geçmişten kalan ve beni hâlâ rahatsız edebilecek kadar güçlü olan yaralarımı görmesiydi.

“Cevap vermek zorunda değilsin,” diye teklif etti. Rahatsız olduğumu anlamış olmalıydı.

Teklifini kabul ettim çünkü hastane ziyaretinin beni unutmaya çalıştığım bir döneme nasıl geri ışınladığını anlatmaya hazır değildim.

Neyse ki beni anlayarak gülümsedi, ardından gözlerini kaçırarak suyunu yudumlamaya devam etti. “Hayatımın büyük bir bölümünde hem gelecekte hem de geçmişte yaşadım. Ailesiz büyüyünce geçmişini çok düşünüyorsun. Mesela ailemin beni koruyucu aileye vermesine ne sebep oldu? Nereden geldim? Köklerim nereye dayanıyor? Sonra da gelecek var tabii... yepyeni bir dizi korku. Kendi ailemi kurabilecek miyim?” Başını eğerken yüzünde kasvetli bir ifade belirdi. “Sanırım bu sorunun cevabı Jason’la birlikte netleşti.”

“O bir pislik ve seni hiç hak etmedi. Bu senin gelecek şansını ortadan kaldırmaz.”

“Bazen sanki zaman tükeniyormuş gibi geliyor.”

Bacağını dürttüm. “Gençsin. Önünde koca bir hayat var.”

Bir anlığına duraksayıp kahverengi gözlerini bana dikti. Konuşmak için dudaklarını araladı ama sonra hemen sustu ve gülümsedi. “Yine de anı yaşamak önemli. Gerçekten sahip ol-

duğumuz tek şey bu.” Bardağını havaya kaldırarak neşelendi.
“Bu ana.”

“Bu anın şerefine,” dedim kadehimi onunkiyle tokuşturarak.

“Herkes duysun!” dedi suyundan bir yudum alırken. “Dürüst olmak gerekirse, yakın geleceğim hakkında biraz endişeliyim. Yeni bir ev bulmam gerekiyor ama bu arayış süreci zorlu geçiyor. Onun evinde yaşamaya devam edemem. Ancak bütçemin iyi bir yer bulmak için uygun olmadığını da biliyorum, en azından *Passion*’da zam alana kadar.”

“Benim yanıma taşın.”

Kelimeler hiç düşünmeden ya da tereddüt etmeden dudaklarımdan dökülmüştü. İşin komik yanı, bu sözler ağzımdan çıktıktan sonra zerre kadar pişmanlık duymamıştım. Ciddiydim. Orada yaşamak zorunda kalmamalıydı. Hem onu her gün görme fikrinden hoşlanıyordum. Aaliyah’yla ne kadar çok zaman geçirirsem daha fazlasını istiyordum.

Güldü. “Tabii tabii, Connor.”

“Hayır, ciddiym. Benim yanıma taşın. Üç yatak odalı, üç banyolu bir ev. Çok büyük! Neredeyse üç yüz yetmiş metrekare, yani bolca yer var. Para biriktirene kadar yer bulma sorunun olmaz ve o zaman da boktan bir yer kiralamak zorunda kalmazsın.”

Yüzümdeki ifadeyi gördükten sonra kahkahası kesildi.
“Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Kendin söyledin, evimi seviyorsun.”

“Bu çok saçma. Seninle yaşamam konusunda ciddi olamazsın.”

“Neden olmayayım ki? Aslına bakarsan harika olur. Evim yeterince büyük, senin ve eşyaların için fazlasıyla yer var. Bence bu *mükemmel* bir fikir. Ayrıca kalıcı evini bulmak için daha fazla zamana sahip olursun. Böylece aceleyle kötü bir yer tutmak zorunda kalmazsın. Bu bir geçiş dönemi olabilir, bir son-

raki evine geçmeden önce kalabileceğin bir yer. Zaten yakında kıdemli editör olduğunda zam alacaksın.”

“Röportajda iyi bir iş çıkarırsam.”

“Harika bir iş çıkaracaksın.”

Yavaşça iç çekti. “Bu çok fazla, Connor. Özel hayatına bu şekilde müdahale edemem. Nazik teklifin için teşekkür ederim ama...”

“Daha sana en iyi kısmını göstermedim bile,” diye ısrar ederek sözünü kestim. Ayağa kalkıp onu da kaldırmak için elimi uzattım ve yatak odama gittik. “Gizli geçitler konusunda biraz ineğim, o yüzden burayı görünce bu evi almam gerektiğini anladım.” Gömme dolabıma doğru yürüdüm, Aaliyah peşimden gelirken kafası karışmış görünüyordu. Burası devasa bir alandı ve her şey mükemmel bir şekilde düzenlenmişti. Yine de ona göstermeye çalıştığım şeyi anlayamamıştı.

Gülümsedikten sonra bir düğmeye bastım, bu düğme giysi rafının otomatik olarak sağa kaymasını ve gizli bir kapının ortaya çıkmasını sağladı.

“Burası nereye çıkıyor?” diye sordu merakla.

“Kendin bakıp öğrenebilirsin.”

Kenara çekilip kapıyı açması için ona yol verdim. Bunu yaptığımda çatı katının terasına çıkan merdiven gözler önüne serildi. Merdivenlerden çıktı ve tepeye ulaştığında nefesi ke-sildi.

Alan, güzel bitkilerle çiçeklerin yanı sıra harika balkon mobilyalarıyla doluydu. İki kişilik bir ahşap salıncak şehrin en mükemmel manzarasına bakıyordu ve Aaliyah bunlar karşısında büyülenmiş görünüyordu. Uzakta parıldayan her ışık zerresi buradan fark ediliyordu.

“Şehir ışıkları,” diye fısıldadı ve korkuluğun yanında dururken ellerini göğsüne götürdü.

“Manzarayı ne kadar sevdiğini biliyorum,” dedim ellerim

ceplerimde ona doğru yürürken. “Dünyada doğu ışıkları gibisi yok.”

“Bu doğru.” Geceye bakarken gülümsedi. Gökyüzü derin bir uykuya dalmıştı ama şehir hayat doluydu. “Çocukken ne zaman bunalsam ve yalnız hissetsem koruyucu ailemin evinden kaçırdım. Queens’te şehrin ışıklarını görebildiğim bir binanın yangın merdivenlerine tırmanırdım. Orada durur ve gece manzarasını izlerken nefes alıp verirdim. Neden bilmiyorum ama şehir ışıklarını görmek bana garip bir huzur veriyor.”

“Bunu neden yapardın?”

“Aptalca ve muhtemelen pek mantıklı değil ama çocukken kendimi hep yapayalnız hissedirdim. Arkadaşlarımla büyümedim ve ailem yoktu. Hayatta her zaman tek başıma kalacağımı düşünürdüm ama şehir ışıklarını görünce farklı hissedirdim. Bana yalnız hissetsem de bir açıdan dünyada yalnız olmadığımı hatırlatıyorlardı. Her ışık benim için bir insanı temsil ediyordu; sevgiyi, acıyı ve hayatı hisseden birini. Hayatımın karanlık döneminde bile ışığın hemen köşede olduğunun bir anımsatıcısıydı.”

Geceyi izlerken sessiz kaldım, onun gördüklerini görmeyi ve zihninin çalışma şeklini seviyordum.

“Dediğim gibi, aptalca,” diye fısıldadı, itirafı konusunda endişeli görünüyordu.

“Hayır, değil,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Sadece Jason’ın nasıl olup da seni bırakacak kadar aptal olabildiğini anlamaya çalışıyorum.”

Parmaklarıyla utangaçça oynarken yanakları kızardı. “Sadece Jason’la değil, ondan önce hayatıma giren her erkekle aynısı oldu. Belki de bazı kızlar geçici olmak için yaratılmıştır.”

“Belki,” diye kabul ettim. “Ama senin öyle olduğunu sanmıyorum.”

Gülümsedi. “Her şey geçicidir. Sadece öyle olmamasını dileriz.” Yerinde kıpırdanıp hafifçe iç çekti. “Çok güzel bir manzara.”

“Eğer bunun güzel olduğunu düşünüyorsan, bir de sonbaharda görmelisin,” dedim. “Kışın, ilkbaharda... ne zaman istersen o zaman görmelisin.”

“Bu konuda ciddisin, değil mi? Gerçekten yanına taşınmamı teklif ediyorsun?”

“Evet. Tabii ki kabul etmek zorunda değilsin ama sana yardım etmek istiyorum. Sana bunu teklif etme imkânım olduğu için tam da öyle yapıyorum.”

“Ah, şu güneyli erkeği kalbin.” Hafifçe güldü.

“Bir adamı topraklarından çıkarabilirsin,” dedim omuz silkerek. “Ama o toprakları adamın kalbinden çıkaramazsın. Bunu düşünmek için kendine biraz zaman tanı. Acele etme ve baskı altında hissetme. Sadece seçme şansın olsun istiyorum.”

Altdudağını ısırdı. “Bunu yapacaksak, kurallar koymamız gerekiyor.”

Bir anda canlandım. “Kurallarla bir sorunum yok. Hatta kurallarla çok iyi anlaşıyoruz. Söyle bakalım.”

“Tamam. Başlangıç olarak, bu senin için zorlaşırsa bana söylemek zorundasın.”

“Kolay.”

“Bir kız arkadaşın gelirse en iyi arkadaşımın evinde kalmaya hazırım, seks engelleyici olmam.”

Neşeyle sıırıttım. “Sen az önce seks engelleyici mi dedin?”

“Dedim ve ciddiyim. Eminim dönüşümlü olarak görüştüğün bir kadın listen vardır.”

Keskin bir nefes alıp ellerimi abartılı bir tavırla göğsüme götürdüm. “Tamam, sen az önce bana çapkın mı dedin? Kırmızı, çok incindim.”

“Hey... Bunu sen söyledin, ben değil. Sadece sana engel olmak ya da hayatını çok fazla değiştirmek istemediğimi söylüyorum. Yük olmak istemiyorum.”

“Asla yük olmuyorsun.”

“Lütfen bunu yapmayı bırak, Connor.”

“Neyi yapmayı?”

“Bana karşı gülünç derecede nazik olmayı.”

“Pekâlâ, tamam. Şimdi nezaketi bırakıp sert olma zamanım geldi çünkü benim de birkaç temel kuralım var.”

“Tamam, hadi başla.”

“Başlangıç olarak, akşam yemeklerinde ses olsun diye televizyonda *ESPN* açık olur.”

Güldüğünde sesinin tınısına dalıp orada kaybolmak istedim. *Tanrım*, kahkahası bağımlılık yapıyordu. “Sanırım bunu yapabilirim.”

“Evin çeşitli yerlerinde çoraplarımı çıkarmama kızmayacaksın.”

“Bence bu kural her iki taraf için de geçerli olmalı,” diye kabul etti. “Ayrıca çoraplarımın birbirinden farklı olmasına gülemezsin... çünkü her zaman öyle olacaklar.”

“Tamam, son kurala gelelim. İş arkadaşım Aaliyah’yla mı, yoksa ev arkadaşım Aaliyah’yla mı konuştuğumu bana söylemen gerek. Ev arkadaşıma söylediğim bir şeyin iş arkadaşım tarafından makale konusu edilmesini istemiyorum.”

“Sanırım bu kuralların hepsinde anlaşabiliriz.”

“Pekâlâ, güzel. O zaman anlaştık mı?” Elimi ona doğru uzattım.

“Anlaştık,” dedi elimi sıkarak. “Ama kira ödeyeceğim, sen de kabul edeceksin. Önümüzdeki günlerde, haftalarda ya da aylarda benden isteyebileceğin her şey için sana açık çek veriyorum.”

“Kulağa hoş geliyor. O çeki ihtiyacım olduğunda kullanmak üzere alıyorum. Evine hoş geldin, ev arkadaşım,” dedikten sonra elimi bıraktı.

DOĞU IŞIKLARI

Şehir ışıklarına baktım, derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. Nedenini bilmiyordum ama Aaliyah'nın benimle yaşaması fikri sanki hep burada olması gerekiyormuş gibi içimi bir huzurla dolduruyordu. Ona yardım ettiğimi düşündüğünden emindim ama sanki kazanan benmişim gibi hissediyordum. Onun yanında olmak, daha iyi bir yanıma ortaya çıkarıyordu.

26

AALİYAH

En sevdiğim süper kahraman Connor Roe'nun yanına taşınyordum. Bunu aklım almıyordu ama içim garip bir huzurla doluydu. Bu pek mantıklı olmasa da onun yanındayken kendimi güvende hissediyordum. Birbirimizi o kadar uzun zamandır tanımıyoruz fakat sanki yıllardır tanışıyormuşuz gibi hissediyordum.

Yine de hayatımda sürekli karşıma çıkan bir meseleyi halledene kadar taşınmaya odaklanamayacaktım. Hiç gerçekleşmeyen düğünden beri Jason'ın annesi beni mesaj yağmuruna tutuyordu. Sesli mesajlar, kısa mesajlar, e-postalar... Bana her platformdan defalarca kez ulaşmaya çalışmıştı.

Marie: *Selam, Aaliyah. Bu haftaki kitap kulübü toplantısına geliyor musun? Hanımlar seni soruyor.*

Marie: *Bir kahve içelim. Seni özledim, tatlım.*

Marie: *Oğlumdan haber aldın mı?*

Marie: *Mesafeye ihtiyacın olduğunu biliyorum, bu yüzden mesajlarıma cevap vermene gerek yok. Sadece burada olduğumu bil. Bu mesajları sevdiğini bilmen için gönderiyorum. Walter da ben de seni özledik. Belki ikimiz bir şeyler içebiliriz? Senin için endişeleniyorum.*

DOĞU IŞIKLARI

Marie: *Bu hafta doktor randevun vardı, değil mi? Takvimimde işaretlemişim. Umarım her şey yolunda gider. Lütfen bana haber ver, Aaliyah. Endişeleniyorum.*

Marie'yle aramda bir sınır çizmek için elimden geleni yapıyordum. Ona toparlanmak için zamana ve mesafeye ihtiyacım olduğunu söylüyordum ama onun orada oturmuş sağlık durumum hakkında endişelendiğini düşündükçe kendimi berbat hissediyordum. Bu nedenle, arada sırada iyi olduğumu bildirmek için ona bir mesaj atıyordum.

İş yerindeki Greta bana Marie'ye hiçbir şey borçlu olmadığını, ona bir saniyemi ya da enerjimi harcamama gerek olmadığını söyledi. Marie'nin bana gönderdiği tüm mesajlarda pasif agresif davrandığını düşünüyordu ve belki de bu doğrudu. Ama onun mesajlarını görmezden gelmenin suçluluğunu üzerimde hissediyordum, özellikle de geçmişte Walter'la birlikte benim için yaptıklarını düşününce. Jason bana doğru davranmamış olsa bile, bu ailesinin de davranmadığı anlamına gelmiyordu. Jason'la ilişkimizi bitirmek zordu ama onun ailesiyle -daha çok Marie'yle- ilişkimizi bitirmek imkânsızlaşmaya başlamıştı. Onunla aramdaki bağ Jason'la paylaştığımızdan daha derindi. Marie'yi bir arkadaş olarak görüyordum.

Ayrılığın sonucunda Marie'yle arkadaşlığımızın zarar göreceğini biliyordum. Zaman geçtikçe Jason'la ilişkimizin yürümemesinin suçlusunun ben olduğumu düşünmeye başlayacaktı. Bunu yaptığının farkında bile olmayacaktı. Sadece oğlundan, yetiştirdiği çocuktan bilgi alacaktı ve o da annesini manipüle edip esas haksızlığı benim yaptığımı inandıracaktı.

En sonunda aile üyesinin tarafını tutacaktı. Hayat böyle işlerdi.

Marie'yle aramdaki bağı kesmem gerektiğini bildiğim noktaya resmen ulaşmıştım. Onun arkadaşlığını özleyecek olsam

bile, toksik bir hal almadan önce buna bir son vermem gerektiğini biliyordum.

Eskiden sürekli gittiğimiz kafeye oturduğumuzda, “Benimle buluştuğun için teşekkür ederim, Aaliyah,” dedi Marie. Onunlayken hep hissettiğim rahatlık ve huzur o sabah yoktu. Tam aksine, onun karşısında otururken kendimi tamamen yabancılaşmış hissediyordum. Sanki artık oraya ait değildim.

“Elbette. Gönderdiğin onca mesajdan sonra artık bu işi sonlandırmamız gerektiğini düşündüm.”

“Sonlandırmak mı? Ne demek istiyorsun?” diye sordu, sesi incinmiş çıkmıştı.

“Bir kapanış aramıyor musun? Oğlunla olanlardan sonra başka ne yapabileceğimizden emin değilim.”

“Hayır, hiç de değil. Artık birbirimizin hayatında olamayacağımıza inanmayı reddediyorum. Benim dünyama girmiş olmanın, yıllar önce bu kafede yollarımızın kesişmiş olmasının benim için ne anlama geldiğini bilemezsin. Seni seviyorum, Aaliyah. Oğlumun sana yaptıkları yüzünden ilişkimizin değişmesini istemiyorum. Ayrıca...” Sanki bir sonraki sözlerini söylemek istediğinden emin değilmiş gibi tereddüt etti. “O seni hâlâ seviyor, tatlım.”

Sözleri beni tamamen şaşırtıp iğrendirdiği için ofladım. “Affedersin?”

Masanın üzerinden uzandı ve ellerimi ellerinin arasına alıp sıktı. “Seni seviyor, Aaliyah. Sevdiğini biliyorum. Sadece korkuya kapıldı.”

“Bir kez bile bana ulaşmaya çalışmadığına göre korkudan ölmüş olmalı.”

“Bence sana bu kadar çok değer vermekten korkuyor. Daha önce bir kadına karşı hiç böylesine savunmasız olmamıştı.”

Ellerimi onunkilerden çektim. “Beni aldattı, Marie.”

Sözlerim karşısında şaşırarak gözlerini kocaman açtı. “Ne? Hayır. Bunu nereden duydun?”

“Kaynaklarım var. Dinle, tüm bunlar yüzünden incindiğini ve kafanın karıştığını anlıyorum. Ben de aynı durumdayım ama bu bana çok fazla geliyor. Sana değer verdiğimi biliyorsun ancak Jason’la ilişkimiz bitti.”

“Böyle söyleme. Ona bir şans daha vermeyi hiç düşünmedin.”

“Özür dilerim... dediğimi duymadın mı? Az önce beni aldattığını söyledim.”

“Genç erkekler bazen aldatır, bu normaldir.”

Sözleri beni o kadar şaşırttı ki, ne diyeceğimi bilemedim.

Bu normaldir mi? Jason’ın beni aldattığını öğrendiğinde verdiği yanıt gerçekten bu muydu?

“Bunun bir kaza olduğuna eminim,” dedi konuşmasına devam ederek.

“Penisi yanlışlıkla bir kadının içine mi girdi?” diye sordum alaycı bir tavırla.

Yanaklarının kızardığını gördüm ve bunun için onu suçlayamazdım. Ona karşı hiç bu kadar açık olmamıştım ama bunun başka bir yolu da yoktu. Oğlu başka bir kadını becermişti. İşin içinde kaza falan yoktu. Bu onun tercihiydi.

“Oğlumun kolay biri olmadığını ve geçmişinde hatalar yaptığını biliyorum ama potansiyelini görüyorum. Doğru kadın sayesinde babası kadar dengeli ve ayakları yere basan bir adam olabilir. Walter da eskiden genç ve çılgındı. Onu ben evcilleştirdim.”

“Potansiyel, uğruna kalmaya degecek bir şey değildir çünkü asla ortaya çıkmayabilir. Ayrıca bir erkeği evcilleştirmek benim sorumluluğum değil.”

Derin bir iç çekti. “Belki onunla bir buluşsan. Belki yüz yüze konuşsanız...” Gitgide kontrolden çıkıyordu ve artık dayanamayacaktım. Jason’la paylaştığımız şeyin uydurma bir hikâyeden başka bir şey olmadığını ne zaman anlamaya başlayacaktı?

İlişkimizin gerçek olduğunu düşündüğüm bir an olmuştu ama bu bomboş bir hayalden başka bir şey değildi.

Yaşananlarda hatalı olan tek kişi o değildi. Çok uzun zaman boyunca ilişkimizi olduğundan farklı görmüştüm. Acelem vardı, zamanım dolmadan bir yuva kurmaya çalışıyordum. Bir aile kurmayı o kadar çok istiyordum ki, beni taşıyabilecek kadar güçlü olmayan bir adamın kollarına atlamıştım.

Yaptığım hataların suçunu üstleniyordum, aşkımın tohumunu asla açmayacağı bir toprağa ekmiştim. Ben kusurlarımı kabul ediyordum ve bunlarla yüzleşecektim. Ama tekrar Jason'a dönmeyeceğimden, kendimi bir daha asla öyle bir konuma düşürmeyeceğimden emindim.

“Marie, benimle görüşmek isteseydi görüşürdü ama istemiyor ve ben de onunla görüşmek istemiyorum. Hayatıma devam ediyorum. Bu pazar evinden taşınıyorum. Anahtarları resepsiyona bırakacağım, istediği zaman evine dönebilir. Her şey bitti.”

“Buna gerçekten inanıyor olamazsın, Aaliyah. Yaşadığımız onca şeyden sonra...” Marie gözlerinden dökülen yaşları sildi ancak daha fazlası akmaya başladı. “Sen bizim ailemizdensin.”

Ağlamasından nefret ediyordum. Acı çekmesine neden olmaktan nefret ediyordum. Hayatımın en kötü dönemlerinden birinde korktuğum, yalnız olduğum bir anda hayatıma girmiş ve içimi rahatlatmıştı. Walter’la birlikte hiç düşünmeden karşıladıkları tıbbi masraflarımdan bahsetmiyordum bile. Kısa bir süreliğine gerçekten ailem olmuşlardı. Ama onun hayatında kalırsam bunun toksik bir hal alacağını biliyordum. İkimiz için de böyle bir şey istemiyordum.

“Ayrıca sağlığınıla ilgili sorunlar var,” dedi kendini toparlamaya çalışarak. “Bana ihtiyacın var.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Nakil ekibiyle görüştüğümüzde refakatçi olarak beni seç-

miştin. Kalp nakli olursan bana ihtiyacın olacak. Nakil öncesi ve sonrasında seninle ilgilenecek birine ihtiyacın olacağını söylemişlerdi, hatırlıyor musun? Hayatında kalmak zorundayım. Başka kimsen yok, Aaliyah.”

Sözleriyle beni incitmek istemediğini biliyordum ama incinmiştim. Fiziksel bir darbe yemiş gibi hissediyordum.

Başka kimsem yoktu.

Boğazımı temizledim ve gözlerimi kırıştıtararak içimde biriken duyguları dağıtmaya çalıştım. “İleride bir sorun olursa, o zaman konuşuruz. Yeni birini bulduğumda seninle değiştirim.”

“Ama...”

“Üzgünüm, Marie. Bunu sürdüremem. Yıllar boyunca benim için çok fazla şey yaptın. Ama artık Jason’la ilişkimiz bittiğine göre, sanırım bu bağı koparmanın zamanı geldi.” Omuzlarımı silkip karton kahve bardağımı masadan aldım. “Belki de bazı şeylerin sonsuza kadar sürmemesi gerekiyordur. Özür dilerim, Marie. Gidip eşyalarımı toplamalıyım.”

“Nereye taşıyorsun?” diye sordu.

“Bunu sana söylemek istemiyorum.”

Düzleştirdiği uzun siyah saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırarak başını iki yana salladı. “Ailenden uzaklaşarak büyük bir hata yapıyorsun, Aaliyah.”

Şimdiden başlamıştı bile. Sanki mevcut sorunların nedeni benmişim gibi suçu bana atıyordu. Sanki düğünü iptal eden ve aramızdaki bağı koparan benmişim gibi davranıyordu. Bu suçlama zamanla artacak ve hikâyedeki kötü karakter ben olacaktım. İlişkiyi şu anda bitirmek herkes için en iyi seçenektir.

Boğazımı temizleyip sandalyemden kalktım. “Senin için en iyisini diliyorum, Marie. Ama hepimiz için işleri kolaylaştırmak adına... lütfen aramayı bırak.”

Bağımızı koparmamız gerektiğini söylediğimden beri Marie'den bir mesaj almamıştım. Bu nedenle dikkatimi tamamen eşyalarımı toplamaya ve Jason'ın dünyasından taşınmaya verebilmişim.

Connor taşınma konusunda bana yardımcı olmak için elinden gelenin fazlasını yapıyordu. Benim için nakliyeciyi tutmaktan onu vazgeçirmeye çalıştığımda hayır cevabını kabul etmeyeceğini söyledi. "Röportaj için bir araya gelmiş oluruz," dedi ve kutularımı toplamama yardım etmek için kendine bahane buldu.

Teklifini kabul ettim. Kutular ne kadar çabuk toplanırsa Jason'ın evinden o kadar çabuk çıkabilirdim.

Connor salondaki kitap raflarına dizdiğim kar küresi koleksiyonumu toplarken, "Tam bir koleksiyonersin," dedi.

Mutfak tezgâhında duran tabak çanak kutusundan başımı kaldırdım. "Geriye dönüp bakabileceğim şeyleri severim. Her kar küresinin ardında bir hikâye var."

Merakla kaşını kaldırdı ve bir tanesini gösterdi. "Bu nereden geldi?"

Elimdeki tabağı kutunun içine koyduktan sonra Connor'a doğru yürüdüm ve kar küresini elinden aldım. İçinde masa başında oturmuş yazı yazan bir kadın vardı. Anıyla sarmalanınca gülümsedim.

"Bunu üniversitenin gazetecilik bölümünden mezun olduğum gün almıştım." Kar küresini kutunun içine yerleştirdim.

"Peki ya bu?" diye sordu başka bir küreyi kaldırarak.

Gördüğüm anda gülümsemem kayboldu. Connor'dan alıp baktım. İçinde Rockefeller Center'da Noel ağacının hemen önünde duran iki buz patencisi vardı. Kar küresini salladım ve kar tanelerinin çiftin üzerine düşüşünü izledim.

"Jason, ailesi beni ilk kez buz patenine götürdükten sonra almıştı." Mutfaktaki çöp kutusuna doğru yürüyüp küreyi içine

attım. “Bunu saklamamayı tercih ederim. Şimdi geriye dönüp baktığımda, aslında bana bunu alması için annesi onu zorlamıştı. Kendi parasıyla bile almamıştı.”

Connor kollarını kavuşturdu. “Nedense bu beni hiç şaşırtmadı. Ailesi çok değerli insanlar.”

“Evet. Jason’ın zamanla onlara daha çok benzeyebileceğini düşünmüştüm. Siz ikiniz yakın mısınız? Sen ve Jason?” diye sordum. Yaşananlardan beri ikisinin ilişkisini ve Connor’ın bu konudaki düşüncelerini merak ediyordum.

Connor kahkaha attı. “Yakın mı? Hayır, hiç değiliz. Jason ve ben hiçbir zaman aynı fikirde olmadık. Sadece iş anlamında değil, yaşam tarzı olarak da.”

“Herkes benimle tanışmadan önce onun tam bir parti insanı olduğunu söylerdi.”

“Doğru.”

“Neden benim için değişeceğini ya da onu evcilleştirecek kişinin ben olabileceğimi düşündüm bilmiyorum... Fakat ilk başlarda ilişkimiz gerçek gibiydi. Sanki benimle gerçekten ilgilieniyordu. Bütün zamanını ve ilgisini bana veriyordu.”

“Aşk bombardımanı. Yeni tanıştığı kızlara özellikle böyle davranır. Onlara bütün zamanını vererek ilgiye boğar ve dünyasındaki en önemli şey olduklarını hissettirir. Sonra yavaş yavaş onları küçümsemeye başlar ve kendilerini değersiz hissetmelerine neden olur.”

Ofladım. “Yani onun hedeflerinden biriydim sadece. Birlikte yaşamaya başlayınca bütün kişiliği değişti.”

“Bir sahtekâr gerçek yüzünü ancak belirli bir süre saklayabilir. Maske her zaman düşer.”

Ben ona cevap veremediğimden cep telefonum çalmaya başladı ve ekranda Katherine’in adı belirdi. “Alo?”

“Merhaba, Aaliyah. Ben alt katında oturan Katherine,” diye fısıldayınca biraz güldüm.

“Evet, biliyorum. Ekranda adını gördüm. Neler oluyor? Neden fısıldıyorsun?”

“Çünkü kimsenin beni duymasını istemiyorum ama Jason’ın sana doğru geldiğini bilmeni istedim. Asansörde. Hemen şu anda demek istiyorum.”

Anında sırtımı dikleştirdim, alarma geçmiştim. “Ne dedin?”

“Yukarıda toparlandığını bildiğim için sana haber vermek istedi... Ah! Kapatmam gerek.” Telefonu kapattı ve beni orada far ışığına yakalanmış bir geyik gibi bıraktı.

“Ne oldu?” diye sordu Connor.

“Jason... buradaymış. Şu anda yukarı çıkıyormuş.” Gözlerimi ona diktim, panik bütün vücudumu etkisi altına almıştı.

“Gitmen gerek.”

“Ne? Nereye?”

“Bilmiyorum ama senin burada olman durumu garipleştirir. Korkuyorum ve terliyorum ve ben, şey, bilmiyorum. Bir süreliğine misafir yatak odasına gidebilir misin? Çünkü hem onunla yüzleşip hem de neden burada olduğunu sormasıyla baş edemem. Bu çok fazla gelecek.”

Connor daha fazla yorum yapmadan boş odaya doğru ilerledi ve kapıyı arkasından kapattı.

Birkaç saniye içinde ön kapı açıldı ve hayatımın en önemli gününde beni yalnız bırakan adamla yüz yüze geldim. Orada durmuş bana bakarken zayıf görünüyordu. Acınasıydı. Hiç tanımadığım biri gibiydi.

“Merhaba,” dedi kollarını kavuşturarak. “Ne var ne yok?”

Ne var ne yok mu?

Yüz yüze ilk geldiğimiz anda seçtiği kelimeler bunlar mıydı gerçekten? İçimdeki öfke yükselmeye başladı. Onu gördüğüm anda dağılacığımı düşünmüştüm. Duygularıma yenik düşüp ağlayacağımı sanmıştım ama bunun yerine yoğun bir kızgınlık hissediyordum.

“Buraya geleceğini söylememiştin,” dedim.

“Biliyorum. Uğrayarak sana sürpriz yapmamın en iyisi olacağını düşündüm. Annem bana bugün taşınacağını söyledi ve şey...” Elini saçlarının arasından geçirdi. “Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?”

“Benimle dalga mı geçiyorsun? Neden burada kalayım ki?”

“Bilmiyorum, Aaliyah. Her şey çok ani oldu sadece.”

Sanki ilişkimizden ben vazgeçmişim ve hayatıma onsuz devam etme kararını ben vermişim gibi konuşuyordu.

“Jason, ne saçmalıyorsun? Düğünümüzü iptal eden sensin. Taşınmamın ani bir tarafı yok. Dürüst olmak gerekirse, uzun zaman önce gitmiş olmalıydım.”

“Sesini yükseltmene gerek yok.”

“Sesimi yükseltmiyorum!” diye bağırdım. Tam o anda sesi mi yükselttiğimi fark ettim.

“Düğünü iptal ettikten sonra seni neden aramadığımı şimdi anlıyor musun? Böyle tepki vereceğini biliyordum,” diye mırıldandı.

“Nasıl bir tepki veriyormuşum? Biliyor musun, bu konuşmayı neden yaptığımızı bile bilmiyorum. Bir önemi yok. Ben yoluma devam ediyorum ve senin de aynısını yaptığını varsayıyorum. O yüzden müsaade edersen eşyalarımı toplamak istiyorum ki evinden çıkıp gideyim.”

“Peki ya öyle yapmasak?”

“Ne yapmasak?”

“Yolumuza devam etmesek?”

Göğsüm sıkıştı. Bu adam neyden bahsediyordu?

Bana doğru bir adım attı. “Aaliyah...”

“Dur,” diye çıktım elimi öne uzatarak. “Daha fazla yaklaşma.”

“Neden her zaman bu kadar dramatik olmak zorundasın?”

“Pardon?”

“Sebepsiz yere aşırı duygusal davranıyorsun. Evet, her şeyi berbat ettim ve bunu anlıyorum. Ama bu durum bana tekrar şans vermemen için bir neden değil.”

Sarhoş muydu? Kafası mı güzeldi? Beni terk ettikten sonra tekrar incitmesi için ona bir şans daha vermek isteyecek minicik bir zerrem bile olabileceğine gerçekten inanıyor muydu? Ona küfretmek istedim. Bağırarak istedim. Çılgılık atmak istedim. Ama bunların hiçbirini yapmadım. Enerjimi ona daha fazla vermek istemiyordum. Sadece her şeyin bitmesini istiyordum.

“Jason, ben toparlanmayı bitireceğim. Sen hayatına devam edeceksin, ben de aynısını yapacağım.”

“Sana biz baktık,” dedi Jason. “Sen bir şeyler yapamazken ailem senin arkanda durdu, faturalarını bile...”

“Anlıyorum, tamam mı? Ailen benim için her şeyi yaptı ve minnettarım ama bunu yüzüme vuramazsın. Benim için yaptıklarının hiçbirini istemedim. Gerekirse harcadığınız bütün parayı geri öderim.”

“Sanki geri ödeyecek kadar zamanın varmış gibi. Yıllarını alır.”

Bu sözler beni derinden yaralamak içindi ve bunu gerçekten başarmışlardı. Zamanımın ne kadar sınırlı olduğunun bir başka hatırlatıcısı, gezegendeki değerli zamanımı onun gibi biriyle aynı yatağa girerek harcadığım için ruhuma inen bir başka darbeydi.

“İkimiz bittik.” İçimden taşırmaya çok yaklaştığı duyguyu göstermeyi reddediyordum.

Bir anlığına bana bakıp her santimimi inceledi. Bunun olmasını bekliyordu, dağılmamı bekliyordu ama böyle bir şey olmayacaktı. İsteddiği şeyi ona veremezdim. Sanki acı çekmemi izlemekten zevk alıyordu, bu yüzden elimden geldiği kadar güçlü durdum.

“Senin kaybın,” dedi soğuk bir tavırla. Bu adamın sonsuza dek birlikte olmak istediğim kişi olduğunu nasıl düşünmüştüm?

Canavarın tekiydi. Sırf yalnız yatmaktan korktuğum için bir canavarla aynı yatağa girmiştım. “Bugün buraya gelme konusunda annemi hiç dinlememeliydim. Bunun anlamsız bir çaba olduğunu biliyordum.”

“Buraya gelmeni annen mi söyledi?” Bunu neden yapmıştı ki? Özellikle de ona bağları koparmanın en iyisi olduğunu söyledikten sonra? Fikrimi değiştirmem için son bir çaba mıydı?

“Evet. Seninle tekrar bir araya gelmem için bana baskı yapmaya çalıştı ve...”

“Beni seviyor musun, Jason?”

Duraksayıp bir kaşını kaldırdı. “Bunu neden sordun?”

“Çünkü benimle birlikte olarak anneni memnun etmeye çalışıyormuşsun gibi görünüyor.”

Omuzlarını silkti. “Bir çift olmamızı benden daha çok istiyordu. Bana iyi geleceğini düşünüyordu. O yüzden bu kadar zorladı ve bana teklif etti...” Sözleri yarıda kesildiğinde devamını merak ettim.

“Sana ne teklif etti?”

“Önemli değil. Zaten değmezdi. Belli ki bu iş bitti. Artık ne kadar hayatın kaldıysa iyi şanslar. Anahtarımı fuayeye bırak.” Ardından döndü ve kapıyı arkasından çarparak çıktı. O gitmiş olsa da sözlerinin etkisi benimle kaldı.

Ne kadar hayatın kaldıysa.

O anda, hayatımın bir yılından fazlasını bu adamla harcadığım için pişmanlıktan başka bir şey hissetmedim. Onun kollarına atladığıma inanamıyordum. Gerçek şuydu ki, onunla sadece ailesini sevdiğim için kalmıştım. Aile olmayı sevmiştim. Somut bir şeyin parçasıymışım gibi hissetmeyi sevmiştim.

Sahte hayallerin gerçekleşebilmesine tutunmak için bir yalana âşık olmuştum.

“İyi misin?” diye sordu Connor oturma odasına girerken.

Yüzümü ona dönüp başımla onayladım. “Ondan nefret ediyorum.”

“Güzel. Çünkü ben de ondan nefret ediyorum.”

27

CONNOR

Evime vardığımızda, “Bu da ne?” diye sordu Aaliyah. Kelimeleri ağzından çıkarmakta zorlanmıştı. Ev arkadaşım olmaya karar verdiğinden beri ilk kez buraya geliyordu ve nakliyeciler eşyaları içeri taşımaya yeni başlamışlardı. Arkasını dönüp bana baktı, tamamen afallamıştı. “Connor. Neler oluyor?”

“Yatak odalarımızı değiştirmemiz gerektiğini düşündüm. Bu daha büyük.” Ivır zıvırlarımı büyük odadan çıkarmıştım çünkü oranın Aaliyah için daha uygun olduğunu biliyordum. Büyük boy yatakta rahatça uzanıp istediği kadar dinlenebilirdi. Bunu sonuna kadar hak ediyordu. Ayrıca büyük odadaki jakuzi daha iyiydi ve mevcut hayatının çılgınlığından gevşemek için bazı geceler huzurlu banyolar yapmak isteyebileceğini düşünmüştüm.

“Büyük yatak odasını almamın imkânı yok. Orası senin.”

“Zaten tüm kıyafetlerimi diğer iki misafir yatak odasına yerleştirdim. Yani bunu tekrar yapmamı istemiyorsan... Lütfen bana bunu tekrar yaptırma.”

“Neden?” diye fısıldadı inanamayarak başını iki yana sallarken. “Bunu neden yapıyorsun?”

“Güneşin doğuşunu ve batışını izlemeni istedim.”

Gülümsedi ve bunu yapması çok hoşuma gitti. Büyük bir sepetin durduğu yatağa doğru yürüdü. Sepetin içinde bir sürü banyo topu, mum, *Doritos* paketi ve çeşitli atıştırma malzemeleri vardı. Atıştırma deneyimini üst noktaya taşımak için en sevdiklerimden bazılarını da eklemiştim. Ayrıca birkaç boş defterle süslü kalemler de koymuştum çünkü defter ve kalem olmadan nasıl yazar olunurdu? Son olarak televizyon kumandası da yerleştirmiştim çünkü bunun yatak odası deneyiminin en önemli parçası olduğunu düşünüyordum.

Sepetin üstünde, “*Evine hoş geldin, ev arkadaşım*” yazan bir not vardı.

Aaliyah’nın parmakları eşyaların üzerinde gezindi ve tekrar başını iki yana salladı. Ardından bakışlarını yatağın her iki yanındaki komodinlerde duran ayçiçekleriyle dolu vazolara çevirdi.

“Bunlar benim en sevdiğim çiçekler,” dedi şaşkınlıkla.

“Evet. Ofisime gül getirdiğinde bundan bahsetmiştin.”

“Ve sen de bunu hatırladın.”

Bana söylediği her şeyi hatırladığımı söyleyecek kadar cesaretim yoktu. En sevdiği çiçeklerden, iki yıl önce Dilek Yolu’na yazdığı dileklere kadar. Aaliyah Winters sonsuza dek hatırlamak istediğim biriydi. O günden beri Cadılar Bayramı gecesi hâlâ en sevdiğim anılarımdan biriydi.

“Bu yaşananların bir noktasında zihinsel çöküş yaşamadığıma ve senin hayal gücümün bir ürünü olmadığına inanmakta zorlanıyorum.”

Kıkırdayarak kollarımı kavuşturdum. “O zaman yakın zamanda aklın başına gelmesin. Hayal gücünde var olmak hoşuma gidiyor.”

“Ben de orada olmanı seviyorum.”

Yatak odasının etrafından dolanıp banyoya girdi. “Vay canına!” Hızla dışarı çıktı. “Connor! Küveti gördün mü?”

“Evet, gördüm.”

“Lanet bir yüzme havuzu gibi!”

“Dramatik olma. Ona daha çok jakuzi denir.”

“Duvarda televizyon var! Kimin banyosunda televizyon olur ki?”

“Zihinsel çöküş yaşayan bir kadının zihninde var olan hayali insanların.”

“Beni bu rüyadan uyandırma,” diye şaka yaptı başını yukarı aşağı sallayarak. “Bu çok fazla. Sen çok fazlasın.”

“Annem bunu bana doğduğum günden beri söylüyor. Şimdi şu kutuları içeri taşıyalım, sonra da akşam yemeği sipariş edebiliriz. Gün batımını izlemek istersen terasta bile yiyebiliriz.”

Arkamı dönüp giderken Aaliyah bana seslendi. Ona dönüp baktığımda hiç kıpırdamadan duruyordu. Kahverengi gözleri duyguyla parlıyordu ve mükemmel, dolgun dudakları aralanmıştı. “Teşekkür ederim, dostum.”

“Ne için?”

“Var olduğun için.”

Nakliyeciler gittikten sonra Aaliyah’yla yemek sipariş ettik ve akşam yemeğinin tadını birlikte çıkarmak için terasa çıktık. Aaliyah’nın şimdiye kadar karşılaştığım en sağlıklı beslenen insanlardan biri olduğunu fark etmem uzun sürmedi, bu da beni biraz şaşırttı. İki yıl önce *ranch* sosuna bulanmış tavuk kanatlarını sanki bir yarışmadaymış gibi nefes almadan yiyordu. Ancak şimdi ne içki içiyor ne de kızarmış yiyeceklere dokunuyordu. Ben hamburgerimi ve patates kızartmamı yerken o limonlu bir sosla yapılmış lahana salatasını yiyordu.

“Uzun zamandır senin her yönüyle mükemmel bir kız olduğunu düşünüyordum ama bu akşam karşımda lahana yemeye başladığın anda bu fikrimi öldürdün,” dedim hayal kırıklığıyla başımı iki yana sallayarak.

Aaliyah güldü. “O kadar da kötü değil. Sosu yapraklara iyice yedirip biraz bekletirsen aslında lezzetli oluyor. Ayrıca ızgara tavuk da oldukça lezzetli. Ve yeşil içeceğim...”

“Tadı güzel olan şeylerden hoşlanmadığını kabul et ve konuyu kapat, Kırmızı. Ot yiyorsun ve ot içiyorsun.”

“Dinle, hamburgerinde ve patates kızartmada ne kadar yağ ve sağlıksız kimyasal olduğunu biliyor musun?”

Elimi kesin bir tavırla kaldırdım. “Hayır ve bana söylemesen iyi edersin. Aksi takdirde kavgalı ev arkadaşları oluruz.”

“Sadece söylüyorum. Vücuduna giren şeylerin genel sağlığın üzerinde büyük bir etkisi vardır. Biraz lahananın sana zararı olmaz, Kaptan. Yeşiller dostundur.”

“Birkaç patates kızartmasının da sana zararı olmaz,” diyerek bir tanesini yüzüne doğru salladım. “Hayat dengeden ibarettir. Bilgin olsun diye söylüyorum, benim hamburgerimde bir dilim domates ve biraz da marul var. Bu gördüğüm nedir?” Hamburgerimin üst ekmeğini kaldırıp bir parçasını havada sallandırdım. “Soğan ve turşu mu o? Yaşayan en sağlıklı adam sayılırım.”

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. “Tamam, sağlık delisi. Bu tamamen benim hatam. Daha çok senin gibi olmalıyım.”

Ona bir kızartma uzatınca küçük bir ısırık aldı. Gözleri kocaman açıldı çünkü *Charley’s Diner*’ın baharatlı patatesleri tarihin en iyi kızartmalarıydı.

Sırıttım. “Gördün mü? Biraz lezzet olmadan hayatın ne anlamı var?”

Çatalına bir parça lahana saplayıp bana uzattı. “Aç ağzını.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı iki yana salladım. “Hayır.”

“Connor! Adil ol ve ye şunu.”

Ağzımı kapalı tutmaya devam ettim. “Hayatadildeğildir,” diye mırıldandım çabucak.

“Çok dramatiksin.”

“Biliyorum ama ben buyum.” Omuz silktiğimde güldü ve *Tanrım*, o pislikle evlenmediği için çok mutlu oldum.

Israrından vazgeçerek çatalı kendi ağzına götürdüğünde rahatlayıp gülümsedim.

“Bir gün sana lahana salatası yedireceğim.”

“Fazla umutlanma. Annem bunu beceremediyse, güzel bir hanımefendi de beceremeyecektir.”

“Beni şımartma.”

“Sen de bu kadar güzel olma o zaman.” Utanınca elmacık-kemikleri renklendi. Ona doğru bir patates kızartması fırlattım.

“Güzel olduğunu bilmiyormuş gibi kızarma.”

“İltifat kabul etmekte zorlanıyorum,” diyerek bana kızartmayı geri fırlattı ve ben de profesyonel bir kızartma yiyicisi olduğumdan ağzımla yakaladım.

“Çünkü çok alçakgönüllüsün. Böyle olmayı derhal bırakmalısın. Sen harikasin, Aaliyah. Dünyanın en iyi dergilerinden birinde editör olarak çalışıyorsun, eğitilisin, harika bir insansın ve çok seksisin...”

“Çok seksi deme,” dedi daha da kızarıırken.

Ellerimi omuzlarına koydum, “Aaliyah Winters, çok seksi-sin ve bütün dünya bunu bilmeyi hak ediyor!” diye bağırarak onu ileri geri salladım.

“Aman Tanrım, Connor. Kapa çeneni!” diye fısıldadı avu-cuyla ağzımı kapatarak. “Çok abartıyorsun.”

Haksız da sayılmazdı.

“Sadece söylüyorum. Harikasin ve öyleymişsin gibi davranmaya başlamalısın.”

“Ama kendimi harikaymışım gibi hissetmiyorum. Dürüst olmak gerekirse... kendimi zayıf hissediyorum.”

“Kimin umurunda? Başarana kadar numara yap.”

Bir kaşını kaldırdı. “Ne?”

“Hayat alışkanlıklarla yaratılır. Dünyaya bize nasıl davranması gerektiğini biz öğretiriz ve her şey kendimize nasıl davrandığımıza bağlıdır. Ben bunu genç yaşta öğrendim. New York’a taşındığımda bin dolarım vardı ve ne halt edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, gerçek zenginlerin kapısından içeri girebilmek için zengin bir adammışım gibi davranmam gerektiği idi. Başarana kadar numara yaptım. Her odaya oraya aitmişim gibi girdim. Milyarder insanlarla viski içtim. Banka hesabımda hâlâ üç beş kuruş varken seçkinlerin galalarına ve partilerine katıldım. Oralara neden davet edildiğimi biliyor musun?”

“Neden?”

“Çünkü davetlere sanki beni çağırmaslarsa bu onların kaybı olacakmış gibi bir tavırla katıldım. Özgüven tekrarla oluşan bir alışkanlıktır. Sahte özgüven, zamanla gerçek özgüvene dönüşür.”

Düşünceli bir tavırla gözlerini kıstı. “Başarana kadar numara yap mı dedin?”

“Evet ve hayatı çok ciddiye alma. Hayat kısa, insan bazen kendine gülmeyi de öğrenmeli.”

“Görünüşe göre, benim yaşam koçum olman gerekiyor,” dedi Aaliyah gülerek. “Yani dürüst olalım, yıllar önceki o Cadılar Bayramı gecesinde de bana yaşam koçluğu yapmıştın.”

“Evet, bu da beni çok şaşırttı. Çünkü sonrasında kendini sevmeye başlaman gerekiyordu. O gece gerçekten bazı atılımlar yaptığımızı düşünmüştüm. İki yıl sonra baş düşmanımla nişanlandığımı öğrendiğimde şok oldum. Nasıl yani, Kırmızı? Nasıl oldu da seni bıraktığım yerden Jason Rollsfield’a düştün? Geçici yaşam koçun olarak bu keşif beni çok incitti.”

Hafifçe gülüp başını iki yana salladı. “Ne diyebilirim ki? Senin bilgeliğini gözlemlemek için yeterli zamanım olmadı. Sen benim için bir aşk anıydın, sonra gerçeklik geri döndüğün-

de ben de eski kalıplarına kapıldım. Belki senden bir şeyler öğrenmek için daha fazla zamanım olsaydı daha kalıcı olurdu ama göz açıp kapayıncaya kadar gelip geçen bir şeye tutunmak zordu.”

“Pekâlâ,” dedim ellerimi birbirine sürterek. “Yeniden başlayabiliriz.”

“Ne?”

“Eğitimimize geri döneceğiz. Yeni ev arkadaşım olduğun için şimdi daha kolay olacak, böylece zaten var olduğunu bildiğim yönlerini keşfetmene yardımcı olabilirim. Yani bu sefer mesele seni kendime âşık etmek değil, sonunda gerçekten kendine âşık olmanı sağlamak.”

“Şu anda ciddi misin?”

“Son derece ciddiym.”

Gözlerinden anlık bir duygu geçti ve bir an için neredeyse ağlayacak gibi göründü. Yanlış bir şey mi söylemişim? O bakış gözlerinden hızla kaybolunca hafifçe gülümsedim.

“Neden sanki bu dünyanın en iyi ve en kötü fikriymiş gibi hissediyorum?”

“Çünkü dünyanın en iyi ve en kötü fikri bu.” Ona doğru eğildim. “Tamam mı diyorsun?”

Tereddütle yoğun düşüncelere dalarak altdudağını ısırdı. Ardından derin bir nefes verip omuz silkti. “Pekâlâ... tamam. Ben varım.”

“İşte bu! Eğlenceli olacak. Yine de sana birkaç sorum var. Bu meydan okumayı en iyi şekilde nasıl yönlendireceğime karar vermemde bana yardımcı olman için.”

“Ne gibi?”

“Başkalarının senin hakkında ne düşündüğünü önemser misin?”

“Kesinlikle.”

“İnsanları her pahasına memnun eden biri misin?”

“Amacım memnun etmektir.”

“Bir şey yapman istendiğinde hayır der misin?”

“Tanrım, hayır. İnsanların beni sevmesini isterim.”

Başımı iki yana salladım. “Peki ya sana insanların aslında seni değil, onlar için yaptıklarını sevdiğini söylesem?”

Gözleri kırılğanlıkla nemlendi. “Bu beni çok üzerdi.”

“Neden peki?”

“Çünkü insanların gerçekten de onlar için yaptıklarını sevdiğini düşünüyorum. Onlar için bir şeyler yapmazsam muhtemelen beni pek sevmezler. Bu da... yalnız kalacağım anlamına gelir.”

“Kırmızı... bu çok saçma. Sen bu gezegendeki en sevilesi insansın. Ama insanlar bundan faydalaniyor çünkü çok iyisin. Bu yüzden sana sınır koymayı öğreteceğim.”

Oturduğu yerde kıpırdandı. “Bu beni rahatsız ediyor.”

“Güzel. Etmeli de. Rahat olmak için değil, gelişmek için buradayız. İnan bana, bir kez kendine âşık olduğunda doğru insanlar hayatına gelecek ve senden hiçbir şey beklemeyecekler.”

“Söz mü?”

“Söz veriyorum.” Ağzıma birkaç patates kızartması attım. “Bence araştırmaya belki de neden Jason gibi biriyle birlikte olduğunu inceleyerek başlamalıyız.”

“Bu çok kolay... Ailesini ve aile duygusunu o kadar çok sevdim ki, onun gerçekte kim olduğu konusunda kendime yalan söyledim.”

“Peki neden kendine yalan söyledin? Anlamıyorum.”

Bu soruyu sormama şaşırmış gibi görünerek başını yana yatırdı. “Çünkü yalan bana gerçeklerden daha rahatlatıcı geliyordu ve o yalana tutunamasaydım o zaman yalnız kalırdım.”

“Yalnız olmanın nesi bu kadar korkutucu?”

“Her şeyi,” dedi Aaliyah. “Yalnız olmanın her şeyi korkutucu.”

Onun adına üzüldüm, yalnızlığın nasıl bir his olduğunu biliyordum. Belki onun kadar derinden değildi çünkü ben yalnızlığımdan oldukça memnundum. Ara sıra rasgele kaçamaklar yaptığım kadınlar hayatıma girerdi ama kendi başıma olmaktan keyif almayı öğrenmiştim.

“Başka biriyle yalnız hissetmektense tek başıma kalmayı tercih ederim,” dedim ona. Gülümsemesinde büyük bir hüznü vardı. Ona doğru uzanıp ellerini benimkilerin arasına aldım. “Kırmızı, bu işin sonunda hayal edebileceğinden çok daha güçlü olacaksın. Bir gün uyanacaksın ve başka birine ihtiyaç duymadan kendini tamamlanmış hissedeceksin ama bu biraz zaman alacak. Ben de burada, yanında olacağım. Kendine güveneceksin, güçlü olacaksın ve yalanları biraz rahatlatıcı olsa bile kimsenin saçmalıklarını kabul etmeyeceksin. Çirkin gerçeklerle yüzleşmenin, güzel yalanlar içinde yüzmekten çok daha iyi olduğunu çabucak öğreneceksin.”

Düzenleme

Ny.ozlem

28

AALIYAH

“Onu kesinlikle giymeyeceğim,” dedim ellerim kalçalarım-
da oturma odasında dururken. Connor’ın yaşam koçum olması-
nın üstünden sadece yirmi dört saat geçmişti ve şimdiden kah-
rolasica aklını kaçırmıştı.

“Ah, kesinlikle giyeceksin.”

Evinin ortasında üzerinde bir muz kostümüyle duruyor, elin-
de benim kostümümü -bir erik- tutarken aptal gibi sırtıyordu.

“Sen delirmişsin.”

“Evet,” diye onayladıktan sonra kostümü bana doğru uzattı.
“Şimdi giyin.”

“Asla olmaz. Bir erik olmayı reddediyorum.”

“İlgilenirsen yatak odamda şeftali kostümü de var,” dedi
şeytani bir sırıtışla.

“Bunları nereden buldun?”

“*Amazon Prime*, aynı gün kargo.”

Çok teşekkürler, Jeff Bezos.

Muzunu sallayarak bana doğru yürümeye başladı. “Hadi
ama, Kırmızı. İki yıl önce New York’u benimle kostümler için-
de keşfederken hiç sorun yaşamamıştın.”

“Çünkü o Cadılar Bayramı gecesi idi! Herkes kostümlüydü.”

“Ne zamandan beri herkesin ne yaptığını önemsiyoruz?”

“Şey, ezelden beri mi?”

Bana doğru yürüyüp muzunun ucuyla yan tarafımı dürttü. “İşte tam da bu yüzden bunu yapacağız. Kalıpların dışına çıkıp kimsenin yapmadığı şeyleri yapacağız. Kendimizi rezil edeceğiz çünkü rahatsız olmak konusunda ne kadar rahat olursak, en sonunda tamamen rahatlamış oluruz.”

Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım. “Az önce söylediklerinin hiçbiri mantıklı gelmedi.”

“Demek istediğim, tuhaf bir gün geçirerek eğleneceğiz ve cinsel imalar içeren meyveler gibi giyinmiş halde şehri keşfedeceğiz çünkü diğer insanların hakkımızda ne düşündüğünü umursamıyoruz. Hayat eğlenmemek ve rasgele cumartesi gecelerinde meyve gibi giyinmemek için çok kısa.”

“Çok tuhafsın.”

“Evet.” Kostümü bana doğru uzattı. “Şimdi git giyin.” Biraz daha tartışmak için ağzımı açtım ama parmağını dudaklarıma götürerek beni susturdu. “Sana koçluk yapmama izin vereceğine söz vermiştin. Hadi artık başlayalım.”

Erik kostümünü isteksizce giydim ve kendimi tam bir aptal gibi hissederek dışarı çıktım. Yuvarlak ve şişman görünüyordum, ayrıca rengim de güzel bir parlak mordu.

Connor bana baktığı gibi kahkahalara boğuldu. “Aman Tanrım, bu hayal ettiğimden çok daha iyi.”

“Evden bu şekilde çıkmamın imkânı yok.”

“Evden kesinlikle böyle çıkacaksın. Acele et, gitmeliyiz.” Yemek masasına doğru yürüyüp kocaman bir müzik seti aldı. Neden bir müzik seti vardı ki? Bu adam en iyi şekillerde çok tuhaftı.

“Tam olarak nereye gidiyoruz?” diye sordum. “Ayrıca neden müzik setine ihtiyacımız var?”

“Gösteri yapmak için Times Meydanı’na gidiyoruz,” diyerek sehpanın üzerinden anahtarlarını aldı. “Hadi gidelim.”

Gösteri mi? Ne gösterisi? *Hayır...* İnsanların önünde rezil olacağım bir şey yapmayı reddediyordum.

“Üzgünüm, Connor. Herhangi bir gösteri yapmayı kesinlikle kabul etmiyorum. O seviyede bir özgüvenim yok.”

“Biliyorum. Tam da o yüzden bunu yapacağız.”

“Yapmayacağız.”

“Evet, Kırmızı.” Dünyanın en kocaman gülümsemesiyle başını yukarı aşağı salladı. “Yapacağız.”

“Hayır.” Ayaklarımı yere vurdum. “Yapmayacağız.”

Sonrasında kendimi Times Meydanı’nın ortasında, müzik setine kaset yerleştiren muz kostümlü bir adamın yanında erik kostümü içinde buldum. Kaseti nereden bulmuştu ki?

İnsanlar bize bakıyordu ama bakanların çoğu turistti ve onları muhtemelen bir daha görmeyeceğimi bilmek beni rahatlatı. Ellerindeki telefonlarla Connor’la beni kaydetmeye başlamaları ise o kadar rahatlatıcı değildi.

“Connor, bu benim için çok fazla,” dedim kendimi aptal gibi hissederek.

“Hayır, henüz değil. Esas bu senin için çok fazla olacak,” dedi müzik setindeki oynat tuşuna basarak. Birkaç saniye içinde *Irene Cara*’nın *What a Feeling** şarkısı hoparlörlerden bangır bangır çılmaya başladı. Gerçekten de *Flashdance*** filmindeki şarkıyı mı açmıştı?

Ardından deli gibi dans etmeye başladı. Muzun içinde kalçalarını kıvırtıyor, havaya zıplıyor ve etrafında dönüp duruyordu. “Dans et, Kırmızı,” dedi bana doğru el sallarken.

İnsanların onun çılgınlar gibi zıplamasına gülmesi beni çok utandırdı.

“İnsanlar izlemiyormuş gibi dans edemem, Connor.”

“Güzel. O zaman izliyorlarmış gibi dans et. Sonra da ne

* *Nasıl bir duygu ama.* (ç.n.)

** ABD yapımı 1983 yılında yayınlanan romantik, dram ve müzikal bir filmidir. (ç.n.)

düşündüklerini umursama.” Yanıma geldi ve ellerimi ellerinin arasına alarak sıktı. “Aaliyah.”

“Efendim?”

“Bana güveniyor musun?” diye sorduğu sırada gözleri çok içtendi. Umut, heyecan ve güven doluydu...

Kahretsin.

Ona güveniyordum.

Bu yüzden beni kollarına çekmesine izin verdim ve erik, muzla dans etti. Etrafımızda gitgide artan bir hızla dönerek dünyaya meydan okuduk ve onunla dans ettikçe daha çok güldüm. Güldükçe izleyicilerimizi unuttum. O beni döndürdükçe kendimi daha özgür hissettim.

Bir sürü pozitif şarkıda dans ettik ve son şarkı bittiğinde Connor’dan kaseti tekrar çalmasını istedim.

Connor’ın yeniden hayatıma girmesi bana hak etmediğim bir lütuf gibi geliyordu. Bazen onun gerçek olup olmadığını merak ediyordum. Ya da süper kahramanların gerçekten var olduğu ve günü kurtardığı inanılmaz bir hayal dünyasına dalıp dalmadığımı sorguluyordum.

Connor’la konuşmak, yıllardır görüşmemenize rağmen gerçekten değer verdiğiniz eski bir arkadaşınızla konuşmak gibiydi. *Zahmetsizdi.* İki yıl önceki çekiciliği on kat daha fazla artmıştı. O bilmiyordu ama benim onun arkadaşlığına çok ihtiyacım vardı.

Yine de yaşam koçu olarak verdiği görevler bazen biraz bunaltıcı olabiliyordu. Bana her sabah yapmam için ödev listesi bile vermişti.

- 1. Pozitif bir şarkı eşliğinde yatak odamda dans etmek.*
- 2. Sevdığım birine hayır demek.*
- 3. Ödül yemeği yemek.*

Listedeki ikinci ve üçüncü maddeyi başarabilmek için cesaretimi toplarken, Connor'ın pozitif şarkılardan oluşan bir liste bıraktığını gördüm ve birinci maddem benim için oldukça kolay oldu.

Katy Perry - Firework

Cardi B - Best Life (Chance the Rapper düeti)

DJ Khaled - All I Do is Win

Justin Timberlake - Can't Stop the Feeling

VEDO - You Got It

Verdiği liste harika bir başlangıçtı. İlk başta dans ederken kendimi aptal gibi hissettim. Bunun kendimi sevmeyi öğrenmeme nasıl yardımcı olacağını bilmiyordum ama Times Meydanı'nın ortasında bir erik gibi dans edebiliyorsam yatak odamda da rahatlıkla dans edebilirdim. Sabahları duş aldıktan sonra ilk iş bunu yapmaya başladım. Etrafıma bir havlu sardım ve sanki dünyada hiçbir şey umurumda değilmiş gibi bedenimi hareket ettirdim.

Ardından çalma listesine başka şarkılar da ekledim.

Keala Settle & The Greatest Showman Ensemble - This is Me

Yung Baby Tate - I Am (Flo Milli düeti)

Beyoncé - Brown Skin Girl

Kendime olan güvensizliğimin müzikten bile yüksek olduğu zamanlarda dahi dans ettim. Hatta o günlerde daha çok dans ettim. Aynanın karşısında çıtırplak dans etmeye, vücuduma ve eski erkek arkadaşlarımın işaret ettiği tüm kusurlara bakmaya başlamıştım. Çatlaklarıma. Çok küçük göğüslerime. Koca kığıma. Kalçalarımı oynatırken kendimi bir başka görüyordum.

Şarkılara eşlik etmeye başlayıp müziğin tenimde titreşmesine izin verdim.

Bir pazartesi sabahı erken saatlerde elleri havada yatak odama girerken, “Ah, evet! Burada dans partisi var gibi!” dedi Connor.

“Aman Tanrım!” Çığlık atarak yüzümü ona döndüğümde tamamen çıplaktım. Vücudumdaki tek kumaş parçası saçıma sarılı havluydu.

“Memeler!” diye bağırp hızla arkasını döndü ve elleriyle gözlerini kapattı. “Of, kahretsin! Özür dilerim, Aaliyah! Az önce *The Greatest Showman*’in müziklerini dinledim ve onun için her zaman heyecanlanırım ama dürüst olacağım, en büyük gösteriyi görme şansım olacağını beklemiyordum,” diye saçmalayınca yanaklarımın daha fazla kızarmasına neden oldu. Fakat beni çıplak bastığı için duyduğu utanç gülümsememi sağladı. Sanırım onun yüzü benimkinden daha çok kızarmıştı.

“Ayrıca memeler diye bağırdığım için özür dilerim. Neyim ben? İlk kez meme gören bir ergen mi? Yani, öyle değil tabii. Daha önce meme gördüm. Hem de birçok kez. Gerçi o kadar da çok değil. Ama az da değil. Kesinlikle az değil. Yetişkinliğim boyunca tamamen normal, ortalama sayıda meme gördüm. Ne garip derecede az ne de saçma derecede çok. Ama ne demek istediğimi anlıyorsun, seninkiler gördüğüm ilk memeler değil. Bu da demek oluyor ki, her ne kadar memelerin bağırmaya değer olsa da muhtemelen bir psikopat gibi sana doğru meme diye bağırmamalıydım. Yani, lanet olsun, şimdi gidiyorum,” derken tamamen gergindi. Gözlerini kapatarak koşmaya başladı.

“Connor, dikkat et...”

Bam. Doğruca kapı çerçevesinin içine girdi.

Elini kaldırıp salladı. “Ben iyiyim. Ben iyiyim. Tamam. Gidiyorum. Gidiyorum. Sonra görüşürüz.”

Böylece odadan çıktı. Kendimi rahatsız hissetmiyordum, sadece gülüyordum.

29

CONNOR

Memeler, memeler, memeler.

Lanet olsun. Sadece meme değillerdi. Memeden daha fazlasıydılar. Harikalık abideleri demek daha doğru olurdu. Dolgun, doğal, enfes derecede diri ve canlı memeler. Aaliyah Winters bir başyapıttı. Bu gerçeği hatırlamak için onu çıplak görmeme gerek yoktu ama onu çıplak gördüğüm için asla pişman değildim.

Elbette kapısını çalmalıyım. Bu durum ev arkadaşlığının ilk kuralıydı ama düşünememiştim. *Hugh Jackman* ve ekibinin şarkılarını duyduğumda vücudum müziğe tepki vermişti.

Memeler, memeler, memeler.

Kahretsin, Kırmızı. Neden böyle görünmek zorundasın? Bu kadar mükemmel... Bu kadar kıvrımlı, pürüzsüz, çekici...

Tek yapmak istediğim ona gidip ellerimi vücudunda gezdirmektir. Muhtemelen yeni ev arkadaşım için böyle düşünmemeliydim. Özellikle de onun yeni yaşam koçu olduğumu düşününce... Yeni danışanımla ilgili düşüncelerim ahlaki açıdan doğru sayılmazdı ama günün sonunda ben de erkektim. Ertesi sabah, Aaliyah'yı çıplak gördükten sonra aşırı derecede sertleşmiş ale-timle ofisimde oturuyordum.

Bu sabah da sabah yatak odasında çalan müziğini dinlemiş ve tekrar dans edip etmediğini merak etmişim. *Çıplak halde. Çıplak memeleriyle.*

Ofis koltuğumda biraz geriye yaslanıp boğazımı temizleyerek gözlerimi kapattım. Zihnim, Aaliyah'nın müziğe eşlik ederek kalçalarını salladığını ve vücudunun büyüleyici bir şekilde hareket ettiğini düşünmeye başladı.

Dudakları. Köprücük kemiği. Meme uçları. Dudakları ama bu seferki dudaklar *başkaydı*.

Tek yapmak istediğim onunla birlikte hareket etmek, bedeni bedeni bastırarak onunla dans etmektir. Ne yazık ki böyle bir zevki tatmak için elimden ve aletimden başka bir şeyim yoktu. Eşofman altımı aşağı kaydırıp aletimi kavradım. Kırmızı'yı, vücudunu, kıvrımlarını, *onu* düşünerek aletimi aşağı yukarı sıvazlamaya başladım.

Kahretsin, onu tatmak istiyordum. Tadının uyuşturucu gibi bir etki yaratacağına bahse girebilirdim.

Koltuğumda daha rahat edebileceğim bir pozisyona geçtim ve kendimi sertçe sıvazlarken iyice geriye yaslandım. Aletimi sıkıca kavradığım sırada yukarı aşağı hareket edenin Aaliyah'nın ağzı olduğunu, ben meme uçlarını sıkarken beni tamamen aldığını hayal ettim. Sonra onu üstüme çekip yüzüme oturttum ve tadına baktım, yaladım, yüzüme boşalana kadar sertçe becerdim. Ondan akan lezzetli suları yuttum ve o da...

"Connor, bir şeyler sipariş ediyorum... *Tanrım!*" Aaliyah çılgınlık attığında gözlerimi açtım, orgazm olmama saniyeler kalmıştı... *Siktir, hayır.* Artık treni durduramazdım çünkü çoktan rayından çıkmıştı.

"Siktir!" Sandalyemden fırlayıp Aaliyah'ya sırtımı döndüm. Aceleyle ofisimin köşesine doğru ilerleyip tüm kirli düşüncelerimi çöp kutusuna boşaltırken, "Siktir, siktir, siktir," diye inledim. Evet, bu doğrudur. İnleyerek çöp kutusuna boşalıyordum

çünkü utancıma rağmen orgazm orgazmdı ve lanet olsun ki çok iyi hissettiriyordu. Sonrasında ise geriye kalan tek şey utançtı.

Kendimi *Playboy* dergisiyle yakalanmış bir çocuk gibi hissediyordum. Aaliyah bir şekilde hem *Playboy* dergisiydi hem de beni onunla yakalayan kişiydi.

İçeri girdiğinde karşılaştığı şey için özür dilemek adına utançla arkamı döndüm ama kapı kapalıydı ve orada yoktu. Geriye dönüp düşününce, aletimi sıvazlamaya başlamadan önce kapıyı kapatmalıyım. Ama ne derler bilirsiniz, bir aptal daima aptaldır.

“Özür dilerim! Kapının açık olduğunu görünce sana da kahvaltı siparişi vermemi isteyip istemediğini soracaktım,” diye bağırdı Aaliyah kapının dışından.

“Doğru, evet, önemli değil. Bunun için üzgünüm.”

Bir anlığına etrafta sessizlik oldu.

Kendimi tam bir moron gibi hissediyordum.

Pis, iğrenç bir moron.

Ardından tekrar Aaliyah’nın sesi yükseldi.

“Pekâlâ...” Kısa bir süre duraksadı. “Çırpılmış yumurta ister misin? Sosis ister misin diye sormuyorum, sanırım buna doydun.”

Utancımın azalmaya başladığını hissederek kendi kendime kıkırdadım. Durumu rahatsız edici ve tuhaf hale getirebilirdi ama bunun yerine mizahı tercih etmişti.

Vay canına.

Bu kızıdan gerçekten hoşlanıyordum.

30

AALIYAH

Connor'la yaşadığımız ilk birkaç hafta utanç verici anlar yaşasak bile çok kolay geçmişti. Hatta bu deneyimler, birbirimizin yanında daha rahat olmamızı sağlamıştı. O beni çıplak dans ederken görmüştü. Ben de onu tamamen *ayağa dikilmiş* halde gördükten sonra bir ev arkadaşıyla yaşamamanın rahatsız edici yönlerini aşmıştık.

Bu adım da tamamlandı.

Dürüst olmak gerekirse -ki her geçen gün daha fazla dürüst olmaya çalışıyordum- ofis koltuğunda arkasına yaslanmış aletini aşağı yukarı sıvazlarken ne hayal ettiğini merak ediyordum.

Hem de iki eliyle birden.

Devasa Kaptan Amerika'sı için ikisine de ihtiyacı vardı. İnanılmaz Hulk'ı için. Demir Adam'ı için. Thor'un çekici için. Bahse girerim o şeyle bir kadını Asgard'ın dışına fırlatabilirdi.

Çekicini sallamaya devam et, Connor.

Talihsiz olayların ardından -eh, belki onun için talihsizdi ama benim için manzara hoştu- özel anlarımız sırasında kapıların kapatılması kuralını koyduk. Eğer bir kapı kapalıysa içeri girmek yasaktı.

Başka kurallar da koyduk.

Röportaj konularının evde konuşulmaması gerektiğine dair bir kuralımız vardı, böylece uzun iş günlerinden sonra güvenli bir bölgeye dönebilecekti. Ama ben röportaj konularını kapının dışında bıraksam da Connor iş stresini sığınağına taşımaya devam ediyordu.

Bazı günler gece on gibi eve gelip doğruca ofisine giriyor ve sabahın ilk ışıklarına kadar çalışmaya devam ediyordu.

Pazar sabahı Grant'ın mezarına haftalık ziyaretimi yapmak üzere erkenden uyandım ve Connor'ın hâlâ bilgisayar başında oturduğunu görünce şaşırdım. Kapıyı çaldığımda başını kaldırdı, bitkin görünüyordu.

“Erken mi uyandın, yoksa sabahladın mı?” diye sordum.

Saatine baktı ve homurdanarak yüzünü ovaladı. “Sabahladım. Bu kadar erken ne yapıyorsun?”

“Pazar günleri Grant'ın mezarını ziyaret etmek için şehrin dışına çıkıyorum. Onunla birlikte gün doğumunu yakalayabilmek ve biraz çizgi roman okuyabilmek için erken kalkıyorum.”

Uykusunu biraz olsun açmak için gözlerini ovuştururken tembel tembel gülümsedi. “Kulağa harika geliyor.”

“Sürdürdüğüm bir gelenek.”

Koltuğundan kalkıp bana doğru yürüdü. “Ben de seninle gelebilir miyim?”

Bu isteği karşısında biraz şaşırdım. Jason'ın benimle gelmesi için aylarca uğraşmışım ama o her zaman çok erken gittiği mi ve yaptığının tuhaf bir şey olduğunu söylemişti.

Connor ise ben onu çağırmadan gelmek istemişti. Üstelik bir gece önce hiç uyumadan çalışmıştı.

“Yorgun değil misin?” diye sordum.

“Kahve yapıp yanımıza alabiliriz,” dedi. “Birkaç yıl önce Grant'ten söz ettiğini hatırlıyorum, senin için ne kadar önemli olduğunu anlatmıştın. Senin için bu kadar özel biriyle tanışmaktan onur duyarım.”

“Tanışmak” deyiş i midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu. Sanki Grant hâlâ hayattaymış ve iyiymiş gibi hissettim.

“Gelmek istersen yanımda olmandan memnuniyet duyayım.”

“Geleceğim,” dedi. “Kahveyi hazırlayayım, sonra yola koyulalım.”

Kahve hazır olunca yanıma battaniye ve bolca çizgi roman alıp Grant’i görmek için yola koyulduk. Vardığımız zaman Connor oturmamız için battaniyeleri serdi ve Grant’in mezar taşına bakarak gülümsedi. Ben oturduğumda o da bana eşlik ederek yanıma oturdu.

“Çok fazla çeyreklik var,” dedi Connor.

“Evet, her seferinde bir tane bırakıyorum. Grant, bir peni şans getiriyorsa bir çeyrekliğin yirmi beş kat daha fazla şans getireceğine inanıyordu. Ne zaman bir çeyreklik bulsam bunun Grant’ten gelen bir öpücük olduğunu düşünürüm. Aptalca, biliyorum.”

“Hiç de değil.”

“Jason öyle olduğunu düşünüyordu.”

“Jason, İtalya’nın da bir kıta olduğunu düşünüyordu. Fikirleri geçersiz.”

Sessizce güldüm. Haklıydı.

“Bana onunla ilgili hikâyeler anlatır mısın?” diye sordu Connor. Bacaklarını büküp kollarını dizlerinin üzerine koymuştu.

“Gerçekten Grant hakkında hikâyeler mi dinlemek istiyorsun?”

“Evet. İkinizle ilgili hikâyeler. Benimle paylaşmak istediğin her şeyi bilmek istiyorum.”

Bu bana çok tuhaf gelmişti çünkü Jason hiç sormamış ve merak etmemişti. Ama Connor geçmişime, beni olduğum kişi kılan şeylere çok ilgili gibi görünüyordu. Grant hakkında ko-

nuşmak bir ebeveyn hakkında konuşmak gibiydi. O benim için dünyalar kadar önemliydi ve konuşmaya başladığımda Connor'ın her kelimemi dikkatle dinlemesinden çok memnun oldum.

Ardından hem bana hem de Grant'e çizgi roman okuması kalbimin onun için atmaya başlamasına neden oldu. Benimle birlikte gelmesinin ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Grant'in mezarı başında otururken, güneşin doğuşunu birlikte izleyebileceğim birinin olması çok özel bir duyguydu.

Ayrılma zamanı geldiğinde, Connor cüzdanından bir çeyrek çıkarıp Grant'in mezarına bıraktı. Acaba Connor ne kadar iyi bir insan olduğunu biliyor mu diye merak ettim.

Uyandığım zaman evde yalnız olmamayı günden güne daha fazla seviyordum. Connor'la her zaman iletişim içinde olmasak bile aynı çatı altında olmamız beni rahatlatıyordu. Bir şeyler ters gidecek olsa, hemen orada birinin olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu.

Yine de Connor ve çalışma alışkanlıkları konusunda endişeleniyordum.

Bir gece üç civarında, bir bardak su almak için kalktığımda onu ofisinde oturmuş bir şeyler yazarken buldum. Omuzları öne doğru çökmüştü ve yüzünden yorgunluk akıyordu. Onu rahatsız etmedim ama bu görüntü birkaç gün boyunca aklımdan çıkmadı ve bir şey yapmam gerektiğini hissettim. Çizgiyi aşılıyor olabilirdim ama bir gece işten gelip de kravatını gevşeterek otururken yüzünü buruşturunca bir molaya ihtiyacı olduğunu anladım. Bunu kendi kendine yapmayacağından emindim.

O gece saat on civarında ofisinin kapısı kapalıydı ama ağır iç çekişlerini duyabiliyordum. Kapıyı iki kez çaldığımda beni içeri davet etti. Onu mola vermeye ikna etmek için arkamda bir paket tutuyordum.

“Selam, Kırmızı. N’aber?” İçtenlikle gülümsedi ama gözlerinin ne kadar yorgun olduğunu görebiliyordum.

Kapı çerçevesine yaslandım. “Bir EAM’e ihtiyacın var.”

Kaşını kaldırdı. “Neye?”

“EAM: Ev arkadaşı molası. Hadi... Canın çıkıncaya kadar çalışıyorsun ve bir molaya ihtiyacın var.”

“Kulağa ne kadar hoş gelse de, gerçekten mola verecek zamanım yok.”

“Ama zaman yaratman gerek. Aksi takdirde vücudun iflas etmeye başlayacak. Vücudunun düzgün çalışmasına ihtiyacın var. Ölümüne çalışmak bir fayda getirmez.”

“Annem gibi konuşuyorsun,” diye mırıldandıktan sonra gözleri irileşti. “Kahretsin, annemi aramayı unuttum. Bu yüzden bana milyonlarca mesaj bırakacak.”

“Sorun değil. Bu gece iyice dinlenip biraz EAM’den sonra yarın onu arayabilirsin. Hadi gel.”

Bir kaşını kaldırdı. “Bu işin peşini bırakmayacaksın, değil mi?”

“Hayır, bırakmayacağım. Ayrıca direnmezsen sana bir sürprizim var.” Kutuyu arkamdan çıkarıp önümde tuttum.

Gözlerini kıstı. “Kutunun içinde ne var, Kırmızı?”

“Sanırım bunu öğrenmek için ayağa kalkıp evraklarınızdan uzaklaşmanız gerekecek, Kaptan.”

Tereddütle sandalyesini geriye itip bana doğru yürüdü. Kutunun üzerindeki bandı yırttı ve içindekileri görünce nefesi kesildi.

“Bunlar?” diye fısıldadı.

“Evet.”

“Bunlar benim için mi?”

“Hı-hı.”

Cheetos Paws kutusuna uzandı ama bir paket alamadan önce elini tokatlayarak onu uzaklaştırdım. “Hayır! EAM konusunda anlaşılan kadar alamazsın.”

“Bunları nereden buldun ki?”

“İyi bir oyuncu asla sırlarını paylaşmaz. Şimdi ne diyorsun? Anlaştık mı?”

Kutudaki paketlerden birini alıp açarak *Cheetos Paws*’ları ağzına tıktırmaya başladı. “Anlaştık,” dedi dolu ağzıyla, Noel sabahındaki bir çocuk gibi sırıtıyordu.

Cipslerle birlikte başka atıştırma malzemeleri ve içecekler alarak oturup muhabbet etmek için terasa çıkardık. Bu geceki tek amacım Connor’ın biraz rahatlamasını sağlamaktı. Dünyayı ele geçirmek ve bu gücüyle iyi bir şeyler yapmak konusunda kendine baskı yaptığını söyleyebilirdim. İhtiyacım olan tek şey, onun bir süreliğine kendine odaklanması ve yavaşlamayı öğrenmesiydi.

Birbirimize her türden soru sorduk. Onunla her zaman olduğu gibi sohbet kolayca aktı ve anı yaşamayı seçtiği için sonunda rahatlamaya başladığını fark ettim.

Üçüncü cips paketini bitirirken bana, “Evcil hayvanın ol- saydı ne olurdu?” diye sordu.

“Ah, bu çok kolay. Bir köpek.”

“Köpek insanı olduğunu biliyordum.”

Başımı sallayarak onayladım.

“Eskiden istismara uğramış köpekler için bir yardım der- neğinde gönüllüydüm. İnsanların o zavallı bebeklere yaptıkları işkenceler aklımı başımdan alırdı. Asla hak etmedikleri kadar incinmiş ve zarar görmüş olanları alıyorduk. Çok fazla travma, anksiyete ve depresyonla geliyorlardı ancak zamanla onlara yaklaşmamıza izin veriyorlardı. Güvenlerini kazanmak biraz zaman alıyor muydu? Evet ama bir kez güvendikten sonra bize sevgilerini koşulsuz şartsız sunuyorlardı. Gezegendeki hiçbir canlı bir köpek kadar koşulsuz sevemez. Ne yazık ki istismarcı- ları tekrar hayatlarına geri dönse, onlara yine sevgi gösterirler. Bu dünya köpekleri hak etmiyor.”

“Aynı fikirdeyim. Bir köpeğe ayıracak zamanım olsaydı kesinlikle bir tane alırdım.”

“Hayatta bazen zaman yaratman gerekir.”

Gülümsedi. “Sanırım EAM ile başlayacağım ve bir köpek almaya doğru yavaş yavaş ilerleyeceğim.”

“Satın alma, sahiplen! Dışarıda dünyanı güzelleştirecek bir sürü bebek var.”

“Öyle,” dedi mavi gözlerini bana dikerek. Gamzeleri derinleştirdi. “Eminim öyledir.”

Gözlerimi ondan kaçırmak zorunda kaldım çünkü ne zaman bana uzun uzun baksa karnımda kelekler uçuşuyordu. Dikkatimi dağıtmak için tırnaklarımla oynamaya başladım. “Hangi sözden hep nefret etmişimdir biliyor musun?”

“Hangisinden?”

“Erkekler köpektir. İnsanlar neden köpeklere böyle saygısızlık eder ki? Köpekler, geçirdiğin en boktan gününde bile sana sadık kalır. Onlara bağırdığında bile yine kucağına tırmanıp seni sevmeye devam ederler. Elbette, belki evde minik kazalar yaşanır ya da ayakkabılarını çiğnerler ama hata yaptıklarında gözlerinde gerçek suçluluk duygusunu görürsün. Ayrıca öğrenirler de. Köpekler sadıktır ve öğrenebiliyorlar da! Erkekler sadece... erkektir. Ve bu onlara söyleyebileceğim en kötü şey. Domuz değil. Sıçan değil. Yılan değil. Erkek işte.” Ona doğru bakarak özür dilemeksizin gülümsedim. “Alınmak yok.”

“Alınmadım. Beni de bu gruba dahil edebilirsin.”

“Ama sen kadınlara kötü davranmıyorsun. Onlarla ilişki kurmaktan ve zamanlarını boşa harcamaktan kaçınıyorsun. Bu farklı bir şey. Jason beni manipüle etti. Başlangıçta doğru şeyler söyledi, ta ki beni kafeslediğini düşünene kadar. Onun için her şey bir oyundan ibaretti. Sen oyun oynamazsın. Bir kadının zamanını boşa harcamak istemediğin için ringe bile çıkmıyorsun. Bu çok asilce.”

Elini ileri geri salladı. “Bunun asalet mi, yoksa korku mu olduğundan emin değilim.”

“Sen neden korkuyor olabilirsin ki?”

Gülümsedi. “Çok şeyden, Kırmızı.”

Tanrım, o gamzeler bir uyarıyla birlikte gelmeliydi. Connor Roe neredeyse mükemmel bir paketti. Dış görünüş, kişilik, cazibe... Hepsi onda vardı. Eksik olan tek şey, kendini gerçek bir ilişkiye verememesiydi.

“Kendime sürekli yalan söylüyorum.”

“İlişkiler konusunda mı?”

“Evet. Çok çalışıyorum ve işkoliğim ama istersem -yani gerçekten istersem- bir ilişkim olabilir.”

“O zaman neden bekârsın? İstedğin her kadını elde edebilirsin. Pislik biri değilsin. Çekicisin, cömertsin ve kısa zaman önce *TikTok*’ta ünlü olduğunu öğrendim. Muhtemelen partnerinin *TikTok* videolarını çekip onu da ünlü ederdin. Bekâr olmanın sebebi ne?”

“Saçma bir bahane mi, yoksa gerçeği mi istiyorsun?”

“Bence ikimiz de dürüstlükten yanayız.”

“Aşk bulmadım çünkü aramıyordum,” diyerek anlatmaya başladı. “Aşkın güzel olduğunu düşünüyorum. İşte bu yüzden hayatımdaki aşk anları için yaşıyorum. Ama sonsuza kadar sürecektürden bir aşk beni korkutuyor çünkü işler ters giderse ne kadar acı çekebileceğini biliyorum. Hayatım boyunca iki kez annemi az kalsın kaybedecektim. Öyle ani de değildi. İki kez kanserle savaştı ve her seferinde onun acı çekişini izledim. Genç yaşta annesiz kalabileceğim fikriyle yüzleşmek zorunda kaldım.

“Bu beni neredeyse öldürüyordu. Bu kadar değer verdiğim birini kaybetme sürecini bir daha asla yaşamak istemedim, bu yüzden başkalarıyla öyle derin bir samimiyet kurmuyorum. Sonsuza dek sürecektürden bir aşktan korkuyorum çünkü aşkla birlikte kayıp da gelir ve hiçbir şey sonsuza dek sürmez.”

Birbirimizle pek çok şey paylaşmıştık ancak bunun, Connor'ın bana karşı en açık ve dürüst olduğu an olduğunu hissettim. Kendisine bile anlatmadığından neredeyse emin olduğum şeyleri benimle paylaşıyordu.

Parmaklarımı saçlarımdan geçirerek, "Komik," diye cevap verdim. "Sanırım ben senin tam tersinim. Aşkın peşinden koşuyorum çünkü aşkı hiç tatmadım. Bir anneye sahip olma şansım olsaydı, onu kaybetme ihtimaline rağmen bu şansı değerlendirirdim. Benim için aşkı bir kez yaşamak, hiç yaşamamaktan daha iyi. Fakat aşkın peşinden koşma şeklimde sorun var. Jason ve ondan önceki eski sevgilim Mario gibi insanlarla birlikte olduğuma göre... Muhtemelen beni hiç hak etmeyen insanlara kendimi tamamen verdim."

"Vay canına." Bir nefes verip başını ileri geri sallayarak yavaşça alkışladı.

"Ne?"

"Seninle tanıştığım ilk andan itibaren fark ettiğim şeyi, yani bir ödül olduğunu en sonunda anladığını duymak çok güzel."

Burnumu kırıştırıp omuz silktim. "Bu noktaya gelmem için iki adamın beni aldatması, başarısız bir evlilik girişimi ve sahte bir yaşam koçu gerekti."

"O noktaya vardığın müddetçe ne kadar sürdüğü önemli değil. Derin bir soru sorma sırası bana mı geçti?"

"Sor bakalım."

"Hiç onları bulmaya çalıştın mı? Aileni?"

Hafifçe kıkırdadım. "Evet ama hep çıkmaz sokaklara girdim. Birkaç yıl önce de vazgeçtim çünkü ne anlamı var ki? Beni aramayan insanları daha ne kadar arayabilirim?"

"Seni hiç tanımamış olmaları ne büyük şanssızlık."

Gözlerimiz birbirine kilitlenirken dudaklarım aralandı ve

DOĞU IŞIKLARI

hasarlı kalbimin onun için atmaya başladığına yemin edebildim. Utangaçça gülümsedikten sonra başımı iki yana salladım.

“Bunu yapma, Connor.”

“Neyi yapmayayım?”

“Kendimi önemliymişim gibi hissettirme.”

Gamzeleri derinleştirdi.

Tanrım, bundan bu kadar hoşlanmamam gerekirdi ama hoşlanmıştım.

“Hey, Kırmızı?”

“Evet, Kaptan?”

“Benimle *TikTok* dans videosu çekmek ister misin?”

31

AALIYAH

Connor'la yaşamanın en zor yanı onun delicesine çekici ve nazik olmasıydı. Bu gerçekten yasadışı olmalıydı. Kimse bu kadar yakışıklı ve kibar olmamalıydı; diğer tüm erkekler yetersiz kalıyordu. En sevdiği hobilerinden biri düzenli olarak üstsüz dolaşmaktı. Bazı günler oturma odasına ter içinde geldiğinde, kadınlığım sanki on yıldır üstsüz bir erkek görmemiş gibi uyarılıyordu.

Yine de tuhaftır ki, beni tahrik eden sadece onun fit ve kaslı vücudu değildi. Telefon görüşmelerinde iş moduna geçmesi ve BMB -baş münzevi bekâr- gibi konuşmasıydı. Yaptığı her konuşmada titizlikle davranıyor ve etrafa otorite saçıyordu. Güçlü duruşu onu seksi kılıyordu.

Diğer taraftan, yaptığı kötü şakalar da beni tahrik ediyordu. Konuşurken dudaklarının hareketini, bazen bir esprinin can alıcı kısmını hatırlamaya çalışırken dudağının kenarını ısırıldığını izlemek bile beni tahrik ediyordu. Seksiydi.

Peki ya yemek yaparken? *Siktir*. Yumurta yapması bile beni tahrik ediyordu. Ekmekleri yakana kadar kızarttığında bile alev alev yanıyordum.

Kahkahası, kaşlarını çatması, şapşalca sırtması... Onunla

ilgili her şeye çekiliyordum ve zamanı geldiğinde onu bırakıp bırakamayacağımı bilmiyordum. Dünyamda ne kadar çok var olursa, kalmasını da bir o kadar arzuluyordum. Beni sadece ev arkadaşından ya da arkadaştan öte görmesini umut ediyordum.

Passion için yaptığımız fotoğraf çekimi için eski bir depoda dururken, “Bunun iyi görüldüğünden emin misin?” diye sordu Connor. Üzerine tam oturan orman yeşili, kadife bir takım elbise giymişti. Saçları geriye doğru jölelenmişti ve ben yakınlarda durup izlerken makyaj ekibi yüzüne rötuş yapıyordu.

Etrafa dağılmış ekip, onun sektörün en iyi fotoğrafçılarından biri olan Jean Paxon’la yapacağı fotoğraf çekimi için son hazırlıkları tamamlıyordu. Paxon geçmişte kraliyet ailesi için çekim yapmıştı, bu yüzden bizim çekimimizde olması olağanüstüydü.

Kendime çay alıp ona da kahve getirirken, “Harika görünüyorsun,” dedim. “Ayrıca kıyafet değişiklikleri falan da olacak. En iyi ellerdesin ve unutma, *TikTok* hesabın sayesinde zaten profesyonel sayılırsın.”

“Bu aptal bir sosyal medya uygulamasının çok ötesinde bir şey. Elli tane ışık kurmuşlar! Ayrıca bu dergi marketlerde olacak. İhtiyacım olan son şey, çirkin yüzüm yüzünden fotoğraflarımın berbat olması.”

Gözlerimi devirdim. “Yüzün çirkin değil, Connor.”

“Yakışıklı olduğumu mu düşünüyorsun, Kırmızı?” dedi mızımız, sinir bozucu bir sesle.

“Hayır. İğrençsin. Burnun eğri, dudakların dolgun değil ve gözlerin birbirinden çok uzak ama bunların hepsini edit kısmında düzeltebiliriz. Sadece işimi kaybetmemem için eli yüzü düzgün fotoğraflar çektirmeni istiyorum. Şimdi kahveni al ve sızlanmayı kes.”

Sırıtarak kolumu dürtükledi. “Bence sen de çok güzelsin.”

Tam bir şapşaldı.

“Ayrıca rujunu da beğendim. Kırmızı üzerine kırmızı. Sana çok yakışmış.”

Yanaklarım kızardı.

Bana iltifat etmesini sevmekten nefret ediyordum. Bu sadece gizliden gizliye onu daha çok istememe neden oluyordu.

Fotoğraf çekimiyle ilgili bir gerginliği varsa da hiç belli etmiyordu. Jean'den talimat aldığı anda hemen uyum sağladı. Aynı anda hem profesyonel hem de seksi görünme becerisi etkileyiciydi. Verdiği bazı rahat pozlarda, yumuşak ve cana yakın görüldüğü fotoğraflar da çekildi. En çok güldüğü kareleri sevdim çünkü kalbini yansıtıyorlardı.

Sıra Jean'in ısrarla çekmek istediği üstsüz fotoğraflara geldiğinde yanaklarım anında kızardı.

“Vay canına,” diye mırıldandı yanımdaki bir ekip üyesi. Connor'ın kaya gibi sert vücuduna bakıyordu. “O pantolonun içinde ne saklı olduğunu ancak hayal edebilirim.”

Thor'un çekici, hanımefendi.

O pantolonun içinde bütün gücüyle Thor'un çekici duruyordu.

Urban Dictionary'de Connor kelimesini arattığınızda ikinci anlamının devasa bir penis olduğunu biliyor muydunuz? İstesem de bunu uyduramazdım ve kendi kişisel gözlemlerime göre ismi Connor'ın... mal varlığına çok uygun düşüyordu.

İnternet aramalarım bazen beni beklenmedik yerlere götürebiliyordu.

“Görüştüğü biri var mı?” diye sordu kadın. “Şansımı denemek isterim.”

Bu sözler üzerine vücudumdaki tüyler diken diken oldu. “Evet, biriyle görüşüyor,” diye yalan söyledim.

Evet, doğru, yalan söyledim.

Yalan söyledim çünkü herhangi bir kadının benim erkeğimle -yani, şey, *ev arkadaşım*la- şansını denediğini düşünmek

içimde bir öfke uyanmasına neden oldu. Bu kadın kim oluyordu da onunla şansını denemekten bahsediyordu? Nasıl olur da onun mahrem yerleri hakkında yorum yapıyordu? Sadece işini yapmaya çalışan yetişkin bir adama salyalarını akıtmaktan hiç utanmıyor muydu?

O bir et parçası değil, hanımefendi! Bir insan! Biraz saygı gösterin.

Ayrıca ona ilgi duyduğumu anlamamış mıydı? Bütün gün açıkça belli etmiştim. Connor'ın fark edeceğini umarak kırmızı ruj sürmüştüm ve fark etmişti. Bluzumun düğmelerini sonuna kadar iliklememiştim. Üstten iki düğmem açıktı, *çok teşekkürler*. Ayrıca bacaklarım tamamen ortadaydı ve o gece ayaklarımın ağrısından dolayı pişman olacağım on santimetrelilik topuklu ayakkabılarla harika görünüyorlardı.

Tanrı aşkına! Sette neredeyse bacağına sürtünmenin eşiğinde olduğumu fark etmemiş miydi? Sutyenimi adamın yüzüne fırlatmama saniyeler kalmıştı. *Kırmızı* sutyenimi. *Kırmızı!*

Bunu nasıl görmemişti? Yayıdığım enerjiyi nasıl fark etmemişti?

Saygısızlığının seviyesi iğrençti. Connor Roe yasak bölgedeydi.

Başımı yana yatırdım, gözlerimi Connor'ın karın kaslarından ayıramıyordum.

“Tanrım, ne şanslı kız. Onunla bir gün geçirmek için her şeyimi verirdim.”

“Evet, değil mi?”

“Ve dudakları... kahretsin. Eminim o ağzıyla çok çılgınca şeyler yapabiliyordur. Muhtemelen bu gece rüyamda bu adamı göreceğim.”

Sakin buna cüret edeyim deme!

Ona yalan söylediğim için biraz kötü hissediyordum ama bu gerçekten bir yalan mıydı? Biriyle görüşüp görüşmediğini

sormuştu. Connor biriyle görüşüyor gibiydi. Benimle görüşüyordu. Benimle oturma odasında, mutfakta ve terasta görüşüyordu. Bazı sabahlar beni yoga yaparken, akşamları da yemek masasında görüyordu. Kısaca ciddileşmeye başladığımızı söyleyebilirdim.

Tanrım. Kendimi kaybediyordum. Connor'ın bir an önce lanet bir gömlek giymesi gerekiyordu.

Günün son çekim yeri olarak Central Park'a gittik, Connor burada gri pantolon ve kollarını kıvırdığı beyaz bir gömlek giydi. En zahmetsiz şekilde mükemmel görünüyordu. Yanımızdan geçen kadınlarla erkeklerin onun yakışıklılığını izlediğini gözlemledim.

Dikkat etmemek mümkün değildi. Connor emlak sektöründe olmasaydı rahatlıkla model olabilirdi.

"Kırmızı, buraya gel," diyerek beni tamamen onunla ilgili olan düşüncelerimden kopardı. "Seninle de birkaç fotoğraf çektirmem gerek."

Güldüm. "Hayır, ben böyle iyiyim. Kamera arkasında daha mutluyum."

"Hayır. Benimle röportaj yapan tek kişiyle fotoğrafım olmalı. Bu resmen büyük bir dönüm noktası."

"Bu iyi bir fikir," diye kabul etti Jean. "Kayıtlar için. Dergide yer almasa bile güzel bir anı olur. Hadi gel, olur mu?"

Açık göğüs dekolteme baktım ve Connor'ın homurdandığını duydum. "Kes şunu. Her zamanki gibi nefes kesici görünüyorsun," derken el hareketiyle beni yanına çağırdı.

Tereddüt ettim ama ekibi oyalayıp işlerini uzatmak istemiyordum. Zamanımızı aşip bütçeden daha fazlasını harcarsak Maiv beni öldürürdü.

Aceleyle Connor'ın yanına gittiğimde vermemiz gereken pozlar konusunda hızlıca talimat verdi. "Harry ve Meghan ya da Beyoncé ve Jay-Z gibi güçlü bir çiftmişiz gibi davran," diye fısıldadı. "Sırt sırta verelim."

Bana söylediği gibi yaptım.

Sırt sırta, yan yana durduk ve sonra hiçbir şey demeden beni kollarına alıp etrafında döndürmeye başlayınca kahkahalara boğuldum.

“Aman Tanrım. Dur, Connor!” diye çığlık attım ama o devam etti, beni yere indirene kadar hızını gitgide arttırarak dönmeye devam etti. Başımın döndüğünü ve sersemlediğimi hissettim. Biraz yalpalayınca beni yakalayarak kollarının arasına aldı.

Beni tutup alnını alnıma yaslayınca sanki zamanı durdurmuş gibi hissettim. “Pardon, çok mu hızlı oldu?” diye fısıldadı.

“Çok hızlıydı.”

“Bir dahaki sefere daha yavaş yaparım.”

Güldüm. “Bir dahaki sefer olmayacak.”

“Bence bir sürü gelecek seferimiz olacak, Kırmızı,” derken nefesi dudaklarıma çarptı.

Birbirimize çok yakındık. Dudakları her zaman bu kadar yakın mıydı? Normal ev arkadaşları bu mesafede mi dururdu, yoksa o beni öpecek miydi?

Ah, Tanrım.

Bu çocuk yok mu...

Bir an için Central Park’ın ortasında olduğumuzu unuttum. Bir an için fotoğraf çekimi yapıldığını unuttum. O anda tek hissettiğim bedenlerimizin sıcaklığıydı ve tek istediğim ona yaklaşıp dudaklarını tatmaktı. Ardından onun da benimkileri tatmasına izin vermek, sonra da eve gidip daha fazlasını yapmak istiyordum.

“Tamam, sanırım işimiz bitti,” dedi Jean beni kafamda kurduğum peri masalından kopararak.

Connor’dan bir adım uzaklaşıp ekibe baktım, sanki bizi seks yaparken yakalamış gibi görünüyorlardı.

Bir anda çok utandım ve bu duyguyu üstümden atmak için elimden geleni yaptım.

Ellerimi çırpıp boğazımı temizledim. “Tamam, millet. Bu kadarı yeterli.”

Fotoğraf çekiminden sonra eve döndük ve aylar sonra ilk kez kendime ödöl yemeğı izni vermeye karar verdim. Seçimimi Çin yemeğinden yana kullandım.

Connor bir orduya yetecek kadar yiyeceğı paketlerinden çıkarırken, “Benimle Kentucky’ye gelmek ister misin diye merak ediyordum,” diye sordu. Ona diyetimin dışında besleneceğimi söylediğimde, bunu kutlamak için menüdeki neredeyse her şeyi sipariş etmeye karar vermişti.

“Kentucky mi? Memleketine mi?”

“Evet. Bir hafta sonu oraya ziyarete gitmeyi düşünüyordum. Beni güneyli ortamımda görmenin yazın için iyi olacağını düşündüm. Başladığım yeri, geçmişimi, köklerimi görmek için.”

Gülümsedim. “Bence bu harika bir fikir. Maiv, konuların kalbine inip bütün içtenliğimizle yazmamızı ister ve benimle paylaştığın kadarıyla annen hayatının büyük bir parçası.”

“En büyük parçası.”

“Kanseri atlatalı kaç yıl oldu?”

“Bu onuncu yılı olacak ve...” Gülümsemesi genişledi. “Onuncu yılını doldurduğunu görmek gerçekten çok güzel.”

“Onun adına çok mutluyum.”

“Evet. Çok zorlu mücadelelerden geçti. Hâlâ hastalığının bir gün nüksedeceğine dair endişelerim ve korkularım var ama şu ana kadar çok iyi.”

“Pozitif düşün. On yıl uzun bir süre.”

“Biliyorum. Bazen düşüncelerim kontrolümden çıkıyor ama onun iyi olmasına çok seviniyorum. Davetimin biraz son dakika olduğunu biliyorum ama bu değil sonraki hafta sonu oraya gitmeyi planlıyorum.”

Gülümsedim. “Sosyal hayatım olmadığı için şanslısın. Kü-

çük kasaba hayatının nasıl olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum. Daha önce hiç küçük bir kasabaya gitmedim.”

Güldü. “New York hayatından biraz farklı olduğu kesin. İnsanlar tıpkı hayal edebileceğin gibi dedikoducu, şefkatli, dar görüşlü ama eğlenceli. Herkes birbirinin işine karışıyor.”

Ellerimi birbirine sürttüm. “Sabırsızlanıyorum.”

“Sadece bir uyarı, ukalalık gibi görme ama ben orada biraz süper star gibiyim. Küçük kasaba ünlüsü olmak çok saçma ama aynı zamanda gurur verici. Geçen yıl bir caddeye benim adımları verdiler. Bunu yaparken de büyük bir festival düzenlediler. Çılgınca ve büyük bir para israfı ama beni seviyorlar.”

“Sevilmeyecek neyin var ki?”

Bana bakıp gülümseyerek bir tabak dolusu Çin yemeği aldı. “Uygunsa yarın uçuşlar için yer ayırtayım mı?”

“Mükemmel. Bu gece e-posta atıp Maiv’e haber vereceğim.”

“Tamam, *General Tso’s**, yumurtalı *foo young***, karidesli kızarmış pilav ve...” Bir karton açıp kaşlarını bana doğru kaldırdı. “Yengeç *rangoon**** var. Hangisinden istersin?”

“Hepsinden.”

“Aferin kızıma,” dedi benim için bir tabak hazırlamaya başlarken. Kendi tabağını kendim yapabileceğimi söyleyerek karşı çıkabilirdim ama kendine bir tabak hazırlamadan önce bana servis yapmak istemesi çok tatlıydı.

Tabağı bana uzatıp kendi tabağını önüne koyduktan sonra kanepede yanıma oturdu ve ikimiz de yemeğe daldık.

“Oraya gittiğimizde insanların bir ilişkimiz olduğunu düşüncekleri konusunda seni uyarmak istiyorum çünkü daha önce oraya hiç kız götürmedim.”

Güldüm. “O zaman onları öyle olmadığımıza ikna etmek

* Tatlı ve baharatlı, derin yağda kızartılmış bir tavuk yemeğidir. (ç.n.)

** Çin mutfağında bulunan bir omlet yemeğidir. (ç.n.)

*** İçi doldurulmuş çıtır mantı mezesidir. (ç.n.)

için çok çalışmamız gerekecek.” Bir ilişkimiz olduğu düşüncesi karnımda kelebekler uçuşmasına neden olsa da... Connor sadece ev arkadaşım ve dostumdu, ne daha fazlası ne de daha azıydı. Ama bazen, bugünkü fotoğraf çekiminde olduğu gibi bana dokununca aynı anda milyonlarca farklı duygu hissediyordum. Dokunuşuyla, gülümsemesiyle, sıcaklığıyla, kişiliğiyle sanki her gün vücudumda aşk anları yaratıyordu.

En sevdiğim aşk anlarını sadece karşımda oturan adam yaratıyordu.

Connor güneşin altında otururken ordan burdan konuşmaya devam ettikten sonra sözlerine ara verip bana baktı. Mavi gözleri dudaklarından daha parlak bir şekilde gülümseyince kanepeye kıpırdanarak oturuşumu değiştirdim.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Hiçbir şey. Bir şey yok. Sadece düşünüyordum da...” Hafifçe gülerek başını iki yana salladı. “Annem seni çok sevecek.”

Ve işte şak diye, yarattığı aşk anları doğrudan kalbime saplandı.

32

CONNOR

Aaliyah Winters aklımda kira vermeden yaşıyordu.

Bu kızın sevillecek o kadar çok şeyi vardı ki... Yüzüme bir gülümseme kondurmadığı bir gün bile geçmiyordu. Kendimi onun küçük tuhafliklarını yakalarken buluyordum ve fark ettikçe onları daha da fazla seviyordum. Dizüstü bilgisayarında çalışırken bir kelimeyi nasıl yazacağını bilmediğinde, doğrusunu bulana kadar parmaklarını havada şaklatıyordu. Ya da ne zaman yemek yemek üzere olsa, küçük bir heyecanlı dans hareketi yapıyordu.

Dışarıda bir köpek gördüğünde sanki bir meleklerle karşılaşmış gibi tepki veriyordu ve köpeği kocaman kucaklamak için sahibinden izin istiyordu.

Bana bayat fıkralar anlatmaya çalışmasını ama her seferinde can alıcı noktayı unutmasını seviyordum. Yemeğinden bir lokma aldıktan sonra biraz inlemesini ve onunla birlikte inleyebilmem için bana da bir ısıklık vermesini seviyordum.

Çok sığ olduğunu biliyordum ama *lanet olsun* kıçını seviyordum. Elbise içinde, etek içinde, kot pantolon içinde hareket edişi. Siktir, özellikle kot pantolonda... Aaliyah Winters'ın sa-

dece kot pantolonla yürüyüşünü izleyerek bile sertleşebilirdim. İçimdeki güneyle çocuk yüzündendi sanırım.

Bazen röportaj sorularını konuştuktan sonra restorandan çıkarken önden gitmesine izin veriyordum, böylece yürüyüşünü izleme şansım oluyordu. Kalçasının bir o yana bir bu yana sallanışını izledikçe, o kalçalara kendi ellerimle aynı şeyi yapma isteği doğuyordu içime.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu arkasında kaldığım son seferde. “Her şey yolunda mı?”

“Evet, her şey yolunda.” Ellerimi ceplerime sokup sıırıttım. “Sadece canım çılgınca erik istiyor.”

Ben bunu söyledikten sonra kızardı ve bunu da sevdim.

Benim yanımdayken kızarmasını seviyordum. Sanırım bu bana “aramızdaki duygusal çekimin” karşılıklı olduğunu düşündürüyordu.

Duygusal çekim.

Kalbimin bunu yapmayı bildiğini bilmiyordum.

Öğle yemeği molamda ofisimde otururken annemi aradığımda, “İyi dinlenmiş gibisin,” dedi. Bu sözleri bana en son ne zaman söylediğini hatırlayamıyordum. Bunun tek sebebinin Aaliyah ve onun beni biraz yavaşlamaya zorlaması olduğunu biliyordum. EAM yeni favori şeyim olmaya başlamıştı.

“Evet. Her gece yeterince uyuyorum.”

“Ah, tatlım! Bunu duymak beni çok mutlu etti. Kendine biraz zaman ayırdığını bilmek çok güzel. Hazır bundan bahsetmişken, bana verdiğin söz nasıl gidiyor? Bir hobi buldun mu?”

“Bu konunun yolunda gittiğini bilmek seni mutlu edecektir.”

“Ciddi misin?” diye haykırdı. Neşesini telefonda bile hissedebiliyordum. “Ne yapıyorsun? Hobin ne?”

Gururla kocaman gülümserken sandalyemde biraz daha dik-

leştım. “Yaşam koçu oldum.” Telefonda derin ve rahatsız edici bir sessizlik olunca tek kaşımı kaldırdım. “Alo, anne? Orada mısın?”

“Özür dilerim. Sadece anlamaya çalışıyorum, tatlım. Sanki yaşam koçu olduğunu söyledin.”

“Evet. Söyledim.”

“Peki, tamam. Canım, benim tatlı, tatlı çocuğum. Bunu mümkün olan en sevgi dolu, en anlayışlı şekilde söylüyorum ama şey... kendi yaşamın yokken nasıl başka birinin yaşam koçu olabilirsin?”

“Ne? Benim bir yaşamım var.”

“Hayır, tatlım. Bunu sevgi dolu bir nedenle söylüyorum. Tek yaptığın çalışmak, çalışmak, çalışmak. Hiç eğlenmiyorsun.”

“Ev arkadaşım beni mola vermeye zorladığı için son zamanlarda çok fazla eğlendiğimi bilmeni isterim.”

“Ev arkadaşı mı? Ne demek ev arkadaşı? Bana bu konuda hiçbir şey anlatmadın.”

İşler çok yoğun olduğu için annemle bir süredir konuşmuyordum. Bu yüzden anında suçluluk hissettim. “Ah, bir kız arkadaşım biraz zor durumdaydı. Çok fazla zorlanmasını istemedim, bu yüzden yanıma taşınmasını teklif ettim...”

“Kız mı?” diye haykırdı annem. “Aman Tanrım, bir kadınla mı yaşıyorsun? Bana onun hakkında her şeyi anlat! Güzel mi? Nazik mi? Kız arkadaşın mı? Ne zamandır görüşüyorsunuz? İlişkiniz uzun zamandır devam ediyor mu? Aman Tanrım, bebeğimin bir kız arkadaşı var. Bu harika.” Belli ki kafayı yiyordu.

“Anne. Sakin ol. Aaliyah sadece arkadaşım. Başka bir şey değil.”

“Eh, o zaman onu buraya getirip benimle tanıştırmalısın. Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu zaten. Ona turta yapayım. Biliyorsun, herkes elmalı turtalarım bayılır.”

“Evet, aslında ben de bu yüzden aramıştım. Aaliyah bir gazeteci. Çalıştığı dergi tarafından benimle röportaj yapmak ve özel bir makale hazırlamakla görevlendirildi. Ona doğup büyüdüğüm yeri göstermek istedim. Düşündüm de...”

“Aman Tanrım, eve bir kız getiriyorsun! Danny’ye söylemeliyim!”

Yine mi bu Danny? Onunla hâlâ görüşüyor muydu?

“Anne. Unutma. Sadece arkadaşız. O kadar.”

“Evet, tamam, seni anlıyorum. Geldiğinde her şeyin mükemmel olmasını sağlayacağım. Aman Tanrım, bir kız!”

Annem resmen aklını kaçıırıyordu. Şimdiden Aaliyah ve benim için bir düğün planladığına emindim. Kentucky’ye vardığımda kilisenin kapılarının ardına kadar açılıp, “Evet” dememin beklenmemesi için dua ettim.

“Konuyu değiştirebilir miyiz?” diye sordum.

“Değiştirmek zorunda mıyız? Bu konuyu çok sevdim ama sesinden rahatsız olduğunu anlayabiliyorum, o yüzden başka şeylerden bahsedebiliriz. Bana şu yaşam koçluğundan biraz daha bahset. Kime koçluk yapıyorsun?”

Nasıl olduysa konuşma yine konusunu değiştirmeye çalıştığım kıza döndü. “Aslında Aaliyah’ya. Kötü adamlar yüzünden çok şey yaşadı. Kendini yeniden sevmesi için ona yardım etmek istedim. Gerçekten harika biri ve bunu bilmeyi hak ediyor.” Annem telefonda burnunu çekmeye başladı, sesini bastırmaya çalışıyordu ama onu duymuştum. “Ağlama, anne.”

“Özür dilerim ama çok tatlısın. Sen iyi bir adamsın, Connor Ethan ve seninle gurur duyuyorum.”

Gözlerimi devirdim ama kalbimde küçük bir çarpıntı da hissettim. Annemin benimle gurur duyduğunu söylemesi bazı duygularımı harekete geçiriyordu. “Teşekkürler, anne.”

“Sanki o da sana da koçluk yapıyor gibi. İşe ara vermen için seni ikna etti, değil mi?”

“Evet, etti.”

“Belki de günün sonunda, onun sana ihtiyacı olduğu kadar senin de ona ihtiyacın vardır.”

Bu düşünceye gülümsedim.

Belki de.

“Tanrım, Connor. Sadece anlattığın kadarıyla bile bu kızı sevdim. Harika biri gibi görünüyor.”

Aaliyah’yı seveceğini biliyordum. Onun harika olduğunu düşünmemek biraz zordu.

Ben daha cevap veremeden kapım çalındı. Başımı kaldırdığımda Marie’nin elinde bir sepetle orada durduğunu gördüm. Parlak bir gülümsemeyle, “İyi bir zaman mı?” diye sordu.

Şaşkınlıkla bir kaşımı kaldırdım. “Anne, seni sonra aramam gerekecek.”

“Tamam, tatlım. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

“Aaliyah’ya selam söyle!” diye ekledi ben aramayı sonlandırmadan önce.

Telefonu bırakıp gülümseyerek Marie’ye baktım. Düğün iptal edildiğinden beri onu görmemiştim. Bildiğim tek şey, Aaliyah’nın Marie’ye biraz geri çekilmesi ve ona nefes alması için alan tanınması gerektiğini söylediği idi. Durumun iki tarafını da anlıyordum. Bir ilişki sona erdiğinde, kalp kırıklığıyla mücadele etmek zorunda kalan sadece iki kişi olmuyordu. Onları seven herkes durumdan etkileniyordu. Marie’nin Aaliyah’yı sevdiği çok açıktı. Ona kendi çocuğu gibi davranıyordu, sevdiği ve sonsuza kadar hayatında olacağını düşündüğü birini kaybetmek zor olmalıydı.

Elimle onu içeri davet ettim. “Tünaydın, Connor,” dedi Marie ofisime girerken. “Walter’ın işyerini ziyaret etmek için bu civardaydım, sana da bir uğrayayım dedim. Dün akşam yemek pişirme çılgınlığına yakalandım ve bu yiyeceklerin bir kısmı-

nı evimden çıkarmam gerekiyordu.” İçinde atıştırmalıklar olan kabı önüme koyup birkaç adım geri çekildi.

Kabı açınca içinde en sevdiğim yulaf ezmeli çikolata parçacıklı kurabiyeleri gördüm. “Bunu yapmana gerek yoktu diyeceğim ama iyi ki yapmışsın.”

Hepsini bir çırpıda ağızma tıktırabilirdim ancak Marie’nin önünde pasaklı biri gibi görünmek istemedim.

“Eh, bunların favorin olduğunu biliyorum. Seni tutmak istemiyorum ama son zamanlarda Jason’dan haber alıp almadığını öğrenmek istedim.”

“Bazı evrak işlerini tamamlamak için birbirimize birkaç e-posta gönderdik ve geçen hafta bir telefon görüşmesi yaptık fakat hepsi bu kadar.”

“Ah, doğru. Bu mantıklı. Siz ikiniz sadece iş, iş, iş ve iş biliyorsunuz. Tıpkı Walter gibi. Etrafım işkoliklerle dolu,” dedi şakayla karışık. Topuklu ayakkabılarının üzerinde biraz kırırdandıktan sonra tekrar konuştu. “Seni daha fazla tutmak istemiyorum ama konuşmak için bir dakikan var mı?”

Şaşkınlıkla başımı yana yatırdıktan sonra yanındaki boş sandalyeyi işaret ettim.

Oturup bacak bacak üstüne attı. Dudaklarına fuşya bir ruj sürmüştü ve gözlerini kırıştırdıkça takma kirpikleri oynuyordu. Marie her zaman defileye çıkacakmış gibi makyaj yapıyordu.

Dudaklarını büzüp parmaklarını kalçalarına vurmaya başladı. “Yazık oldu, değil mi? Düğünde olanlardan söz ediyorum.”

“Evet. Öyle de denebilir.”

Ya da dünyanın en büyük lütfuydu.

“Her iki taraf için de kendimi çok kötü hissediyorum. Zavalı Jason’ımın korktuğunu ve paniklediğini biliyorum. Onun için mazeret uydurmuyorum fakat Aaliyah kadar iyi biriyle olmaya alışık değil. Ondan önceki kızlar sadece... çocuktı. Oyunlar

oynayıp Jason'ın başını belaya sokarlardı. Ama Aaliyah..." Gözlerinden bir sürü duygu geçerken omuz silkti. "Aaliyah bir melektir. Akli başında, olgun bir kadın."

Buna katılmamak mümkün değildi ancak Marie'nin bana neden bunları anlattığını bir türlü anlayamıyordum.

"Üzgünüm, Marie. Olanlar korkunçtu ama bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum..."

"*Passion* için röportaj yaptığını dair bir söylenti duydum. Bu doğru mu?"

Oturduğum yerde biraz daha dikleştirdim. "Ah, evet. Doğru."

"Röportajı Aaliyah mı yapıyor?"

Neden bu konuşmanın iyi bir yere gitmeyeceği hissine kapılmıştım? "Evet... Düğünden sonra oldukça zor bir durumdaydı çünkü taşınmak için işinden istifa etmişti. Patronu, benimle bir röportaj yapabilirse pozisyonuna geri dönebileceğini ve zam alabileceğini söylemiş. Yardım etmeseydim kendimi kötü hissederdim."

"Aman Tanrım. Ona yardımcı olduğun için çok teşekkür ederim. Jason onu gerçekten zor durumda bıraktı. Sen iyi bir adamsın, Connor. Her zaman iyi bir adam oldun."

Ne diyeceğimi bilemeden birkaç kez gözlerimi kırıştırdım.

O da birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve huzursuz bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Masamın üzerindeki evrakları karıştırmaya başladım. "Aslında halletmem gereken bir sürü iş var..."

"Bir iyilik yapabilir misin?" dedi bir anda.

"Pardon, ne dedin?"

"Jason için. Aaliyah'ya Jason'ın bir hata yaptığını ve onu geri istediğini söyleyebilir misin? Çünkü gerçekten onu geri istiyor."

Aaliyah çatı katından taşınırken böyle söylememiştir ama.

"Başkalarının sorunlarına karışmayı doğru bulmuyorum."

“Doğru, haklısın. Bunu anlıyorum. Yine de onları tekrar bir araya gelmeleri için ikna edersen durum çok daha kolaylaşacaktır. Sen güvenilir bir insansın, Connor. İnsanlar senin fikirlerine değer veriyor.”

“Bunu gerçekten yapamam. Özür dilerim, Marie.”

Gözlerinde bir kızgınlık parıltısı belirdikten sonra zorla gülümsedi. Sadece bakışlarının ardındaki öfkeyi gizlemek için kullandığı büyük ve sahte bir sırıtıştı. Ayrılık yüzünden üzgün olduğunu biliyordum ama aşırı ilgili anne rolünü biraz fazla abartıyor gibiydi.

Sandalyesinden kalktı ve bana doğru yürüyerek elini benimkinin üzerine koydu. “Bunu bir düşün, olur mu? Eminim biraz zaman tanıyınca Jason’a destek olmanın doğru seçim olduğunu anlayacaksın.”

Asla öyle bir şey olmayacak.

Gülümsedim. Muhtemelen bunun samimi olmadığını biliyordu ama o noktada umurumda değildi. “Sana güzel bir gün diliyorum, Marie. Kurabiyeler için tekrar teşekkürler.”

“Rica ederim, tatlım. Kendine iyi bak.” Çantasını omzuna atıp uzaklaşmaya başlamışken bana döndü. “Bu arada Walter’la tutku projen için yeni bir yer bulduğunuzu duydum. Küçük hayalinden asla vazgeçmediğin için aferin sana.” Kocaman sırıttı. “Umarım bu seferki işe yarar. Bu da diğerleri gibi başarısız olursa çok yazık olur.”

Arkasında huzursuz edici bir his bırakarak odadan çıktı. Az önce yüzünde kocaman bir gülümsemeyle beni tehdit mi etmişti? *Hayır*. Marie bunu yapmazdı. Şeker kadar tatlı biriydi. Bana getirdiği o lanet kurabiyeler kadar tatlıydı. Yine de, düşük gelirli lüks dairelerim hakkında konuşma şekli beni... rahatsız etmişti.

Bu duygudan kurtulmak için elimden geleni yaptım, onun harika bir gelini elinden kaçırmış depresif bir anneden başka

bir şey olmadığını düşündüm. Aaliyah'yı kaybetsem ben de delirirdim.

Marie'yle yaşananları tam olarak analiz edemedim Damian ofisime geldi.

“Selam.” Başıyla selam verdikten sonra karşıma oturdu. “Aaliyah seninle Kentucky'ye mi geliyor?”

“Nereden biliyorsun?”

“Annen sevinç içinde bana mesaj attı.”

Damian ve annem çok iyi arkadaşlardı. Damian, annem ve benim dışımda neredeyse dünyadaki herkesten nefret ederdi. Annemle muhtemelen benden daha çok konuşuyordu.

“Evet. Nereden geldiğimi görmesinin yazı için iyi bir fırsat olduğunu düşündüm.”

Birkaç kez gözlerini kırptırdı. “Tamam.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Bu ne anlama geliyor?”

“Sadece tamam dedim.”

“Evet ama bunu tamam değilmiş gibi söyledin.”

“Ona memleketini göstermek isterken bunu iş bahanesiyle yapman çok garip.”

Sessizce güldüm. “Ne?”

“Boş ver. Bence onu götürmen harika bir şey.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Öyle mi?”

“Evet.”

“Bu kadar mı? Bütün söyleyeceğin bu mu?”

“Ne söylememi istiyorsun?”

“Mezar kazıcı olan sensin. Herkesin kirli çamaşırlarını buluyorsun ve Aaliyah'yla birkaç kez karşılaştın, bu yüzden onun hakkındaki düşüncelerini bilmek istiyorum.”

“Benim düşüncelerim neden önemli olsun ki? Onunla röportaj yapan ben değilim.”

“Evet ama sen benim adamımsın.”

“Garip davranma, Connor.”

“Ciddiyim. Senin fikrin benim için önemli, Damian. Dürüst olmak gerekirse, geçmişte Rose ve diğer birkaç çalışan hakkın-da seni dinlemeliydim. Yani Aaliyah’yla ilgili duymam gereken bir şey varsa...”

“Ondan hoşlanıyorsun.”

“Ne?”

“Ona karşı bir şeyler hissediyorsun. Bunu en başından beri açıkça belli ettin ama bağlanmaktan korktuğun için itiraf etmekten de çok korkuyorsun. Durum öyle bile olsa, bu kadının yokluğu hiç hoşuna gitmediği için bir şekilde hayatında olmasını sağlıyorsun. Örnek A: Röportaj yapmayı kabul ediyorsun. Örnek B: Yanına taşınmasını istiyorsun. Örnek C: Annenle tanıştırmak için eve götürüyorsun.”

“Başka insanlarla da tanışacak.”

Damian gözlerini devirdi. “Resmen onu becermeden beceriyorsun.”

“Ne? Hayır. Biz sadece arkadaşız. Dostuz. Ev arkadaşısıyız. Hepsi bu.”

Ah, her gün kendimize söylediğimiz yalanlar.

“Kendine ne söylemek kolayına geliyorsa, şampiyon. Ona olan gerçek hislerini itiraf edebilir ve bu hislerin seni nereye götüreceğini görebilirdin. Ama ne yazık ki çok korkaksın. Benim terapiye ihtiyacım var sanıyordum ama sanırım senin gibi milyonerlerin bile bazı travmaları oluyor.”

Gözlerimi hızla kırıştıtarak birkaç dakika boyunca ona boş boş baktım. “Ah, özür dilerim. Bana benden bahsetmeni istemiştim. Aaliyah’yı soruyordum.”

“Ah, onu haftalar önce araştırmıştım zaten.” Omuz silkti. “Ondan hoşlandım. İyi bir kız.”

Bunu sadece kendisine her ay hediye paketi gönderen annem için söylediğini duymuştum.

“Neyse, benim işe dönmem gerek. Ayrıca, Walter’dan ge-

len e-postayı gördün mü?” diye sordu Damian koltuktan kalkarken. “Beş dakika kadar önce Queens’teki mülk konusunda cevap gönderdi. Anlaşma neredeyse tamamlanmış. Sadece sözleşmelerin hazırlanması ve imzaların atılması gerekiyor. Tebrikler, Con. Artık senin.”

Vay canına.

Mülkü almıştım.

Damian bana iyi haberi verdiğinden beri zihnim dönüp duruyordu. Bundan daha heyecan verici bir haber olamazdı. Yıllardır bunun gerçekleşmesi için çalışıyordum ve uğraştığım diğer yerler gibi başarısız olmaması kahrolasınca bir çocuk gibi ağlamak istememe neden oluyordu.

Bu gerçekten oluyordu ve ilk olarak kime söylemek istediğimi çok iyi biliyordum.

“Bunun için gerçekten gözlerimin bağlı olması gerekiyor mu?” diye sordu Aaliyah gülerek. “Bu bana biraz dramatik geliyor. Ayrıca çok fazla gerçek suç programı izledim. Bu yüzden beni öldürecekse şimdi söyle ki, cennete girmeye çalışmak için birkaç dua edebileyim.”

Kıkırdadım. “Dramatik olma. Seni öldürmek isteseydim bunu Cadılar Bayramı gecesinde yapardım.”

“İçim rahatladı.”

“Neredeyse geldik. Luis şu anda yaşıyor.”

Luis park edince hızla arabadan inip hıçkıran Aaliyah’yı beceriksizce araçtan çıkardım. Bütün bu süre boyunca gülmesi beni de güldürdü.

“İyi misin?” diye sordum.

“Evet, iyiyim,” dedi kaldırıma adımını atıp dimdik dururken. “Artık bunu çıkarabilir miyim, yoksa...?”

“Bekle. Ortamı hazırlamama izin ver. Bunun yazın için harika olacağını düşündüm. Geçmişimi, bugünümü ve geleceğimi göstermek istediğini söylediğini hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Şimdiye kadar sadece bugünü ele aldık. Beni iş ortamımda gördün ama şu anda seninle bir sonraki bölümü paylaşmak istiyorum. Roe Emlak’ın geleceği burada.” Arkasına geçip göz bağını açtım. Kumaşı çıkarır çıkarmaz Aaliyah önündeki harabe binaya baktı.

Önce binaya, sonra da bana bakarken gözleri büyüdü. “Burası mı? Dar gelirlilere lüks daireleri düşündüğün yer burası mı?”

Başımınla onayladım.

Yüzü heyecanla doldu, aşağı yukarı zıplamaya başladı ve kollarımı tutarak beni de onunla zıplamaya zorladı. “Aman Tanrım, Connor! Aman Tanrım! Başardın! Gerçekleşiyor! *AmanTanrım!*” diye tiz bir çığlık attı. Heyecan seviyesi roket gibi kaldırımdan fırlayıp Mars’a kadar ulaşmıştı. Hayalimi bu şekilde kutlaması neredeyse gözlerimi doldurdu. Benim adıma bu kadar heyecan duyan tek kişi annemdi.

“Kahretsin, Kırmızı. Beni ağlatacaksın,” dedim şakayla karışık.

Ona baktığımda, ne zaman yakınında olsam hızlanan kalbim neredeyse patlayacak gibi oldu. Kirpiğimin ucunda hissettiğim gözyaşlarını onun döktüğünü fark ettim.

Gözlerini silerken kızardı. “Kusuruma bakma, Connor... Ama başardın.” Hızlı hareketlerini durdurup, ellerini kalçasına koyarak binanın kırık camlarına ve grafitili duvarlarına baktı. Bina kâbus gibi görünüyordu ama o, her nasılsa binanın şu anki yıkık halinin ötesine bakıp onun potansiyeline odaklanabiliyordu.

Bana döndüğünde gülümsemesi sıcacıktı. “Başardın, Connor. Başardın ve seninle gurur duyuyorum.”

Lanet olası gözyaşları az kalsın kendiliğinden akacaktı.

Burun kemerimi sıkıp boğazımı temizledim. Gözyaşlarım

dökölmek üzereydi. Benimle gurur duyduğunu söylemesi daha önce birinin uzanabileceğini sanmadığım bir yere dokunmuştu.

“Teşekkürler, Kırmızı. Bu benim için çok anlamlı. Şimdi söyleyeceğim şey kayıt dışı. Satıcıdan anahtarları üç saatliğine bana ödünç vermesini istedim.”

Elini uzatıp gülümserken, “Hadi o zaman,” diye ısrar etti. “Göster bana.”

Gökyüzü kapalıydı, fırtınanın yaklaştığı belliydi. Yine de Aaliyah’ya bakarken tenimde güneşi hissettiğime yemin edebilirdim.

Yedi katlı binayı ona gezdirirken her katta durup etrafı inceledim. Her katta on daire vardı, yani yetmiş ailenin başında bir çatı olacaktı. Aaliyah ısrar ettiği için binadaki bütün daireleri gezdik. Nefes nefese kaldığında bile yüzünden gülümseme eksik olmadı.

Onun mutluluğu beni daha da mutlu ediyordu.

Yedinci kattaki son dairede durduğumuzda, “Şurayı görüyor musun, Kaptan,” dedi Aaliyah. “Aile tam şuraya televizyonlarını koyabilir. Burası küçük Timmy’nin, diğer kısım da Sara’nın yatak odası olur. Ebeveyn yatak odasında, annenin kendine zaman ayırabilmesi için kapısında kilit bulunan ve lüks bir küveti olan bir banyo olur. Burada anılar biriktirirler,” dedi ve parmak uçlarında dans ederek yemek odasına doğru ilerledi. Sanki bir masada oturuyormuş gibi yaptı. “Burada gülüşerek akşam yemekleri yerler. Hayatları hakkında konuşur, ev ödevi yapar ve birbirlerine sevgi gösterirler.” Ayağa kalkıp bana doğru yürüdü. “Hepsi senin sayende.”

“Bu dünya seni hak etmiyor, Kırmızı,” diye itiraf ettim. Ben de onu hak etmiyordum ama onu her gün bir öncekinden biraz daha fazla istiyordum. Ona karşı hislerimin ve ona duyduğum bağlılığın her geçen gün daha da arttığı gerçeğiyle henüz yüzleşmemiştim.

“Hadi,” dedi. “Bana devamını göster.”

Onu çatıya çıkardım. Hava ilk geldiğimiz zamana göre daha kapalıydı. Gök gürültüsü fırtınanın yaklaştığının sinyali veriyordu.

Kollarını iki yana açarak dolaşmaya başladı. “Hobi bahçesi buraya mı yapılacak?”

“Evet, buraya yapılacak. Alan boyunca gazlı ızgaralar ve oturma alanları olacak. Aileler istedikleri zaman taze sebze toplayabilecek ve her zaman bahçeyle ilgilenecek bir çalışan olacak.”

Yüzümde ilk yağmur damlasını hissettim. Aaliyah da hissetmiş olmalıydı ki gökyüzüne baktı. Kahverengi gözlerini bana çevirip başını iki yana salladı. “Hayallerin gerçek oluyor.”

Altdudağımı ısırp başımla onayladım. “Evet.” Ona doğru ilerleyerek ellerini ellerimin arasına aldım. “Benimle dans eder misin?”

Bir an bile tereddüt etmedi. Bana iyice yaklaştığında onu kollarıma aldım. Yağmur damlaları daha hızlı düşerken, sanki müzik varmış gibi ileri geri sallandık. Birlikte içeri girmeyi tekliﬂ ettim ama reddetti.

“Biraz daha kalalım.” Yağmurda ağır çekimde sallanırken başını göğsüme yasladı. “Kalp atışlarını duyabiliyorum,” diye fısıldadı.

“Senin için atıyorlar,” diye itiraf ettim. İlk başta, kelimeleri yüksek sesle söyleyip söylemediğimi anlamadım ama bana nasıl baktığını görünce dediklerimi duyduğunu anladım.

Ona gerçek duygularımı açmaya korkuyordum çünkü bir kez söyledikten sonra geri alamazdım. Damian, Aaliyah’ya karşı hislerim hakkında söylediği her şeyde haklıydı. Onun hayatımda olmaması fikri beni çılgına çeviriyordu. Koridorun karşısında olmayacağı fikri göğsümü ağrıtıyordu. Dudaklarının tadını hiç bilemeyeceğim fikri...

O dudaklar.

O dolgun, güzel, çekici dudaklar.

Tanrım, sadece o dudakları tatmak istiyordum. Emmek istiyordum. Becermek istiyordum...

Sorusuna cevap vermek, korkularımı aşmak, sırlarımı öğrenmesine izin vermek için dudaklarımı araladığım anda üzerimize tufan çöktü ve gökyüzünde şimşekler çaktı. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur bizi o andan kopardı ama ben öylece duruyor ve sadece tek bir şey düşünüyordum: Onu öpmek istiyordum.

Yağmur damlaları üzerimize düşerken orada öylece durmaya devam ettim. Sırılsıklam olmak umurumda değildi, her yanımın ıslanması umurumda değildi. Tek umursadığım, tek bilmek istediğim onun da beni öpmek isteyip istemediğiydi.

33

AALIYAH

Beni öpecekti.

Belki de yağmurda eğilip beni öpeceğini hayal etmiştim. Belki de sadece bunu umut ediyor ve dudakları benimkileri bulduktan sonra dilinin ağzımdan içeri girmesi olasılığını hayal ediyordum.

Yağmurun altında durup konuşmadan birbirimize bakarken titremeye başladım. Yağmur şiddetlenmişti, artık içeri girmeliydik. Koşup içeri sığınmalıydık ama orada öylece durduk. Tepeden tırnağa sıırılsıklam olmuştuk. Bakışlarımız kilitlenmişti ve ruhlarımızı birbirimize açmıştık.

Tanrım, beni öpmesini istiyordum. Bana gerçekleri söylemesini, hislerimin karşılıklı olduğunu teyit etmesini istiyordum. Dudaklarına yapışmak ve ona her şeyimi verirken beni tamamen içine çekmesini istiyordum.

Onu öpmek istiyordum.

Ve onun da beni öpmesini istiyordum.

Bir süre yere baktıktan sonra gözlerini tekrar bana çevirdiğinde sanki ağlamasına saniyeler kalmış gibi görünüyordu.

“Beni korkutuyorsun, Aaliyah.”

“Efendim?”

“Beni korkutuyorsun çünkü her gün seni düşünerek uyanıyorum. Her gece aklımdasın... Ben sana...” Boğazını temizlerken bana açılmanın onun için ne kadar zor olduğunu anladım. İlişkilerin onu korkuttuğunu ve tereddütleri olduğunu biliyordum. Ama yine de gerçeklerini anlatmaya devam etti. “Sana sıırılsıklam âşık oluyorum, Kırmızı.”

Kalbim bir an için durdu. Belki beş atım kadardı, belki de tamamen durmuştu. Fakat sözleri kalbimi iyileştirdi. Tek bildiğim, paramparça ve yorgun kalbimin tüm kırık parçalarının ona ait olduğuydu.

Ona baktım, ağzından çıkan kelimeler karşısında tamamen afallamıştım. Onları hayal mi ediyordum? Adeta duymak istediğim her şeyi söylüyordu. Ne diyeceğimi bilmiyordum çünkü bir parçam sabah olunca bunun sadece bir rüya olduğunu fark edeceğimden korkuyordu. Sabah olunca aşka dair korkularına yeniden kapılmasını istemiyordum.

Sanki endişelerimi biliyormuş gibi konuşmaya devam etti. “Korkuyorum çünkü hiç böyle hissetmemiştim. Korkuyorum çünkü işime ara vermek istememe neden oluyorsun. Korkuyorum çünkü kariyerimin dışında bir şeyler deneyimlemek istememe neden oluyorsun. *Yaşamak* istememe neden oluyorsun. Seninle ilgili her şey sihirli.”

“Connor...”

“Bir şey söylemene gerek yok, Kırmızı. İlişkinin yeni bittiğini biliyorum. Hâlâ iyileşme sürecinde olduğunu biliyorum ama ben sadece... seni istiyorum. Seni bu dünyada başka hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum. Hazır olmanın ne kadar süreceği umurumda değil çünkü bekliyor olacağım... Çünkü bu... Bunu istiyorum... İstiyorum...”

“Seni...” diye mırıldandım ellerimi onunkilere koyarak. Birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza baktıktan sonra başımı kaldırdım. “Ben de seni istiyorum. Bunları söylemeni düşün-

düğünden çok daha fazla süredir bekliyordum,” dedim. “Böyle hissedenden tek kişinin ben olduğumu sanıyordum.”

“Hayır. Bunu bir süredir hissediyordum ama dile getirmek istemedim. Bu konuyu açmaktan korkuyordum. Kahretsin, hâlâ korkuyorum, Aaliyah. Fakat bize gerçek bir şans vermemekten daha çok korkuyorum.”

“Connor?”

“Evet?”

“Öp beni.”

Bunu hiç tereddüt etmeden yaptı.

Yağmur damlaları düşmeye devam ederken dudaklarımız buluştu. Tadı en sevdiğim peri masalları gibiydi, mucize ve aşk doluydu. Beni, duygularının ardındaki dürüstlüğü ve onların gerçek olduğunu göstermeye çalışıyormuş gibi öptü. Aramızdaki bağın gerçek ve güçlü olduğunu... Bunun olmasını ikimiz de beklemiyorduk.

Belki de bekliyorduk. Belki de başından beri, bir yabancıya âşık olmaya karar verdiğim o Cadılar Bayramı gecesinden beri biliyorduk.

İşte tam burada, iki yıl sonra ona âşık oluyordum.

Aynı yoğunlukta karşılık vererek öpüşmeye devam ettim. Ellerini etrafıma doladı, bir elinin elbisenin kumaşı üzerinden kalçalarımda gezindiğini hissederken dudaklarına doğru inledim. Islak kıyafetlerimiz her kıvrımı ve kası ortaya çıkarmıştı.

Ellerinin üzerimde gezinmesini sevdim. Dilinin dilime dolmasını sevdim. Bana dokunuşunu sevdim. Beni öpüşünü, dudaklarımı emmesini sevdim.

Yağmurda bana dokunuşunu sevdim.

“Dur dersen dururum, Kırmızı... Ama bunu istiyorum... Seni istiyorum... her şeyini. Dur dersen dururum ama devam etmemi söylersen... *Siktir.*” Alnını benimkine bastırıp gözlerini kapatırken dudaklarıma doğru inledi. “Lütfen. Bana devam etmemi söyle.”

Ellerimi göğsüne koydum. Tenine yapışan gri tişörtünün altındaki tüm kaslarını hissediyordum. Dudaklarımı onunkilerden çekmeden, “Devam et,” diye fısıldadım.

Saniyeler içinde onun üstündekileri çekip çıkarırken o da beni soyuyordu. Sanki kaderlerimizi gerçekleştirmemize saniyeler kalmış gibi hareket ediyorduk. Beni yavaşça yere yatırıp bacaklarımı ayırdı. Bir an bile tereddüt etmeden bacaklarımı omuzlarının üzerine koyup aralarına eğildi. Eli bacaklarımda gezinirken dudaklarıyla parmaklarını takip etti ve beni nazikçe emerken yol boyunca küçük öpücükler kondurdu. Üzerime vurmaya devam eden yağmur damlalarını çıplak tenimden emiyor, kadınlığıma yaklaştığı her saniye daha da ürpermeme neden oluyordu.

Artık o kadar yaklaşmıştı ki, sıcak nefesleri kalçalarımın çarpıyordu. Dolgun dudaklarıyla hassas tenimin tek bir noktasını emdiğinde bütün bedenime roket hızıyla yoğun bir arzu ve heyecan yayıldı.

“Lütfen,” diye yalvardım. Ağzının tam olarak nereye inmesini istediğimi biliyordum; nereyi öpmesini, yalamasını, emmesini, becermesini istediğimi biliyordum...

Siktir...

Klitorisimi bulunca nefes alış verişlerim düzensizleşti, sanki ben kraliçesiymişim ve onun da hayattaki tek görevi beni hazzın zirvesine ulaştırmakmış gibi çalışmaya başladı. Ağzı kadınlığımla sevişirken ruhumu yeni bir seviyeye taşıdı. Parmakları içime girdiği sırada klitorisimi yalıyordu. Hızı, kendi ıslaklığıma karışan yağmur damlalarını içerken daha da arttı. Ona verdiğim her yudumu içerek beni diliyle sertçe yaladı. Hayatını sürdürebilmesi için bana ihtiyacı varmışçasına yaptı bunu. İnleyerek kalçalarımı yukarı kaldırdım ve daha derine inmesi için yalvardım. Her şeye sahip olması için... Bana her şeyini vermesi için...

Onu içimde istiyordum. Sertliğini kadınlığımda hissetmek istiyordum. Üstüme çıkmasını, beni arzuyla becerirken tepemden izlemesini istiyordum.

Nefes nefese, “Çanta,” derken yanımda yağmurun altında duran çantamı işaret ettim. “Prezervatif,” diye mırıldandım, zihnimde başka kelime bulamıyordum. Neyse ki, bu onun noktaları birleştirmesi için yeterli oldu. Hemen koştu ve çantamı açıp içindeki prezervatifi aldı.

Tadıma bakmayı bitirdikten sonra üstüme yerleşip büyük, zonklayan aletini dışarı çıkardı. Devasa ereksiyonunu görünce ağzım sulandı. Üzerimde dururken bana doğru başını eğdi, sanki içime girmek için izin istiyor gibiydi.

Bir kez başımla onayladım, kelimelerin bu an için çok fazla olduğunu biliyordum.

Dudaklarımı kendine doğru çekip beni sertçe ve uzun uzun öptü. İçime tamamen girdiğini hissedince nefesim kesildi. Aletini sert bir darbeye içime sokarken sırtına tutunup tırnaklarımı tenine batırdım. Böyle hissedebileceğimi bilmiyordum. Sevişmenin yaşam ve ölüm, dualar ve günahlar, cennet ve cehennem gibi hissettirebileceğini bilmiyordum. Her zamanki şakacı tavrı gitmişti. Artık gözleri arzu, tutku ve aşkla dolu bakıyordu.

“Ah, Tanrım. Evet, Connor... Lütfen... devam et...” Sığ bir nefes verdim. Bitkin düşmüştüm ama tamamen mutluluk içindeydim ve daha fazlasını istiyordum. Onun her şeyini istiyordum.

Beni daha sert öpüp daha derinlerime girdikten sonra, “Tanrım, tadın kadar güzel hissettiriyorsun,” diye mırıldandı dudaklarıma doğru. Sözleri hareketlerine karıştı ve yağmurun da etkisiyle artık kendimi tutamaz hale geldim.

“Ben... Connor... Ben...”

“Benim için boşal,” diye fısıldamasıyla vücuduma bir sıcaklık yayıldı ve içimdeki arzuyu uyandırdı. Beni vücudumdaki

bütün enerjiyi sömürürcesine becermeye devam ederken kalçam aşağı yukarı hareket ediyordu. Connor'ın birçok kişiliği vardı ama seks sırasında edepsiz konuşan biri olduğunu bilmiyordum. Bu da onu normalde olduğundan daha fazla arzulama neden oluyordu.

Aleti hâlâ içimdeyken sertçe boşaldım, bütün vücudum titriyordu. Ellerini omuzlarıma yaslayıp bir kez daha sertçe içime girdi.

“Kahretsin, şimdi beni boşaltacaksın,” dedi içimde gidip gelmeye devam ederken.

“Lütfen,” diye yalvardım. Gözlerimi açtığımda beni izlediğini gördüm. “Lütfen içime gel. Her şeyini istiyorum. Connor... lütfen... beni nasıl istiyorsan öyle becer.”

Bu sözler onda yoğun bir etki yaratınca kollarını sert zemine bastırıp gitgide daha sert darbeler indirmeye başladı. Bacaklarımın arasında sonsuzluğu, dudaklarımda geleceği bulacakmışçasına beni becermeye devam etti.

Birkaç dakika sonra, içimde kendini kaybederek her şeyini bana verdi ve ağır bir nefesle boşaldı. Ardından sol tarafıma geçip sırtüstü yattı ve ikimiz de bir süre orada, tenimize çarpan yağmurun altında tamamen nefessiz bir şekilde kaldık.

“Vay...” diye fısıldadı.

“...canına,” diye bitirdim.

“Bu...”

“...inanılmazdı.”

Birkaç dakika boyunca üzerimize sessizlik çöktü. Benimle yüz yüze gelmek için yan döndüğünde ikimiz de nefesimizi düzenlemeye çalışıyorduk. Yüzünde çok sevdiğim şapşal bir sırıtışla dudaklarını vücudumun her santiminde gezdirdi. Dudaklarıma kondurduğu her öpücükte, “Mükemmelsin,” diye fısıldadı. “Sen mükemmelsin.”

Uzun zaman sonra ilk kez tamamlanmışlık duygusu hissederek iç çektim. “Biz mükemmeliz.”

AALIYAH

Sonraki birkaç gün boyunca Connor ve ben sevişerek uyanıp aynı şeyi yaparak uykuya daldık. Kimin yatak odasında seviştiğimiz değişiyordu, bazen de kendimizi mutfak tezgâhının üzerinde buluyorduk. Ya da oturma odasındaki kanepede. Ya da terasta.

İçimde derinlere gömülüyken rüzgârın sıcaklamış tenlerimize çarpması, dizlerimin bağı çözülürken ayın parlaması en sevdiğim şeylerdi. Vücutlarımızın birbirine dokunmasıyla ilgili en sevdiğim şey, Connor'ın hem nazik hem de sert olmasıydı. Yumuşak ve sertti, nazik ve tehlikeliydi. Bütün varlığımı içine çekmesini seviyordum. Kendimi aşırı zorlamaktan yok olacağımı düşündüğüm zamanlar olsa bile umurumda değildi çünkü o içimdeyken çok iyi hissediyordum.

Benimle sanki hem ilk hem de son kezmiş gibi sevişiyordu. Bu nedenle, birlikte olduğumuz her sefer hızla şimdiye kadar deneyimlediğim en iyi seks haline geldi. Ben defalarca kez boşalana kadar durmuyordu. İçindeki güneyli centilmenlikten olsa gerekti çünkü her zaman önce benim boşalmamı sağlıyordu. *Önce hanımlar.*

Ben de her zaman iyiliğine karşılık veriyordum.

DOĞU IŞIKLARI

İki insanın da tam anlamıyla tatmin olmasının mümkün olduğunu bilmiyordum.

Sanki bir hayal dünyasında yaşıyormuşum gibi hissediyordum ama ne yazık ki, her hayalin bir sonu vardı.

Bir sabah Connor'ın erken saatlerde toplantısı olduğu için yatakta yalnız uyandım. Acı içindeydim. Durup dururken olmamıştı. Son birkaç haftadır semptomlarımın arttığının farkındaydım.

Normalden daha yorgundum. Kısa mesafeleri yürümek bile beni nefessiz bırakıyordu. Ayak bileklerim tekrar şişmeye başlamıştı. Connor bile şişliği fark etmişti ama ben suçu işyerinde bütün gün topuklu ayakkabı giymeme atmıştım. Connor ayak bileklerime masaj yapıyordu ve o geceleri uykuya daldığında, ne kadar kötü hissettiğimi düşünüp ağlıyordum.

Sadece biraz daha zamana ihtiyacım vardı.

Kentucky seyahatimden sonra doktor randevum vardı, bu yüzden o vakte kadar idare edebilmek için elimden geleni yapıyordum. Connor'la yaşadığım mutlu anların tadını çıkarmak için. Yaşamak için. Bir süreliğine normal bir hayatım varmış gibi davranmak için.

Ama o sabah kendime yalan söylemeye devam edemeyecek haldeydim.

Vücudum ağrıyordu ve zihnim bulanıktı. En kötü kısmı ise titrememdi. Yatakta zorlukla doğruldum. Yaptığım her küçük harekette sanki biri bana sertçe çarpıyormuş gibi hissediyordum.

“Hayır,” diye fısıldadım kendi kendime. Gözlerimi açamıyordum çünkü bunu yapmak başımı döndürüyordu.

Zaman.

Bana biraz daha zaman ver.

Yakında Connor'la birlikte Kentucky'ye uçacaktım ve yolculuğu iptal etmek istemiyordum. Bu sadece yazdığım yazı için

değil, benim için de önemliydi. Onu doğduğu yerde görmek, birlikte büyüdüğü insanlarla tanışmak ve yetiştiği sokaklarda yürümek istiyordum. Bunu kaçıramazdım.

Ellerimi yatağımın kenarına koyup kendimi oturur pozisyona getirdim. Ayaklarım ahşap zemine değince inledim. Her yerim ağrıyordu. Çoğu insanın bu düzeyde bir acıyı anlayamayacağını biliyordum ama oturmak bile bana çok zor geliyordu. Tekrar yatağa kıvrılıp hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordum. Ağrımın yoğunluğu normal bir şekilde nefes almayı bile zorlaştırıyordu.

“Bir şeyin yok. İyisin. İyisin,” diye tekrarladım. Connor’ın son birkaç hafta boyunca bana defalarca kez söylediği sözlerdi bunlar. Yine de acının yoğunluğu yüzünden onlara inanamıyordum.

Yataktan kalkmaya çalıştım ama başaramadım. Kendimi güçsüz ve yorgun hissediyordum. *Çok yorgundum.* Açamadığım gözlerimin ardında gözyaşları birikti ve yavaşça yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı.

“Bir şeyin yok. İyisin. İyisin,” diye tekrarlarlarken başım döndüğü için kusacakmışım gibi hissediyordum.

Boğazımdaki rahatsızlık hissini gidermek amacıyla elime doğru öksürmeye başladım. Akciğerlerime daha fazla hava çekebilmek için nefes almayı kolaylaştırmaya çalışıyordum.

Bundan nefret ediyordum. Kalbimden ve beni yarı yolda bırakmasından nefret ediyordum. Kendimi bu kadar uzun süre iyi hissettikten sonra hayatımın iki yıl içinde tepetaklak olmasından nefret ediyordum. İyi günlerin, kötü günleri her zaman cehennem gibi hissettirmesinden nefret ediyordum.

Daha kötü günlerin yolda olduğunu bilmekten nefret ediyordum.

Zaman.

Daha fazla zamana ihtiyacım var.

Midem bulanıyordu. Klozet kapağına yapışmam an meselesiydi. Baş dönmem durumu açıkça ortaya koyuyordu. Connor ofiste toplantıdayken yapmak istediğim son şey kusmaktı.

Connor.

Zaman.

Beraber geçirecek daha fazla zamana ihtiyacımız var.

Tam o sırada beni şaşırtarak yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yatak odasına geldi. Bir elinde bir kutu, diğerinde ise yeşil bir içecek vardı. “Günaydın, gün ışığım. Toplantımı erken bitirdim ve sana kahvaltı almak için bir koşu sokağın aşağısına gittim. Benden daha sağlıklı beslendiğini biliyorum, o yüzden sana yeşil bir içecek ve omlet aldım.”

O anda bir şey yeme düşüncesi bile midemin aşırı bulanmasına neden oldu.

Connor beni görür görmez yüzünde yoğun bir endişe belirdi. “Aaliyah, sorun ne?”

Berbat görünüyor olmalıydım.

“Merhaba.” Ona teşekkür etmek için yanına gitmeyi düşünüyordum ama yürümeye çalışınca baş dönmem şiddetlendi. Connor kutuyu ve içeceği aceleyle şifoniyerin üzerine bırakıp yanıma koşarak ayakta durmama yardım etti.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım.

“Özür dileme,” diye karşılık vererek beni tekrar yatağa oturtuktan sonra önümde diz çöktü, her zamanki gibi mükemmel görünüyordu. *Tanrım*, çok utanıyordum. Hissettiğim kadar kötü görünüyorsam muhtemelen ölümün eşiğinde olduğumu düşünüyordu.

Belki de öyleydim.

“Ne oldu?” diye sordu. “Senin için ne yapabilirim?”

“Hiçbir şey, sorun yok. Sadece biraz kötü hissederek uyan-
dım. Hepsi bu.” Gerçekte neler olduğunu anlatmak istemiyordum. Her şey çok fazla görünüyordu ve istediğim son şey Connor’ın benim için endişelenmesiydi.

Kollarını sıvayıp banyoya gitti. Birkaç saniye içinde elinde sıcak bir el havlusuyla çıktı ve alnıma koydu.

Sıcaklığın bana verdiği rahatlama gözlerimin kapanmasına neden olurken düşündüğümünden daha fazla rahatladım. “Teşekkürler,” dedim ağlamamak için kendimi zor tutarak. “Muhtemelen sadece üşüttüm.”

“Birkaç gün önce uzun süre yağmur altında kaldık. Lanet olsun. Seni içeriye götürmeliydim. Bu benim hatam.”

“Hayır. Değil. Güven bana.”

“Ne olursa olsun, sanırım bugün evde kalıp tamamen iyileşmen en iyisi olacak. Ben soğuk algınlığına yakalandığımda hiç olmadığım kadar kötü oluyorum, bu yüzden tamamen hasta moduna geçiyorum ve iyileşene kadar dünyayla bağlantımı kesiyorum.”

Keşke benim için de bu kadar kolay olsaydı.

“Bugün dinlenirim, sabaha daha iyi olurum,” dedim ve iyi bir oturma pozisyonuna geçmek için kendimi yatakta yukarı çektim. Ama bunu yapamadan görüşüm bulanıklaştı, kendimi tuvalete koşarken buldum ve orada kustum. Başım şiddetle zonkluyordu. Sadece kötü hissetmekle kalmıyor, Connor’ın önünde kötüleşiyordum. Bu da durumu daha fazla kötüleştiriyordu. Bu noktada, onun beni en iyi halimden çok en kötü halimle gördüğünü fark ettim.

Buna rağmen banyoda yanımda durmaya devam ederek saç örgülerimi tuttu.

“Belki de dün gece yediğin bir şey yüzündendir? Belki de sipariş ettiğin salata kötüydü? Kötü bir soğuk algınlığıysa uçuşumuzu ertelememiz gerekebi...”

“Hayır!” dedim hızlıca başımı iki yana sallayarak. “Yapma. İyi olacağım. Yemin ederim, Connor. Yarına kadar normal halime döneceğim.”

“Bugün seninle evde kalabilirim.”

Biraz doğrulup zorla gülümsedim. “Hayır, gerçekten, sorun değil. Çok işin olduğunu biliyorum. Gerçekten, Connor. Ben iyiyim.”

Tereddütlüydü ama kabul etti. Yatağa dönmeme yardım edip beni yatırdı. “Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, sadece konuşmak için bile olsa. Cevap veririm.”

“Teşekkürler.”

Öne doğru eğilip alnımdan öptü. “Bir an önce iyileş, Kırmızı.”

“İyileşeceğim.”

Connor işe gider gitmez doktorumu aradım.

Ofisinde otururken, “Sadece soğuk algınlığı olduğuna eminim,” dedim Dr. Erickson’a. “Birkaç gün önce bir hata yaptım ve yağmura yakalandım, bu yüzden eminim ki vücudum virüsle savaşıyordur.” En azından son birkaç gündür kendime söyledğim yalan buydu.

Birkaç test yaptıktan sonra Dr. Erickson’ın gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Yüzündeki ifade, kaçtığım korkunun bana yettiğini fark etmemi sağladı. İlaçlar artık beni ayakta tutmaya yetmiyordu. Vücudum işlevini yerine getirebilmek için gereken şekilde çalışmıyordu.

“Ne yazık ki, Aaliyah. Söz konusu olan sadece bir soğuk algınlığı değil.”

Yanıma bir sandalye çekti ve gözlüğünü çıkarıp burnunu sıkarken hüznle gülümsedi. “Maalesef, şimdiye kadar yaptığımız her şey etkisini kaybetmiş görünüyor. Daha agresif bir tedaviye başlamanın ve yön değiştirmemizin vakti geldi.”

“Ameliyat mı demek istiyorsunuz?”

“Durumun göz önüne alındığında cerrahi bir operasyon çok riskli. Kalp nakli yapmamız gerekiyor. Şu anda elimizdeki tek seçenek bu. O olmadan...” Bocalayıp sahte bir gülümsemeyle

bana baktı. “Nakil listesinde adın yukarılarda. Sıra her an sana gelebilir.”

“Her an mı, yoksa haftalardan mı bahsediyoruz? Aylardan mı? Yıllardan mı?” diye sordum, adımın uzun zamandır listede olduğunu biliyordum. Nakil listesine alındığımdan bu yana üç yüz günden fazla zaman geçmişti ve hiçbir şey olmamıştı.

“Bunu bilmemizin imkânsız olduğunu biliyorsun, Aaliyah. Ama çok yaklaştın. Şu an için sağlığını elimizden geldiğince iyi tutmamız gerekiyor. Semptomlarını hafifletmek için birkaç yeni ilaç vereceğim. Bir sonraki adım da kalp nakli yapılana kadar hastanede kalman olabilir çünkü...”

“Bekle, hayır,” diye başımı iki yana sallarken doktorum şaşkın bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. “Yakında Kentucky’ye seyahate gideceğim. Birkaç gün içinde uçuyorum.”

Dr. Erickson bana delirmişim gibi baktı. “Bu mümkün değil, Aaliyah. Üzgünüm ama şu anda seyahat edemezsin. Öncelikle, durumun nedeniyle kan pıhtılaşması riskin daha yüksek ve uçakta sıkışık bir şekilde oturmak akıllıca değil. Ayrıca, enfeksiyon riskin olduğu için diğer yolcuların yanında olman güvenli değil. Bir de en büyük neden var; donör listesinde üst sıralarda yer alıyorsun. Çağrı geldiğinde burada olman gerekir. Üzgünüm ama Kentucky’ye gitmen mümkün değil.”

Hasarlı kalbim biraz daha kırılmaya başladı. “Ne?”

“Özür dilerim. Bu mümkün değil. Seyahat söz konusu bile olamaz.”

Konuşmaya devam etti ama benim aklım çoktan konuşmadan kopmaya başlamıştı.

Son birkaç haftadır kendime ve Connor’a âşık olmaya başlamıştım. Sağlık durumumu unutmuş, kendimi ona kaptırmıştım. Her gün hayaller kurmama neden olarak bana arzuladığım kaçışı vermişti. Kentucky de heyecan dolu bu hayalin başka bir parçasıydı ama Dr. Erickson durumun ne kadar kötü olduğunu ifade edince tüm bu hayaller, planlar bir anda suya düşmüştü.

DOĞU IŞIKLARI

Zaman tükeniyordu ve kalbim durursa bir daha atmama ihtimali çok yüksekti.

Bu gerçeği kabullenmek çok zordu. Bu korkuya kapılmamak için elimden geleni yapmıştım ama artık gerçeklerle yüzleşmek zorundaydım. Az zamanım kalmıştı ve nakil yapılmazsa tam anlamıyla umutsuz bir vakaydım.

Ölüyordum.

Eve dönüp günün geri kalanını kanepede uzanarak geçirdim. Maiv evden çalışabileceğimi söylemişti ama ben hiçbir iş yapamıyordum. Yeni ilaçlar beni düşündüğümünden daha uyuşuk hale getirmişti. Tek yapabildiğim dinlenmek ve bir şeylerin değişmeye başlamasını ummaktı.

Connor eve gelir gelmez telaşla içeri girdi. Beni kanepede yatarken görünce hemen yanıma koştu. “Selam.”

“Selam,” diye cevap verdim biraz doğrularak.

“Hâlâ kötü müsün?”

“Hâlâ kötüyüm.”

Yavaşça başıyla onayladı ve daha çok somurtmayı andıran bir şekilde gülümsedi. “Tanrım... Seni o çatıda yağmurun altında bekletmemeliydim. Bunun durumu kötüleştirdiğine eminim.”

“Bu senin hatan değil.”

“Biliyorum. Sadece...” Bir an durup yere baktıktan sonra mavi gözlerini benimkilere çevirdi. O gözlerin acıyla parıldadığını görünce göğsüm sızladı. Düşüncelerini toparlarken dudakları tekrar aralandı. “Sen kötü olduğunda benim kalbim kırılıyor.”

Ona âşıktım.

Geçmişte yaşadığım türden bir aşk değildi bu. Hayır, bu aşk gerçektir. Hem heyecan verici hem de korkutucuydu. Güçlü ama sakindi. Ölecek olsam bile şanslı olduğumu biliyordum

çünkü hayatımda ilk kez gerçek aşkın nasıl bir his olduğunu tatmıştım. Connor bana her gün sevgisini veriyordu. Sevmek için daha iyi bir insan hayal edemezdim.

“Connor,” diye başladım, içimde kabaran duygularla gözlerimin dolduğunu hissediyordum. Ona karşı neler hissettiğimi, güvensiz bir dünyada bana kendimi nasıl güvende hissettirdiğini, başkalarının hırpaladığı kırık ruhumun çatlaklarını nasıl iyileştirdiğini anlatmak istiyordum. O kötü olursa benim de kalbimin kırılacağını bilmeliydi.

Bunun yerine gülümsedim ve hâkim olamadığım duyguları görmezden gelmeye çalıştım. “Bana baktığın için teşekkür ederim,” dedim ona doğru eğilerek. Kendimi halsiz hissediyordum ama bunu bilmesini istemiyordum. Çünkü hayal dünyamızda hasta değildim. Herhangi bir hastalığım yoktu, vücudum ağrı-mıyor ve göğsüm yanmıyordu.

“Sana her zaman bakacağım.” Minderin üzerinde biraz kaydı. “Bir şeye ihtiyacın var mı? Çorba? Kraker ya da soda?”

Başımı iki yana salladım. Dürüst olmak gerekirse, midemde hiçbir şey durmuyordu. Başka bir şey yeme fikri bile midemi bulandırıyordu.

“Böyle iyiyim.”

“Kanepede mi dinleneceksin?”

“Evet. Uzun süredir bu pozisyondayım.”

“Kanepede seninle birlikte yatacak birine ihtiyacın var mı?”

Tanrım. Bu adam kalbime, onları hissedebileceğini bilmediğim şeyler hissettiriyordu. Bana gösterdiği ilgi ve alaka iyileşmem için yeterli olsaydı, kalbim sonsuza dek yaşardı.

Onu başımla onaylayınca saniyeler içinde bana sarıldı.

Kanepeye uzandık ve beni kalın kollarıyla sarıp yastığım oldu. Connor hayatım boyunca hep ihtiyaç duyduğum bir sığınak gibiydi. Sadece bana sarılarak güvensiz bir dünyada kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu.

“Bu akşam *The Bachelor** başlamıyor mu?” diye sordu saatine bakarak.

“Evet ama o programı sevmediğini biliyorum. Daha sonra izleyebilmek için kaydediyorum.”

Soru sormadan kumandayı aldı ve televizyonda *The Bachelor*’ı açtı. Burnum tıkalı olduğu için ağzımdan nefes alıyordum.

Ağrıyan bedenimi görmezden gelmeye çalışarak, “İş nasıldı?” diye sordum. Her yerim acıyordu. Gözlerimi açık tutmak bile çok yorucuydu.

“Odaklanamadım.” Başını iki yana salladı. “Senin için çok endişelendim.”

“Lütfen bunu yapma. Benim için endişelenme, Connor.”

“Çok geç, Kırmızı. Zaten endişeliyim.”

Ona sokuldum ve programın on dakikasını bile izleyemedim kollarında uyuyakaldım. Gecenin bir yarısı tuvalete gitmek için uyandığımda Connor sürpriz bir şekilde hâlâ oradaydı. Yanımda kalmıştı.

Connor hastalandığımdan beri beni gözünün önünden ayırmıyordu. Kendimi iyi hissetmediğim bir zamanda seyahat etmemin iyi bir fikir olmadığını düşünerek Kentucky gezimizi çoktan iptal etmişti. Bunun için minnettardım çünkü gitmek istesem bile ona seyahate çıkamayacağımı söylemek zorunda kalmak istemiyordum.

Hâlâ basit bir soğuk algınlığıymış gibi davranmaya çalışıyordum ama durumun ciddiyeti kalbime ağır geliyordu. Yakında büyük kararlar vermem gerektiğini ve geleceğimle ya da geleceğimin olmadığı gerçeğiyle yüzleşmem gerektiğini biliyordum. Ama bunun yerine Connor’da, sıcaklığında, benim için yarattığı cennette daha çok kendimi kaybettim. Bir süreliğine

* 2002 yılında ABC kanalında yayınlanmaya başlamış, flört ve ilişki temalı bir televizyon programıdır. (ç.n.)

olduğum kadar hasta değilmışim gibi davranmak istedim. Kollarımdayken bu kolaylaşıyordu.

Bir gece birbirimize sarılmışken telefonuna bakan Connor kaşlarını çattı.

“Ne oldu?” diye sordum gözlerindeki endişeyi fark ederek.

“İşle ilgili. Batı Yakası ofisimizde bazı sorunlar var gibi görünüyor.”

“Jason’ın yönettiği yer mi?”

Başıyla onayladı. “Evet. Bazı anlaşmalar iptal oldu ve tamamlanması gereken bazı eksik evraklar var. Bununla ilgilenmek için oraya uçmam gerekecek.” Bana doğru dönüp yüzünü buruşturdu. “Yarın Kaliforniya’ya uçsam bana ne kadar kızarsın? Sadece şirketi sıçıp batırmadığından emin olmak istiyorum.”

“Hiç sorun değil. Benim ne düşündüğüm neden önemli olsun ki?”

“İyi değilken seni burada yalnız bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum.”

Güldüm. “Connor, ben yetişkin bir kadıyım. Kendimi iyi hissetmesem bile bununla başa çıkabilirim.” Ben öksürmeye başlayınca kaşlarını çattı.

“Öksürük göğsünü acıtıyor gibi.”

“İyi olacağım.”

“İyi olsan iyi edersin. Yoksa eriğini şaplaklarım.” Yanıma sokulup beni kendine çekti. Sanki hep birlikte olmak için yaratılmışız gibi ona yaslandım.

“Umarım Jason çok fazla şeyi mahvetmemiştir,” dedim konuşmayı değiştirme ihtiyacı duyarak.

“Sorun değil. Neyi berbat ettiyse düzeltirim. Büyütülecek bir şey değil. Şu anda yapmak istediğim son şey onun hakkında konuşmak. Şimdi burada seninle olmak istiyorum.”

Burada benimle olmak...

DOĞU IŞIKLARI

Kollarında eridiğimi hissettim. Kendimi hâlâ kötü hissetmeme rağmen anın tadını çıkarıyordum. O anda, âşık olduğum adamın kollarının arasında sarmalanmışım. Önemli olan tek şey buydu.

CONNOR

Aaliyah'yla birlikte olmak yerine Jason'la ve onun beceriksizliğiyle uğraşmaya gitmekten nefret ediyordum. Walter'a oğlunun işinde berbat olduğunu söylemeyi her zamankinden daha çok istiyordum ama ne yazık ki, bunun bir işe yaramayacağını biliyordum. Bu yüzden, eninde sonunda yapacağımı bildiğim şeyi yapacaktım: Jason'ı kendi kazdığı çukurdan çıkaracaktım.

Bu adam kendi pisliğini temizlemek zorunda kalırsa, gerçekten mahvolurdu. Belki de sonunda gerçekten büyümeyi öğrenirdi.

Uçak Los Angeles'a indiğinde otele yerleştim, sonra da Jason'la buluşmak için doğruca ofise gittim. Zaman kaybedip Kaliforniya'da geçirmem gerekenden daha uzun süre kalmak istemiyordum. Tek yapmak istediğim Aaliyah'ya dönmek, ona sarılmak ve mutlu olmaktı.

Binaya girdiğimde, resepsiyonda oturan tanıdık bir yüz görmek beni şaşırttı. "Rose. Burada ne işin var?" diye sordum şaşkınlıkla. Onu en son ofisimde, işten çıkardıktan sonra *Dr. Jekyll* ve *Mr. Hyde* anı yaşarken görmüştüm.

Ukala bir sırtışıla omuz silkerek aşırı açık dekoltesini öne çıkardı. "Takdir edildiğim yere geldim."

“Ciddi olamazsın.”

Bir yandan sakızını çiğneyip bir yandan da parmağını saçına dolarken masallardaki kötüler gibi sırtmaya devam ediyordu. *Ursula?** *Sen misin?* “Görünüşe göre, insanların kirli çamaşırlarını bilmek sağlam bir iş bulmanı sağlayabiliyormuş.”

“Kimin kirli çamaşırlarını biliyorsun?”

“Senin,” dedi ama o anda algılayamadım.

Çünkü hangi kirli çamaşırlarını biliyor olabilirdi ki?

“İnsanlar hakkında bir şeyler öğrenebilecek tek kişinin Damian olduğunu düşünmüyordun, değil mi?” diye alay etti.

Aman Tanrım. Onun yanında olmak hiç hoş değildi. İyi niyetli tavırlarına kandığıma inanamıyordum.

Bravo Rose, bravo.

“Benim hakkımda ne tür bilgilerin var?” diye sordum.

“*TikTok*’unda gördüm. Jason’ın eski nişanlısıyla birlikte dans ediyordun. Birbirinizi becerdiğiniz çok açık. Kimse seks yapmadığı birine öyle bakmaz. Sonra Central Park’ta bir fotoğraf çekiminde neredeyse öpüşürken çekilmiş fotoğraflarınız ortaya çıktı. Ve sen gidip onun eski sevgilisini becerirken beni Jason’ı becerdiğim için yargıladın. Çifte standart.”

“Çifte standardın ne olduğunu bildiğini sanmıyorum. Ayrıca bunların hiçbirini seni ilgilendirmez.”

“Eh, sen beni kovduktan sonra ilgilendirmeye başladı.”

“Bunun için zamanım yok,” dedim, bir çocukla konuşmaktan yorulmuştum. Resepsiyonun önünden geçip doğruca Jason’ın ofisine girdim.

“Connor. Seni öğle yemeğinden önce beklemiyordum,” dedi Jason ben içeri girerken. Masasının üzeri yüksek evrak yığınlarıyla doluydu ve yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. Hayatta başarısız olan biri için kendini beğenmiş görünmek büyük cesaretti. Masasının önündeki koltuğu işaret etti. “Otur.”

* Küçük Denizkızı masalındaki kötü kalpli deniz cadısıdır. (ç.n.)

Söylediğini yapıp ellerimi kavuşturdum. “Bazı evrakların kaybolduğunu ve birkaç anlaşmanın iptal edildiğini söylemiş-tin?”

Beni eliyle geçiştirdi. “Hayır, bunu sadece seni uçağa bindi-rip buraya getireceğini bildiğim için söyledim. İş açısından her şey yolunda.”

“Neler oluyor, Jason? O zaman neden buradayım?” Bir anda sinirlenmem şaşırtıcı değildi. Jason’ın yanında olmak sinirimi rekor hızla tırmandırıyordu.

Koltuğunda geriye yaslanıp ellerini başının arkasına koydu. “Benim duymayacağımı mı düşündün? Sen ve Aaliyah? Rose bana her şeyi anlattı ve gösterdi.”

“Bu yüzden mi eyalet değiştirmeme neden oldun? Birkaç *TikTok* gördün ve insanlar bizim fotoğraflarımızı çekti diye mi kızgınsın?”

“Sanki gerçekten Aaliyah’yla bir ilişkin varmış gibi ‘biz’ di-yorsun. Ama bu çok saçma olurdu.”

Sessiz kaldım çünkü Jason’a bir şey söylememe ya da kanıt-lamama gerek yoktu.

Bir kaşını kaldırıp öne doğru eğildi. “Yok artık. Gerçekten onunla birlikte misin?”

“Özel hayatımda ne yaptığım seni ilgilendirmez.”

“Benim Aaliyah’mle çıkıyorsan ilgilendirir.”

“O senin değil, unuttun mu? Düğün gününde onu terk ettin. Bu da onunla olan her türlü ilişkinin sonu oldu.”

“Yani sen de benim artıklarımı toplayacağını mı düşündün?”

Derin bir nefes aldım ve başımı iki yana sallayarak koltu-ğumdan kalktım. “Bunun için zamanım yok. Aaliyah’nın haya-tına devam etmesine kızdığın için beni buraya kadar getirttiği-ne inanamıyorum.”

“Ama hayatına seninle devam etti, değil mi? Bu çok saygı-sızca.”

Gözlerimi devirdim. “Yakınmışız gibi davranmayalım, Jason. İkimiz de durumun öyle olmadığını biliyoruz.”

“Kardeşlik kuralları nerede peki? Saygı nerede?”

“Bizler yetişkiniz. İş arkadaşısınız, dost değiliz. Burada kardeşlik kuralı yok.”

“Sen kahrolasınca bir pisliksin.”

“Buna bir son vererek çıkıyorum.” Uzaklaşmak için arkamı döndüm ama o konuşmaya başlayınca duraksadım.

“Hastane ziyaretlerinde iyi eğlenceler,” dedi küçümsercesine.

Ona dönüp bir kaşımı kaldırdım. “Ne?”

“O kız durumu yüzünden sürekli hastalanıyor. Lanet olası bir baş belası. Her hafta sonu acil servise gitmek istemiyordum ama bu pozisyonu elde etmek için yapmam gerekeni yapmak zorundaydım,” dedi ofisi işaret ederek.

Neyden bahsediyordu bu?

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordum.

Tek kaşımı kaldırdı. “Bilmiyor muydun? Ah, siktir, bilmiyorsun. Sana söylemedi. Dostum... Bilirsin işte, Aaliyah...” Yüzünü buruşturdu. Ne berbat bir herifti.

“Ne?”

“Kelimenin tam anlamıyla ölüyor.”

“Ne? Hayır, ölmüyor.”

“Evet, ölüyor. Dürüst olmak gerekirse, fark etmemiş olman bana imkânsız geliyor. Ben bile işaretleri erkenden fark etmiştim. Şişko ayak bilekleri, durmadan ağır ağır nefes alması. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum ama durumunu bana söyleyen annem oldu.”

“Neyi söyledi?”

“Kalp yetmezliği varmış. İki yıl önce teşhis koyulmuş. Sadece birkaç yılı kaldığını söylediler, bu yüzden ailem onunla evlenirsem bu pozisyonu alabileceğimi söyleyince hemen ka-

bul ettim. Sonunda şirketin başına geçeceksem hasta bir hatunla geçireceğim birkaç yıla degeceğini düşündüm ama sonunda bunu yapamadım. Ayrıca, o noktaya kadar tüm kontratlar imzalanmıştı ve her şey tamamdı. Yani, hasta kız olmadan kazandım.”

Ona hasta demeye devam etmesi bende boğazına yumruk atma isteği uyandırdı. O hasta değildi. Sadece üşütmüştü. Başka bir şeyi yoktu...

Zihnindeki çarklar hızla dönmeye başlayarak bunca zaman boyunca gözümün önünde olan ama Aaliyah’ya olan yoğun hislerim yüzünden görmezden gelmeye karar verdiğim tüm noktaları birleştirdi.

Çok yoruluyordu.

Nefesi çabuk kesiliyordu.

Hayır... Olamazdı... Bana söylerdi...

“Neyse, dostum. Fırsatın varken benim artıklarımı ye. Zaman geçiyor, o yüzden cenazesine gidersen şaşırma. O kaltakla evlenmediğim için parasını ödemek zorunda olmadığım cenazesine.”

“Siktir git!” Ona doğru atılıp yakasına yapıştım. Bana baktı ve sanki şimdiye kadar değer verdiğim tek kadının artık etrafta olmayacağını öğrenmemden zevk alıyormuş gibi gülmeye başladı.

“Evet, siktirip gideyim. Güvenliği çağırmadan önce beni bırak,” diyerek ellerimin arasından sıyrıldı. Elleriyle gömleğini düzelterip boğazını temizledi. “Şimdi New York’a, o boktan ödülüne geri dön. Sadece onunla birlikte olarak hata yaptığını yüzüne söylemek istedim. En nihayetinde sen kaybettin, dostum.”

Otele geri dönüp dizüstü bilgisayarımı çıkardım. Jason’la yaptığım konuşmadan beri kalbim hızla çarpıyordu. Konjestif kalp yetmezliğini araştırdım. Her semptomu, her nedeni, her

tedaviyi okudum. Bu hastalığa yakalanmış hastaların *YouTube* videolarını izledim, sevdiklerini bu hastalık yüzünden kaybeden insanların videolarını izledim. Kalp yetmezliğinin ciddiyeti hakkında daha fazla ayrıntı okudukça panik ve endişem zirveye ulaştı.

Sonra bu teşhisi alanların yaşam süresini araştırdım.

Hayatta kalma oranlarını araştırdım.

Kalbim milyonlarca parçaya bölündü.

Çoğu beş yıldan fazla yaşamaz.

Ona iki yıl önce teşhis koyulmuştu.

Ne kadar zamanı kaldığını kim bilebilirdi?

Bu nasıl olurdu? Neden bana söylememişti? Kahretsin, ben neden fark etmemiştim? Biliyordum. Bir parçam farkındaydı ama tüm işaretleri görmezden gelmişim çünkü bunun doğru olmasını istemiyordum. Geçmişteki acıların bugünüme musallat olmasını istemiyordum. İşte yine tam olarak çocukken yaptığım şeyi yapıyordum. Cevaplar arıyordum. Çıkış yolu arıyordum. Tedavi edilemez olana bir çare arıyordum.

Karanlık otel odamda oturmuş, dizüstü bilgisayarın ışığı yüzüme vururken sevdiğim kadının öleceğini fark ettim.

Ve ne yaparsam yapayım buna engel olamazdım.

36

CONNOR

On yaşındayken

Annem kanser olduğunu anlatırken ağlamamaya çalışıyordu.

Bunun ne olduğunu bile bilmiyordum ama benden saklaması kötü bir şey olduğunu anlamama yetmişti. Hasta olduğunu biliyordum ama ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum. Sürekli öksürdüğü için soğuk algınlığı falan geçirdiğini sanıyordum.

“Anlıyor musun, Connor? Sana söylediklerimi anlıyor musun?” dedi yanaklarından birkaç damla yaş süzülürken. Onları hızla sildi ve hiç akmamışlar gibi davranmaya çalıştı ama ben onları çoktan görmüştüm.

“Ölüyor musun?” diye sordum içimin düğüm düğüm olduğunu hissederek. Annem bana bu kelimeyi söylediğinden beri karnım ağrıyordu. Kanser. Onu incitiyordu. Ağlamak istiyordu ama ağlamamı istemediği için güçlü durmaya çalışıyordu. Ancak ben kendimi bırakmak istiyordum.

Kendimi bırakmak istiyordum.

Fakat yapamadım çünkü babam bizi terk ettiğinde annem zaten yeterince ağlamak zorunda kalmıştı ve ben ne zaman ağlasam o da ağlıyordu. Artık ağlamasını istemiyordum, o yüzden ben de ağlayamazdım. Onun için güçlü olmalıydım.

“Hayır, tatlım,” dedi ellerini yanaklarıma koyarak. “Hayır, ben ölmüyorum. Bununla savaşıcağız, tamam mı? Bununla savaşıcağız ve kazanacağız.”

Biraz burnumu çekip başımla onayladım. Güçlü olmak istiyordum ama ben sadece bir çocuktum ve bazen çocuklar da acı çekerdi. Ona sarılıp sıkıca tuttundum. Sonra geri çekildim. “Yatağa gidebilir miyim?”

“Şimdiden yoruldun mu? Daha çok erken.”

“Evet. Sadece uyumak istiyorum.”

Kaşlarını çatsa da başıyla onayladı.

Yatak odama gidip kapımı kapattım. Yatağıma uzandım ve annemin beni duymaması için yastığımı yüzüme bastırıp ağlamaya başladım. Annemin hasta olduğunu düşündükçe bütün vücudum titriyordu. O hasta olamazdı. Ona ihtiyacım vardı. O benim en iyi arkadaşımdı. Onda bir sorun olmasını kaldıramazdım ve bunu düzeltememekten nefret ediyordum. Ona yardım edebilmeliydim, onu iyileştirebilmeliydim, evin erkeği olmalıydım.

Aptal bir çocuk gibi ağlamamı durduramıyordum. Daha iyi olmam gerektiğini biliyordum çünkü annemin güçlü olmama ihtiyacı vardı ama korkuyordum ve o iyi olmazsa ne yapacağımı bilmiyordum. Onun iyi olmasına ihtiyacım vardı. Onun...

“Connor Ethan,” dedi annem odama girerken. Yastığımı yüzümden çekmedim çünkü beni böyle görürse üzgün olduğunu anlayacağını biliyordum ve bunu bilmesini istemiyordum. Onun için güçlü olmalıydım. Bizim için. Bunu yapmak zorundaydım çünkü artık babam yoktu, güçlü olacak başka kimse yoktu.

Annem, “Tatlım, bana bak,” diyerek yatağıma doğru yürüyüp yanıma oturdu. Yastığı çekmeye çalıştı ama ona izin vermedim.

“Hayır!”

“Connor, lütfen. Sorun yok.”

“Hayır. Olmaz! Sorun var! Sen iyi değilsen sorun vardır!” Ağlıyordum, gözyaşlarım akmaya devam ederek yastık kılıfımı ıslatıyordu. Sesim koca bir bebek gibi çıkıyordu ama başka nasıl çıkarabileceğimi bilmiyordum. Annem hastaydı. İyi değildi ve bu beni gerçekten korkutuyordu.

Yastığımı çekip yatağın diğer tarafına koydu. Doğrulup oturdum, dizlerimi göğsüme çektim ve kollarımı bacaklarıma doladım.

“Bana bak, Con.”

Bakamadım. Ona bakamazdım çünkü bakarsam iyi olmadığını hatırlayacaktım.

Ama o beni zorladı. Ellerini yanaklarıma koyup beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. Sonra ellerimi tutup kendi yüzüne yasladı.

“Ben iyiyim. Görüyor musun? Yüzümü hissediyor musun? Tenimi hissediyor musun? Hâlâ buradayım ve iyiyim. Anlıyor musun? Ben iyiyim. Sen de iyisin. İyi olacağız. Tamam mı?”

Burnumu çekmeye devam ederek başımı yukarı aşağı salladım.

“Bu gece seninle uyumamı ister misin?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Ben büyük bir çocuğum.” Yine de o gece benimle kalmasını istiyordum. Yalnız kalmak istemiyordum. Sabah uyandığımda onun hâlâ iyi olduğunu görmek istiyordum.

Gülümsedi. “Bu gece seninle uyumamı ister misin?”

Omuz silktim. “Bu seni daha iyi hissettirecek mi?”

“Kesinlikle. Sanırım bu gece sana ihtiyacım var.”

“Tamam o zaman ama senin odanda yatarız çünkü senin yatağın daha büyük.”

“Bana uyar.” Gözyaşlarımı silip alınımdan öptü. Yatak odasına gittik. Uykuya dalması uzun sürmedi. O uyuduktan sonra

gizlice yataktan çıkıp dizüstü bilgisayarını almaya gittim. Dolabına girdim ve bilgisayarın ışığının onu uyandırmaması için kapıyı kapattım.

İnternette arama motorunu açtım ve kalbim göğsümde hızla çarparken tek parmağımla harflere basarak yazmaya başladım.

Kanser nedir?

Annem ölürse ne olur?

Kanser hastası annem ne kadar yaşayabilir?

Annem ölüyor mu?

Yazdığım her kelime karnımın daha da ağrımasına neden oluyordu. Annem ölürse bana kim bakacaktı? Nereye gidecektim? Onsuz nasıl yaşayacaktım?

Yaşayamazdım.

Onsuz yaşayamazdım.

Çok fazla kelime yazdıktan ve eskisinden daha da üzüldükten sonra annemin yatağına geri dönüp kollarımı ona doladım. Kalbinin hâlâ attığından ve göğsünün hâlâ inip kalktığından emin olmak için başımı göğsüne koydum.

“Anne,” diye fısıldadım ama beni duyamayacağını biliyordum. Ona yaslanmış uzanırken gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı. “Lütfen bunu yapma, tamam mı? Lütfen... lütfen ölme.”

37

AALIYAH GÜNÜMÜZ

Kaliforniya'ya indiğine dair mesaj attığından beri Connor'dan haber alamamıştım. Ona birçok mesaj göndermiştim ve artık endişelenmeye başladığımda bana bir kez mesaj atmıştı. Belirsiz ve kısa bir cevaptı.

Connor: *İyiyim. Meşgulüm. Şehre döndüğümde görüşürüz.*

Mesajını okurken içime endişe ve şüphe düşmesinden nefret etmiştim.

Fazla düşünme, Aaliyah.

New York'a dönmesi gereken gün onun için akşam yemeği hazırladım. En sevdiği yiyeceklerden oluşan bir sofraya kurdum ve bulabildiğim her çeşit *Cheetos*'la bir tepsi hazırladım.

Eve geleceğini söylediği saatten iki saat sonra geldi ve geldiğinde mahvolmuş görünüyordu. Kravatı boynunda gevşekçe sarkıyordu, gözleri çökmüştü. Viski kokuyordu ve neler olup bittiğini bir türlü anlayamıyordum. Jason, Kaliforniya'daki binayı yakıp kül mü etmişti? Connor'ın omuzlarına bu kadar yük olan şey neydi?

"Selam," dedim ona yaklaşarak.

Zoraki bir şekilde gülümsedi. “Selam.” Beni öpmeden, bana sarılmadan yanımdan geçip gitti. İçimde bir tedirginlik oluşmaya başladı ama belli etmemeye çalıştım.

“Yolculuğun ardından, özellikle de Jason ve onun saçmalıklarıyla uğraştıktan sonra aç olabileceğini düşündüm. Bu yüzden sana en sevdiğin yiyecekleri hazırladım. Ayrıca...”

“Ölüyor musun?” dedi pat diye. Eve adım attığından beri ilk kez bana bakmıştı.

Sözleri karşısında şoktan donup kaldım.

Konuşmak için dudaklarımı araladım ama ağzımdan hiçbir kelime çıkmadı. Kısa bir süre sonra fısıldayarak, “Ne?” dedim.

Bana doğru birkaç adım attı. Başını eğdi ve sonra acı dolu gözlerle bana baktı. “Ölüyor musun, Kırmızı?”

“Nasıl öğren...”

“Jason. Sanırım seninle aramızda bir şey olduğunu öğrenmiş. Bu yüzden beni Kaliforniya’ya çağırıp onun artıklarını topladığımı yüzüme vurmak istemiş. Sonra da bana kalp yetmezliğin olduğunu söyledi. Ben de buraya bunun doğru olmadığını söylemen için geldim. Lütfen... bana bunun doğru olmadığını söyle,” diye yalvardı sesi çatlayarak.

Dudaklarım aralandı ama düşüncelerimi bir araya getirip mantıklı bir şey söyleyemedim. “Üzgünüm, ben...”

Aklıma hiçbir kelime gelmiyordu.

Yıkılmasına saniyeler kalmış gibi görünüyordu.

Bunu ona ben yapmıştım.

Ruhunu acıtmıştım.

Ona doğru bir adım atınca elini kaldırdı. Başını eğip yere baktıktan sonra ellerini ceplerine soktu.

“Ben... özür dilerim.” Başka ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Aklıma gelen tek şey buydu. Başını kaldırıp bana baktığında gözleri donuktu. Sanki özrüm ona hasta olduğumu... ölmek

üzere olduğumu anlatmaya yetmişti. İşte o anda kontrolünü kaybettiğini fark ettim. Benden uzaklaşmaya başladığı anı gördüm.

“Dinle, sanırım biraz acele ettik,” diye başladı.

Olamaz...

Hayır... Bunu yapma...

“Daha fazla ilerlemektense, ilişkimizi dostça bir seviyede sürdürmemiz muhtemelen en iyisi. Dürüst olmak gerekirse, işlerimin gerisinde kaldım ve elimdeki projelere gerçekten yeniden odaklanmam gerekiyor. Gerçekten zamanım yok...”

“Bana...” diye fısıldadım titrek bir sesle. “Bana ayıracak zamanın yok.”

Yüzünü buruşturarak bir elini ensesine götürdü. “İşin içine duygular girmeden buna son vermek muhtemelen en iyisi olacak. Sadece arkadaş kalmaya devam edebiliriz. Her şey çok hızlı ilerledi ve yeniden toparlanmak için zamana ihtiyacım var.”

Bunu nasıl söyleyebilirdi? Paylaştığımız onca şeyden sonra nasıl olur da sanki birbirimize karşı bir şeyler hissetmiyormuşuz gibi davranabilirdi?

“Ben, şey, sanırım işe döneceğim.” İşte bu kadardı. Daha fazla konuşulacak bir şey yoktu. Ofisine girip kapıyı arkasından kapattı.

Gecenin geri kalanında onu görmedim. Hiç uyuyamadım. Zihnim düşüncelerle dönüp duruyordu. Tek yapmak istediğim koridorun karşısına geçip Connor’ın kapısını çalmak, ona her şeyi açıklamaya çalışmak, hastalığımın ciddiyeti hakkında yalan söylediğim için ne kadar üzgün olduğumu anlatmaktı. Ben de öyle yaptım. Ofisine gidip kapıyı çaldım. Cevap alamayınca kapının tokmağını çevirip açtım. İçeride değildi. Yatak odasına baktım, orada da yoktu. Teras da dahil olmak üzere evin her yanına baktım ama onu bulamadım.

Gitmişti.

Birkaç gün geçti ama Connor eve hiç gelmedi. Yaklaşık dört gün süren sessizliğin ardından onunla konuşmak için işyerine gittim. Gitmeden önce yaptığımız konuşmanın iyi sonuçlanmadığını biliyordum ama bizden vazgeçmeye hazır değildim. Onunla konuşmalı ve ona yalan söylemek istemediğimi anlamasını sağlamalıyım, mümkün olduğunca açık olmak istediğimi bilmeliydi. Artık ikimiz de durumun farkında olduğumuza göre, onunla tekrar yüz yüze konuşmak için bir şansa ihtiyacım vardı.

“Jason?” Roe Emlak’ın lobisine girdiğimde eski nişanlımın orada durduğunu görünce şaşırdım. Yüzünü bana döndü. Önce şaşırır gibi oldu ama bu şaşkınlık kısa sürede yerini küçümseyen bir ifadeye bıraktı.

“Bu-burada ne işin var?” dedim boğuk bir sesle. Çatı katından taşındığımdan beri onu görmemiştim ve yolumun bir daha onunla kesişmeyeceğini umuyordum. Gerçek değil de sadece gördüğüm bir kâbus olsa bu gerçeği seve seve kabul ederdim.

Tasarımcı takım elbisesinin manşetleriyle oynarken ukala görünüyordu. “Aslında içinde bulunduğun işletmenin ortaklarından biriyim, o yüzden asıl bu soruyu sana ben sormalıyım. Connor’la konuşmamı bitirmek için geldim.” Ellerini pantolonunun ceplerine sokarak merakla bir kaşını kaldırdı. “Senin burada ne işin var?”

Connor’ın ofisine gelme sebebimi hatırladım. Onunla konuşacaktım. Aklından geçenleri öğrenecektim. Aramızdaki ilişkiyi nasıl yürütebileceğimizi bulmaya çalışacaktım. Yine de bunu Jason’a söyleyemezdim.

Umursamamam gerekiyordu -ne de olsa, düğün günümüzde beni terk etmişti- ama umursuyordum.

Kötücül bir sırıtışla bana baktı. “Demek o berbat söylentiler doğruymuş, ha?”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Ortağımla yatıp kalkıyorsun demek? Haberler hızlı yayılıyor. Sadece bunu yapabileceğini düşünmemiştim.”

“Düşündüğün gibi değil, Jason.”

“Ah, tatlım. Tam olarak düşündüğüm gibi. Bence sen başını suyun üstünde tutmak için kime tutunacağını bilmeyen, kalbi kırık bir fahişesin.”

“Hiç de öyle değilim.”

“Seni terk ettiğim için benden böyle mi intikam alıyorsun? Ortağımı becerirsen seni umursayacağımı mı düşündün?”

“Ne? Hayır... Ben...”

“İşte gerçekler, Aaliyah,” dedi bana bir adım daha yaklaşıp. Lobinin tam ortasında durmamıza rağmen kendimi köşeye sıkıştırılmış hissediyordum. “Kiminle yattığın umurumda değil çünkü sen benim umurumda değilsin. Benim için koluma taktığım hoş bir aksesuardan başka bir şey olmadın, hiç önemli değildin. Güzel bir kızsın ve iyi sevişiyorsun ama herhangi bir erkeğin gerçekten yuva kurmak isteyeceği biri değilsin.”

“Sen neredeyse kuruyordun,” dedim boğulurcasına, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum. “Benimle evlenecektin.”

“Evet, evlenecektim. Ama şükürler olsun ki, çok büyük bir hata yaptığımı fark ettim. Dürüst olalım, hayalet gibi göründüğüne bakılırsa muhtemelen her an ölebilirsin ve bunun faturasını ödemek istemedim. Sen benim için sadece bir ticari işlemdin. Seninle evlenmeyi kabul edersem, Batı Yakası benim olacaktı. Hepsi bu kadardı. Seninle uğraşmak istemedim. Connor’ın da bu konuda benden farklı düşüneceğini sanmıyorum.”

“Yanılıyorsun. Connor öyle biri değil.”

Sinsi bir kahkaha attı. “Roe’nun seni gerçekten umursadığını mı sanıyorsun? O adamı tanıyorum. Yıllardır onunla çalışıyorum. Gerçek şu ki, Connor kendisine para kazandırmayan kimseye zaman harcamaz; özellikle de senin gibi birine. Connor bir iş insanı ve kötü anlaşmalar yapmaz. Gerçeklerle

yüzleşelim: Sen kötü bir anlaşmasın. Varlığın sadece bir yük. Kurmaya çalıştığı imparatorlukta sana yer yok.” Jason bana daha da yaklaştı ve parmağını yanağımda gezdirerek çeneme doğru indi. “Anlamıyor musun, Aaliyah? Sen kimsenin ‘sonsuz’a kadar’ı değilsin. Sen sadece geçici bir çözümsün. Ayrıca, Connor’ın annesinin hastalığı yüzünden yaşadığı onca boktan şeyden sonra onu bir de kendi sorunlarına maruz bırakman gerçekten berbat. Sırf adamın yanında ölmek için hayatına giriyorsun. Hiç hoş değil, Aaliyah.”

Elini yüzümden çekip geriye doğru büyük bir adım attım. Zihnim itiraf etmek istediğimden daha hızlı çalışıyordu. Yoğunlaşan duygularımla birlikte gözlerim yaşarınca görüşüm bulanıklaştı. Jason’a arkamı döndüm ve kapıdan çıkıp Manhattan sokaklarına doğru koşmaya başladım.

Jason’dan nefret ediyordum. Ondan ve temsil ettiği her şeyden nefret ediyordum. Düğün günümde beni terk etmesinden nefret ediyordum. Yalan söylemesinden nefret ediyordum. Bana ihanet etmesinden ve başkalarına güven duymamı zorlaştırmasından nefret ediyordum. Öfkesinden, kişiliğinden, kalbinden nefret ediyordum. Bu kadar zalim olmasından nefret ediyordum.

Ama onun hakkında en nefret ettiğim şey, söylediklerinin mantıklı olmasıydı. Kimse sınırlı zamanı olan bir kızla sonsuza kadar birlikte olmak istemezdi.

Sözlerinin Connor’ın korkularını yansıttasından nefret ediyordum.

Jason’ın haklı olmasından nefret ediyordum.

CONNOR

Marie, “Ne yaptığını sanıyorsun sen?” diyerek öfkeyle ofisime daldı.

Son birkaç gündür Aaliyah’yla ilgili gerçeklerle yüzleşmekten kaçınarak fazla çalışıyordum ve Marie’nin ofisime dalması beni şaşkına çevirmişti. Ofis koltuğumda oturan Damian’ı fark etmemişti bile.

Bir kaşımı kaldırdım. “Özür dilerim, bir şey mi kaçırdım?”

“Aaliyah’yla görüştüğün doğru mu?”

Jason annesini de işin içine katmış olmalıydı. Bu durum uğraşmak istediğim son şeydi. Aaliyah’nın hasta olduğu, ölmek üzere olduğu gerçeğiyle yüzleşmek istemiyordum. Gerçekten de onun yanımda olmadığı bir güne uyanacağım gerçeğini kabul etmek istemiyordum. Bu yüzden, ihtiyacım olan son şey Jason Rollsfield’in annesinin karşıma geçip Aaliyah’yla aramızda olanların hesabını bağırarak bana sormasıydı.

“Dinle, Marie. Şu an iyi bir zaman değil.”

“Kesinlikle öyle ve buna bir son vermeni istiyorum, tamam mı? Aaliyah’yla aranızda her ne oluyorsa artık sona ermeli.”

Çoktan sona ermişti ama bunu bilmesine gerek yoktu. Marie’den istediğim tek şey ofisimi terk etmesiydi.

“Aaliyah’yla aramda her ne oluyorsa seni ilgilendirmez, Marie...”

“Elbette ilgilendirir,” dedi hızla. Aklını kaçırmış gibi ofisimde volta atıyordu. “O, Jason’la birlikte olmak zorunda. Onlar birlikte olmak için yaratılmışlar! Tüm bunları seninle birlikte olması için çekmedim!”

“Ne demek çekmedim...”

“Onu rahat bırak, Connor. O senin değil. Bunun için savaştım, *onun* için savaştım ve senin gelip de ailem için bunu bozmana izin veremem!” diye bağırdı, gözleri dolu doluydu. “Bu işi ya bitirirsin ya bitirirsin,” dedi sertçe. Ardından çantasının askısını omzunda daha yukarı çekerek topuklarının üzerinde dönüp ofisinden dışarı çıktı.

O çıkarken Damian tek kaşını kaldırarak arkasından baktı ama hiçbir şey söylemedi. Sonra kafası karışmış bir şekilde bana baktı.

“Bu da neydi böyle?” diye sordu.

“Kesinlikle hiçbir fikrim yok.”

“Bu artık her neyse, bok gibi görünüyorsun,” dedi. Bok gibi göründüğümü biliyordum. Günlerdir uyumamıştım. Zihnim çok doluydu ve Aaliyah’nın öleceği düşüncesi dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum. “Neler oluyor?”

“Hiçbir şey olmuyor. Ben iyiyim.”

“Saçmalık. Neler oluyor?”

“Sadece işle ilgili.”

“Yine saçmalık. İşle ilgili şeyler canını sıkığında nasıl göründüğünü biliyorum. Bu, iş değil.”

“Keser misin şunu, Damian? Bu konuda konuşmak istemiyorum,” diye tersledim. *Evet*. Onu tersledim. Anında kendimi suçlu hissettim. “Kusura bakma. Dün gece pek uyuyamadım.”

“Belli oluyor. Bok gibi görünüyorsun.” Karşıma oturdu. “Aaliyah’yla ilgili bir şey mi var?”

“Bu konuda konuşmamayı tercih ederim.”

“Evet. O yüzden konuşalım. Ne oldu?”

Burun kemerimi sıkarak omuz silktim. “Hiçbir şey. Aramızdaki şeyi sonlandırdım. Dikkatimi başka yerlere vermek yerine işime odaklanmamın daha iyi olacağını düşündüm.”

Güldü. *Yok artık.* Damian gerçekten gülüyordu. “Korktun, değil mi?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorsun.”

“Biliyorum. Aptal değilim.” Duraksayıp boğazını temizledi. “Hasta olduğunu öğrendiğin için mi?”

Ona baktım, sözleri karşısında şaşkına dönmüştüm. “Ne? Biliyor muydun?”

“Evet.”

“Nasıl?”

“Sana söylemiştim, onu araştırdım. Ondan hoşlandığını fark ettiğimde, geçmişinde gizli kirli çamaşırları olmadığından emin olmak için araştırma yaptım.”

“Hasta olduğunu mu öğrendin?”

“Evet.”

Bunu aşırı sakın söylemesine öfkelen dim. “Neden bana söylemedin?”

“Çünkü onu kendinden uzaklaştıracağını biliyordum, belli ki sen de tam olarak bunu yapmışsın.”

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Damian bana tüm bunları sanki işime yarayabilecek korkunç bir bilgi vermiyormuş gibi anlatırken öfkeden köpürüyordum. Aaliyah’nın hasta olduğunu bilseydim, duygularımın bu kadar ileri gitmesine asla izin vermezdim. Asla kendimi açmazdım. Asla âşık olmazdım.

Mantıklı olanı biliyordum.

Kimseyle yakınlaşmamam gerektiğini çok iyi biliyordum.

“Bana söylemeliydin,” dedim.

“Söylemediğime memnunum.”

“Ne demek istiyorsun? Böyle boktan hissetmemi mi istedin?” diye bağırdım öfkem gitgide kabarıırken.

“Hayır. Sadece hissetmeni istedim.” Sandalyesinde kıpırdanıp öne doğru eğildi. “Anlıyorum, dostum. Ben kalpsizim. Kimse için derin şeyler hissetmiyorum. Öyle yaratılmamışım. Ama sen farklısın. Sen sevmek için yaratılmışsın ama insanları kaybetme korkunun bunun önüne geçmesine izin veriyorsun. Aaliyah’nın hasta olduğunu öğrendiğinde korku yüzünden onu bir kenara iteceğini biliyordum.”

Kaşlarımı çatıp yüzümü buruşturdum. “Onunla ilişkimi bu yüzden kesmedim. Bana yalan söylediği için onu bıraktım.”

“Ama söylemedi.”

“Gerçeği söylememek de bir yalandır.”

“Boka battığımda sana söylemiyorum ama bu yalan söylediğim anlamına gelmiyor. Sadece sana söylemiyorum.”

“Ciddiyim, Damian.”

“Ben de öyle. Sana ne kadar kötü durumda olduğunu anlatmadığı için onu şeytanlaştırmayı bırak. Şerefsiz gibi davranıyorsun.”

“Biraz siktir olup gider misin, Damian?”

“Hayır. Böyle iyiyim.” Sandalyesine rahatça yerleşti. “Bu durumu değerlendirelim.”

“Değerlendirecek bir şey yok.”

“Yine yalan söylüyorsun. Geçmişinden taşıdığın yükün ağır. *Kahretsin*, belki benimkinden bile daha ağır.”

“Ne söylememi istiyorsun?”

“Ölmesinden korktuğun için Aaliyah’yı kendinden uzaklaştırdığını.”

Masamdaki evrakları karıştırmaya başladım. “Bunun için gerçekten zamanım yok, Damian. Bana işle ilgili söyleyecek bir şeyin yoksa...”

“Yok.”

“O zaman çıkabilirsin. Ayrıca ne var biliyor musun? Bana ondan bahsetmediğin için sana lanet olsun. Çok boktan bir davranıştı.”

“Ne diyebilirim ki? Ben boktan biriyim. Devam et, bana kız, gerçekten umurumda değil. İstedğin kadar öfkeni bana kusabilirsin. Seni ne mutlu edecekse. Ama bir noktada, güzel bir şeyi sırf korktuğun için çöpe attığın gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacaksın.”

“Ne yapmamı istiyorsun, ha? O ölüyor, Damian. Ayrı...”

“Hepimiz ölüyoruz!” diye patladı ellerini öfkeyle havaya savurarak. “Kahrolasınca ilk nefesimizi aldığımız gün çürümeye başlıyoruz. Hayatta garanti olan tek şey, hepimizin bir gün yaratıcımızla karşılaşacağıdır. Hayat saati hepimiz için yüksek sesle işliyor, dostum. Dışarıda yürürken bize bir tır çarpabilir ve hayatımız bir anda sona erebilir. İşte bu kadar. Bu dünyanın bize vaat ettiği tek şey bu: Ölüm. Ama Aaliyah’yla gerçekten yaşamak için bir şansın var. Bir sürü pislik hayatta ama yaşamıyor. Mutluluğun en gerçek noktalarına ulaşamıyorlar ama ne kadar kısa sürerse sürsün, sen Aaliyah’yla bunu yapabilirsin.”

“Anlamıyorsun...”

“Elbette anlıyorum. Seninle tanışmadan önce yaşamıyordum. Sadece var oluyordum ama sonra sen hayatıma girdin ve bana güç verdin. Bana bir aile verdin. O yüzden bana anlamadığımı söyleme. Her neyse, dostum. İstedğin kadar bana kız ama kendi inatçı korkun yüzünden bu mutluluğu kaçırma. Çoğu insan ölmeden önce gerçek aşkı tadamaz. Sen o insanlardan olma.” Sandalyesinden kalktı. “Tak, tak.”

“Kim o?”

“Pislik gibi davranmayı bırak da Aaliyah’yla konuş.”

Başımı eğip yavaşça iç çektim. Haklıydı ama bunu nasıl yapacağımdan emin değildim.

“Hey, Damian?”

“Evet?”

“Marie Rollsfield hakkında biraz araştırma yapabilir misin?”

Bu isteğim karşısında şaşırılmış göründü. İlk tanıştığımızda, ondan önce tanıdığım insanlar hakkında bir şey araştırmamasını istediğimi kesin bir dille belirtmiştim. Ama Marie’nin davranışlarında normal olmayan bir şey vardı. Jason konusunda bir tuhafılık olduğunu biliyordum ama ne olduğunu anlayamıyordum.

Damian soru sormadan başıyla onayladı. “Hallediyorum.”

Aaliyah’yla konuşmam gerektiğini biliyordum çünkü Damian haklıydı. O adamın herhangi bir konuda yanıldığı pek olmazdı. Sadece eve gidip Aaliyah’yı görecektim ve onunla gerçekten konuşacak cesareti toplamam gerekiyordu. Ama bir gece geç saatte eve gidip onu yatak odasında eşyalarını kutulara koyarken bulduğumda tüm planlarım uçup gitti.

“Hey,” dedim açık kapısına doğru yürürken. Durup bana baktı. “Neler oluyor?”

Birkaç kez gözlerini kırptırdı, görünüşe göre kafası karışmıştı. Muhtemelen günlerdir ortalıkta görünmediğimden evde olmama şaşırılmıştı.

“Toplanıyorum.”

“Ne için?”

“Yeni bir daire buldum. Bu hafta sonu taşınıyorum.”

Sözleri içimi burktu. *Kahretsin*. Kendi sorunlarımla yüzleştiğimi biliyordum ama onun gitmesini istemiyordum. Kalmasını istiyordum. Kalmasını gerçekten çok istiyordum ama son birkaç gündür tam bir aptal gibi davranıyordum. “Gitmek zorunda değilsin.”

Omuz silkerken bana bakmadı. “Hayır, sorun değil. Patronum bana erken bir zam yaptı ve iyi bir yer tutabilecek kadar

para biriktirebildim. Ev arkadaşlığımız zaten hep geçiciydi, değil mi? O yüzden bir sonraki bölüme geçiyorum.”

Ona kalmasını söylemek istedim. Şerefsizliği bırakıp erkek gibi davranmak ve sadece korktuğumu söylemek istedim. Sonsuza kadar yanımda olmayacağı gerçeğiyle nasıl başa çıkacağımı bilmediğimi söylemek istedim. Ona duygularımla ne yapmam gerektiğini bilmediğimi söylemek istedim.

Ama bunun yerine, “Peki ya röportaj?” diye sordum.

Keşke bunu söylemeseydim çünkü bunları duyduğu anda yüzünden bir acı geçti.

“Ne?”

“Röportajı bitirmedik. Geçmişimi görmek için Kentucky’ye gelecektin.”

“Evet ama bunu ayarlayamayacağız. Ayrıca doktorum bu durumdayken seyahat etmemin güvenli olmadığını düşünüyor.”

Bu durumdayken.

Bunları duymak bana onun hasta olduğunu bir kez daha hatırlattı. Ölmek üzere olduğunu. Hayata karşı zamanla yarışıyor ve kaybediyordu. *Lütfen ölme...*

Duygular boğazımda düğümlendi. Dağılmak üzereydim ama bunu yapamazdım. Kendimi ifade edemiyordum. Ona nasıl hissettiğimi söyleyemiyordum, bu yüzden kahrolasınca bir aptal gibi sessiz kaldım.

“Hem makaleyi yazmak için yeterince veri topladım. İhtiyacım olan her şeye sahibim,” diye açıkladı.

Ne söylemek istediğimi biliyordum ama kelimeleri ağzımdan çıkaracak kadar erkek olamıyordum. Ona kalmasını söylemeliydim. Ne olursa olsun, onun yanında olacağımı söylemeliydim. Onu kollarıma çekip rahatlatmalıydim çünkü korkuyor olmalıydı. Yaşananlar onu dehşete düşürüyor olmalıydı.

Kalması için yalvarmalıydim ama bunun yerine bir aptal gibi çekip gitmesine izin verdim.

39

CONNOR

New York'tan ayrıldım ve kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp Kentucky'ye uçtum. Aaliyah'yla ilişkiyi bitirerek büyük bir hata yaptığımı biliyordum ama bunu nasıl düzelteceğimi bulamıyordum. Ayrıca, onu kaybetme fikri hâlâ acı veriyordu. Hastalığını öğrendiğimden beri kalp yetmezliğini araştırmadan duramıyordum. Tedaviler arıyor, uzmanlara telefon ediyor, verdikleri bilgilerle yıkılıyor ve Aaliyah'yı sırf benden koparmak için yeniden karşıma çıkardığı için evrenden nefret ediyordum.

Bu hiç adil değildi.

Uçağım Kentucky'ye indi ve valizimi almak için beklerken annem koşa koşa yanıma geldi. Saniyeler içinde kollarını etrafıma dolayarak beni sıkıca sarmaladı. Sarılmasının verdiği rahatlık bile duygulanmama yetmişti. Sinir krizinin eşiğine gelene kadar annenizin sarılmasına ne kadar ihtiyacınız olduğunu asla bilemezsiniz.

“Ah, tatlım! Seni gördüğüme çok sevindim!” Umut dolu gözlerle etrafına bakındı.

Aaliyah'yı aradığını fark ettiğimde göğsüm sıkıştı. “O burada değil, anne.”

“Ne? Ama onu kasabaya getireceğini sanıyordum...”

“O ölüyor,” dedim hızla. Kelimeler boğazımda düğümlenirken kendimi daha fazla tutamadım. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken fısıldadım. “O ölüyor, anne.”

Eve döndük ve ben sadece Aaliyah’yı düşünerek daha derin bir depresyona girdim. Tam bir pislik gibi davrandığım için kendimden nefret ediyordum. Onu kaybetmekten korktuğum için kendimden nefret ediyordum. Onu terk ettiğim için kendimden nefret ediyordum.

“Kalp yetmezliği mi? Ama o daha çok genç,” dedi annem kahve yaparken. “Bu çok üzücü.”

“Evet.” Tek söyleyebildiğim buydu.

O başka bir şey diyemeden ön kapı açıldı ve bir adam sanki buranın sahibiymiş gibi annemin evine girdi.

“Tatlım, ben geldim!” dedi şarkı söylercesine. Eve girdi ve beni görür görmez ellerini çırpı. “Aman Tanrım! Connor! Ver de elini sıkayım!” diyerek elimi aldığı gibi sertçe sıktı. Annemin sürekli bahsettiği Danny olmalıydı bu. *Harika*.

Belli ki odadaki havayı okuyamamıştı çünkü gülümsüyor ve mutlu görünüyordu. Üzerinde pembe ve sarı çiçekler olan bir Hawaii gömleği, neon yeşili bir pantolon ve başında da batik bir şapka vardı. Adam altmışlı yaşlarının ortasında olmasına rağmen çocuk gibi giyiniyordu.

Gerçekten mi, anne? Bu mu?

“Ben de memnun oldum, Dan.”

“İsmim Danny,” dedi. “Bugün eve getireceğini duyduğum şu özel kadın nerede?” diye sordu bana.

Niyetinin kötü olmadığını biliyordum ama bu soru yüzüme inen bir yumruk gibiydi.

Annem yanına gidip kollarını Danny’nin beline doladı. “Keşke daha iyi haberler verebilseydik ama Aaliyah’nın ciddi sağlık sorunları olduğu ortaya çıkmış. Gelemeyecekmiş.”

“İyileşecek mi?” diye sordu Danny.

“Hayır, iyileşmeyecek. Ölüyor ve ben onu kurtaramıyorum. Ondan ayrıldım çünkü orada oturup ölmesini izleyemedim.”

Annemin yüzü düştü. “Ondan ayrıldın mı? Siz çıkıyor muydunuz?”

“Evet, çıkıyorduk. Ve evet, ayrıldım. Şu anda evimden taşıyor. Bitti artık.”

“Hayır... Connor. Bunu yapamazsın... Yani... Bunun çok fazla olduğunu biliyorum ama onu terk edemezsin... Korktuğunu biliyorum ama...”

“Korkmuyorum, anne. Ödüm kopuyor. Fakat bunu tekrar yapamam. Orada oturup değer verdiğim birinin hayat savaşını kaybetmesini izleyemem. Bunu yeniden yaşayamam. Seninle iki kez bu duyguları hissettim. Senin savaşmanı izlemek zorunda kaldım ama bunu bir daha yapamam.”

Annemin gözleri doldu ve eliyle ağzını kapatırken boğulur gibi bir ses çıkardı. Onu ağlatmak istemiyordum ama dürüst davranıyordum. O travmayı tekrar yaşayamazdım. Geceleri geç saatlere kadar oturup Aaliyah'nın hâlâ nefes alıp almadığını merak ederek geçiremezdim. Sürekli diken üstünde oturup bugün veda etmek zorunda kalacağım gün mü diye düşünemezdim. Onun ölmesini izleyemezdim.

Danny öne çıkıp anneme hafifçe gülümsedi. Az öncekinden çok daha ciddiydi, enerjik kişiliği yatışmıştı. “Onunla bir dakika yalnız konuşabilir miyim, tatlım?”

Annem başıyla onaylayıp mutfaktan çıktı. Danny'yle konuşma fikri beni huzursuz etti. Bu adamı tanıımıyordum bile.

Masada yanıma oturup ağır bir iç çekti. “Hayat bazen çok boktan, değil mi?”

“Alınma, Dan. Ama ben...”

“Danny.”

“Doğru. Danny. Alınma ama bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Özellikle de bana neredeyse yabancı olan biriyle.”

“Anlıyorum ama nasıl hissettiğini biliyorum.”

“Hayır, bilmiyorsun.”

“Evet, biliyorum, Connor. Muhtemelen düşündüğünden daha fazla.”

“Hayır. Benim yaşadıklarımı yaşamamanın nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok. Sevdiğin birinin kanserle iki kez savaşmasını izlemenin ne kadar zor olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok. Bunun aklına neler yapabileceği hakkında en ufak bir fikrin yok. Sonra bu travmayı atlattığında, aynı korkuları ortaya çıkaracak birine âşık olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok. Hiçbir bok bilmiyorsun.”

Başparmağıyla burnunu kaşıyarak arkasına yaslandı. Sanki beni görmüyormuş gibi arkamdaki bir noktaya bakarken içinde bir damla mutluluk olmayan zoraki bir gülümseyle karşılık verdi. “Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmediğimi düşünebilirsin ama biliyorum, genç adam. Annenle tanışmadan önce evliydim. Adı Jules’tu ve olağanüstü bir kadındı. Kanser olup kâbus yaşadığı ilk seferinde de hayatını kaybettiği ikinci seferinde de onun yanımdaydım.”

Danny ellerini kucağına indirip parmaklarıyla oynarken kaşlarını çattı.

Başından geçenleri bana anlatırken kalbim şiddetle atmaya başladı ve kendimi tam bir ahmak gibi hissettim. Başından geçenlere dair en ufak bir fikrim olmadan konuşmuştum.

“Hiç kimse bu çirkin hastalığın kurbanlarından daha fazla acı çekemez, gerçi bu her hastalık için geçerli. Kimse onların yaşadığı acının nasıl bir şey olduğunu bilemez. Ama Tanrı’ya hastalığı değiştirmesi için dua ettiğimi hatırlıyorum. Onun acısını benim bedenime aktarması için. Bana onun acılarını vermesi ve onun yerine çekmem için.”

Sessiz kaldım ama dikkatle dinlemeye devam ettim.

Ben de o duayı çok fazla kez etmişim.

“Ama teşhis koyulduktan sonra en çok acı çeken kimdir? Onları sevenler. Ona üzüntümü hiç göstermedim çünkü omuzlarına daha fazla yük bindirmek istemedim. Benden on kat daha fazla üzülüp korktuğunu biliyordum. Zaten kelimelerle ifade edilemeyecek kadar acı çekiyordu. Benim de acı çektiğimi söyleseydim nasıl bir pislik olurdu? Bunun yerine arabamda ağladım. İşten önce. İşten sonra. Öğle tatilinde. Ne zaman yıkılma fırsatını bulsam yıkılırdım. Yıkılırdım çünkü sevdiğim kadın-bütün kalbimle değer verdiğim kadın- ellerimin arasından kayıp gidiyordu ve bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu.”

Derin bir nefes alarak ellerini birbirine kenetledi. “Lütfen bana inan, Aaliyah’yla ilgili korkularını biliyorum. Annenle tanıştığımda ve geçmişte kansere yakalandığını öğrendiğimde ben de senin gibi tereddüt ettim. Ya nüksederse diye düşündüm. Ya beni umduğumdan daha erken terk ederse? Ya hayatımın arabamın içinde başıma yıkıldığı kısma geri dönmek zorunda kalırsam? Keşkeler işin en kötü yanındır çünkü ne olup biteceğini gerçekten bilmenin hiçbir yolu yok.”

“Bu düşünceyi nasıl yendin?”

“Gülümsemesiyle, kalbiyle,” dedi sanki annemi sevmek en kolay şeymiş gibi zahmetsizce. “Annen gibi bir kadınla tanıştığında, sırf kaybetme korkusu duyuyorsun diye mutluluk şansını kaçırmazsın. Hayır, ayaklarını daha sağlam basarsın. Sevgisinin buna degeceğini bilerek ona daha sıkı tutunursun. Hayatımı bilinmeyen bekleyerek yaşayamayacağımı fark ettim ama gözü kapalı bir adım atmalıydım. Ayrıca...” derken derin bir nefes vererek gülümsedi. “Hangi şanslı piç kurusu benim gibi ömrü boyunca iki olağanüstü kadına âşık olabilir ki? Hayatı anlamlı kılan bir şey varsa, o da aşktır.”

Lanet olsun.

Bu adamdan gerçekten nefret etmek istiyordum.

“Aaliyah’yla işleri çoktan berbat ettim,” dedim durumun kasvetini ve karamsarlığını içimde hissederek. Kahretsin, onu özlemiştim. Onu o kadar çok özlemiştim ki, bununla nasıl başa çıkacağımı bile bilmiyordum. Kalbimin bunu yapabileceğini, geçen her günle beraber bir milyon parçaya ayrılabilceğini bilmiyordum. Onu kendimden uzaklaştırmak da benim hatamdı. Kendi mücadelelerim yüzünden. Korkularım yüzünden. Geçmişim yüzünden.

“Onu seviyor musun?” diye sordu Danny.

“Evet, onu seviyorum.” Bunu ilk kez itiraf ediyordum. Haftalardır göğsüme yük olan bu kelimelerin ağzımdan çıkmasına ilk kez izin vermiştim.

“Bu seni korkutuyor mu?”

“Hem de nasıl.”

“Güzel.” Başını yukarı aşağı salladı. “Bazen sevdiğin şeyleri bir daha kaybetmemek için onlardan korkman gerekir.”

“Çoktan gitti. Onu suçlayamam bile çünkü en zorlandığı anda onu kendimden uzaklaştırarak pisliğin teki gibi davrandım.”

“Sence o da seni seviyor mu?”

Yavaşça başımla onayladım. “Öyle olduğuna inanıyorum. Umarım öyledir.”

“O zaman bitmemiştir. İki insan birbirini sevince tüm engeller aşılr. Birbiriniz için savaşırsınız. Vazgeçmezsiniz. Şimdi ne olursa olsun, işler zorlaştığında artık kaçmayacağını ona kanıtlamanın bir yolunu bul. Görünüşe bakılırsa bu zavallı kız hayatı boyunca defalarca kez terk edilmiş. Yanında kalacağını ona kanıtla.”

Ertesi sabah uyandığımda kendimi bir önceki geceden daha bitkin hissediyordum. Belki yeni arkadaşım Danny’yle yarım

şişe viski içmek iyi bir fikir değildi ama en azından yalnız içmemiştim.

Annem, “Connor! Bir ziyaretçin var!” diyerek evin içinde bağırınca homurdandım.

Yataktan kalkıp oturma odasına giderken başım çatlayacak gibiydi. Kafamı kaldırıp tanıdık bir yüz görünce yüzümde küçük, buruk bir gülümseme belirdi.

“Selam, evlat,” dedi Jax kaşlarını çatarak. Ellerini yağ lekeli kot pantolonunun ceplerine soktu. “Kasabada olduğunu duydum.”

“Seni annem mi aradı?”

“Evet.” Boğazını temizledi. “Büyük bir sorun yaşadığını söyledi.”

“Evet.”

“Bildiğin gibi, duygularla falan başa çıkma konusunda pek iyi değilimdir... O yüzden eski usule dönsek ve bu sabah tesisat işinde bana katılsan nasıl olur?”

“Eski güzel günlerdeki gibi mi?”

“Evet. Hadi. Sana protein karışımı hazırladım.”

Yüzümü buruşturdum. “Birkaç *donut* alsak olmaz mı?”

“Asla. Çabuk giyin, olur mu? Geç kaldın.”

Acele edip hazırlanmaya başladım. Yaklaşık on beş dakika sonra Jax’ın yolcu koltuğuna oturdum ve bir anda on yedi yaşımıdayken onunla yaptığım günlük yolculuklara geri döndüm. Bazen sırf bugün hissettiklerimi hissetmemek için o zamanlara geri dönebilmeyi diliyordum.

“Kennedy ve Elizabeth nasıl?” diyerek ailesini sordum.

“İyiler, iyiler. Elizabeth bugünlerde jimnastikle ilgileniyor ve sana şunu söyleyeyim, bu hiç de ucuz bir hobi değil. Her ne kadar ergenlik öncesi şeytani bir çocuk olsa da ona hayır diyemiyorum. Kennedy yine hamile. Daha geçen hafta öğrendik. Henüz kimseye söylememem gerekiyor ama sen kimse değilsin. Sen sensin.”

“Ben, bütün dünyadaki en iyi arkadaşınıam.”

Gözlerini devirdi. Sırıttım.

Bazı şeyler hiç değişmiyordu.

İhtiyar Mike’ın evine gittik, resmen iğrenç bir yerdi. Mike en az on üç kedisi olan bir istifçiydi. Kasabadaki herkes Mike’ın evine girmenin cehenneme girmekten farksız olduğunu bilirdi. Ne zaman kasaba festivalleri için turta yapsa insanlar bir dilim alırken yüzüne gülümser, sonra da çöpe atarlardı.

Mike’ın tuvaletini tamir ediyorduk, sanki yıllardır tıkalıymış gibi görünüyordu. Suyun rengi ve kokusu neredeyse öğürmememe neden oluyordu.

Gömleğimi burnumun üzerine çekerek, “Bu işi hiç özlemiyorum,” diye itiraf ettim. Jax hiç etkilenmemiş görünüyordu.

“Çoğunlukla peyzaj işine odaklanıyorum ama arada bir tesisat işi de alıyorum. Beni köklerime bağlı tutuyor,” dedi. “Gördüğün gibi Mike’ın boruları eski ve içlerinde çok uzun süre pislik biriktirmiş. Hasarla hemen yüzleşmemiş, onu görmezden gelmiş. Bir gün taşana kadar yıllardır içinde toplanan pisliği asla kabul etmemiş.”

Jax boruyu açmak için uğraşırken bir yandan da konuşmaya devam ediyordu. “Ama uzun zamandır orada duran pisliği temizlemeye başlamak için hiçbir zaman geç değildir. Göz ardı ettiği, yokmuş gibi davranmaya çalıştığı pislikler...” Drenaj burgusuyla bir noktaya vurdu ve sifon otomatik olarak çekilerek tuvaletin temizlendiğinin sinyalinin verdi. “...zamanla, affetmeyle ve özenle düzeltilebilir.”

Gözlerimi kısıtım. “Bana bok benzetmesi mi yapmaya çalışıyorsun, Jax?”

“Ben küçük kasaba insanıyım. Benzetmenin ne olduğunu bile bilmem,” diye şaka yaptı.

“Hayır. Ruhumun pislikle dolu olduğunu ve annemden kaynaklanan duygusal travmamla ilgilenmem gerektiğini söylü-

yorsun, böylece içim temizlenir ve Aaliyah'nın yanında olabilirim.”

Bir bez parçası alıp ellerini silmeye başladı. “Söylediklerimden bunu mu anladın?”

“Evet. Bok gibi olduğumu söyledin.”

“Çünkü bok gibisin.” Omuz silkti. “Kennedy benim en iyi arkadaşım. Yaşayacak sadece bugünümüz kaldığını öğrenseydim, zamanımı son saniyeye kadar onunla geçirmek için elimden gelen her şeyi yapardım. O yüzden dediğimi yap, Con. Bokunu temizle.”

“Bu şehirdeki tüm orta yaşlı erkekler büyük bilge sözler mi söylüyor?”

Ayağa kalkıp sırtımı sıvazladı. “Bana bir daha orta yaşlı dersin dişlerini kırarım.”

“Nasıl istersen, ihtiyar.” Bir anlığına duraksadım. “Şu anda bana boklu elinle mi dokunuyorsun?”

“Evet, dokunuyorum.”

“İşte tam da bu yüzden bu işi özlemiyorum ama seni özleyorum.”

“Klişeleşme, evlat.”

“Ben de seni seviyorum, Jax.”

Tam o sırada telefonum Damian'dan gelen bir mesajla çaldı. Okuduğum anda düşüp bayılacak gibi oldum.

Yüzümdeki panik ifadesini fark eden Jax, “Ne oldu?” diye sordu.

“Aaliyah. New York’a dönmem gerek.”

40

AALIYAH

Yorgunluk, son zamanlarda hissettiklerim için yeterli bir kelime değildi. Her sabah bir önceki günden daha kötü hissediyordum. Tek istediğim yatakta kalıp derin bir uyku çekmekti ama hâlâ yapmam gereken bir işim vardı. Geçen her gün daha da imkânsız görünse bile normal yaşamıma tutunmak için elimden geleni yapıyordum.

Maiv'in onayını almak için yazımı teslim ettikten hemen sonra Connor geldi. Binaya girdiğinde Greta bana mesaj atmıştı. Ofisime geldiğinde gerginlikten bayılacakmışım gibi hissettim.

Kentucky'ye gitmesinden günler sonra ilk kez sesini duydum. “Merhaba.” Bunun hikâyemizin sonu olduğunu düşünmüştüm. Hikâyemizin sonu olmalıydı. Ona daha fazla bağlanamazdım. Bu bizim için sağlıklı değildi. Doğru değildi.

“Burada olmamalısın,” dedim gerçek duygularımı saklamaya çalışarak. Onun burada bulunmasının bende nasıl daha fazla yaklaşma isteği uyandırdığını görmesine izin veremezdim. Onu ne kadar özlediğimi, bana dönmesini ne kadar istediğimi, onunla ilgili her şeyi hâlâ nasıl arzuladığımı gösteremezdim.

“Seni incittim.” İç çekti. “Özür dilerim, Aaliyah. Panikleyip kendimi geri çektim.”

“Artık bir önemi yok.”

Bana bakarken kaşlarını çatı. Soğuk davrandığım için muhtemelen şaşırılmıştı ama elimde değildi. Güçlü kalabilmek adına soğuk olmalıyım.

“Bana bir şans daha ver, Kırmızı. Lütfen.”

Ağlamak istiyordum ama ağlamadım.

“Çok geç kaldın.”

“Seni seviyorum,” dedi, sesi acıyla titriyordu.

Ona bakarken duygularımın gözlerimden yansıdığına eminim. Sonra dudaklarımı aralayıp, “Ben de seni sevdim,” diye fısıldadım.

“Sevdin mi?”

“Evet. Sevdim.”

Geçmiş zaman. Bu bir yalandı ama böyle söylemek zorundaydım.

“Aaliyah...”

“Lütfen git,” dedim sertçe.

“Ama ben... seni kırdım,” diye fısıldadı tekrar, sesi yaşananların farkındalığıyla acı içindeydi.

Başımınla onayladım. “Evet.”

“Tekrar denememe izin ver.”

“Hayır.”

“Neden?”

“Çünkü ilk seferinde bana zarar verdin. Şimdi geri gelmene izin verirsem, aynısının yaşandığı ikinci sefer kendime zarar vermiş olurum.”

“Aaliyah...”

“Buna zamanım yok, Connor. Artık *kaybedecek* zamanım yok. Bu ilişkide git gel yaşamaya devam edemem.”

Hafifçe başıyla onayladıktan sonra konuşmak için dudaklarını araladı. Ama bunu yapmasına izin veremezdim. Bana bir kelime daha söylemesine izin veremezdim çünkü sesi kalbimin

teklemesine neden oluyordu. Sesi ona sarılma ve affetme isteği uyandırıyor. Sesi beni zayıf düşürüyordu.

Artık zayıf düşemezdim.

Yine de sesi...

Benimle konuşma şekli...

Onunla biraz daha... sadece biraz daha fazla... zaman geçirmeyi istedim.

“Bana kızgın olduğunu biliyorum ve kahrolasınca aptalın teki olduğumu da biliyorum ama sana bir şey söylemem gerek, Aaliyah. Gerçekten önemli bir şey,” diye ısrar etti.

“Lütfen gider misin?” diye sordum. Gitmesini istemediğim halde buna ihtiyaç duyuyordum.

“Gideceğim ama şunu bilmeni istiyorum...”

“Connor, ciddiym. Lütfen...”

Bir anda, “O senin annen,” dediğinde bu sözler karşısında vücudum tamamen hareketsizleşti.

“Affedersin, ne dedin?” Bana doğru bir adım atınca geriye doğru yürüyüp elimi kaldırdım. “Dur, ne demek istiyorsun? Kim benim annem?”

“Marie. O senin annen. Ben, ah...” Boğazını temizleyip ensesini ovuşturdu. “Ofisime gelip deli gibi davrandıktan sonra Damian’a onu biraz araştırmasını söyledim. Tüm bunları senin Jason’dan başkasıyla birlikte olman için çekmediğini söyleyip duruyordu. Dürüst olmak gerekirse, Damian bana kanıt getirene kadar mantıksız, çılgınca ve hiçbir anlam ifade etmeyen bir fikirdi.”

“Kanıt mı?” diye ofladım inanmazlıkla başımı iki yana sallarken. Bunu neden yapıyordu? Neden bunları söylüyordu? Marie’nin annem olmasına imkân yoktu. Annem olsaydı bilirdim. Onun kızı olsaydım bilirdim.

Mümkün değil...

Düşünceler zihnime üşüştüğçe başımın dönmeye başladığı-

nı hissettim, Marie'yle geçirdiğimiz her anı hatırlamaya çalışıyordum. Onunla baristalık yaparken tanışmıştım, bana karşı her zaman çok nazikti. Beni Jason'la tanıştırmıştı ve bana hep benim gibi bir kızı olmasını istediğini söylemişti. Ona ne zaman iyi bir anne olduğunu söylesem ağlardı.

Hayır.

Bunun doğru olmasına imkân yoktu.

“Gitmeni istiyorum,” dedim güçlkle. Zihinsel bir çöküşün eşiğindeymişim gibi hissediyordum. Tüm bunlar benim için başa çıkılamayacak kadar fazlaydı. Zaten sorunlar içinde yüzüyordum ve bu yığına bu kadar büyük bir şey ekleyecek zihinsel gücüm yoktu.

“Aaliyah...”

Baş dönmemi geçirmek için gözlerimi kapatarak, “Lütfen,” diye yalvardım. Onları yeniden açtığımda Connor mavi gözlerini bana dikmişti. “Lütfen git, Connor.”

Sertçe yutkunup yavaşça başını yukarı aşağı salladı. “Özür dilerim. Her şey için. Bunun çok fazla olduğunu biliyorum ama bilmen gerektiğini düşündüm. Seni seviyorum, Aaliyah. Her zaman seveceğim ve umarım bunu gerçekten biliyorsundur.” Bakışlarımız kısa bir süreliğine kilitlendikten sonra ellerini pantolonunun ceplerine soktu. “Senden asla vazgeçmeyeceğim. Bizden de. Senin için mücadele etmeye devam edeceğim. *Seni seviyorum.*” Bunları söyledikten sonra arkasına dönüp uzaklaştı.

Aklım devreye girmeseydi kalbim kalması için ona yalvarırdı. Ondan nefret ettiğim için gitmesine izin vermemiştim. Onu sevdiğim için gitmesine izin vermiştim. Üzgün olduğunu biliyordum ve izin verirsem kalacağını da biliyordum. Ama onun için bunu istemiyordum. Hayatım sona ererken onun acı çekmesini istemiyordum.

Geçmişte yaşadığı travmaları biliyordum ve ona daha fazla-

sını yaşatamazdım. Bu nedenle gitmeme izin vermesi için ona yalan söylemiştim. Connor çekip giderken benden bir parçayı da yanında götürdüğünün farkında bile değildi.

Koltuğuma gömülüp duygularımı bastırmaya çalıştım. Aklim Marie'ye geri döndü. Onu düşündükçe nefes almak gitgide zorlaşıyordu. Ben daha olanları sindiremeden Maiv yüzünde sert bir ifadeyle kapımda belirdi. Bu şaşırtıcı değildi, Maiv her zaman sert bakardı.

"Yazını okudum, Aaliyah" dedi kaşlarını çatarak.

"Öyle mi? Değiştirmemi istediğin bir şey varsa..."

"Terfin için tebrikler. Harika bir kıdemli editör olacaksın."

Kalbim şu anda ne yapacağını bilemiyordu: Connor'ı kaybettiği için çok kırılmıştı ama kendime duyduğum gururla kabarmıştı da. O yazıyı çok iyi bir şekilde kaleme aldığımı biliyordum çünkü kırık kalbimin tüm parçalarından gelen duygularla yazmıştım. Kelimeleri sayfalara akıtmıştım. Connor'ı bildiğim tek şekilde, en parlak ışıklar altında öne çıkarmıştım.

Onun gibi özel biri hakkında yazmak kolaydı.

"Başlığını 'Modern Zaman Beyefendisi' koymayı düşünüyorum. Bu, derginin şimdiye kadar yayımladığı en iyi yazılardan biri. Sıkı çalışmanla gurur duymalısın. İleride de bu seviyeyi sürdürmeni bekliyorum."

"Söz veriyorum," dedim ona. Ofisimden çıktıktan sonra oturup başlığı düşündüm. "Modern Zaman Beyefendisi" ona uygun bir başlıktı. Connor Roe'yu mükemmel tanımlıyordu.

İşten çıktıktan sonra hemen bir taksiye atlayıp Marie ve Walter'ın evine doğru yola çıktım. Marie'nin gözlerinin içine bakıp kalbimi sıkıştıran soruyu ona sorana kadar başka bir şey yapamayacağımı biliyordum.

Oraya vardığımda evde değildi, ben de ön verandada oturup beklemeye başladım.

Gün geceye dönerken saatler geçti ve ben beklemeye devam

ettim. Arabası yanaştığında araçtan indi ve beni orada otururken görünce afalladı. Gözlerinde telaşlı bir bakışla bana doğru koştu. “Aaliyah, tatlım. İyi misin?” diye sordu. Muhtemelen solgun tenimi ve yorgun gözlerimi fark etmişti.

Basamaktan kalktım ve bütün vücudum titremeye başlarken gözlerinin içine baktım. “Sen annem misin?”

Bir anlık tereddüt ve bakışlarına dolan suçluluk, bana söyleyebileceği herhangi bir kelimedenden daha fazlasını anlattı.

Aman Tanrım. Sanırım kusacaktım.

Ellerimi başımın üzerine götürürken, “Ciddi olamazsın!” diye haykırdım çatlayan sesimle. Panik atağın eşiğine gelmiştim ve kalbim göğsümde inanılmaz bir hızla çarpıyordu.

Bana doğru birkaç adım attığı sırada Marie’nin gözleri yaşardı. “Tatlım...”

“Yapma,” diye lafını kestim bir elimi kaldırarak. “Bana tatlım deme.”

“Nasıl öğrendin bilmiyorum ama...” Sertçe yutkundum, elleri titriyordu. Avuçlarını dua eder gibi birleştirip dudaklarına koydu. Ardından başını iki yana salladı. “Öğrenmemen gerekiyordu. Asla öğrenmemen için her şeyi ayarlamıştım. Biz her şeye rağmen bir aile olacaktık. Jason’la evlendiğinde her zaman ailemin bir parçası olacaktın. Bunun kulağa çılgınca ve tuhaf geldiğini biliyorum ama seni yeniden hayatıma geçmişteki suçluluk ve travmalardan bağımsız şekilde almanın...”

“Beni terk ettin. Beni doğduğumda terk ettin.”

Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ama kendime aynı izni vermedim. “O kadar basit değil.”

“O zaman basit bir şekilde anlatma. Sadece bana gerçeği söyle.”

“Ben de senin gibi büyüdüm... Genç ve yalnızdım. Walter’la tanıştığımda, ilk kez önemli olduğumu hissettim. Birileri benim gibi biriyle olmak istiyordu. İlk başta büyüleyiciydi.

Sonra Walter gecelere kadar çalışmaya başladı. Başarıyı takıntı haline getirdi ve basamakları tırmanmak için herkesi kullanmaya başladı. Bir ilişkisi olduğunu öğrendiğimde bütün dünyam başıma yıkıldı ve kendimi ihanete uğramış hissettim. Ondan da kendimden de tiksindim. Bu yüzden daha iyi bir eş olmam gerektiğini düşündüm. Onun için daha iyi bir kadın olmalıydım. Hamile kalmaya çalıştım ama başaramadım. Beni aldatmaya devam etti, ben de gidip başka bir adamla birlikte oldum. O aldattıysa ben de aldatmalıyım diye düşündüm.”

Devam etmesini bekledim. Hayatım boyunca aradığım bulmacanın tüm parçalarına ihtiyacım vardı. Canım ne kadar yansa da...

“Barda bir adamla tanıştım. Adı Cole Simms’ti. Tanıdığım herkesten daha güler yüzlü ve komikti. Caz sanatçısıydı ve her cumartesi gecesi Queens’teki *Ralph’s*’ta sahne alırdı. Haftalarca onu dinlemeye gittim. Onunla birlikte oldum ve sana hamile kaldım. Walter’a her şeyi anlattım. Bebeği doğar doğmaz vermezsem beni asla kabul etmeyeceğini söyledi. Hiçbir maddi destek sağlamadan beni bırakacağını ve hayatımı mahvedeceğini söyledi. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum fakat hiçbir şeyim yoktu. Hiçbir şeyi olmayan zavallı bir kızdım ve hamile kalmayı beklemiyordum. Tek istediğim Walter’a onun bana hissettirdiklerinin birazını hissettirmektir.”

“Sana sadakatsizlik eden bir adamla kalmak için benden vazgeçtin.”

“Bunu açıklamak o kadar zor ki...” dedi ama bunun yalan olduğunu biliyordum.

“Hayır, değil. Benden vazgeçtin, beni terk ettin, sonra da küçük bir çocuğu evlat edip ona oğlum dedin.”

Başını öne eğdi. “Kulağa nasıl geldiğini biliyorum...”

“Kulağa şeytanmışsın gibi geliyor,” diye kabul ettim nefesimin daraldığını hissederek.

Nefes alamıyorum...

“Sanırım bu, Walter’ın bana verdiği bir cezaydı. Ben seni doğurup bıraktıktan sonra aslında ne kadar çok çocuk istediğinden bahsetmeye başladı. Bir oğlan çocuğu. Oğlu olursa benimle terapiye başlayacağını söyledi. Böylece Jason’ı evlat edindik... Beş yaşındaydı çünkü Walter bezlerle ve o ilk yıllarla uğraşmak istemiyordu.”

“Yani benim yerime Jason’ı seçtiniz.”

“Anlaman gerek...”

Göğsümde bir ağrı hissederek, “Anlayacak bi-bir ş-şey yok,” dedim nefes nefese.

Geriye doğru bir adım atınca Marie bana doğru ilerledi.

“Aaliyah, oturmalısın. Gerçekten solgun görünüyorsun.”

Kendimi bayılacakmış gibi hissederken, “Ba-babama ne ol-oldu?” diye sordum.

İsim: Senkop.

Tanım: Kan basıncındaki düşüşün neden olduğu geçici bilinç kaybı.

Bayılma için kullanılan tıbbi terim olarak da biliniyordu.

Görüşüm gidip gelirken bayılacağımı hissettim.

“Aaliyah, lütfen,” diye ısrar etti.

“Anlat bana.”

Gözlerinden daha fazla yaş akmaya devam ederken yüzünü buruşturdu. “Birkaç yıl önce Walter’la zor bir dönemden geçerken Cole’un hâlâ caz müziği çalıp çalmadığına bakmak için geri döndüm. Vefat ettiğini öğrendim.”

“Nasıl?”

Sertçe yutkundu. “Kalp krizi geçirmiş. Aileden gelen genetik bir hastalığı varmış ve...” Başını iki yana doğru sallayarak elini ağzına götürdü. “Çok üzgünüm, Aaliyah. Çok üzgünüm. Onun durumunu öğrendikten sonra seni aramaya başladım. Ne-

rede çalıştığını öğrendim ve seninle tanıştıktan sonra hayatıma sensiz devam edemeyeceğimi anladım.”

Aklıma bir sürü düşünce üşüştü. Çok fazla his, çok fazla duygu, çok fazla acı...

Acı.

Acı içindeydim.

Dengemi kaybettim ve Marie’nin verandasının basamağına düşecekken kendimi yakaladım. Yere oturdum ve elimi göğsüme koyarak zorla nefes almaya çalıştım.

“Marie?”

“Efendim?”

“911’i ara.”

AALIYAH

Marie'nin evinde tansiyonum hızla düştü. Hastaneye kaldırıldım ve bana oksijen verildi. Her nefes yorucu geliyordu. Durumumu öğrenen Dr. Erickson beni kontrol etmek için hastaneye geldi. Yüzündeki solgunluk durumumun ne kadar vahim bir hal aldığını gösteriyordu. Zaten bildiğim, bitkin kalbimin uzun zamandır bana söylediği şeyi söylemesine ihtiyacım yoktu.

Ölüyordum.

Marie beni ziyaret etmeye çalıştı ama onu görmeyi reddettim. Hayatımın sona erdiğini kabullenmeye çalışırken onunla yüzleşmeye hazır değildim.

Hastaneden çıkamayacağımı kesinlikle biliyordum. Bu durumdayken olmazdı. Bir gün boyunca gözetim altında kaldım. Doktorlar ve hemşireler odaya girip çıktıkça oda daha da soğuk geliyordu. Bana iğneler yaparak durumumu kontrol ettiler.

Sürekli yorgun hissediyordum.

Tek istediğim uyumaktı.

Tek istediğim gözlerimi kapatıp acımı dindirmektir.

Sürpriz bir şekilde, hastanede kaldığımın ikinci gününde bir ziyaretçim geldi. Kapımda görmeyi hiç beklemediğim biriydi.

“Damian. Burada ne işin var?” diye sordum. Her zaman ol-

duğu gibi mutsuz ve kasvetli görünüyordu. “Burada olduğumu nereden biliyorsun?”

“Bir şeyleri öğrenmekte oldukça iyiyimdir. İçeri girebilir miyim?”

“Elbette ama... neden burada olduğun konusunda kafam karıştı.” Damian’la pek yakın olmadığımız bir sır değildi. Sadece birkaç kez karşılaşmıştık.

“Connor adına buradayım,” dedi açıkça.

“Anlamıyorum.”

“Seni seviyor. Muhtemelen seni incittiği için onu burada istemiyorsun. Ancak ben buradayım çünkü o seni seviyor ve yalnız kalmanı istemedi, o yüzden burada oturacağım.”

“Bu çı-çılğınlık,” dedim nefes nefese, çok yorulmuştum. Bitkindim.

“Evet, aşkın durumları biraz çılğınlaştırabileceğini duymuştum.” Çenesindeki kirli sakalı kaşıdı. “Ona bir şans daha vermelisin.”

“Damian...”

“Dinle, buraya seni strese sokmaya falan gelmedim. Belli ki ciddi sıkıntılar yaşıyorsun. Ama bunu söylemem gerekiyor. Anlıyorum. Ben de koruyucu ailede büyüdüm. İnsanlara karşı güvensizlik duyuyorum ve bu beni hüsrana uğratıyor. Dile bile getiremeyeceğim terk edilme korkuları yaşıyorum ama Connor kötü adam değil, Aaliyah. Bu boktan dünyanın geri kalanı kötü.”

“Bilmiyorum...”

“Anlıyorum. Kırgınsın. Kırgın ol ama ona bir şans daha ver.”

“Bu o kadar kolay değil, Damian.”

“Bu kadar kolay olmak zorunda. Çünkü bu benim için kişisel bir mesele.”

“Nasıl yani?”

DOĞU IŞIKLARI

Ellerini birbirine kenetleyip öne doğru eğildi. “Beni sen kurtardın.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Ne?”

“Sen benim hayatımı kurtardın. Neredeyse üç yıl önce en dip noktadaydım. Hayatıma son vermeyi düşünüyordum. Kendimi kaybolmuş ve yalnız hissediyordum. Beni umursayan kimse yoktu ve ben de kendimi umursamıyordum, o yüzden ne anlamı var ki diye düşünüyordum. Sonra birdenbire kötü şaka-lar yapan bu şapşal adam hayatıma girdi ve ona açılmam için beni zorlamaya devam etti. Asla pes etmedi. Neşeli ve samimi kişiliğiyle hayatıma girmek için beni zorlamaya devam etti. Onca uğraştan sonra, bunun onun için neden bu kadar önemli olduğunu sordum. Bana Kırmızı Başlıklı Kız’la tanıştığını ve o kızın hayatını değiştirip güzelleştirdiğini söyledi.

“Aynı şeyi o da bir başkası için yapabilmek istiyordu. Sen olmasaydın... Connor’ın hayatını değiştirmeseydin, o da benimkini değiştiremezdi. Sen olmasaydın bugün hayatta olmazdım, Aaliyah. Hayatımın yaşamaya değer olduğuna inanan birini hayatıma soktun. Dünyanın geri kalanı beni görmezden gelirken o bana biri olma şansı verdi. Bu yüzden bunun benim için kişisel olduğunu söylüyorum.”

Sözleri ruhumun derinliklerine işledi. Benimle paylaştığı şeye inanmakta güçlük çekiyordum ama bir yandan da inanabiliyordum çünkü Connor böyle biriydi; insanlara yardım ederdi. Yine de onu tekrar hayatıma almaktan korkuyordum.

“Hiç âşık oldun mu, Damian?”

“Hayır,” dedi hemen. “Ama bir gün âşık olursam ondan asla kaçmam. Bizim gibi insanların mutlu başlangıçları olmaz ama bu, mutlu sonlarımız olmayacağı anlamına gelmez.”

Damian’ın benimle konuşmaya gelmesinin büyük bir olay olduğunu biliyordum çünkü o pek fazla kişiyle konuşmazdı.

Ne zaman karşılaşsak işine bakar ve kendi kafasında yaşamaya geri dönmekten önce birkaç kez gülümseyecek gibi olurdu.

“Aaliyah,” dedi Damian bana biraz daha yaklaşarak. “Yapma bunu.”

Her zaman çok sert, soğuk ve mesafeli görünmesine rağmen şu anda gözleri şefkat doluydu. İlgi doluydu. O anda her zerresinden çok uzun zamandır tanık olmadığım bir sıcaklık akıyordu.

“Ne yapmayayım?”

“Sırf bir gün senden kaçacağından korktuğun için iyi bir şeyden önce sen kaçma. Connor kaçacak biri değil. Evet, hata yapıp tereddüt etti ama siktir, o da insan. Bütün çocukluğunu annesinin öleceğini düşünerek geçirmiş. Sonra senin hasta olduğunu öğrendiğinde, yıllarca yakasını bırakmayan o eski düşüncelere kapıldı. Korkuyor, Aaliyah. Seni kaybetmekten çok korkuyor ama kaçmayacaktı. Sadece biraz bocaladı.”

“Onun için ne kadar zor olduğunu biliyorum, Damian. Gerçekten. Anlıyorum. Bu yüzden ona bunu yapamam.”

Bana şaşkın şaşkın baktı. “Ne?”

“Ben ölüyorum, Damian. Fazla zamanım kalmadığını biliyorum ve ona bunu yaşatmak istemiyorum. Benim acı çekmemi izlemek zorunda kalmasını istemiyorum çünkü bu onun kalbini kıracak.”

“Sen burada durmuş onun kalbinin kırılmasından endişe ederken, senin kalbin kelimenin tam anlamıyla çöküyor. Eğer bu âşk değilse ne bilmiyorum. Burada yanında olmalı.”

“Bunu ona yapamam... Üzgünüm, Damian. Beni ölürken izlemesine izin veremem.”

Damian burun kemerini sıktığı sırada kaşlarını çattı. Ardından bir sandalyeye oturdu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Oturuyorum.”

“Neden?”

“Yalnız olmaman için.”

“Dami...”

“Anlıyorum. İncinmesini istemiyorsun. Bu çok asilce. Bana sorarsan aptalca ama asilce. Ama bu yalnız olmayı hak ettiğin anlamına gelmez. Ölüyorsan, ölüyorsundur. Bu boktan, korkutucu ve berbat bir durum çünkü ölmeyi senden daha çok hak eden milyonlarca insan sayabilirim. Dünya berbat bir yer ve iyi insanları berbat ediyor. Sana da böyle yaptığı için üzgünüm, Aaliyah. Ama bunu tek başına yaşamayacaksın. Tamam mı? Burada oturacağım ve...” derken elini arka cebine atıp bir çizgi roman çıkardı. “...sana çizgi roman okuyacağım çünkü Connor olsa böyle yapardı.”

“Damian. Burada kalmak zorunda değilsin. Ben iyiyim.”

“Hayır, değilsin ve bu sorun değil. İyi olmana ihtiyacım yok. Sadece şu anda sana kitap okumama izin vermeni istiyorum, böylece yalnız olmazsın.”

“Bak...”

“Aaliyah,” dedi sakın ve kararlı ses tonuyla. “Sadece dinle.”

İç çekip dediğini yaptım.

O okumaya başlayamadan içeri tanıdık bir yüz girdi.

Marie şaşkın ve endişe dolu görünüyordu.

“Aman Tanrım, Aaliyah. İyi misin?” diye fısıldadı.

“Burada ne işin var?” Odama adımını attığı anda midemin bulandığını hissederek biraz doğruldum.

“Ambulans seni getirdikten sonra eşyalarımı toplamam gerekti ve seni görmeme izin vermeleri için çok uğraştım. Ben senin belirlediğin refakatçi olduğum için...”

Damian ona öfkeli bir bakış fırlatarak, “Çok yüzszüsünüz, hanımefendi,” diye tersledi.

“Senin burada ne işin var? Bu olayın seninle hiçbir ilgisi yok,” diye cevap verdi Marie.

“Hayır, asıl seninle hiçbir ilgisi yok,” dedim.

Marie’nin kahverengi gözleri benimkilerle kilitlendi. Gözlerinde derin bir hüznün vardı ve bana kendiminkileri hatırlattıkları için onlardan nefret ettim.

Bunu daha önce nasıl görememiştim?

“Aaliyah. Bana kızgın olduğunu biliyorum ama bunlar nakil koordinatörünün bizimle paylaştığı kurallar. Sonrasında sana bakan biri olmalı. Uygun bir nakil bulunduğu takdirde, ben olmazsam operasyona alınamazsın. Bana ihtiyacın var.”

“Sa-sana,” dedim derin nefesler alarak. “İhtiyacım yok.”

“Evet, tatlım, var,” diye karşı çıktı.

“Ona tatlım demeseniz nasıl olur? Çok küçümseyici,” dedi Damian koruyucu bir *pitbull* gibi.

“Sen kendi işine baksan nasıl olur?” dedi Marie alaycı bir tavırla.

“Ağabeyim bu kadına âşık, o yüzden beni ilgilendiriyor,” dedi sesi hiç titremeden. “Belli ki ne sizi burada istiyor ne de refakatçisi olmanızı. O yüzden gidebilirsiniz.”

“Başka kimsesi yok,” dedi Marie.

“Bu doğru değil. Ben varım. Eğer isterse tabii.” Damian sözlerini onaylamam için bana baktı. Altdudağımı ısıırıp başımı yukarı aşağı salladım. Tekrar Marie’ye baktı. “Gördünüz mü? Size ihtiyacımız yok.”

Bu noktada Marie, Damian’a kilitlenirken öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. “Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum, genç adam. Ama son iki yıldır geçirdiği tüm sağlık sorunları boyunca onun yanında oldum. Son iki yıldır gece gündüz, bana ne zaman ihtiyacı olsa onunla ilgilendim. Hep yanıdaydım. Her hastane ziyaretine gittim ve ne zaman ihtiyacı olsa ağlayabileceği bir omuz oldum. Bunu iki yıl boyunca yaptım, bu sorumluluğa ne kadar emek verdiğimi tahmin bile edemezsin.”

“Yirmi dört,” diye yanıtladı Damian duygusuz bir ses tonuyla.

Marie bir kaşını kaldırdı. “Ne?”

“Yirmi dört yıl boyunca yanında olmalıydınız, iki değil.”

Bu sözler Marie’nin yüzüne bir tokat gibi çarptı. Sarsılmış halde biraz geriye doğru sendeledi. Damian’ın sözlerinin etkisini ben de hissettim ama sessiz kaldım.

Söyleyecek neyim vardı ki?

“Dinleyin, hanımefendi. Buraya hayatınızın nasıl da istediğiniz gibi gitmediğine dair acıklı hikâyenizi dinlemeye gelmedim. Ben Aaliyah ve Connor için buradayım. Onun hayatına stres katmayı bırakmaya ne dersiniz? Onu gerçekten umursuyorsanız, benimle gelip refakatçilik görevinizi bana devredersiniz. Sonra da onu rahat bırakırsınız,” dedi Damian.

Marie gözlerinde yaşlarla bana baktı. “İstediğin bu mu, Aaliyah?”

Başımınla onayladım. “E-evet.”

Marie tam bir yenilgiyle çantasını omzuna takıp Damian’a döndü. “Doldurulması gereken evraklar olacak.”

“Bir imzam kaldı.”

Marie kaşlarını çatınca Damian yüzünü buruşturdu.

Ardından halledilmesi gereken işleri yapmak üzere ayrıldılar.

Yirmi beş gün.

Damian yirmi beş gün boyunca bana çizgi roman okumak ve yalnız kalmadığımdan emin olmak için geldi. Refakatçinin ne demek olduğunu araştırıp öğrenmiş ve bütün bu süreç boyunca yanımda olmak için ayarlamalar yapmıştı. Bazen ona Connor’ın nasıl olduğunu sormak istiyordum ama bunu soracak cesareti kendimde bulamıyordum. Onu, sormama izin vermeyecek kadar çok özlüyordum.

42

CONNOR

Yirmi beş gün.

Damian bana Aaliyah'nın hastaneye yatırıldığını haber verdiğinden beri lobide oturuyordum. Beni görmek istemiyordu, bu yüzden Damian her gün gelip yanında oturuyordu. Odasının hemen dışında beklediğime dair hiçbir fikri yoktu fakat o bil-mese bile yakınında olmam gerekiyordu. Başka bir yerde olmayı hayal bile edemezdim.

Tek istediğim onun iyi olmasıydı. İyileşmesine, bana sağlıklı dönmesine ihtiyacım vardı.

Her gece Damian gelip beni Aaliyah'nın durumu hakkında bilgilendiriyordu. Ben de Aaliyah'ya okuması için ona yeni çizgi romanlar veriyordum. Bana onun nasıl bir savaşçı olduğunu ve zorlandığı açık olsa da moralini yüksek tutmaya çalıştığını anlatıyordu.

Beni özlediğini de söylemişti. Aaliyah benim hakkımda konuşmasa da Damian bunu anlayabiliyordu.

Bunu doğru olduğu için değil, duymaya ihtiyacım olduğunu bildiği için söylediğini düşünüyordum. Ama lanet olsun ki doğru olmasını umuyordum.

DOĞU IŞIKLARI

Bir gece Aaliyah'tan haber beklerken Maiv Khang'dan bir e-posta aldım.

Kime: ConnorXRoe@roeenterprises.com

Kimden: maivkhang@passion.com

Konu: Makale Onayı

Merhaba, Connor. Umarım iyisindir. Aaliyah Winters'ın senin hakkında yazdığı yazı ekte. Eylül sayısı için hazırlıklarımız sürerken makaleyi gözden geçirip onaylaman için gönderiyorum. Zaman ayırıp röportaj verdiğin için teşekkür ederim. *Passion* olarak bütün bu süreç boyunca gösterdiğin nezaket ve samimiyeti takdir ediyoruz.

Düşüncelerini ve endişelerini benimle paylaşabilirsin ancak makaleyi kendim de okumuş biri olarak herhangi bir şeyden şikâyet edeceğini düşünmüyorum.

-Maiv

Not: Fotoğraf çekiminden bazı kareleri ekledim. Aaliyah'nın sana baktığı fotoğraf favorim. Bana ve Aaliyah'ya, bazı erkeklerin buna değeceğini kanıtladığın için teşekkür ederim.

E-postanın ekindeki fotoğrafları açtım. Aaliyah'yla kendimi kol kola, birlikte eğlenip gülerken görünce çok duygulandım. Bu görüntüler zamanda donup kalmıştı ve sadece bunlar gibi daha fazla an yaratmak istiyordum. Onunla daha fazla zaman geçirmeye ihtiyacım vardı. Birlikte daha fazla zaman geçirmeye ihtiyacım vardı.

Fotoğraflara çok uzun süre baktıktan sonra yazıyı açtım ve kendimi Aaliyah'nın benim için yazdığı kelimelerin derinliklerine bıraktım.

Modern Zaman Beyefendisi:

Connor Roe ile Geçirdiğim Haftalar

Yazan: Aaliyah Winters

Kahvesinden bir yudum alan Connor gülümsüyor.

Bu röportajı yapmayı kabul ettikten sonraki üçüncü buluşmamız ve her hareketi ne kadar güçlü olduğunu ancak bunun farkında olmadığını anlatıyor. Bu da onu daha da çekici kılıyor. Koltuğunda arkasına yaslandıktan sonra sağ bacağını sol dizinin üzerine yerleştiriyor. Rahat olduğu geniş omuzlarının duruşundan belli.

Kahvesine biraz hindistancevizi sütü ve üç küp şeker koyuyor; asla iki değil, asla dört değil.

Samimi bir havası var. Her daim bir sonraki büyük hedefe ulaşmak için ışık hızında hareket eden bir şehirde onun bu kadar sakin ve rahat olduğunu görmek ferahlatıcı. Connor Roe'nun acelesi yok. İşleri ağırdan alıyor. Sanki şu an dışında hiçbir şey önemli değilmiş gibi saatine hiç bakmıyor.

Connor'la geçirdiğim haftaların bana öğrettiği en büyük şey bu oldu; o, anı yaşayan bir adam. Onunla geçirilen her an, insanın sonsuza kadar tutunmak istediği bir hayal gibi. Garson kız kahvaltılarımızı getirirken biraz tökezleyince yulaf kâsesi düşecek gibi oluyor Connor hemen atılarak kızın elindeki kâseyi rekor bir hızla yakalıyor. Bir damla bile dökmeden, ellerini yakmadan. Etrafına hep böyle dikkat kesilen biri. Garson kız utancından kızarıyor ve çekiniyor ama Connor'ın etkileyici gülümsemesi endişesini hafifletiyor

"Endişelenmeyin," diyerek onu sakinleştiriyor. Kız biraz daha kızarıyor. Bu adamın etrafındayken bu tepki çok normal.

Endişelenmeyin; bu modern zaman beyefendisinden çabucak kaptığım bir ifade.

Connor dünyaya katkı sunmanın büyüüne inanıyor. Aldı-

ğından daha fazlasını veriyor, kendisi için savaştığından daha fazla başkaları için savaşıyor. Zenginlik ve ayrıcalık içinde doğmamış olanlara daha iyi bir yaşam yaratmak için her gün kendini zorluyor. Yaşlılara adil davranıldığı, düşük gelirliilerin kiralarını nasıl ödeyecekleri konusunda asla endişelenmek zorunda kalmadığı ve evlatlık çocukların bir an bile yalnız hissetmediği bir dünyanın hayalini kuruyor.

Hiçbir çocuğun açlık çekmediği, hiçbir bekâr annenin elektriksiz kalmadığı, hiçbir yaşlının istismara uğramadığı ve yalnız kalmadığı bir dünya hayal ediyor.

Bir Büyükkannen ve Büyükbaban Olsun, Sıradışı Yemek Kamyonları (yaz aylarında çocuklara ücretsiz öğle yemeği sunan bir program) ve H.B.Ö.S. (Harekete Geç, Bak, Öğret, Sev) gibi hayır kurumlarına destek veren Connor Roe, bugünün sorunlarına odaklanarak daha iyi bir yarın için çabalıyor.

Her gün daha iyisi için mücadele ediyor. Kendisi iyi bir erkeğin tanımı; bu yüzden sadece New York'un güneyli cazibesi saçan modern zaman beyefendisi değil, aynı zamanda bu neslin süper kahramanı. İyilik yapan. Umut veren. İnsanlığın başyapıtı.

Muhtemelen ne düşündüğünüzü biliyorum çünkü başta ben de öyle düşünmüştüm. Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu ve içinde bir yerlerde sakladığı bir kusuru olması gerektiğini düşünüyorsunuz. Size bu konudaki gerçekleri söylemek için buradayım: Hiçbir kusur tespit edilmedi.

Bir. Tane. Bile.

Connor Roe'nun karakteri inançla şekillenmiş ve sevgi onun hayatındaki en büyük güç kaynağı. Her eylemini gerçek bir özen ve nezaketle yapıyor. Korkuları bile kalbinin sevgiyle dolup taşmasından kaynaklanıyor. Bu hiçbir şekilde kusur değil, Roe'nun süper gücü; onun gücü sevmek.

Connor Roe'yla karşılaşırsanız size mutlaka sevgi gösterir.

*Sadece bir anlık olsa bile. Buna bir aşk anı diyebilirsiniz. Sizin için kapıyı açacak ve arkasındaki müşterinin kahvesini ödeme-
yi teklif edecektir. Sizi güldürmek için gerçekten kötü şakalar
yapacaktır. Ona anlattığınız her hikâyeyi anlamsız olsa bile
dinleyecektir. İhtiyacınız olduğunda, hatta olmadığında bile
size sarılacaktır. Size sanki hem gün doğumu hem de gün batımı
kadar güzelmişsiniz gibi bakacaktır.*

*Konuşacak kimseniz olmadığında arkadaşınız olacaktır.
Savrulacakmışınız gibi hissettiğinizde çıpanız olacaktır. Sizi
gülümsetecektir.*

Tanrım, hem de ne gülümsetmek.

*Bu dünyaya sunduğu süper gücü bu. Mücadeleler ve korku-
lar üzerine kurulu bir toplumda milyonlarca gülümseme yarat-
mak. Her insana, her hayata değer verir ve onu tepeden tırnağa
sevmemenizi imkânsız kılar.*

*Birlikte geçirdiğimiz zamanın bitişinde, onun güçlerinin bir
kurbanı oldum. Ona düşünüyorum ama huzur ve güvenle düşünüyö-
rum çünkü günün sonunda ne olursa olsun, beni yakalayacağı-
nı biliyorum.*

Kollarındayken güvendeyim.

Kollarındayken seviliyorum.

Ve onun kollarındayken sevgiyi hissediyorum.

Bu süper kahramanıma büyük bir aşk besliyorum.

*Connor Roe birçok şey: güçlü bir iş insanı, sıfırdan zirveye
yükselmiş bir Külkedisi hikâyesi ve emlak dünyasında göz ardı
edilmeyecek bir güç. Yine de en iyi özelliği ne mi?*

Aşk.

Connor Roe aşktır.

*Onun aşkıyla yolu kesişen kişi bir daha asla eskisi gibi ola-
maz. Ben olmayacağımı biliyorum.*

Connor gülümseyerek kahvesinden bir yudum daha alıyor.

*Ben de kendi kahvemden bir yudum alırken gülümsemeden
duramıyorum.*

-AW, Kıdemli Editör

Beni sevmiştı.

Bu makaleyi ben onu terk ettikten sonra göndermişti ama yine de beni seviyordu.

Beni seviyor.

Şimdiki zaman.

Söz konusu makaleyi okuduktan sonra, gitmem gerektiğini bildiğim bir yere gittim. Eve gidip Aaliyah'nın artık olmadığı bir yatağa giremezdim. Benden daha büyük, doktorlardan daha büyük, hayattan daha büyük birinin yardımına ihtiyacım vardı.

“Merhaba,” diye fısıldayarak Grant'in mezar taşının önünde diz çöktüm. “Sadece kısa bir süre önce tanıştığımızın farkındayım ama Aaliyah için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, bu yüzden seninle konuşmam gerektiğini düşündüm. Onun durumu pek iyi değil, Grant.” Kelimeler ağzımdan dökülürken burnumu çekiyordum. Bunları yüksek sesle dile getirince Aaliyah'nın çektiği acıyı somutlaştırmıştı. “Kızımız iyi durumda değil ve ben çok korkuyorum. Beni yanında istemiyor. Benimle bir alakası olsun istemiyor ve onu suçlayamam. Terk edilmenin onu ne kadar incittiğini biliyordum ve işler zorlaştığı anda bir korkak gibi davrandım. Bunu geri alamam, davranışlarımı değiştiremem ama bana inanmalısın. Yaptıklarım için üzgünüm.”

Başparmağımla burun kemerimi kaşıdım. “Bana iyilik borcun olmadığını biliyorum ve benden, onun nefret ettiği kadar nefret etme hakkını sana veriyorum. Ama buradayım... çünkü yardımına ihtiyacım var. Aaliyah'nın baba figürüne en yakın gördüğü kişi sensin, bu yüzden senden çok önemli bir şey istemek için buradayım. Bu iş bittiğinde, Aaliyah bunu atlattığında ondan karım olmasını isteyeceğim. Bu gezegende geçireceğimiz zamanın geri kalanı boyunca yanımda olmasını istediğim kadının o olduğuna hiç şüphem yok. Ne kadarlığına olursa olsun. Bu da onun bunu atlatması gerektiği anlamına geliyor,

Grant. Bir süreliğine benden nefret etse bile asla vazgeçmeyeceğim. Bizden vazgeçmeyeceğim. Kalacağım. Beni duyuyor musun? Korksam bile kalacağım.

“Bu yüzden yardımına ihtiyacım var. Muhtemelen onu özlediğini biliyorum ama biraz beklemeni istiyorum, tamam mı? Onunla evlenmek için senden izin istiyorum. Onunla evlenmek istiyorum, Grant. Bu yüzden sana yalvarıyorum, lütfen...” Dua etmek için diz çökerken derin bir nefes aldım. Elimi oyulmuş taşın üzerine koydum ve rüzgâr tenimi okşarken, gözlerimden yaşlar süzülürken, her yanım korkuyla titrerken fısıldadım. “Lütfen, Grant... Lütfen...” Boğazımı temizledim ve usulca, “Lütfen henüz onu alma,” dedim.

Grant’le konuşmamı bitirdikten sonra arabama doğru ilerledim, Luis beni eve götürmek için bekliyordu.

“İyi misin, Connor?” diye sordu.

“Hayır,” diye cevap verdim.

Aaliyah iyi değilse ben de iyi olamazdım.

O bana cevap veremedi telefonum çalmaya başladı ve ekranda Damian’ın adı belirdi. Saniyeler içinde açtım. “Hey, ne oldu?”

“Hastaneye geri dönmen gerek, Connor. Çabuk.”

Luis’in daha hızlı sürebileceğine yemin edebilirdim ama elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Aklım Aaliyah’ya ne olduğuna dair yaşadığım paniği bastıramıyordu. Damian’ın sesi telefonda gergin geliyordu. İşler daha da mı kötüleşmişti? Elimden kayıp gidiyor muydu? Onu kayıp mı ediyordum?

Lütfen, onu kaybetmeme izin verme. Bu şekilde değil. Şimdi olmaz.

Arabanın arka koltuğundan fırladım ve arkamdan kapıyı bile kapatmadan doğruca hastane kapısına koştum. Aaliyah’nın durumunu bilmeden bir saniye daha bekleyemezdim.

DOĞU IŞIKLARI

Lobiye girdiğimde Damian'ın beni beklediğini gördüm. Oturduğu koltuktan kalkıp bana doğru yürüdü.

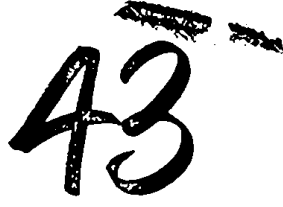
“Ne oldu? Neler oluyor? Aaliyah iyi mi?” Gözlerim dolan yaşlarla yanarken sertçe yutkundum. “O...”

Öldü mü? Gitti mi? Kahretsin, nefes alamıyordum. Eğer gittiyse... Eğer artık yoksa...

“Dostum. Sakin ol. Rahatla.” Damian ellerini omuzlarıma koyup koyu renk gözlerini bana dikti. Sonra dudakları seğirip bir sırıtışa dönüştü. “Bulmuşlar.”

“Ne bulmuşlar?”

“Aaliyah'ya bir kalp bulmuşlar.”

AALIYAH

Bir kalp.

Benim için bir kalp.

Dr. Erickson bana haberi verdiğinde Damian da oradaydı. Buna memnundum çünkü tutacak bir ele ihtiyacım vardı ve bana hemen elini uzatmıştı.

Bana bir kalp bulunduğunu öğrendiğimde büyük bir sevinç duyacağımı düşünürdüm ama tarif edilemez bir suçluluk içindeydim. Benim hayatımın devam etmesi için başka birinin hayatını kaybetmesi gerektiğinden suçluluk duyuyordum. Şu anda sevdiklerini kaybetmenin yasını tutan insanlar olduğu için. Onların umutsuzluğunun kaynağı benim zaferimdi.

Tüm bunlardan dolayı midem bulanıyordu. Sanki ölümü aldatıyormuşum gibiydi. Hiçbir şey adil değildi.

“Yaşam döngüsü,” dedi Damian elimi tutmaya devam ederken. Bunu o kadar sakın söylemişti ki, sanki endişeli düşüncelerimin nerelere saptığını anlayabiliyordu. “Her başlangıcın bir sonu vardır ve her son yeni bir başlangıçtır. Bu iyi bir şey, Aaliyah. Bu iyi bir şey.”

Dr. Erickson bana yaşananları anlatırken başımı yukarı aşağı salladım. Ailenin şu anda son vedalarını ettiğini ve donörün

yaşam destek ünitesinden çıkarılma işleminden sonra ekibinin beni hızla ameliyata hazırlayacağını anlattı. Birkaç saat içinde yeni bir kalbim olacaktı.

Her şey gerçeküstü geliyordu, sanki bir rüyada gibiydim ve bu rüya beni asla şansım olmayacağından şüphelenmeye başladığım bir geleceğe götürüyordu.

Dr. Erickson bana sonraki adımları anlatmaya devam ederken Damian bir süreliğine izin istedi. Doktorum anlatmayı bitirdiğinde yaşananları düşünmek için bir anlığına yalnız kaldım. Kalp nakli olmanın benim için ne anlama geldiğini, başka bir ailenin bu kalbi kaybetmesinin ne anlama geldiğini düşündüm. Hayat anlayamayacağım kadar karmaşıktı.

Kapım çalındı ve başımı kaldırıp baktığımda Damian'ın yanında Connor'ın durduğunu görünce şaşırdım.

Yatağımda biraz doğrulup başımı şaşkınlıkla yana yatırdım. Connor'a, "Burada ne yapıyorsun?" diye sorduktan sonra Damian'a baktım. "Ona söyledin mi?"

"Mecburdum," diye itiraf etti. "O benim ağabeyim." Connor'ın sırtını sıvazlayıp bir kez başıyla selam verdi. "Bırakayım da ikiniz konuşun."

Damian odadan çıkarken Connor içeri girdi.

"Merhaba," diye fısıldadı.

"Merhaba," diye cevap verdim, varlığının beni bu kadar rahatlatması rahatsız ediciydi. Ondan nefret etmeliydim. Ona gitmesini söylemeliydim. Onu kendimden uzaklaştırmalıydim ama bunun yerine sessiz kalıp konuşmasını bekledim. Ne söyleyeceğini görmek istiyordum.

Boğazını temizledi. "Yeni bir kalbin olacak."

"Evet."

"Bu inanılmaz."

Sessiz kaldım.

Daha da yaklaştı.

Makineler daha hızlı ötmeye başladı.

Bir adım geri çekildi.

“Hayatına daha fazla stres eklemek istemiyorum, Aaliyah. Anlıyorum, benden nefret ediyorsun. Seni suçlamıyorum. Son birkaç haftadır ben de kendimden hiç olmadığım kadar nefret ediyorum ama lütfen... bu gece kalmama izin ver. Yakında ameliyata gireceksin ve ben buradan başka bir yerde olamam. Benimle konuşmak zorunda dahi değilsin. Eğer istemezsen sana bakmam bile. Bana şu köşeye bakmamı söylersen bütün gece oraya bakarım ama seni bırakamam, tamam mı?

“Bir şeyler ters giderse, ameliyat işe yaramazsa ve beni terk edersen diye seni bırakamam... bu yüzden lütfen, Aaliyah. Lütfen bu gece kalmama izin ver çünkü şimdi çekip gitme fikri varlığımın her zerresini yakıp kavuruyor. Lütfen, Kırmızı... *Lütfen...*” Bir an için gözlerini kapattı ve tekrar açtığında gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı. Vücudu titremeye başlarken dilini yanağının iç kısmına bastırdı. Gözlerimin önünde duygusal olarak çöküyordu. “Lütfen kalmama izin ver.”

Orada hüznün tarafından tamamen ele geçirilmiş halde duruyordu. Bana yaralarını göstermiş ve hâlâ kanayan yerleri savunmasızca sergilemişti. Korkusunu görmüştüm, paniğini görmüştüm ama en çok da sevgisini görmüştüm. Aşk yüzünü sadece mutluluk anlarında göstermezdi. Sadece gün ışığında yaşanmazdı. Hayır. Bazen -çoğu zaman- aşk savaş sırasında kopan güçlü bir fırtınaydı.

Aşk dünyayı karanlık zamanlarda keşfederdi. Acı içinde sürünürdü, savaşlarda mücadele ederdi ve milyonlarca savaş yarası alarak dibe vururdu. Aşk sadece gökkuşağı değildi. Aşk şimşek gibi çakardı ve gök gürültüsü sırasında çılgılık atardı. Tam o anda, aşk Connor’ın üzerine sağanak gibi yağıyordu ve onu doğrudan bana yöneltiyordu. Safça. Özgürce. Kalpten.

Hastane yatağında kıpırdanıp ellerime baktım.

DOĞU IŞIKLARI

Bunu ben de düşünmüştüm. Ameliyattan çıkamazsam... Kalp nakli işe yaramazsa... Son nefesimi alırsam... Onu bir daha göremezsem... Gitmesini istediğim an son görüşmemiz olursa...

Oysa tek istediğim onun kalmasıydı.

Ona bakıp, “Bana bir şeyler okuyacak mısın?” dedim usulca. “Bana çizgi roman okur musun?”

Bakışlarımı takip ederek Damian’ın benim için bıraktığı bir yığın çizgi romanın durduğu sehpaye gitti.

“Evet,” dedi bir an bile tereddüt etmeden. “Sandalyemi sana yaklaştıracak mıyım?”

“Evet.” Ben de bir an bile tereddüt etmemiştim.

Yakınımda olmasını istiyordum.

Yakınımda olmasına ihtiyacım vardı.

Yakınımda olmasını özlemiştim.

Çizgi romanlardan birini kapıp yanıma bir sandalye çekti. Bana okumaya başladı ve onun kelimeleri eşliğinde uykuya daldım. Gece uyandığımda Connor’ı başını yatağın kenarına yaslamış uyurken buldum. Kolu kucağındaydı, elinde bir şey tutuyordu. Avucunu açıp da bir avuç çeyreklik görünce duygularım tarafından ele geçirildim.

Çok geçmeden yeniden uykuya daldım. Tekrar uyandım, bu sefer bir hemşire uyandırmıştı. Connor artık yanımda değildi ama çeyreklikler kucağımda duruyordu. Etrafıma bakındım ve odamın yapışkanlı not kâğıtlarıyla kaplı olduğunu görünce afalladım. Tüm duvarlara ve yatağın parmaklıklarına bu kâğıtlar yapıştırılmıştı. Televizyonun da her yanı onlarla doluydu, şaşkına dönmüştüm.

Yanımdakilerden bir tanesini elime alınca Connor’ın el yazısını hemen tanıdım.

Aaliyah’yla daha fazla zaman geçirmeyi diliyorum.

Bir tane daha okudum.

Kırmızı 'yla daha fazla zaman geçirmeyi diliyorum.

Keşke onunla evlenebilsem.

Keşke onu öpebilsem.

Onunla bir dakika daha geçirmeyi diliyorum.

Onun iyileşmesini diliyorum.

Odanın dört bir yanına saçılmış yüzlerce dilek tutmuş olmalıydı. Yüzlerce küçük not kâğıdının üzerinde doğrudan kalbime ulaşan sözleri vardı.

“Günaydın, gün ışığı,” dedi bir hemşire odaya girerken. “Seni bekleyen aşk mektuplarını görmüşsün bakıyorum. Her gün gelen bu çocuk seni gerçekten çok seviyor olmalı.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Damian sadece bir arkadaş.”

“Ah, hayır. Onu kastetmiyorum. Connor’ı diyorum. Her gün odanın dışında, lobide oturan adam. Personel ona günümü-zün Romeo’su diyor. Muhtemelen onu görmek istemeyeceğini söyledi ama hep dışarıda bekledi. Sonra sen geceleri uykuya daldığında içeri gelip sessizce seninle oturdu. Bana sorarsan gerçekten çok tatlı.”

Sözleri karşısında şaşkına döndüm. Her gün buraya mı gelmişti? Yirmi beş günden fazladır hastanede yatıyordum. Ona bir şans daha vereceğime dair hiçbir işaret almadan nasıl bu kadar bekleyebilmişti?

Ameliyata götürülme zamanım gelince, hemşireler kordorda beni uğurlamak için bekleyen bir ekip olduğunu söyledi. Damian’a el sallamak için döndüğümde, dünya üzerindeki en mavi gözlerle karşılaşınca hasarlı kalbim daha hızlı atmaya başladı. Kalmıştı.

Kırık kalplerin bile aşk için çarpmaya devam edeceğini kim bilebilirdi ki?

“Seni seviyorum,” dedim ağzımı oynatarak, doğrudan gözlerinin içine bakıyordum. Bunu söylemek zorundaydım. Ne olursa olsun, onu sevdiğimi bilmeliydi. Çünkü tüm bu saçmalıkların ve dünyevi dramların dışında, onun benim ışığım olduğunu biliyordum. O, kısa bir süreliğine çok canlı ve parlak bir şekilde üzerime vuran ve bana yalnız olmadığımı hatırlatan doğu ışıklarıydı. O benim karanlığıma dokunan ışıktı ve bunun için ona sonsuz bir sevgi bahşedecektim.

Ameliyattan önce dua ettim. Kime ettiğimi bilmiyordum. Tanrı’ya, evrene, uzaylılara. Orada her ne varsa ona dua ettim, tek yapmam gerekenin Connor için biraz daha kalmak olduğunu biliyordum. Böylece tartışabilirdik. Böylece bağırabilirdik. Böylece barışabilirdik. Böylece keşfetmenin ucunda olduğumuz her neyse onu daha derinden yaşayabilirdik.

Connor dudaklarını aralayıp, “Ben seni daha çok seviyorum,” diye fısıldadığında gözlerime yaşlar doldu.

44

AALIYAH

Küt küt.

Küt küt.

Küt küt...

Göğsüm yükselip alçalıyordu.

Onları hissediyordum. Kalp atışlarını hissediyordum. Benim olan ama tam olarak benim olmayan kalp atışlarını...

Ödünç alınmış zaman. Başka bir yarın vaadi. Hak ettiğimden emin olmadığım bir nimetti ama bunu asla hafife almayacağımı biliyordum.

Teşekkür ederim, William.

Nakil son derece iyi geçmişti ve sonrasında ne kadar az acı hissettiğimi görünce hayrete düşmüştüm.

Ameliyatın ardından birkaç hafta hastanede kalmam gerekmişti ama çok geçmeden taburcu olmuş ve evime dönebilmiştim. Damian her gün yanımdaydı, ilaçlarımı veriyor ve her adımda bana yardımcı oluyordu. İyileşme süreci yolunda gidiyordu ama yeni bir kalbim olmasına ve atmaya başlamasına rağmen içimdeki hüznün geçmiyordu. İyileşme sürecinin dışında atlatmam gereken çok fazla travma vardı. Özellikle Marie...

Ayrıca Connor'ı özlemiştim ama henüz onu arama zamanı-

nın gelmediğini biliyordum. Onunla görüşüp duygularımı anlatmadan önce iyi olduğumdan kesin emin olmam gerekiyordu.

Bu yüzden kapım çalınıp elinde bir buketle aşağıda durduğunu gördüğümde oldukça şaşırdım. Aşağıya inip kapıyı açtım.

“Merhaba.” Soğuk sonbahar havası karşısında kollarımı kavuşturmuştum.

“Merhaba,” diye cevap verdi alçak sesle. “Muhtemelen şu anda beni görmek istemediğini biliyorum ve bunu anlıyorum, Aaliyah. Fakat seni görmem gerekiyordu. İyi olduğunu, iyileştiğini... burada olduğunu kendi gözlerimle görmeliydim. O yüzden özür dilerim ama uğramadan yapamazdım.”

“Sorun değil.”

Kaşlarını çattı. “Sorun. Aramızda olanların hepsi sorun. Milyonlarca hata yaptım. Aşkla ilgili, kalp kırıklığıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordum, Aaliyah. Seninle tanışana kadar aşk hakkında tek bir şey bilmiyordum. Sen her şeyi hak ediyorsun ve benim yüzümden mutsuz olmanı asla istemiyorum. Ama... sadece şunu söylemek istiyorum.”

“Connor...”

“Lütfen, Aaliyah. Bundan sonra seni yalnız bırakacağım, yemin ederim ama gerçeği bilmeni istiyorum.”

Gözlerimi bir anlığına yere indirdikten sonra tekrar ona baktım ve başımı sallayarak devam etmesine izin verdim.

“Sen beni değiştirdin. Ruhumun uykuda olduğunu bilmediğim kısımlarını uyandırdın. Korktuğum şeyin aşk ya da bağıllık olmadığını fark ettim. Ben ölümden korkuyorum. Her şeyden çok değer verdiğim şeyleri kaybetmekten korkuyorum. Çocukluğumun büyük bir kısmını bir sabah uyandığımda annemi ölüm bulma paranoyasıyla geçirdim. Bugün bile kanserinin nüksedeceği ve her zamankinden daha şiddetli geri döneceği korkusuyla mücadele ediyorum. Onu kaybetmekten, seni kaybetmekten çok korkuyorum.

“Bilinmeyenden korkuyorum. Sevdığım insanların acı çektiğine tanık olduğum ve bu acıyı dindirmek için hiçbir şey yapamadığım o yerde yaşamaya geri dönmekten korkuyorum. Korkuyorum, Aaliyah... Çok korkuyorum.”

“Bunların hepsini anlıyorum. Ama nakil olmuş olsam bile vücudumun kalbi reddetme ihtimali var. Hayatımın nasıl devam edeceği konusunda hâlâ çok fazla bilinmeyenle uğraşıyorum ve senin korkunu dindiremem, Connor.”

“Senden bunu yapmanı istemiyorum. Senden korkumu kabul etmeni ama yine de kalmama izin vermeni istiyorum. Çünkü senin hayatımda hiç olmaman fikri diğer her ihtimalden daha korkutucu. Seninle yaşlanmak istiyor muyum? Evet, istiyorum. Yıllar sonra beyaz saçlarını saymak ve seninle alay etmek istiyor muyum? Kesinlikle istiyorum. Tüm kırıksıklıklarına âşık olmak istiyor muyum? Yüzde yüz. Ama elimdeki tek şey buysa... bunu istiyorum, Kırmızı. Bunu istiyorum. Seni ve beni. Tam şu anda. Tanrı’nın bana vereceği her anı seninle geçirmek istiyorum.

“Bu yüzden bana bir şans daha vermen için yalvarıyorum. Mükemmel olmayacağım ama kaçmayacağım. Korktuğumda bile kalacağım. Dünyanın elimden kayıp gittiğini hissettiğimde bile kalacağım. Sonsuza kadar yaşamak zorunda olsaydım, her anını seninle yaşamak isterdim. Ama sadece bugünüm olsaydı, bir çatının tepesinde oturup seninle doğu ışıklarını seyretmek isterdim. Kaç günümüz, haftamız ya da yılımız olduğu önemli değil, ben varım. Bugün ya da sonsuza kadar, sadece seni istiyorum.”

Altdudağımı ısırdım, sözleri bütün dengemi şaşırtmıştı. “Yeni evimi görmek ister misin?”

Yüzünde şaşkınlık belirdi ama davetimi geri çevirmedi. Onu üst kata çıkardım, kapıyı açıp etrafı gördüğünde gözleri parladı. Son birkaç haftadır yüzlerce not kâğıdı yazmıştım çün-

kü tam da bu anı bekliyordum. Bana geri döneceği günü umut ediyordum.

Bir not kâğıdı alıp ona uzattım.

Connor'ın bana geri dönmesini diliyorum.

“Gördün mü?” diye fısıldadım ona yaklaşarak. Kollarını bana dolayıp alnını alnıma yaslarken gözlerimi kapattım. “Ben de seni diledim.”

Yaşam bize sonsuzluk vaat etmez. Yalnızca içinde bulunduğumuz an vardır. Bu yüzden anı yaşamaya özen gösterecektim çünkü başka bir şeyim yoktu. Dün yoktu, yarın yoktu, sadece o an vardı. Eğer sadece bir saatim, bir dakikam, bir saniyem varsa bunu iyi değerlendirecektim. Zamanımın geri kalanını aşkla, onunla, bizimle, aşk anlarımızla geçirecektim.

45

CONNOR

Beni hayatına geri aldığından beri her anımı Aaliyah'nın dairesinde geçiriyordum. Aşkımızın kıymetini daima bileceğime dair kendime ve ona söz vermiştim. Ne kadar korkarsam korkayım, gece gündüz yanında olacağımı söylemiştim. Dürüst olmak gerekirse... hâlâ korkuyordum. Fakat bu korkularla yüzleşecek kadar cesur olduğum sürece böyle hissetmenin sorun olmadığını çabucak öğreniyordum.

Aaliyah korkularıyla neden yüzleştiğimi bana her gün hatırlatıyordu. Onun gülümsemesi için onlarla mücadele ediyordum. Kahkahası için. Sevgisi için. Onu sevdiğim müddetçe bir daha hiçbir şey beni korkutup kaçıramazdı.

"İşe git." Aaliyah dudaklarını alnıma bastırırken sırtıttı. Ameliyat kesiklerinden uzak durmaya özen göstererek başımı hafifçe göğsüne yaslamıştım. Her sabah onun kalp atışlarını dinlemeye bayılıyordum. Her gece de aynısını yapıyordum.

"Ama ben burayı daha çok seviyorum," diye mırıldandım ona sokulurken.

"Bu, Damian'ın seni beşinci arayışı," dedi doğrulup oturarak. Canı yandığı için biraz irkilince dikkat kesildim. Ameliyattan sonra hâlâ biraz ağrısı vardı ama dayanıklıydı. Ben ondan

daha endişeliydim. Bunun yakın zamanda değişeceğini de sanmıyordum. Belki de aşk böyle bir şeydi, en sevdiğiniz şeyler için endişelenmekti.

Homurdandım.

Gülümseyip dudaklarımdan öptü. “Bir noktada gerçekliğe dönmek zorunda kalacaksın, Connor. Her zaman burada benimle kalamazsın.”

“Kim demiş?”

“Ben diyorum. Gerçekleştirmen gereken bir hayalin var.”

“Zaten gerçekleştirdim,” dedim onu kendime doğru çekip kucağıma alarak.

“Klişeleşme.” Kıkırdadı ve çenemden aşağı öpücükler konurmaya başladı. “Ciddiyim. Yönetmen gereken koca bir şirket var. Git düşünu al ve işe koyul. Eve döndüğünde ben burada olacağım.”

Ev.

O neredeyse orasıydı.

İsteksizce taleplerine uydum ve ofise gitmek için toparlandım. Damian işlerin başında olmadığım için beni azarlamakta gecikmedi ama bir yanım beni anladığını biliyordu.

Damian masama bir paket bıraktı. “Şu anda çok mutlu olduğumu biliyorum -bu arada tebrikler, ikinizin de kafanızı kışınızdan çıkarmanıza sevindim- ama bunu daha fazla kendime saklayamazdım.”

İçimi aniden bir huzursuzluk kapladı. Masama en son bir paket bıraktığında, Marie’nin Aaliyah’nın annesi olduğunu söylemişti ve sevdiğim kadın hâlâ o felaketi idrak etmeye çalışıyordu.

“Nedir bu?”

“Walter Rollsfeld’in kirli çamaşırları. Bana onu araştırma-mı söylemedin ama karısı hakkında öğrendiklerimden sonra bunu yapmam gerektiğini biliyordum. Hatta daha önce yapmadığım için kızgınım. Tüm bu boktan şeyleri yaşamayabilirdik.”

Dosyaları açınca yaşadığım mide bulantısı yüzünden neredeyse bayılacaktım. Damian, Walter'ın diğer müşterilerine gönderdiği eski e-postaları toplamıştı. Kontratlar. Başka bir şirket adı altında satın aldığı yeni mülkler.

Benim mülklerim.

Walter Rollsfeld tutku projem için ona götürdüğüm her mülkü satın almıştı ve bunları gizlice lüks apartman dairelerine dönüştürmeyi planlıyordu. Her. Birini.

“Görünüşe göre bütün emeğinin önüne geçen o pislikmiş. Kendine kâr sağlamak için her yeri satın almış. Dostum... seni satmış. Queens'teki bina da er ya da geç elimizden kaçarsa hiç şaşırmam.”

Bunu bana neden yapmıştı? En başından beri Walter'ı bir baba figürü olarak görüyordum. Bana işin inceliklerini öğretmişti. Bana, hayallerime yatırım yapmıştı. Tüm bunları yaparken neden benden çalmıştı ki? Neden yalan söyleyip hile yapmıştı? Sevdığım, gerçekten inandığım bir şeyi neden alıp kendine mal etmişti?

Anlaşmaların sürekli iptal edilmesi karşısında şaşkınlık ve öfke duyarken yanımda durmuştu! Bunların hepsi rol müydü? Oynadığı karmaşık satranç oyununda bir tür piyon muydum?

Ona güvenmiştim.

Ona bu işteki herkese güvendiğimden daha fazla güvenmiştim. Bunca zaman boyunca Walter'ın nasıl böyle canavar bir oğul yetiştirebildiğine hayret ederken, Jason'ın aslında babasının yansıması olduğunu fark ediyordum.

Her şeyi okuduktan sonra derhal Walter'ın ofisine gittim. Sekreteri bir toplantının ortasında olduğunu söyledi ama umurunda bile değildi. Neyi böldüğümü umursamadan doğruca toplantı salonuna daldım.

Kapıyı açtığım anda, salonda bulunan yaklaşık on adam bana döndü. Masanın başında oturan Walter gözlerini şaşkınlıkla kıstı.

“Connor, burada ne yapıyorsun?”

“Bu doğru mu?” diye bağırdım. Yıllardır güvendiğim bir çift göze bakarken göğsüm sertçe inip kalkıyordu.

Walter sinirli bir kahkaha atarak başını iki yana salladı. “Şu anda bir toplantının ortasındayım. Belki sonra konuşmak için daha uygun bir zaman olur, evlat...”

“Bana evlat deme,” dedim dişlerimin arasından. “Sözde elimden kaçırdığım tüm binaları satın aldığın doğru mu?”

Walter yüzünü buruşturup boğazını temizledi. Etrafında oturan adamlara bakarak sahte bir gülümseme takındı. “Herkesten özür dilerim. Bana biraz izin vererseniz, bu konuşmayı ofisimde yapmam gerekiyor,” diyerek ayağa kalkıp yanımdan geçti. “Hemen döneceğim.”

Ofisine doğru ilerledi, ben de hemen arkasından onu takip ettim. İçeri girer girmez kapısını çarparak kapatıp öfkeyle bana döndü. “Delirdin mi sen, çocuk? Bu toplantının benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor musun?”

“Sen o binaların benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor musun?” diye karşılık verdim. Öfke bütün bedenime yayılıyor, pislik herife baktıkça sinirim daha da artıyordu.

Barına gitti ve kendine bir kadeh viski doldururken uzun bir iç çekti. “Gerçekten, Connor. Bana bu saçmalıklarla geldiğine inanamıyorum. Senin için yaptığım onca şeyden sonra.”

“Ben de senin için çok şey yaptım, Walter,” dedim. “Jason’a iş verdim mesela.”

“Benim için bir şey yaptığını sanıyorsan, kendini kandırıyor olmalısın. Seni ben yarattım, küçük çocuk. Ben ve ilk yatırımlarım olmadan Roe Emlak var olmazdı. Bir uyarı, seni besleyen eli ısırma.” Masasının etrafından dolandı ve sandalyesini çekip oturdu. Sanki hayallerimi mahvetmemiş gibi sakin davranıyordu.

“Bana ihanet edip suçu başkasına attın.”

“Aramızda kalsın, neler olduğunu anlamanın bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Tüm ipuçları ortadaydı. Ama ne derler bilirsin, bir atı suya götürebilirsin ama su içmesini sağlayamazsın.”

“Bunu neden yaptın?”

“Çok açık değil mi? Çünkü parayı seviyorum. Beni yanlış anlama, keşfettiğin mülkler olağanüstü. İleride çok zengin insanlar için harika evler olacaklar. Bu da beni çok zengin yapacak. Bu bir kazan-kazan.” Viskisini yudumladıktan sonra duraksadı. “Eh, sanırım senin için bir kaybet-kaybet. Ama ben mutluyum.”

“Seni orospu çocuğu,” diye hakaret ederken yumruğunu yüzüne indirmekten başka bir şey istemiyordum. Kendini beğenmiş tavırları beni çıldırtıyordu. “Bana her konuda yalan söyledin.”

“Evet, gerçek dünyaya hoş geldin. İnsanlar istediklerini elde etmek için yalan söylerler. Hayatta dürüstlükle mi bu kadar ilerledim sanıyordun? Doğrusu, bana çok yardımcı oldun. Kârımı almaya başlayınca sana bir teşekkür çeki göndereceğim.”

“Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Senden hiçbir şey istemiyorum. Seninle işim bitti. Beni duyuyor musun, Walter? Ortaklığımız bitti.”

“Keşke o kadar kolay olsaydı ama görüyorsun, seni çekip gitmekten alıkoyan ve adına sözleşme denen bir şey var. Benimle çalışmak için imza attığında Roe Emlak’ın yüzde kırkını aldım. Yani kızgın olsan bile biz hâlâ iş ortağıyız.”

“Hisselerin çoğu hâlâ benim. Senden kurtulmak için deli gibi çalışacağım.”

“Ah, olamaz.” Hayal kırıklığı içinde başını iki yana salladı. “Jason’ın sözleşmesindeki küçük yazıları okumadın, değil mi? Ah, genç ve saf olanlar her zaman küçük yazıları okumayı unutturlar. Batı Yakası mülkünü devrederken Jason’a şirketin yüzde

yirmisini verdin. Bu da senin sadece yüzde otuzun var demek. Yani Roe Emlak'ın çoğunluğu Rollsfieldlara ait gibi görünüyor. Kötü şans, evlat. Gerçekten.”

“Sözleşme sadece Jason bir yıl boyunca görevde kalırsa geçerli olacak.”

“Evet, kalacak da. Orada bir yıl çalıştıktan sonra onu bekleyen yüklü bir çek var, sonra hisselerini bana devredecek ve şirketin çoğu benim olacak. Ayrıca Jason kız arkadaşını becerdiğini bildiği için kesinlikle pozisyonunu koruyacak. Bu anlamda kincidir. Seni canının yandığı yerden, cüzdanından vuracaktır. O yüzden kendi kulvarında kal. Sonunda seni kovmak istemiyorum, evlat. Ama kovmam da sanma.”

“Başından beri planın buydu, değil mi? İşimi ele geçirmeyi yıllar önce planladın. Beni kullandın.”

“Şimdi anlıyorsun. Küçük hayallerine gerçekten inandığımı düşünmedin, değil mi? İnsanların bayılacağını bildiğim çekici bir yüzün ve kişiliğin vardı. Sen bir kuklaydın ve iplerini çekmeyi bu kadar kolaylaştırdığın için teşekkür ederim. Hadi ama, Connor. Dar gelirliler için lüks mülklerin gerçek bir pazar sağlayacağını hiç düşünmedin, değil mi? Bu şaka gibi bir konsept. Kimse bununla ilgilenmez.”

“Seni örnek alırdım. Benim için bir baba figürü gibiydin,” diye itiraf ettim kendimi aptal gibi hissederek.

“Ding, ding, ding! İşte burada, millet! Bütün bu oyunun sırrı. Bana babanın seni nasıl terk ettiğini anlattığın anda bu yoldan yürümem gerektiğini biliyordum. Kişisel algıladıysan özür dilerim, evlat. Bu sadece iş.”

Yenilgiyi her parçam hissediyordu.

Bu adamın geçmişte benim için yaptığı her şey sadece kendi cebini doldurmak içindi. Kendimi istismar edilmiş ve kullanılmış hissediyordum. O, hayatımı mahvetmekte hiçbir sakınca görmemişti.

İnşa ettiğim ve gelecekte inşa etmeyi umduğum her şey yerle bir olmuştu. Üstelik bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu çünkü koruyucu meleğim olarak görünen şeytana ruhumu teslim etmiştim.

“Bunu yasal olarak yapamaz, değil mi? Bunun yasal olmasına imkân yok,” dedi Aaliyah kanepede otururken. Walter’la yaptığım konuşmadan sonra doğruca onun evine gitmiştim. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Gözümün önündeki gerçeği nasıl bu kadar uzun süre görememiştim? Walter’ın genç bir çocuğu görüp ona ve aptal hayallerine inanan bir aziz olduğunu düşünerek o kadar çok zaman geçirmiştim ki. Gerçekte ise sadece kendi çıkarlarını düşünüyordu.

“Yasal olmasa bile, içimde bundan paçayı sıyracağına dair bir his var. Yaptığı şey bu; tüm bu boktan şeyler yanma kâr kalıyor ve bundan kâr ediyor. Bunu yaptığı ilk ve son kişi olduğumdan şüpheliyim.”

“Ondan nefret ediyorum.” Aaliyah içini çekip bana yaklaştı. Başını omzuma yasladı.

“Ben de,” diye cevap verdim. “Beni bu kadar uzun süre kandırdığına inanamıyorum. Keşke daha önce Damian’a onu araştırmasını söyleseydim...”

“Bu senin hatan değil, Connor. Walter Rollsfeld patolojik bir yalancı. Bilmene imkân yoktu. Ben de Marie’yi bilmiyordum. İkisi de istediklerini elde etmek için kendilerini olmadıkları biri gibi gösterdiler. Dürüst olmak gerekirse, bence ilişkileri yalanlar üzerine kurulu. Kendilerine karşı dürüst olmadıkları için birbirlerine karşı da dürüst olamıyorlar. Yaşadıkları hayat gerçekten üzücü. Bunları öğrendiğimiz için şükretmeliyiz. Eminim bu pislikleri hâlâ çok üstün gören insanlar vardır.”

İçimi çekip başımı ona yasladım. “Şimdi ne yapacağım ben?”

Vicdanen onunla iş yapmaya devam edemem. Roe Emlak'ı ona devretmek zorunda kalacağım.”

“Peki.” Parmaklarımızı kenetleyip beni kendine doğru çekti. “Her şeye baştan başlamamız gerekirse, birlikte başlayacağız. Bu işte yalnız değilsin, Connor. Geçtiğimiz yıllar boyunca kendine sıfırdan bir isim inşa ettin. Bunu tekrar yapacağız. Ne olursa olsun, bunu seninle birlikte inşa etmek için buradayım.”

“Teşekkür ederim, Kırmızı,” diye fısıldadım dudaklarımı dudaklarına doğru uzatırken.

“Her zaman, Kaptan.”

Daha sonra yatak odasına geçtik ve o benden önce uykuya daldı. Başımı göğsüne yaslayıp kalp atışlarını dinledim. En sevdiğim şarkı, en sevdiğim ninniydi. Her şeyin nasıl yoluna gireceğine dair hiçbir fikrim yoktu ama onun kalbi atmaya devam ettiği sürece, birlikte her zorluğun üstesinden gelebileceğimizi biliyordum.

46

AALIYAH

“Aaliyah, burada ne yapıyorsun?” diye sordu Marie beni ön basamaklarında görünce. “İyi misin? Kalbin nasıl?”

Onu hastaneden beri görmemiştim. Biyolojik annem olduğu gerçeğini bile tam olarak sindirememiştim ama onu görmeye kendim için gitmemiştim. Connor için oradaydım.

Kollarımı vücuduma sararak soğuk bir şekilde, “İyiyim,” dedim. “İçeri girebilir miyim?”

“Evet, tabii ki.”

Kenara çekilerek beni davet edince içeri girdim. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca o duvarların arasında çok zaman geçirmiştim. Bu evde yapacağımız aile toplanmalarının hayalini kurmuştum. Birlikte geçireceğimiz tatilleri düşünmüştüm. Hayallerin gerçekleşmemesinin bazen en iyisi olması ne tuhaftı.

Jason’la evlenmiş olsaydım dünyam gerçek bir trajediye dönüşecekti.

“Sana içecek bir şey getireyim mi? Su? Çay?” derken elleri titriyordu. Belli ki çok gergindi. Bir parçam ona karşı suçluluk hissetti ama rahatsız olduğu için kendimi kötü hissedemezdim. Ondan isteyeceğim şey için rahatsız olmasına ihtiyacım vardı.

“Hayır. Böyle iyiyim.”

Parmaklarıyla oynarken zoraki bir şekilde gülümsedi. “Son seferin ardından seninle bir daha konuşup konuşamayacağımı bilmiyordum. Damian görevimi devraldıktan sonra seni görme me izin verilmedi.”

“Tabii ki göremezdin. Sadece arkadaşlar ve aileye izin veriliyordu.”

Bunun canını yaktığını görebiliyordum.

“Peki ne hakkında konuşmak istiyordun? Konuşmamıza devam etmek ister misin?”

“Hayır. Şimdi olmaz. Buraya kendim için gelmedim. Connor için geldim.”

“Connor mı? Onun bu konuyla ne ilgisi var?”

“Çok ilgisi var. Walter, Roe Emlak’ı ele geçirme planları yapıyor ve onu durdurmanı istiyorum.”

“Ne?”

“Aptal numarası yapma, Marie. Her şeyi biliyoruz. Walter, Connor’a şirketi nasıl ele geçireceğini ve Connor’ın hisselerini nasıl satın alacağını anlattı. Ona bunu yapmamasını söylemeni istiyorum.”

“Üzgünüm, Aaliyah. Hiçbir fikrim yok...”

“Senden hiçbir şey istemedim,” diye araya girdim. “Ben senden hiçbir şey istemedim, sen ise son birkaç yıldır istediklerini elde etmek için beni kullandın. Yani bana borçlusun. Bunu benim için yapmanı istiyorum, Marie.”

“Bekle. Walter şirketi nasıl alabilir ki? Bunların hiçbiri bana mantıklı gelmedi.”

Anlattıklarım karşısında tamamen şaşkın görünüyordu ama bunun gerçek olup olmadığını anlayamıyordum. İnsanların yalanını yakalamak böyle bir şeydi, doğruyu söylediklerinde her zaman şüphe duyardınız.

“Şu anda burada mı?” diye sordum.

“Evet. Ofisinde. Yine de Connor’a bunu yaptığına inanamı-

yorum. Sen, Connor ve Jason arasında olanlara rağmen Walter'ın bunu yapabileceğine inanamıyorum.”

“Kocanı ne kadar iyi tanıyorsun?”

Ben bu soruyu sorarken gözlerinde bir tereddüt parladı. Konuşmak için dudaklarını araladı ve bir an duraksadıktan sonra boğazını temizleyip bağırdı. “Walter. Oturma odasına gelebilir misin?”

Walter, “Evin içinde böyle bağırmandan hoşlanmadığımı biliyorsun, kadın. Ne var?” diye homurdanarak oturma odasına doğru geldi. Beni görür görmez gözlerini kıstı. “Aaliyah. Burada ne işin var?”

“Bir meseleyi çözmeye çalışıyorum.”

Marie, Walter'a dönüp şaşkınlıkla ona baktı. “Connor'ın işini devralmaya çalıştığın doğru mu?”

Walter kalın kaşlarını çatı. “Beni bu saçmalık için mi çağır-dın? Bunun için zamanım yok, Marie.”

Marie'nin ağzı açık kaldı, tamamen afallamıştı. “Bunu neden yapasın ki? Neden o çocuğun yarattığı bir şeyi almaya çalışıyorsun?”

“Connor'ı ben yarattım. Sahip olduğu her şey benim sayemde, bu da bana onları alma hakkını veriyor.”

“Onu sen yaratmadın,” diye tersledim. “Roe Emlak ile ilgili her şeyi Connor yarattı. Sen sadece onun yaptığı işte iyi olmasından yararlandın.”

“O iyi olabilir ama ben daha iyiyim, küçük kız. Dürüst olmak gerekirse, seninle ilgisi olmadığı halde neden burada bu konuşmayı yaptığını hiç bilmiyorum.”

“Benimle ilgisi var. Onu seviyorum ve onun için savaşmaya geldim.”

Walter gözlerini devirdi. “Onu şimdilik seviyorsun. Ben ondan her şeyi alana kadar bekle. Senin nasıl bir kadın olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Sen hayatta kolay bir çıkış yolu bulmak için zengin adamlara âşık olan fakir bir kızsın.”

“Bu doğru değil, Walter. Aaliyah’nın iyi bir kadın olduğunu biliyorsun,” dedi Marie beni destekleyerek.

“Oğlumdan sonra başka bir adamla yatağa girmek için bu kadar aceleci davranmadan önce ben de böyle düşünüyordum,” dedi tükürürcesine.

“Senin oğlun düğün günümde beni terk etti! Beni kim bilir kaç kez aldattıktan sonra. Bana iyi davranan bir adama âşık olduğum için beni kötü biri olarak mı görüyorsun?”

“Öleceğini düşündüğü için sana böyle iyi davrandı,” dedi soğuk bir tavırla.

Marie, “Walter!” diye haykırdı ama o adamın sözlerinin duygularımı etkilemesine izin vermedim. Onun sadece kötü şeyler yapan ve söyleyen zalim bir adam olduğunu biliyordum.

Walter onu bir el hareketiyle geçiştirdi. “İsteri krizlerini kendine sakla, Marie. Söylediğim hiçbir şey karşısında şok olmuş gibi davranmana gerek yok. Benimle evlendiğinde kim olduğumu biliyordun. Bu yüzden Aaliyah’nın kızın olduğu gerçeğini bir sır olarak saklaman gerektiğini düşündün.”

Bir anda nefesi kesilen Marie geriye doğru tökezledi. “Biliyor muydun?”

“Gerçekten aptal olduğumu ve ikiyle ikiyi toplayamadığımı mı düşünüyorsun? Buna izin verdim çünkü mankafa oğlumun Aaliyah’yla evlenmesinin imajını düzelterek düşündüm. Durumun artılarını ve eksilerini değerlendirdikten sonra bunun doğru bir iş hamlesi olduğunu fark ettim.”

“Sen kötü bir adamsın.” Her geçen saniye ona olan nefretim artıyordu.

“En azından zenginlik içinde yaşamak için kızımı bir itfaiye istasyonunda bırakmadım,” dedi kollarını sıvayarak. “Konuşmamız bitti mi?”

Marie’nin yanaklarından dehşet dolu gözyaşları süzülüyordu ve bir parçam onu teselli etmek istedi. Ama kiminle evlen-

diğini biliyordu. Her gece kimin yanında uyuduğunu biliyordu. Kendi kararlarını vermişti ve böyle bir tavrı çekmeye ya da yoluna tek başına devam etmeye yine kendisi karar vermek zorundaydı.

“Henüz tam olarak bitmedi.” Telefonumu çıkardım, hızlı bir arama yaptım ve hattın ucundaki kişi telefonu açtığı anda, “Hey, evet. İşler yolunda gitmedi, içeri gelebilirsin,” dedim.

Birkaç saniye içinde Damian kapıyı çalmadan eve girip elinde bir yığın evrakla yanıma geldi.

“Bunun anlamı ne?” diye sordu Walter kaşlarını çatarak. Dünyada korkacağı biri varsa, o da Damian olmalıydı. Connor nezaket ve sevgi doluydu. Peki ya Damian? Bir insanı sadece tek bakışıyla öldürebilirdi.

“Sadece iyi polis, kötü polis oynuyoruz,” dedim. “Benimle işbirliği yapmalıydın. Ben iyi polistim.”

“Ve ben de kötüyüm,” dedi Damian evrakları sehpanın üzerine bırakarak.

“Gerçekten senden ve senin sert adam rolünden korkmam gerektiğini mi düşünüyorsun? Sen bir çocuksun. Yapabileceğin hiçbir şey yok...” Walter dosyaları eline aldı ve açıp incelerken sözlerine ara verdi. “Bunları nereden buldun?”

Damian sakince, “Ben mezar kazıcıyım,” dedi. “Kazı yapıp insanların kirli çamaşırlarını bulurum.”

“Senden istediğimiz şey Roe Emlak’ın tamamını Connor’a devretmen. Her şeyin kontrolünü ona vereceksin ve onu hiçbir konuda kandırmaya çalışmayacaksın,” dedim.

“Aksi takdirde, FBI’ın kara para aklama meselenizle ilgileneceğinden eminim,” dedi Damian.

“Kara para aklama mı?” Marie’nin nefesi kesildi. Walter’ın Marie’den gizli bir hayat sürdüğü ve onun bu suç faaliyetlerinden tamamen habersiz olduğu daha da netleşiyordu.

Damian’ın ortaya çıkardığı çeşitli skandallar Walter’ı yık-

mış gibi görünüyordu; içlerinden bazıları onun uzun süre hapse girmesine neden olabilecek kadar ciddiye. Neyse ki onu tamamen mahvetmek istemiyorduk. Sadece Connor'ın, uğruna çok çalıştığı şeyi geri almasını istiyorduk.

Walter sayfaları çevirdikçe homurdanarak volta atmaya başladı. Sonra bana doğru baktı. "Ekibime her şeyin Connor'a devredilmesi için gerekli sözleşmeleri hazırlatacağım."

"Queens'teki bina da dahil," dedim, Connor hayallerini gerçekleştirmek için uygun görüp âşık olduğu yeri hak ediyordu.

"Peki," diye mırıldandı Walter hoşnutsuzca.

"Söz konusu binaya yatırım yapması için yüz milyon dolar vereceksin," dedi Damian.

Walter'ın gözleri yuvalarından fırlarken bu kadar yüksek bir talep karşısında tepki vermemeye çalıştım.

"Bu çok saçma!" diye bağırdı Walter.

"Beşinci sayfa. Bunun ortaya çıkmasını gerçekten istiyor musun, Walty-Walt?" diye sordu Damian kupkuru bir sesle.

Walter beşinci sayfayı çevirdi. Yüzünde beliren şok ifadeyle dosyayı kapattı. "Tamam. Anlaştık."

Damian gülümsedi. Gerçekten cesurca, kocaman gülümsedi. "Seninle iş yapmak harikaydı, Rollsfield. Umarım iyice boktan bir hayatın olur. Hadi, Aaliyah. Buradan gidelim."

Arkamızı dönüp giderken gözlerim bir an için Marie'ye kilitlendi. Gözlerindeki hüznü gördüm. Kalbim biraz buruldu ama bu hissin ne anlama geldiğiyle başa çıkmaya henüz hazır değildim. Ben hâlâ kendi yaralarımı sararken onun acılarıyla uğraşamazdım.

Damian'la birlikte dışarı çıkınca kafam karışmış bir şekilde ona baktım. "Beşinci sayfada ne vardı?"

"Hamptons'daki erkek havuz görevlisi ve plastik sosislilerle ilgili diyelim."

İyi o zaman. Daha fazla detay bilmemeyi tercih ederdim.

47

CONNOR

“Vay canına.” Aaliyah kucagında bilgisayarıyla yanımda otururken ben de kendi ekranıma bakıyordum. İkimiz de cumartesi gününü pijamalarımızla geçirmiş, gerisinde kaldığımız işleri yetiştirmeye çalışmıştık. Gelen kutuma bir e-posta düşünce hayal gördüğümü zannettim.

“Ne oldu?”

“Walter Rollsfeld... Şirketteki hisselerini bana veriyor. Ayrıca Batı Yakası’ndaki ofisi de Jason’dan alıp benim adıma geçiriyor.”

“Ah! Vay canına. Bu inanılmaz,” dedi Aaliyah dizüstü bilgisayarını kapatıp yanıma gelerek. “Tek söylediği bu mu?”

“Hayır, aslında. Ayrıca Queens’teki binayı da bana bırakıyor ve yatırım yapmam için yüz milyon dolar veriyor.”

“Vay! Bu çok çılgınca!” dedi Aaliyah biraz fazla heyecanla. Gözlerimi kıstım. “Ne yaptın sen?”

“Kim, ben mi?”

“Evet, sen. Neden benden bir şey sakladığın hissine kapılıyorum? Dökül bakalım.”

“Damian ve ben Walter’ı biraz korkutup tehdit etmiş olabiliriz.”

“Korkutmak mı? Siz ikiniz nesiniz? Mafya lideri falan mı?”

“Hayır, şapşal. Ben iyi polistim, Damian da kötü polis. Onu biraz sinirlendirip istediğimizi, yani senin hak ettiğini aldık.”

Onun ve Damian’ın benim için yaptıkları karşısında biraz afallamış bir halde donup kaldım. Dizüstü bilgisayarımı kenara bıraktıktan sonra beline uzanıp onu kucağıma çektim. Sanki hep orada olması gerekiyormuş gibi kucağıma tam sığmasını seviyordum.

“Benim için fazla iyisin,” diye fısıldadım alnımı alnına yaslayarak.

“Bence tam sana göreyim,” diye karşı çıktı.

“Bu benim için düşündüğünden çok daha fazla şey ifade ediyor, Aaliyah. Kariyerimi kurtardın. Ama bundan da öte, beni yalnızlıktan kurtardın.”

“Seni seviyorum.”

“Ben seni daha çok seviyorum.” Onu hafifçe öperken altdudağını ısırdım. “Yine de bensiz polisçilik oynadığın için biraz üzgünüm.”

“Walter yaramazlık yapar diye kelepçe bile almıştım,” diye şaka yaptı. “İstersen bu gece ikimiz iyi polis, kötü polis oynayabiliriz.”

“Öyle mi?”

“Evet.” Parmaklarını silah yapıp bana doğrulttu. “Kaldır, kaldır!” Kalçamı hafifçe ona sürtünce yanakları utançtan kızardı. “Tam olarak bunu kaldıracağını düşünmemiştim.”

“Beni suçlayabilir misin? İçinde olmayı özledim,” diye mırıldandım. Aaliyah’nın tamamen iyileşmesinin ne kadar önemli olduğunu ve bir süre yoğun aktiviteler yapamayacağını biliyordum. Bu da seks hayatımızın askıya alındığı anlamına geliyordu. Ama onu tatmayı, derinliklerine inmeyi, inerken adımı söylemesini özlemiştim.

Altdudağını ısırıp yavaşça aletime sürtünmeye başladı. “Beni ne kadar özledin?”

Zevkle inledim. Kahretsin, bu iyi hissettiriyordu. “Çok fazla.”

Eğildi ve dilini altdudağımın üzerinde gezdirdikten sonra yavaşça emmeye başladı. “Beni ne kadar istiyorsun?”

Siktir... “Çok fazla.”

“Ne kadar yavaş olabilirsin? Kendimi fazla zorlamadığımdan emin olmak için?”

“Bebeğim... güven bana, bütün işi ben yapacağım. Tek yapman gereken seninle istediğimi yapmak için bana izin vermek. Tek yapman gereken devam etmemi söylemek.”

Parmaklarını doladığı tişörtünü başının üzerinden çekip çıkardı. Güzel çıplak memeleri yüzümün önünde duruyor ve aletimin daha da zonklamasına neden oluyordu. Gözlerim tennindeki güzel ameliyat izine takıldı. O yara izi benim için her şey demekti. Şu anda paylaştığımız gibi daha fazla an anlamına geliyordu. Daha fazla aşk, daha fazla kahkaha, yaşanacak daha fazla güzel anı anlamına geliyordu.

Daha fazla zaman anlamına geliyordu.

Zaman çok garip bir kavramdı, nasıl da gelip geçiyordu. Her saniye geçiyor, her dakika buhar olup uçuyordu. Sihir yapabilseydim zamanı durdurmayı çok isterdim, böylece en sevdiğim anların tadını biraz daha çıkarabilirdim.

Ama zaman böyle işlemiyordu. Akıp gitmeye devam ediyordu ve bunun sorun olmadığını öğrenmiştim. Geçen her an bir nimetti çünkü pek çok kişi böyle anları yaşama şansı bulamıyordu. Bana Aaliyah’yla geçirebileceğim fazladan birkaç an verildiği için minnettardım. Her saniye önemliydi. Tek bir saniyeyi bile boşa harcamayacaktım.

O gece onu yatak odasına götürüp nazikçe yatağa yatırdım. Ellerim memelerinde dolaşırken alt kısmını soydum. Her santimini öptüm ve yavaşça hareket ettim, her dokunuşum nazikti.

O gece en iyi arkadaşım ile seviştim.

Ve hiç acele etmedim.

Ertesi sabah güneş doğmadan kalkıp pazar sabahı rutinimizi gerçekleştirdik. Piknik için gerekli yiyecek ve içecekleri hazırlayıp Grant'i ziyaret etmek için yola koyulduk. Aaliyah'yla tekrar bir araya geldiğimizden beri her pazar Grant'in yanında eğleniyorduk. Güneş tenimizi öperken orada oturuyor, kahkahalar atıyor ve çizgi roman okuyorduk.

Aaliyah'yla güneşin doğuşunu izlemekten daha çok sevdiğim tek şey, kollarımda onunla gün batımını izlemektir.

Aaliyah'yı benden çok erken almadığı için Grant'e dünyalar kadar borçlu olduğumu hissediyordum ve hayatımın geri kalanını bunun için ona teşekkür ederek geçirecektim.

Elimde bir Kaptan Amerika çizgi romanını tutmuş, yüksek sesle okuyordum. Aaliyah kendini tamamen hikâyeye kaptırmış dinliyordu. "İşte tam o anda; Kırmızı Başlıklı Kız, Kaptan'ın dünyasına geldiğinde Kaptan sonsuzluğu keşfettiğini anladı," diyerek Aaliyah'yı güldürdüm.

"Ne?"

Okumaya devam ettim. "Çünkü Kaptan hayatın sırrının süper güçlere sahip olmak olmadığını fark etmişti. Hayatın sırrı aşka sahip olmaktı. Aşk, bir insanın eline geçebilecek en büyük süper güçtü. Böylece Kaptan tek dizinin üzerine çöktü." Çizgi romanı kapattım ve arka cebime uzanıp yüzüğü çıkarırken gülümsedim.

"Connor," diye fısıldadı Aaliyah, pırlantaya bakarken şaşkınlıktan donup kalmıştı.

"Sen bu dünyadaki güzel olan her şeysin, Aaliyah Winters. Sen yeryüzündeki cennetsin ve benim en iyi arkadaşımsın. Bu iyiliği yapıp karım olursan gerçekten çok minnettar olurum. Çünkü anladım ki, bana aşk anlarından daha fazlası gerekiyor. Senin aşkına tam zamanlı ihtiyacım var çünkü beni tamamlıyorsun. Senin aşkın benim kaderim. Benimle evlenir misin, Kırmızı?"

BRITAINY CHERRY

“Evet,” diye fısıldadıktan sonra saniyeler içinde dudaklarını benimkilere bastırdı.

Tek bir kelimeyle hayatım aydınlandı.

Tek bir kelimeyle tamamlandım.

48

AALİYAH

Marie'yi arama cesaretini topladığımda aralık ayı gelmişti..

Kar taneleri tepemden usulca düşüyor, Yukarı Doğu Yakası'nın sokaklarına çarptıktan saniyeler sonra eriyordu. İyileşme sürecinde olduğum ve Connor'a daha da çok âşık olmakla meşgul olduğum için son birkaç ayın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Kendimi daha çok seviyordum. Geçtiğimiz yıl boyunca öğrendiğim bir şey varsa, o da insanın kendini sevmesinin en iyi isyan eylemi olduğuydu.

Mükemmel değildim. Hâlâ kusurlarım vardı. Bazen başkalarını yargıladım; bazen de kendimi. Ameliyat izlerime takılıyor, zaman zaman tartıda gördüğüm rakamlardan nefret ediyordum. Yine de öz sevginin en büyük keşfi, sevgiye, saygıya ve her gün gelişme yeteneğine layık olmak için mükemmel olmak zorunda olmadığımı fark etmekti.

En saf ve gerçek sevgi, bir insanın aynaya baktığında kusurlarını görmesine rağmen kendini eksiksiz bir varlık olarak kabul edip en büyük mutlulukları hak ettiğini anladığında başlardı.

Geçmişimle yüzleşmeden önce kendi sorunlarımın üzerine gitmenin önemli olduğunu biliyordum. Başkalarının beni incit-

mesini engelleyecek kadar dayanıklı sınırlar koymam gerekiyordu.

En sevdiğimiz kafede buluşmayı planladık.

“Seninle gelmemi istemediğine emin misin?” diye sordu Connor arabasının arka koltuğunda otururken.

Ona çarpık bir gülümsemeyle baktım. “Evet. Bunu tek başıma yapmam gerekiyor. Ama beni bekleyebilir misin? Bu konuşmanın nasıl gideceğinden veya ne kadar süreceğinden emin değilim...”

“Burada olacağım. Ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim.” Dudaklarıma kondurduğu öpücüğü bana cesaret verdi. Connor’ın sevgisinin üzerimdeki etkisi buydu. Beni her geçen gün daha da güçlendiriyordu.

Arabadan çıktım, kar yanaklarımı okşarken yün paltomun kemerini sıktım. Marie çoktan kafede oturmuş, ellerinin arasında tuttuğu kahve fincanına bakıyordu.

Dükkânın kapısını itip açtığımda kapının üzerindeki çan geldiğimin haberini verdi. Marie hemen bana doğru baktı, gözleri acıyla doluydu.

O gözler.

Benim gözlerime ne kadar benzediğini daha önce nasıl fark etmemiştim?

Gözleri, burnu ve çenesindeki belli belirsiz gamze...

Bir mide bulantısı hissettim ama kaçmadım. Rahatsızlığı hissetmek için kendime izin verdim çünkü hiçbir duygu yersiz değildi.

“Merhaba,” diye fısıldarken ayağa kalkacak gibi oldu.

“Hayır, sorun değil. Hiç kalkma,” dedim karşısındaki sandalyeye oturarak.

Arkasına yaslanıp ellerini tekrar kahve fincanına götürdü. “Sana içecek bir şey alacaktım ama geleceğinden emin olamadım.”

“Sorun değil. Bir şey istemiyorum.”

“Buluşmak için bana mesaj atmana şaşırdım.”

“Evet. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Zamana ihtiyacım vardı.”

“Anlıyorum, Aaliyah. Aradığın için çok mutluyum. Muhtemelen hakkımda kötü şeyler düşündüğünü biliyorum. Ve gerekçelerimin mantıklı görünmediğini de biliyorum ama...”

“Hâlâ onunla mısın? Walter’la?”

Gözleri suçlulukla parladı. Bu onun cevabıydı. Kelimelere gerek yoktu.

“Muhtemelen acınası göründüğünü biliyorum...” diye açıklamaya başladı.

“O bir canavar.”

“Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum ama...” Derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. “Gerçekten tanıdığım tek kişi o.”

“Yeni bir hikâye yarat. Başka şeyler tanı.”

“Bu o kadar kolay değil.”

“Kolay olduğunu söylemedim ama buna değer.” Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca ona ne soracağımı düşünmüştüm. Soracağım soruları, vereceği cevaplarla dindirebileceğine inandığım acıyı, ruhumun belki de onun doldurabileceği eksik parçalarını düşünmüştüm. Ama şimdi karşısında otururken bu konuşmanın benimle ilgili olmadığını fark ettim. Onunla ilgiliydi.

Ben kendimi nasıl seveceğimi çoktan bulmuştum. Marie nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Kendini sevmenin yaşla gelmediği açıktı. Bazı insanlar kendilerini asla keşfedemeden ölürlerd. Bazı insanlar yansımalarına bakar ve sevilme hissini hiç tatmazdı.

Sadece bu düşünce bile beni üzdü çünkü hayatımda birkaç farklı seçim yapsaydım onun yerinde olabilirdim. Ben de böyle olabilirdim. Kendini sevmeyi bilmeyen diğer insanlardan daha iyi değildim.

“Seni affediyorum,” diye fısıldadım. “Yaptığın seçimler için. Benden vazgeçtiğin için. Beni hayatına yeniden almak adına çevirdiğin dolaplar için. Yalanlar için, skandal için. Seni affediyorum.”

Masada uzanıp ellerini ellerime koyarken gözleri umutla parlıyordu. “Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin, Aaliyah. Bu yeni başlangıcımız olabilir. Biz...”

“Hayır.” Ellerimi yavaşça ondan çektim. “Yanlış anladın. Seni affediyorum, Marie. Ama bu hayatımda sana yer açabileceğim anlamına gelmiyor.”

Birini affetmek, onu yeniden dünyanıza almanız gerektiği anlamına gelmiyordu. Bazen affetmek, sonunda gitmelerine izin vermek anlamına gelirdi. Affetmek, o kişiyle olan ruhsal bağınızın son ipini kesmek anlamına geliyordu.

“Umarım mutluluğu bulursun, Marie. Gerçekten. Umarım kendini sevme yolculuğuna başlarsın. Umarım kötü günlerden daha fazla iyi gün yaşarsın ve umarım gülersin. Umarım karanlığın içinde neşeyi bulursun. Ve umarım onu terk edersin çünkü beni incitmiş olsan da, bu senin de incinmeyi hak ettiğin anlamına gelmiyor. Ama buna izin verirsen Walter ölene kadar seni incitecek.”

“Belki de bunu hak ediyorumdur.” Başını eğip ellerine baktı.

Ellerimi onunkilerin üzerine koydum. “Kimse bunu hak etmez.”

Gözlerinde yaşlarla bana baktı. “Hayatımda o kadar çok hata yaptım ki...”

“Sorun değil. Şimdi yeniden başla. Neden onun gibi bir adamla kaldığını sorabilir miyim?”

“Bir noktada o benim her şeyimdi. Sadece onun bana geri dönmesini bekliyordum... Her zaman olduğunu düşündüğüm adam olmasını. Muhtemelen yalan olduğunu hep bildiğim bir şeyi bekliyorum.”

“Kendi çirkin gerçeklerini bul,” dedim Connor’ın aylar önce benimle yaptığı konuşmayı hatırlayarak. “Çirkin gerçeklerle yüzleşmek, güzel yalanlar içinde yüzmekten çok daha iyidir.”

Gözyaşlarını sildikten sonra hafifçe gülümsedi. “Özür dilerim, Aaliyah. Her şey için. Seni incittiğim için. Seni terk ettiğim için. Yaptığım tüm kötü seçimler için.”

Gülümsedim. “Bunu söylediğin için teşekkür ederim.” Ön camdan dışarı baktım, Connor’ın arabası hâlâ bekliyordu. “Gitsem iyi olacak...”

Parmağımdaki yüzüğe baktı. “Sana evlenme teklif etmiş.”

“Evet. Birkaç ay önce.”

“Tebrik ederim. O iyi biri.”

“Evet. Öyle.” Masadan kalktım. “Her şeyin gönlünce olmasını diliyorum, Marie.”

“Ben de senin için aynısını diliyorum.”

Arkamı dönüp yürümeye başladım ama Marie bana seslenince durdum. Arkama baktığımda titreyen elleriyle ayakta durduğunu gördüm.

“Cole iyi bir adamdı. Yazmayı seven, güçlü bir müzisyendi. Güneş gibi gülümser ve ay ışığı gibi severdi. Senin gibi başını geriye atarak gülerdi. Burnunu ve dudaklarını ondan almışsın. Yeni şeyler denemeyi severdi ve biliyorum ki, varlığından haberdar olsaydı seni asla bırakmazdı.” Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başlarken dudakları aralandı. “*At Your Best, You Are Loved,*” deyince kafa karışıklığıyla tek kaşımı kaldırdım. “Caz bara gittiğim ilk gece Cole’un çaldığı şarkı buydu. *The Isley Brothers* da söylüyor ama benim bildiğim versiyonu...”

“Aaliyah’nın,” diye mırıldandım bir duygu girdabına kapılarak. Bu şarkıyı, benim için olup olmadığını merak ederek milyonlarca kez dinlemiştim.

Sertçe yutkunup başıyla onayladı. “Olduğun halinle sevimliye layıksın, Aaliyah.”

* *Olduğun halinle sevimliye layıksın.* (ç.n.)

Annem hakkında bildiğim şeylerin sayısı iki elimin parmaklarını geçmezdi. Parfümü *Chanel No. 5*'ti ve kahvesini sade tercih ederdi. Okumayı severdi ve gülümsediğinde tüm dişleri görünürdü. Gözlerimi ve kulaklarımı ondan almıştım. Bana gençlik yıllarım boyunca dinlediğim, çok genç yaşta kaybettiğimiz müzisyen Aaliyah'nın adını vermişti. *At Your Best, You Are Loved* şarkısını bana ithaf etmişti.

Annem *brunch* yapmayı severdi ve benim gibi bezelyeden nefret ederdi. Reklamlarda ağlardı ve her öğünde salata yerdi. Brüksel lahanasını hiç sevmezdi. Peki nasıl mı seviyordu? Muhtemelen kendi canını acıtacak kadar çok. Sevgisini hak etmeyen insanlara verirdi. Tüm insanlar gibi kusurluydu.

Kıvırcık saçlarını siyaha boyardı. Gülüşü bulaşıcıydı, kahkahasının yarattığı keyifle başkalarını güldürebilirdi. Benim gibi kötü dans ederdi ama hareketleri büyüleyici olurdu. Belki çoğu insandan daha fazla hüznüydü. Belki çoğu insandan daha yalnızdı.

Ona sarıldım. Onu kendime çekip kucakladım. O da bana sarılıp omzumda ağlamaya başlayınca biraz daha sıkı sarıldım. Kollarımı ondan çektiğimde muhtemelen bir daha hiç konuşmayacağımızı biliyordum. Ben hayatıma devam edecektim ve o da umarım kendi hayatını keşfetmeye başlayacaktı.

Bu yüzden biraz daha sarıldım çünkü onu bırakmaya tamamen hazır değildim.

“Teşekkür ederim, Aaliyah,” diye fısıldadı.

“Önemlisin,” dedim usulca. “Sen önemlisin, Marie.”

Çocukken duymak istediğim sözleri söyledim. Yalnızlık diyarında otururken duymayı arzuladığım kelimeleri söyledim. Onun bana asla söyleyemediği sözleri ben ona söyledim. Sonra onu bıraktım.

Arabaya doğru yürürken Connor dışarı çıkıp kapıyı açtı. En-

DOĞU IŞIKLARI

dişeli gözlerle bana bakıyordu. Bana gösterdiği ilgi, ruhumun kırık parçalarının yeniden iyileşmeye başlamasını sağladı.

Hiçbir şey söylemedi ama üzerimize karlar düşerken kollarını bana doladı. Teselliye ihtiyacım olduğunu biliyordu ve bunu sorgusuz sualsiz yerine getirdi. Eve vardığımızda hâlâ biraz duygusaldım.

Connor'a Marie'yle yaptığım konuşmadan bahsetmemiş ve tüm detayları paylaşma gereği duymamıştım. En azından şimdilik. Bu duygularla bir süre yalnız kalmak istiyordum. *At Your Best, You Are Loved* açıp sesi oturma odasındaki hoparlörlere verdim. Müzik çatı katını doldururken kanepeden kalktım. Gözlerimi kapatıp tek başıma ileri geri sallanmaya başladım.

Şarkıyla hareket ederken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeğe başladı. Gün boyunca hissettiğim duygular taşmaya başlamıştı ve ben daha ağırlıkları altında ezilmeden, göğsümdeki ağrı baş edemeyeceğim kadar büyümeden Connor beni yakaladı. Beni kollarına çekip yavaşça dans etmeye başladı. Soru sormadı. Sadece benimle birlikte salındı.

Tarihini bile bilmediği bir şarkıda yavaşça dans etti. Gözyaşlarım özgürce akarken başımı omzuna yasladım.

“Tüm duygularını yaşa, Aaliyah. Burada güvendesin,” dedi beni bedenine yakın tutarak. Şarkı sürekli başa sardı ve gece boyunca dans etmeye devam ettik. Dudaklarını alnıma koyup, “Olduğun halinle sevmeye layıksın,” diye fısıldadı.

Sadece varlığıyla beni iyileştirdi. O benim insanımdı.

Sevgilimdi.

Arkadaşımdı.

Ailemdi.

Ve olduğu haliyle sevmeye layıktı.

SON SÖZ

CONNOR

BİR YIL SONRA

Gergindi ve onu suçlayamazdım. Onun için önemli bir gündü ve endişelenmekte haklıydı. Kahretsin, ben bile duygusal bir karmaşaydım. Aaliyah'nın nasıl hissettiğini hayal dahi edemiyordum.

Roe Emlak'm toplantı salonunda oturmuş insanların gelmesini bekliyorduk.

“Bunun aptalca olduğunu mu düşünüyorsun?” dedi Aaliyah kucığında kocaman bir oyuncak ayı tutarken. “Tanrım, bu çok aptalca.”

“Bu mükemmel,” dedim ona elli milyonuncu kez.

Terli avuçlarım pantolonuma sürdü ve bundan hiç rahatsız olmadım.

Damian başını odaya uzattı. “Hey, geldiler.” Geldiklerini söylemesinin ardından yaklaşık on üç kişilik bir grup odaya girdi. Bir eş, altı yetişkin ve altı torun.

Aaliyah uzun süre boyunca donörün ailesiyle tanışmak konusunda tereddüt etmişti. Kendisine kızacaklarından ve sevdiklerini kaybederken onun yaşamasına öfkeleneceklerinden korkuyordu. Ancak Aaliyah ve donörün ailesi bireylerin gizliliğini koruyan donör programı aracılığıyla uzun süre yazıştıktan sonra yüz yüze görüşmek istediklerine karar vermişlerdi.

Donörün adı William Brick'ti ve çok sevilen biriydi.

Ailesi odaya girdiği anda havayı derin bir minnettarlık duygusu sardı.

William'ın eşi Addie anında ağlamaya başlayarak Aaliyah'yı kucakladı ve bu onu da ağlattı. Lanet olsun, ikisini görünce benim de gözlerim doldu. Hepimizin duygulanması uzun sürmedi.

"Aman Tanrım, çok gençsin," dedi Addie ellerini Aaliyah'nın yanaklarına koyarak. "Bu çok güzel. Bu çok iyi."

Aaliyah endişeyle gülümsedi. "Sizinle tanışmaktan korkuyordum."

"Anlıyorum ama bunu yaptığın için sana minnettarız. Sevdığımız kişi sayesinde birinin yaşamına güzel bir şekilde devam ettiğini görmek sihir değilse nedir bilmiyorum."

"Lütfen herkes otursun," diyerek masanın etrafındaki sandalyeleri işaret ettim. Hepimiz oturduk ve gerginliğimiz tavan yaparken gülüştük. Aaliyah neden kalp nakline ihtiyaç duyduğunu anlatmaya başladı, ardından Addie ve ailesi de William'la ilgili hikâyeler paylaştı.

Aaliyah da ben de her şeyi öğrenmek istiyorduk. Bize onun ordudaki anılarını, müzik ve film zevkinin kötü olduğunu, komik taklitler yaptığını anlattılar.

Kızı Becca oğlunu kucagında tutarken, "*Jim Carrey* taklidini kimse onun gibi mükemmel yapamazdı," dedi. Bu anıyı hatırlayınca kıkırdadı. "Çocukluğumu hatırlıyorum da, ne zaman ona kızsam *Ace Ventura* taklidi yaparak beni gülmeye zorlardı."

"O bizim Grant'imizdi." Addie başını yukarı aşağı salladı. "Her yere ışık saçardı."

"Pardon, az önce ne dedin?" diye sordu Aaliyah sandalyesinde biraz doğrularak. "Grant mi dedin?"

"Ah, evet. William'ın göbek adıydı. Çoğu insan ona Will derdi ama biz aile içinde ona Grant derdik. Tanıştığımız günden beri ona böyle sesleniyordum."

Aaliyah nemli gözleriyle bana bakınca ben de hissettiklerini hissettim. Grant’imiz bize kocaman sevgisini göndermişti. Masanın altından onun elini sıktım, o da benimkini sıktı.

“Şey, sizi tutmak istemiyorum ama bir hediyem var. Aslında tamamen aynı olan on üç hediyem var ama diğer odada. İşte bu,” dedi Aaliyah ve masadan kalkıp elindeki oyuncak ayıyla Addie’ye doğru yürüdü.

Ayıyı uzatırken Addie biraz şaşkın görünüyordu. “Teşekkür ederim, tatlım,” dedi hâlâ biraz afallamış halde.

“Sık,” dedi Aaliyah başıyla işaret ederek.

Addie söyleneni yaptı ve birkaç saniye içinde oyuncak ayıdan William’ın kalp atışlarının sesi duyulmaya başlayınca gözlerinden yaşlar akmaya başladı.

“Bu?” diye sordu Addie çatlayan sesiyle.

“Evet. Onun bir şekilde yanınızda olmasını hak ettiğinizi düşündüm,” dedi Aaliyah.

Kahretsin, birileri soğan mı doğruyordu?

Ziyaretin sonunda herkes gözyaşları içindeydi ama bunlar sevgi, minnettarlık ve huzur gözyaşlarıydı. Onlar gittikten sonra ofiste durup aileyle sohbetin gidişatından ne kadar memnun olduğumu düşündüm.

Aaliyah bana doğru yürüyüp kollarıma atladı. “Adı Grant’miş,” diyerek gülümsedi.

“Elbette öyle olacaktı.” Güldüm. Saatime bakıp ayağa kalktım. “Kahretsin, çıkmalıyız. Öğlen olmuş, geç kalamayız. Ne de olsa, bugün bizim düğün günümüz.”

Düğün günümüze çoğu çift gibi başlamamıştık. Bu bizim için sorun değildi çünkü biz çoğu çift gibi değildik. Biz kendi hikâyemiz, kendi maceramız, kendi mutlu sonumuzduk.

Ofisimden çıkıp bütün sihrin başladığı yere, *Oscar Bar*’a doğru yola koyulduk. Birkaç yıl önce ben bir süper kahramandım, o ise kırmızılar giymiş bir kadındı. O bir kaçış yolu arıyordu, ben de farkında bile olmadan onu arıyordum.

Oscar Bar, Aaliyah'yla beni tebrik etmek için New York'a gelen annem ve küçük kasabam sayesinde süslemelerle donatılmıştı. İçeri girer girmez, Jax ve Damian beni kaptıkları gibi hazırlanmam için erkekler tuvaletine götürdüler. Annem ve Kennedy de Aaliyah'yı kadınlar tuvaletine çektiler.

Tuvalet kapılarından birinde asılı duran kıyafetimi bana uzatırken, "Geç kaldın," dedi Jax. "Bugün geç kalmamalıydın."

"Gösteri bensiz devam edecek değil ya," dedim ve kemerimi açıp pantolonumu çıkararak düğün kıyafetimi giydim. "Ama başlamadan önce bir şakaya ne dersiniz?"

Jax ve Damian aynı anda homurdandı.

En iyi iki arkadaşım da huysuzdu ve başka türlü olmasını istemezdim.

"Bir süper kahraman bara girer ve kırmızılar içindeki bir kadınla evlenir. Ve sonsuza dek mutlu yaşarlar."

Jax gözlerini kıstı. "Şu anda aşırı derecede klişe mi davranıyorsun?"

"Şu anda aşırı derece klişe davranıyorum. Onu seviyorum, Jax."

"Kahretsin. Umarım öyledir çünkü bu düğüne gelmek için dünyanın parasını ödedim. Direkt uçuşların ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun? Bu çılgınca."

Güldüm. "Evet, uçuş için sana ödeme yapacağımı söyleyebilirdim ama yapmayacağım."

"Bu beni neden şaşırtmadı acaba?" Bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten bunu mu giyeceksin?"

"Gerçekten bunu giyecek," dedi Damian ifadesiz bir sesle, ben kıyafetimi giyerken beni izliyordu.

Kaptan Amerika kostümüm.

Hâlâ üzerime oturuyordu.

Epeyce sıkıyordu ama yine de oluyordu.

"Ne? Bence iyi görünüyorum? Cadılar Bayramı gecesinde yapılan bir düğünde başka ne giyebilirim ki?"

“Taşaklarını tüm hatlarıyla görebiliyorum,” dedi Jax hiç eğlenmeden.

“Onları ilk kez görmüyorsun, değil mi?” diye kolunu dürterek şaka yaptım.

Jax, Damian’a bir bakış fırlattı. “Daha önce bu adamın taşaklarını hiç görmedim.”

“Biliyorum. Connor sadece çok garip biri.”

“Ama nedense beni hâlâ seviyorsunuz.” Sırıttım.

“Senin ve akıl hastalığın için üzülüyoruz. Seni terk edersek kötü insanlar oluruz,” dedi Jax sırtımı sıvazlayarak.

Derin bir nefes aldım ve gerginliğin üzerime çöktüğünü hissettim. Bunu gerçekten yapmak üzereydim. En iyi arkadaşım ile evleniyordum.

“Gergin bir damada verecek tavsiyen var mı?” diye sordum Jax’e. “Yani, yıllardır Kennedy’yle birliktesin. Benim ve evliliğim için ne gibi bilge sözler edebilirsin?”

“Hatalısın,” dedi hiç düşünmeden. “Durum ne olursa olsun, haklı bile olsan... hatalısın.”

Ben cevap veremedim Kennedy başını tuvalete uzattı. “Jax, bebek bezlerine ihtiyacım var ve söylediğin yerde değiller.”

“Söylediğim gibi barın arkasına baktın mı?” diye sordu Jax.

Kennedy iç çekti. “Barın arkasında olduğunu söylemedin ki.”

“Söyledim...” Jax duraksadı. Bana baktıktan sonra karısına dönüp kocaman, sahte bir şekilde gülümsedi. “Haklısın. Öyle söylemedim. Hatalıyım.”

Kennedy başıyla onayladı. “Tabii ki haklıyım. Ben her zaman haklıyım. Şimdi gel de bana yardım et. Trevor’ın bezi her yeri batırdı.”

Jax sırtıp omuz silkti. “Gördün mü, evlat? Hatalı olan sensin. Sadece bunu hatırla ve iyi olacaksın. Geri geleceğim.”

Banyodan çıkarak, beni her zamankinden daha sessiz gö-

rünen Damian'la baş başa bıraktı. Kaşlarını çatmış, elinde bir kâğıt parçası tutuyordu.

“Neler oluyor, dostum? Sen iyi misin?” diye sordum ona doğru yürüyerek.

Somurtarak kâğıdı katladı ve tekrar cebine koydu. “Bir şey yok.”

“Düğün gününde ağabeyine yalan söyleyemezsin,” diye uyardım.

“Havayı bozmak istemiyorum.”

“Havayı bir an için bozup sonra tekrar düzeltiriz. Neler oluyor?”

İçini çekip mektubu bana uzattı. “Babamdan. Yani onun adına gönderilmiş. Bunca zamandır Kaliforniya'daymış. Hayatım boyunca nerede olduğumu biliyormuş. Sanırım yakın zamanda vefat etmiş ama ölmeden önce bana bu notu yazmış. Cenazesi haftaya.”

“Siktir.” Mektubu okudum, resmen afallamıştım. Babasının adı Kevin Michaels'dı. Damian'ın hayatı boyunca aradığı cevapları, hikâyesinin kayıp parçalarını keşfetmesi için onu Kaliforniya'ya davet ediyordu.

“Oraya mı gidiyorsun?” diye sordum.

“Gitmem gerektiğini hissediyorum ama ne kadar kalacağımı bilmiyorum. Aradığım cevapları, lanet olası hak ettiğim cevapları bulmanın ne kadar süreceğini bilmiyorum.”

“Tabii. Anlıyorum.”

“Ne iş yapacağımı bile bilmiyorum. Boktan hikâyemin parçalarını aramak için oraya gidip zamanımı ve paramı boşa harcamam.”

“Batı Yakası'nda bir emlak şirketin yoksa tabii.”

Bana dönüp bir kaşını kaldırdı. “Ne?”

“Batı Yakası'ndaki emlak şirketimiz Jason ve Walter'la olan olaydan beri çalışmıyor. Orayı yönetecek doğru kişiyi bulana

kadar yeniden açmayı erteliyordum. Doğru kişinin her zaman sen olduğunu fark etmem bu kadar uzun sürdüğü için kendimi aptal gibi hissediyorum.”

Damian kaşlarını çattı. “Bana iyilik yapmak zorunda değilsin, Connor.”

“Evet, zorundayım. Aileler böyle yapar. Birbirini kollar. Oraya git ve cevaplarını bul, Damian. Geçmişini öğrenmeyi hak ediyorsun.”

Biraz burnunu çekti ve bu Damian’ın ağlamaya en çok yaklaştığı andı. “Tak, tak,” dedi.

Sırıttım. “Kim o?”

“Sen.” Omuz silkti. “Hep sen. Tanıştığımızdan beri yanımda oldun ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bildiğini sanmıyorum. Sen her zaman istediğim ağabeyimsin.” Kendimi gözyaşlarının eşiğinde hissettiğimde gözlerini devirdi. “Bunu tuhaflaştırma, Connor.”

“Hayır, ağlayacak halim yok.”

“Zaten ağlıyorsun.”

“Böyle şeyler söyleyip ağlamamamı bekleyemezsin, Damian. Lanet olsun! Sana sarılabilir miyim?”

“Hayır.”

“Seni rahatsız etmeden seni sevdiğimi söyleyebilir miyim?”

“Muhtemelen hayır.”

“Tamam o zaman, senden nefret ediyorum.”

Sırıttı. “Ben de senden nefret ediyorum.”

Sakalımı kaşım. “Ama bir ara esprilerin üzerinde çalışmalıyız. Bu çok tuhaf bir şakaydı.”

“Şaka yapma işini sana bırakıyorum, nasıl olsa kendin bir şakasın.”

Kıkırdadım ve beni dürttü. “Gördün mü? Bu komik bir şaka.”

“Şaka yapmıyordum. Senin şaka olduğunu düşünüyorum.”

DOĞU IŞIKLARI

Gülümseyip sırtını sıvazladım. “Ben de seni seviyorum.”

Duygularından sıyrılıp ayağa kalktı. “Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Hadi seni evlendirelim, ihtiyar.”

Ona sertçe parmağımı doğrulttum. “Bana ihtiyar deme! İhtiyar olan Jax, ben değilim!”

“Tamam. Sen nasıl diyorsan, ihtiyar.”

Oscar Bar’ın çatı katı konuklarımız için sandalyelerle donatılmıştı. Her yerde ayçiçekleri vardı; Aaliyah’nın en sevdiği çiçektir. Hediye çantalarımızda da *Cheetos* paketleri bulunuyordu; benim favorilerimdi.

Yanımda en iyi arkadaşlarımla birlikte mihrapta duruyordum. Güneş arkamdan batmaya başlamıştı ve Aaliyah’nın gelmesi için bir işaretti.

Yıllar önce beni kendisine âşık eden o güzel kırmızı elbiseyle içeri girdi. Elinde bir buket ayçiçeğiyle, üzerine çeyreklikler serpilmiş yolda dimdik yürümeye başladı. Üstüne vuran güneş ışığı tenini parlatıyor, varlığının her güzel santimini öne çıkarıyordu.

Yanıma ulaşınca elindeki buketi anneme verdi, ardından bana doğru döndü.

Ellerini ellerimin arasına aldım çünkü ona dokunmama düşüncesi çok zordu.

“Merhaba,” diye fısıldadı.

“Merhaba,” diye cevap verdim.

“Hazır mısın?”

“Hazırım.”

Bana gülümsedi ve varlığından yayılan sevginin sıcaklığını hissederken ben de ona gülümsedim.

Başlangıcım, bugünüm ve sonum.

O akşam soyadımı aldı ve gece boyunca sevdiklerimizle dans ettik. Hayatı kutladık. Büyülü bir şeyin, sonsuza dek sürececek bir şeyin başlangıcını kutladık.

Gece sona erdikten sonra Aaliyah ve ben saatlerce çatıda kaldık. Birlikte güneşin doğuşunu bekledik. Bu sefer güneş tennimizi ısıtırken gitmesine izin vermedim. Bu sefer ona daha sıkı sarılacak kadar bilgeydim. Bu sefer mümkün olduğunca uzun süre kalacaktım. Kaç saatimiz, ayımız ya da yılımız olduğum umurumda değildi. Ona, hikâyemize ve henüz yaşamadığımız her maceraya kendimi tamamen adamıştım.

Her santimim Kırmızı Başlıklı Kız'ıma aitti ve onun her parçası da benimdi.

Ömrümüz boyunca.

TEK İSTEĞİM HER ŞEYDEN
UZAKLAŞMAKKEN, KENDİMİ ONUN
KOLLARINDA BULMAYI ASLA
BEKLEMİYORDUM

GÜNEY FIRTINALARI

BRITTAINY CHERRY

